

CHVÁLA BOHU!!!

K. M. PÍSMÁK

OBSAH

Předmluva...	9
Na počátku bylo SLOVO... (Jan 1,1) ...	11
Pád Babylona ...	13
Nejposlednější nepřítel ...	15
Já jsem světlo světa (Jan 8,12) ...	17
Snáze projde velbloud uchem jehly ...	18
Slovo se stalo tělem (Jan 1,14) ...	20
Věrným bratřím a sestrám v Kristu ...	22
Pokoj dávám vám ...	23
Proste a dostanete ...	24
Milost vám ! ...	25
Podivuhodné setkání ...	26
Já jsem cesta, pravda i život. (Jan 14,6) ...	28
Kdo věří v Syna... (Jan 3,36) ...	29
Radujte se... (Fil 4,4) ...	31
Vy jste rod vyvolený... (1Petr 2,9) ...	32
Boží příbytek ...	33
Konec zákona? ...	29
Zemřel Pán Ježíš v pátek? ...	34
Boží slovo ...	37
Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas... (Jan 18,37) ...	39
Aby všichni jedno byli... (Jan 17,21) ...	40
Milostí spasení jsme z víry ...	43
Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu. (Jan 20,17c) ...	44
Miluj Hospodina ...	46
Pán Ježíš ...	48
Je Pán Ježíš Bohem? ...	50
Bratří, vy, kteří jste svatí... (Žid 3,1) ...	52
Kdo ve mne věří... (Jan 6,35b) ...	54
Milosrdenství chci, a ne oběť... (Mat 9,13) ...	55
Slovo života (1Jan 1,1) ...	56
Boží Syn ...	58
Litera zabíjí a Duch oživuje (2Kor 3,6) ...	60
Duch a život ...	62
Hřích? ...	63
Duch svatý ...	64
Starosti ...	67
Sloužit Bohu ...	68
Desatero ...	70

Hledejte nejprve království Boží ...72
Nejste pod zákonem, ale pod milostí ...74
Zač byste prosili ve jménu mém ...77
Milujme se navzájem ...79
Oznámil jsem Tvé jméno lidem ...80
Konec Zákona je Kristus k ospravedlnění ...82
Byl bohatý a chudý ...84
Nesmrtelná duše? ...85
Bojte se Boha ...87
Jediný Bůh ...89
Nikdo nepřijde k Otci než skrze mne ...91
Živé kameny ...93
Jako za dnů Noe ...94
Dnes, uslyšíte-li jeho hlas ...96
Jeden prostředník ...98
Milost vám a pokoj ...100
Nová píseň ...102
Setba ...104
Způsob Boží ...106
Mnohokrát mluvíval Bůh...109
Důvěra v Boha ...111
Miluj Pána Boha svého ...113
Kdo chce být přední ...114
Víra a spravedlnost ...116
Oslav svého syna ...118
Volání k pokání ...119
Život věčný ...121
Na počátku bylo slovo (2) ...123
Přiblížilo se království nebeské ...126
První přikázání ...127
Vezmi svůj kříž ...128
Jediné jméno ...131
Kdo věří Bohu...133
Vedení Duchem Božím...134
Milost nebo zákon?...136
Ježíš volá i tebe...138
Mysl Kristova...140
Vítězství víry...141

Bděte...	143
Víra a láska...	145
Úzká brána...	147
Král králů a Pán pánů...	149
Slovo tvé pravda je (<i>Jan 17,17</i>)...	151
Co bylo od počátku...	153
Život věčný...	155
Chodit podle Ducha...	157
Evangelium Kristovo...	159
Budeš milovat...	162
Aby všichni jedno byli...	163
Víra jak zrno hořčice...	164
Modlete se takto...	165
Zastánce...	167
Bděte (2)...	168
Syn Boží...	1690
Nikdo nepřijde k Otci než skrze mne...	171
Nový život s Kristem...	172
Největší láska...	173
Spravedlnost bez zákona?...	174
Živé kameny...	176
Být spolu živí s Kristem...	177
Oznámil jsem jméno tvé lidem...	178
Nová smlouva...	179
Kříž Páně...	181
Kristus a Beliál...	182
Osvobození od zákona...	183
V posledních dnech...	184
Čisté a nečisté...	186
Vedení Božím Duchem...	187
Povolání Ježíše Krista...	188
Touha po Bohu...	189
Spravedlnost Boží...	190
Dokonáno je...	192
Srdce očištěné od zlého svědomí...	193
Vše, co Bůh stvořil, bylo velmi dobré...	194
Oživení s Kristem...	195
Království Syna...	196
Zákon nebo víra...	198

Dobrořeč duše má nebeskému Otci... 199
Pán Ježíš, náš bratr... 200
Nedělejte si zbytečné starosti...201
Kristus je konec zákona?... 202
Pán Ježíš vstal z mrtvých...204
Zdravé učení Pána Ježíše...205
Víra nahrazuje zákon?... 206
Jsme vykoupeni... 207
Skutky vykonané v Bohu... 208
Svoboda v Kristu... 209
Slovo kříže je Boží moc... 211
Synové světla... 212
Pravý den odpočinku je sedmý den... 213
Milosrdenství přijímat a vydávat...214
Duch pravdy a činnost Pána Ježíše...215
Duch Boží a jeho slovo...217
Skutky světla...218
Kdo mne miluje? ...219
Pravda v Ježíši Kristu...220
Boží sláva v tváři Pána Ježíše...221
Trpělivost svatých...222
Svoboda v Kristu...224
Slovo mé ho bude soudit v poslední den...225
Skrze něho a pro něho...226
Věř v Pána Ježíše...227
Sobota je dnem odpočinku Božího lidu...228
Synové a dcery Boží v Kristu Ježíši...230
Buďte čistí a bez poskvrny...231
Píseň o lásce...232
Budete mými svědky...234
Buďte milosrdní... 235
Kdo slyší mé slovo...236
KDO JE PÁN JEŽÍŠ...237
Za koho mne pokládáte? (1)...237
Za koho mne pokládáte? (2)...239
Za koho mne pokládáte? (3)...240
Za koho mne pokládáte? (4)...241

Ctíte Syna, jako ctíte Otce...242
Lásku, kterou jsi mi projevil, byla v nich...244
Zůstaňte ve mně a já ve vás...245
Zákon byl vychovatelem...246
Krev Ježíše Krista, Jeho Syna...247
Jíst tělo a pít krev Páně?...248
Falešní proroci a jejich ovoce...249
Pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše...251
Spravedlnost z víry...252
Od čeho byl stín vržen, je tělo Kristovo...253
Ovoce Ducha...254
Svoboda, nebo Zákon?...256
Ježíš náš úděl...257
Truhla smlouvy...258
Nikdo nemá větší lásku...260
Na počátku bylo Slovo (3)...261
Vstupuji k Otci svému a Otci vašemu...262
On je pravý Bůh...263
Bůh zjeven v těle...265
Oslav mne slávou, kterou jsem měl u Tebe...266
Ovce mé hlas můj slyší...267
Zachováváme jeho přikázání...269
Lid horlivě následující dobré skutky...270
Syn Boží přišel v těle...271
Duch pravdy...272
Obřízka Kristova...274
Trojice, ano či ne?...275
Pán Ježíš jako obraz Boha...276
První a poslední...277
Kdo mne miluje...279
Syn člověka...288
On je pravý Bůh...281
Ospravedlnění z víry Kristovy...283
Boží láska vylita do našich srdcí...284
Život věčný...285
Kdo má uši, slyš...286
Žije ve mně Kristus...287
Milost nebo zákon?...288

Pán Ježíš, velekněz a bratr...	289
Služba Ducha...	290
Boží slovo...	291
Kdo slyší mé slovo...	293
Slovo kříže...	294
Modlitba...	295
Boží spravedlnost...	296
Jediný pravý Bůh nebo trojice a trojjedinost?...	298
Sestoupit s nebe...	299
Sláva Bohu za posláni Pána Ježíše...	300
Jako za dnů Noe...	301
Milost a pravda...	302
Zákon lásky...	303
Na počátku bylo slovo (4)...	304
Hle, člověk...	305
Boží skutky...	306
Vy jste list Kristův...	307

Předmluva

V této knize najdete krátké úvahy nad Božím slovem. Mým velkým přáním je, aby texty sloužili k poznání Božího slova a posílení víry v jediného pravého Boha, nebeského Otce, který poslal svého syna Pána Ježíše Krista.

Zdrojem úvah mi byly modlitby, Písmo sv., Biblický slovník a koncordance. Hledal jsem v biblických komentářích (v češtině zmíním stránky „O Bohu“).

Dnešní křesťanství je jiné než to původní; protože bylo „rozšířeno o nejrůznější „zvláštnosti“ (pocházející z pohanských náboženství, filozofie i mýtů“, které v Písmu, v učení Ježíše Krista a apoštolů z nejranější doby církve nenalezneme. Obecná církev si tak vytvořila své vlastní náboženství, které je v rozporu s Písmem sv. Reformace opravila mnohé z toho, co bylo v době tzv. helenizace křesťanstva novými konvertity vneseno do věrouky z pohanstva, ale něco z toho přece zbylo; reformace totiž zůstala nedokončena. Věděl to i samotný Luther. Důkazuje to jeho prohlášení o potřebě „semper reformanda“, tj. další „trvalé (stálé“) reformaci“. K té však nedošlo. Mnohé skupiny (příští protestantské církve) přišli s různými novými akcenty, avšak nebiblické dogmy formující věrouku (zejména christologii) zůstaly v podstatě nezměněny.

Mnozí si pletou křesťanství s poslušností a vírou v církevní učení. To učení však není víra, o které mluví v Boží slovo.. Duch svatý je Boží moc a vlastnost, kterou nebeský Otec, Pán Ježíš, náš královský bratr a jemu podřízený anděl slouží věřícím. (2 Kor 3,8). Přesun oslavování Syna namísto nebeského Otce jako důsledek dnes dominující christologie je v rozporu s Božím slovem.

Je mi líto, že tak mnoho věřících, kteří žijí příkladným způsobem života, ochotně věří tomu, co v Písmu psáno není, dokonce textu Písma sv. odporuje.

Následování Ježíše Krista je život *ve víře v jediného pravého Boha a toho, kterého poslal- Ježíše Krista (J 17,3)*. Křesťan má být v lásce, radosti a pokoji připravený pomáhat potřebným a šířit víru a lásku podle příkladu Pána Ježíše. Bez lásky k jedinému pravému Bohu, kterou Bůh rozvedl v prvních čtyřech svých přikázáních, nelze plně uskutečnit lásku k bližnímu.

Ježíš říká: *“Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života (J 8,112).* Následujme tedy Krista – věřme tomu, co on mluví – o Bohu, o sobě, o nás, o hříchu, o spasení... (ne tomu, co navymýšleli lidé, i když by se zaštiťovali ‚církevní autoritou‘); jenom tak získáme „světlo života“, a budeme osvětleny poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista. AMEN.

KMP

Na počátku bylo SLOVO...

„Na počátku bylo SLOVO, to SLOVO bylo u Boha, Bůh bylo to SLOVO“ (Jan 1, 1) (dle řeckého textu). Slovo řecky Logos bylo přeloženo z hebrejského „dábár“, a má blízko k výrazu „debir“ tj. svatyně nebo také to, co se odehrává v pozadí chrámu (smysl nebo účel událostí). SLOVO (Boží slovo) je plné napětí, zaslíbení a uskutečňující se Boží vůle a činnosti. Není to jen výrok, konstatování, ale rozhodnutí, moc, která zasahuje.

SLOVO nelze významově ztotožnit s osobou Ježíše Krista, ale je třeba vidět, že Syn Boží, Mesiáš byl hlavní součástí Božího slova, záměru v posledních dnech na pomezí mezi Starou smlouvou, který vedl Izrael po celá tisíciletí, a novou smlouvou, kterou uzavřel s Bohem, svým Otcem Pán Ježíš. Jan, pisatel evangelia, psal několik let po událostech. Byl z vážené rodiny, dokonce se znal s veleknězem, a zřejmě byl vzdělaný, znalý hebrejštiny, aramejštiny a i řečtiny, věděl a napsal, jak události Ježíšova života proběhly, a nepotřeboval jako „jinotaj SLOVO“ pro označení Mesiáše, jak se to dnes chybně vykládá. Nezapomeňme, že jako věrný Žid a následovník svého Mistra, stejně jako ostatní pisatelé NZ, byl oddán Bohu, věrným učedníkem Ježíše Krista, naplněn Duchem svatým. Sám sebe označoval, jako ten, který byl Ježíši nejbliže.

SLOVO má úzký vztah k Božím stvořitelskému záměru, nad vzpourou a svévolí satanovou zvítězit láskou. Dříve než začal tvořit svět, Bůh Otec viděl vítězství ve svém Synu nad hříchem, smrtí, pýchou, lží, nenávistí a strachem, a že obětuje svůj život za záchranu člověka. Tisíciletí dějin byly naplněny nadějí, radostí, vírou, symboly chrámové služby, že v budoucnu přijde Mesiáš, který lid osvobodí. Mnohá proroctví ujišťovala o budoucím, zaslíbeném Mesiáši. Židé čekali vojevůdce, krále, vítěze nad Římany a obnovení Izraelského království, které bude vládnout nad okolními národy. Nepochopili Boží úmysl zvítězit láskou. Nepochybujeme, že nepřítel spasení se s vervou snažil překazit Boží plán, stejně jako dnes.

Při četbě první kapitoly Janova evangelia, je třeba si uvědomit, že Boží stvořitelské slovo předurčovalo vývoj až k po vzkříšení Pána Ježíše, a jeho odchod k svému Otci. Boží jednání a přítomnost mezi svým lidem bylo světlo, které jim ukazovalo správnou cestu. Život byl nejen v Bohu, ale i v tom, co svému lidu dával, je učil a vedl. V něm byl život a život bylo světlo lidí. Bylo to nejen světlo Boží přítomnosti, ale Božích

zaslíbení, naděje, touhy po lásce a radosti, které stejně jako my dnes, prožívali i tehdejší Izraelité. Lidé toužili, že konečně pošle Mesiáše (pomazaného), aby odstranil narostlý zmatek a skepsi, jako důsledek svobodné vůle člověka. Dnes babylonský zmatek víry, úpadku morálky, hrozby válek, nemocí, krizí, katastrof, nedostatku vody, znečištění vzduchu, zničených podmínek života, nedostatku potravin (zbraní je přitom dostatek zničit svět během několika hodin) chvějeme se a s nadějí čekáme na příchod našeho Pána, Krále a blízkého přítele, bratra, po kterém toužíme, a chceme jít v jeho šlépějích.

Dnes se nám zdá nepochopitelné, jak tehdy ti, kteří měli zastupovat lid před Bohem, nechtěli uznat Mesiáše. Posledním činem, kterým Pán Ježíš podnítl jejich satanské myšlení, bylo vzkříšení Lazara. Namísto járotu, že Bůh poslal Mesiáše, který jim ukazoval Boží lásku ve svých činech, báli se o svá koryta, o svou moc a jeden z velekněží prohlásil: *Jan 11,49 „, Vy nic nevíte, ani o tom nepřemýšlíte, že je užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všechen tento národ zahynul.“* Jak dojemné. Starost o národ? Zatímco více mysleli na svoje prebendy, moc, majetek. No tento učitel, který si říkal Mesiáš, dokonce prohlásil, aby se pro spasení vzdali svého majetku.

Možná vidíme jistou podobnost dnešního světa. Přes uzdravení, vzkříšení z mrtvých, ovládání přírodních procesů, museli i ti nejméně zdatní vidět, že to nebyl jen galilejský učitel a kameník (tesat může znamenat, tesat dřevo stromů, ale i tesat kameny; tehdy dřeva byl nedostatek, a proto spíše se tesalo kamení na stavbu domů). Před příchodem Mesiáše se rozšířila římská říše, sjednotily se dorozumívací jazyky, byly vytvořeny cesty, římská moc zasahovala značné území jako dnes. Dnes byly vytvořeny nevídané sdělovací prostředky, jazyky se sjednotily, vytvořilo se několik center života, a je úsilí o spojení států a jednotu náboženství.

Přes všechny důkazy, Boží lásky, která se zrcadlí v zázraku života, každém lístečku, tvorů, člověk měl s láskou hospodařit, drancuje své životní prostředí, zabíjí, vraždí, bezohledně ničí v honbě za ziskem, majetkem, chvilkou „luxusu“ nejen přírodu, nejen vztahy, i morálku a lidi. Používá k tomu honosné vějičky (mávátka) – svoboda, rovnost, bratrství, právo na život, humanita, lidská práva, demokracie... Tyto líbivé pojmy platí jen po dobu, kdy je nějaký potentát vysloví. „Po nás potopa“, a našim dětem zůstanou nesplnitelné dluhy a zničený svět.

Otázka, jaký sociální systém namísto kapitalismu by mohl zachránit svět? Žádný.

Pokud lidé nepřijmou víru v Boha, lásku k Bohu, k lidem a přírodě, žádný -ismus není schopen urýdit neudržitelný úpadek (jako tehdy říše římské). A je velmi nepravděpodobné, že většina lidí přijme víru v Boha a jeho Syna. Namísto toho se šíří pohanské pověry, nevíra, lež, odpadnutí od Božího slova (říkají tomu obohacení a rozvinutí víry). Jasnovidectví, věštění z koule a karet je důležitější než znalost Božího slova. Pán Ježíš vyjádřil obavu, zdali Syn člověka najde víru na Zemi, až přijde. Asi se mýlil? Tolik lidí „věří“ v Boha a označují se jako křesťané? Jak různá je víra těch, kteří si tak říkají, jak daleko se vzdálili od pravdy Písma? Kdo nevěří jejich výmyslům, se dokonce nemůže označovat za křesťana.

Přes všechnu beznaděj, která vyplývá ze současného světa, ti, kteří milují Boha, a spoléhají se na svého Pána Ježíše Krista, budou zachráněni. To je naše víra, naděje, radost, láska k Bohu a k lidem, a to z celého srdce přejí každému, kdo následuje Krista.

Pád Babylona

Ten skutečný pád Babylona nastal přemožením Babylonské říše perským králem Kýrem. Co se tehdy stalo? Padla duchovní a politická moc Babylona, náboženského zmatku.

Na pád se můžeme dívat z dvojího hlediska, skutečná porážka, ztráta moci nařizovat, a duchovní násilí vykonávané touto mocí. Symbolický Babylon tj. náboženská a politická moc křesťanského Říma, která ovládala středověk na dobu kolem 1200 let (asi od 4. stol. do 16. stol.), padla tím, že papež ztratil politickou moc na krále a panovníky, ztratil i přímou duchovní moc na některé státy tím, že se od jeho učení odtrhly. Papežství ztratilo svou moc i tím, že se viditelně a v naprostém rozporu s Božím slovem (pod pláštěm humanity a míru) spojilo se všemi náboženstvími, a to i pohanskými. Z hlediska lidí, tento pád je naprosto zřetelný. Netáhni jha s Belíálem. To se už dnes naplnilo. Poselství tří andělů je burcující.

Všichni, kteří vidí události, které se odehrály od minulého století do současnosti, mohou poznat, že Země se ocitla v katastrofálním stavu. „Přišla hodina jeho soudu...“ Kdo nevidí obrovská varování tohoto přicházejícího soudu, je SLEPÝ. Pád Babylona byl téměř dokončen spoje-

ním s pohanstvím, a pokračuje do svého konce spojením všech tří "monoteistických náboženství" (křesťanství, judaismu, islámu) do jednoho náboženství, a ve světě pokračuje úsilí vytvořit jednotnou světovou vládu. Kdo toto úsilí nevidí, je SLEPÝ.

Nyní očekáváme naplnění poselství třetího anděla, tj. kdo by vzal na sebe znamení šelmy... Co, jak, kdo, bude šelmou, znamením šelmy se mnozí dohadují, prorokují, kombinují, konspirují, ale vyčkejme času. Ten nastane, když se stane skutečností to znamení šelmy, že kdo nebude mít znamení šelmy, nebude moci kupovat a prodávat. Všechny okolnosti, že to bude brzy, tomu nasvědčují. Lidé si neuvědomují, že např. přestat používat hotovostní peníze, a mít účet u banky znamená, že majitel účtu je naprosto vydán na milost a nemilost banky. Ani kdyby měl zlato, tak si nekoupí chleba. (Nastal by černý výměnný obchod). Jenže, kdo nebude mít, co vyměňovat, tak při zablokování účtu, si nekoupí nic. A to mu nebude nic platné, i kdyby měl více čipů v těle, kdoví jaké znamení na ruce nebo čele, vyznával tu či onu víru. Zatím se to tváří naprosto lidumilně, při zrušení hotovosti nebudou úplatky, zloději, už jen zloději v bílých límečkách, které se dostanou k něčemu účtu. I bankéř bude mít větší moc než starosta statutárního města. Občan bude vydán na milost a nemilost státního aparátu, ani si nekoupí naftu nebo benzin, aby ujel do jiné země, ani si nekoupí lístek na vlak. A až nastane diktát, co musí lidé věřit a nevěřit, a kteří budou - nebudou mít označení věrnosti vládě, a to vládě světové, JEDNOTNÉMU náboženství, budou jako bezdomovci, jako bezprávní zločinci, jako lidé na odstřel vydání na pospas.

A to bude právě znamení šelmy, krutovlády člověka, který se bude vydávat za boha, za kterým půjde celá Země. Kdo nevidí narůstající znaky, jak se poselství třetího anděla naplňuje, je SLEPÝ. Naše naděje, víra a vítězství Boží lásky je v tom, že i když zahyneme, zemřeme, budeme vzkříšeni k novému životu s Bohem, s Ježíšem, a budeme žít věčně v lásce, radosti, míru. Teprve pak se naplní dávná touha lidí, která v každém z neuvědoměle nebo s radostí víry v Boha je, a čeká na naplnění skutečného štěstí, pohody a lásky k Bohu a mezi lidmi. A je úplně jedno, zda nás sklátí stáří, nemoc nebo krutovláda satana. Pro mnohé z nás to bude tvrdá zkouška, ale nezoufejte tak jako zvítězil lev z Judy, Beránek, náš Spasitel, Pán a král, náš bratr a přítel Ježíš, ve víře v Boha a v něho zvítězíme i my, kteří jsme svůj život Bohu a Kristu odevzdali.

Nejposlednější nepřítel

Našel jsem Boha a Ježíše Krista, smysl života a lásku, Boží zákon a jeho milost. Každý člověk má svou cestu životem, ale jen jedna cesta vede k Bohu a věčnému životu. A to je cesta Ježíše Krista („*Já jsem ta cesta*“). Vzor jeho života a Boží slovo nám Ježíšem tlumočené. Pokud vám někdo někdy napsal nebo řekl, že k Bohu existuje mnoho cest, tak to je falešný prorok. Mnoho lidí klade velký důraz na vnější, povrchní znaky své bytosti (úprava vlasů, tváře, oblek, šperky, boty, kabelka, postava). Nechci znevážit slušné oblečení, čisté tělo a upravený vzhled, no mnohem důležitější je naše myšlení, chování a jednání – to, jaký je člověk, který se skrývá za svým oblekem a visáží. Tím totiž dokazujeme, komu patříme. Mnoho lidí se nazývá „křesťan“. Dříve tomu rozuměli „následovník Ježíše Krista“. Dnes je to jen název náboženské skupiny. Původní význam se projevuje už jen v některých křesťanech. Jak krásný by mohl být svět přes svou bídu v katastrofách, hmotné a tělesné bídě, nemoci, duchovní bídě, hrozeb válek, vydrancované přírody, chování elit, kterým stejně jako dříve jde jen o jejich blahobyt, kdyby mezi lidmi vládla láska, radost, mír, přívětivost.

V Bibli je verš, že jen málo kvasu prokvasí celé těsto. Jen málo by stačilo, aby alespoň „následovníci Ježíše“ ukázali svou lásku a přívětivost, zapomněli na hašteření a nepřívětivé chování, aby se i ostatní nakazili láskou?

Proč lidé věří v Boha? Nedalo by se bez Boha žít „normálně“? Nejsou ti následovníci Ježíše Krista, „ujetí“?

Odkud se na Zemi vzal člověk? Nikdo neví, dohadů je mnoho. A to, co je v Bibli již tisíce let, tomu lidé nevěří. Bůh stvořil svět, vedl vybraný lid po celou jejich historii. Na počátku byl člověk v ráji, kde měl všechno, co potřeboval k životu, až vstoupil do ráje hřích, neposlušnost. A člověk byl z ráje vyhnán, ale Bůh na své stvoření nezapomněl, stále je napomínal, varoval, dával jim odpočinout. Dal jim obětní a rituální předpisy, které jim měli umožnit napravit svá provinění. Jak to bylo a je ještě dnes, všechno se to nakonec vždy zvrtilo jen na formu, povrchní úkony – jako dnes. V dnešní době se nijak nelišíme od tehdejších lidí. Povrchní víra, klanění se mrtvým věcem, majetku, vrchnosti, pomluvy, kádrování (tj. o nás bez nás), oslavování nehodných lidí.... Po celé dějiny Izraele všechno ukazovalo na budoucího Zachránce.

Když přišel čas, Bůh dal lidem svého Syna, narozeného z ženy, aby ukázal, jak žít v poslušnosti Božím zákonu a jeho slovu. Zázraky potvrdoval, že je tím zachráncem, Mesiášem (mašiach = pomazaný, pověřený), který chce z Boží vůle, člověka uzdravit z jeho hříchů (neposlušnosti Božím slovu), a uskutečnit tak velký Boží plán – a vrátit člověka zpět do ráje. Lidé namísto toho, aby pochopili, CO mají dělat, mudrují, KDO je Ježíš. Pro velkou část je Bohem, pro některé dokonce samotným Stvořitelem, pro jiné někdo mezi bohem a člověkem, jiní ho považují jen za dobrého člověka. Hlavní myšlenka, kterou je *vzor života, chápání Božího zákona a smysl jeho oběti a vzkříšení*, jakoby zaniká v babylonském zmatku dohadů, KDO je Ježíš?

Důležité je, že byl VZOREM života s Bohem, a vysvětlil, jak Boží slovo a zákon chápat. Ukázal svou odevzdanost a poslušnost svému Otci, jedinému pravému Bohu, a vyzval, abychom šli stejnou cestou. Kdy už to konečně alespoň „následovníci Krista“ pochopí?!

Bůh svým Synem vyřešil dvě stěžejní otázky, které byly odpovědi na satanovu vzpuru v nebi. V Ježíši Kristu těm, kteří přijmou oběť Ježíše Krista za své hříchy jako svou, tyto hříchy odpustí a dává milost. Podmínkou této milosti je víra v Boha a následování Ježíše Krista. A tím Ježíš splnil hlavní část svého úkolu, vykonat Boží vůli, a přinést tu pravou oběť za hřích. Byl vzkříšen a jako první člověk dostal oslavené tělo, které je schopné žít v Boží přítomnosti.

V lásce k Bohu a k lidem Ježíš dokázal zvítězit a nyní je po pravici svého Otce, a připravuje svůj lid na svůj brzký příchod. A to je ta druhá stěžejní otázka, že každého, kdo přijme Boha a Ježíše Krista do svého srdce, do svého myšlení a jednání, Ježíš svým Duchem, který je částí Boží moci, změní – změní povahu svých následovníků, aby byli připraveni žít v Božím království.

Tak jako Ježíš zvítězil a byl vzkříšen, tak i každého svého následovníka probudí k novému životu. A na konci dějin tohoto světa bude zničen poslední nepřítel lidstva, smrt.

Boží láska to byla, která vedla po tisíciletí Izrael, Boží láska to byla, která poslala svého Syna, Boží láska to je, která udělá ten největší zážrak, změní povahu člověka – těch, kteří mu odevzdají svůj život, svou vůli. Láska zvítězí nad hříchem, pýchou, nenávistí a smrtí. Láska je silnější než smrt. Touto nadějí žijeme, doufáme, vyhlížíme s touhou naší

novou budoucnost, a ať dnes prožíváme svá trápení na Zemi, s Bohem a Kristem zvítězíme, a budeme navždy s ním.

Já jsem světlo světa (Jan 8,12)

V Ježíšově době a i dříve bylo světlo opravdu něco vzácného zejména v noci. To my si ani neuvědomujeme. Máme baterky, lampy, pouliční osvětlení, reflektory. No i pro nás má světlo svou důležitost. Ve světle vidíme svět v jeho skutečných barvách, rozeznáváme krajinu, poznáváme lidi a vše, co roste a pohybuje se. Tím spíše toužíme pochopit, co měl na mysli Ježíš svým výrokem. V čem poskytl světu jasnější, zřetelnější a ostřejší pohled na svět?

Především ukázal světu pravou povahu svého nebeského Otce, která v tehdejší době byla velmi zkrslá. Bůh byl považován za přísného, trestajícího Boha, za bytost, která neodpouští žádný poklesek. Kdo byl chudý nebo nemocný, byl Bohem potrestán. Kdo by bohatý a zdravý byl Bohem požehnan, i když povahové vlastnosti jednotlivých lidí tomu neodpovídaly. Světlem bylo a je i poznání, že celý svět je nemocný nejen tělesně, ale především duchovně. Tehdy, stejně jako dnes, vládla pýcha, sobectví, moc, hrabivost, a nebylo téměř člověka, který by byl opravdu spravedlivý, bezúhonný. Místo lásky vládly lhostejnost, přezíravost, nenávisť a odpor k lidem jiných národů. Obchodovat s cizinci, to Židům šlo, ale v osobním styku se jich štítily, aby se s nimi neposkvřili? Pán Ježíš chování Židů často kritizoval, nazýval je pokrytci. Mnozí farizeové se přitom snažili být lepšími věřícími než mnozí křesťané dnes.

Pán Ježíš svým chováním, svými slovy ukazoval na Boha, na to, že Boží přikázání nejsou nic jiného než Boží přání, aby lidé upravili svoje vztahy k Bohu a k lidem v duchu lásky. A Ježíš tuto lásku vůči svému Otci a vůči lidem opravdově naplnil. Dnešní svět nedokáže docenit význam působení, smrti a vzkříšení Ježíše Krista pro celý svět. V tomto smyslu Pán Ježíš byl nejen vzorem, zjevením povahy svého nebeského Otce, nejen opravdových morálních hodnot pro celý svět, ale jedinečným důkazem, že láska zvítězí nad smrtí a hříchem.

A to, co lidé ve své valné většině dosud nepochopili, je něco, co ani mnozí velcí filozofové, státníci, spisovatelé nepoznali – nabídka věčného života. Pravdivost zpráv o životě, smrti a VZKŘÍŠENÍ Ježíše Krista je tou nadějí a touhou upřímných následovníků Ježíše Krista, a je odpo-

vědí pro všechny, kteří se ptají, jaký smysl a jakou hodnotu má lidský život.

Pravda zakotvená ve spisech nového zákona je tak převratná, že mnozí velcí myslitelé tuto nabídku nepoznali, a místo nich prostí, chudí, nemajetní lidé vzhlížejí s vírou a láskou k Bohu a Ježíši Kristu, který se brzy znovu vrátí. Přejde pro svůj lid, a vezme k sobě každého, kdo dnes vyznává, že je JEDINÝ PRAVÝ BŮH, a pak je ten, kterého poslal Ježíš Kristus. (Jan 17,3). Ježíš – vítěz nad hříchem a nenávisť, který dává naději všem, kteří o to stojí a vyhlížejí jeho příchod. A tuto touhu a naději přeji každému z vás, kdo ve světle Ježíše Krista vidí, že náš svět v dnešní podobě nemá ani udržitelný rozvoj ani budoucnost.

Snáze projde velbloud uchem jehly

Tomuto výroku Pána Ježíše poněkud nerozumíme. Řekl jej po rozhovoru s bohatým mladíkem jako příměr, že bohatství se může stát překážkou vejít do Božího království.

Velbloud uchem jehly je nesmyslná představa. A tak mudrci bádali, a vymysleli v jeruzalémských hradbách bránu ve tvaru ucha jehly, kudy by se večer po uzavření hlavních bran mohl vtáhnout velbloud. Jenže historici také nezháleli, a hledali takovou bránu, ale žádnou dosud nenašli. Tak si znalci všimli nápadné podobnosti slova velbloud s kotevním lanem lodi. Silným lanem, které snad bylo vyrobeno z velbloudích žíní, a proto se mu říkalo velbloud. To už by možná dávalo výroku Pána Ježíše jistý smysl. Snáze je velbloudu (silnému lanu) SKRZE ucho jehly projít, nežli bohatému vejít do království Božího. (*Mat 19,24*).

V řeckém textu je místo slova „skrže“ použito slůvko „dia“. Toto slůvko může znamenat „přes, skrz, napříč“. V přejatých slovech je použito často jako předpona (dialog, dialýza, diaspora). Jak tomuto slovu rozumět? Nejčastěji je slůvko „skrže“ chápáno jako „pomocí“, „prostřednictvím“. A tím se vzdaluje původnímu věcnému významu jako je „přes, napříč, průchodem něčím“ (skrže), např. sítím, filtrem, uchem jehly. Doporučuji si tento rozdíl ve vnímání významu uvědomit. V mnoha případech použití právě při překladu Písma má slovíčko „skrže“ rozdílný význam. Například:

Mat 17,21skrže modlitbu a půst (jde o průvodní jev postoje člověka k Bohu)

- Ez 47,3.....provedl mne skrze vodu (přes)
 Dan 9,27.....skrze vojsko ohavné
 Dan 12,7.....přisáhl skrze Živého na věky (anděl ve jménu Božím)
 Ozeáš 1,7.....vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich (z důvodu, pro)
 Mat 23,16.....přisáhl-li by kdo skrze chrám
 Mat 26,63.....zaklínám tě skrze Boha živého (velekněz – význam přes)
 Jan 1,3.....všecky věci skrze ně učiněny jsou (ve smyslu věčném ne osobním)

Poslední verš se vztahuje k pojmu SLOVO. Nevím, kdo přišel na nápad ztotožnit pojem „SLOVO“ s preexistencí Pána Ježíše. Řecké LOGOS má věčný význam, a znamená spíše učení, plán, projekt. Bůh měl ještě dříve, než začal tvořit svět plán, vizi o boji mezi dobrem a zlem, že nad zlem může zvítězit jen láska. Láska je silnější než smrt, než vzpoura, než svévole a pýcha satanova.

Bůh všecky věci učinil v pohledu na konečné vítězství lásky v dějinách světa. Někomu by se mohlo zdát, že stvoření světa, pád Adama a Evy do hříchu, neposlušnosti Božím slovu, dějiny do potopy, po potopě až k Abrahamovi, vzestupy a pády vyvoleného lidu Izraele až k narození Ježíše Krista jsou dány souhrou náhod. Bůh ve své prozřetelnosti všechny události předvídal, byl na ně připravený. Znovu a znovu dokazoval lidem, že jen láska k Bohu a láska mezi lidmi může zvítězit.

V posledních dnech porodila Marie Božího Syna, který dokázal svým životem nejen naplnit Boží zákon, ale až do konce dokázal z lásky k svému Otci naplnit Boží vůli (*Ne, jak já chci, ale jak ty chceš Mat 26,39*).

V souladu s úvodním veršem, snáze projde silné lano uchem jehly, než mnohý křesťan do království Božího, bohatství a spolehnutí na majetek, jeho moc a životní jistoty jsou podobné jako moc, pýcha a jistota pravdy spočívající na chybných výkladech Božího slova.

Předložená úvaha má upozornit, že výklad textů Písma není pouhé čtení a poslech kázání. Kdo chce poznat pravý význam a smysl Božího slova, ať se napřed upřímně modlí k Bohu bez předsudků, bez vědomí a jistoty, že má dostatek poznání nabytého vzděláním, a prosí „o Ducha svatého“. Přejí vám radost a pokoj, pevnou důvěru v Boží vedení v Du-

chu Božím a Duchu Pána Ježíše nejen při četbě Písma, ale v celém vašem životě.

Slovo se stalo tělem (Jan 1,14)

Při čtení úvodu evangelia Jana nás v důsledku tisícileté historie a vžitých výkladů napadne, že SLOVO se od počátku Janova evangelia vztahuje na Ježíše Krista. A v důsledku toho vzalo svůj počátek chybné učení o trojjedinosti. Nebudu rozebírat neuchopitelnost tohoto pojmu, který se navíc v Bibli nevyskytuje. Než se dostaneme k Pánu Ježíši jako člověku, je třeba si ujasnit, co je SLOVO v počátku evangelia až do 14. verše. Zmatek začíná už od 1. verše, kde v rozporu s řeckým textem je na konci přehozený slovosled – téměř všechny dnešní překlady mají „Slovo byl Bůh“ namísto správného „Bůh bylo to Slovo“. *Jan 1,3: „Všecky věci SKRZE NĚ učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, co učiněno je.“* Tento verš vypovídá o tom, že bez SLOVA, bez Božího SLOVA, bez Božího rozhodnutí, bez Boží prozřetelnosti není na světě nic. Tento verš svědčí o jediném Stvořiteli a Tvůrci všeho, BOHU. *Jan 1,4.5: „V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly“.*

Boží SLOVO, Boží tvůrčí činy, jeho moc byly a jsou tím, co dává život lidem, a je světlem světu všem lidem. *Jan 1,7: „Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby všichni uvěřili skrze něho“.* Jan Křtitel přišel oznámit, že Bůh zasáhne mocným zjevením svého rozhodnutí, svého odvěkého plánu na záchranu lidí: „přiblížilo se Boží království, urovnejte cestu králi“. *Jan 1,8: „Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby svědectví vydával o tom Světle. 9 Ten byl to pravé Světlo, jenž osvětluje každého člověka přicházejícího na svět.“* Zde bychom mohli prohlásit, že to už je o přicházejícím Mesiáši. Určitou obtíž možná znamená „každého člověka přicházejícího na svět“? Je to jen Mesiáš, Ježíš Kristus nebo je to především Boží SLOVO, Boží prozřetelnost, Boží rozhodnutí tím SVĚTLEM, které naplňuje vítězství nad vzpourou, vizí stvoření světa, člověka, celými dějinami lidstva od počátku až do příchodu předpovězeného, symbolicky znázorněného v židovské bohoslužbě, zaslíbeného Mesiáše, vysvoboditele, který je součástí plánu záchranu člověka. Bůh to je, kdo zachraňuje člověka a vrcholem tohoto záměru je člověk Ježíš KRISTUS.

Jan 1,10: „Na světě byl, a svět skrze něho učiněn je, a svět ho nepoznal.“ V tomto verši máme jak odkaz na Pána Ježíše Krista, ale nikoliv

existujícího již dříve a „svět skrze něho učiněn je“, ale poukaz na proctví od pradávna, která ukazovala na budoucího vysvoboditele, ve kterém se vše, co se doposud na světě stalo, bylo výsledkem Božího záměru. Obtíž je ve slovíčku SKRZE, které neznámá osobní účast v nebi předexistujícího Ježíše na stvořitelském díle, ale pouze VŠE, CO SE USKUTEČNILO OD STVOŘENÍ SVĚTA AŽ DO DOBY JEHO ZROZENÍ A POMAZÁNÍ DUCHEM SVATÝM A VYBAVENÍM MOCÍ BOŽÍ bylo uskutečněno s ohledem (skrze. přes) na zrození člověka Mesiáše.

Jan 1,11: „Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho.“ Otázkou je, jak rozumět „do svého vlastního přišel“. Znamená to, že přišel mezi svůj lid nebo přišel do světa, který byl pro něho připravený? Ano, Bůh předurčil, že se stane vysvoboditelem nejen Izraele, Židů, ale celého světa, všeho lidstva, člověka jako takového. To, co Židé v obavě o svou rituální čistotu nenaplnili, šířit Boží slávu do celého světa, bylo úkolem Božího syna Ježíše. To je vyjádřeno: *Jan 3,14: A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen být Syn člověka, 15 Aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“* Tento verš má svou odezvu v *Jan 12,32*. Láska Boží to byla (*Jan 3,16*), která se rozhodla zvítězit láskou, láska Boží to byla, která poslala i svého jednorozeného Syna, aby člověk mohl být zachráněn. Boží vůli a lásku naplnil Ježíš, a dal nám vzor své sebeobětavé lásky. A z toho také, každý, kdo věří, touží žít po vzoru svého Mistra v poslušnosti, víře a lásce k Bohu a k lidem, která nás táhne k Ježíši Kristu. (přitáhne mnohé).

Na mnoha místech NZ je psáno o člověku Ježíši Kristu: *Řím 5,12.15; Sk 2,22.36; Luk 24,19; Jan 7,17; 20,17;17,3*. Nikde nemáme zmínku o Bohu Ježíši Kristu. Často používaný verš: „*Já a Otec jedno jsme*“ (*Jan 10,30*) se vztahuje na jednotu v cíli, záchrany člověka. Nikoho nenapadne tvrdit, že Ježíš a jeho Otec jsou jedna osoba. Další verš: *2. Kor 5,19 Bůh byl v Kristu*. Opět nelze z toho dělat závěr, že Kristus byl bohem. Jinak by verše, které jsem již uvedl, popíraly Boží slovo. „*Slovo se stalo tělem*“.

Bůh zrozením Ježíše, a jeho pomazáním Duchem svatým, uskutečnil svůj odvčký záměr záchrany člověka. Pán Ježíš svým činem lásky zbavil člověka z hříchů. Ta druhá část jeho úkolu je v záchraně člověka jeho obrácením, znovuzrozením, přeměnou jeho charakteru v člověka k obrazu Božímu, podle vzoru Ježíše Krista.

Přeji nám všem, abychom naplnili Ježíšovu výzvu: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete, a já vám dám odpočínutí. (Jan 15,5b). Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.*“

Věrným bratřím a sestřám v Kristu

Apoštol Pavel ve svém listu ke Koloským svými slovy oslavuje milost, kterou dostáváme všichni nejen tehdy, a také i dnes v Kristu Ježíši. V dopise děkuje Bohu Otci našeho Pána Ježíše Krista za víru v Ježíše Krista, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Děkuje za jejich naději složenou v nebesích, kterou i my dnes s nimi sdílíme. Pavel se modlí za své bratry v koloském sboru, aby rostli ve známosti vůle a veškeré moudrosti, a rozumnosti duchovní, dělali Pánu ve všem čest svým ovocem dobrých skutků a růstem v poznání Boha. Z úvodu dopisu je cítit radost jakou měl, že evangelium, zpráva o Boží lásce, se šíří.

Boží láska usiluje o spásu člověka, a projevila se v Ježíši Kristu, který pro nás udělal všechno, co bylo třeba pro naše spasení, a nyní očekává, že i my porosteme v poznání Boha tak, jak nám to ukázal Ježíš svým životem a svým slovem, Božím slovem, jak bychom měli žít. Bohu Otci děkuje za velkou milost, kterou každého, kdo přijme Ježíšův život, smrt a vzkříšení za svou víru, za svou naději a za svou cestu do nebeského království Božího Syna.

Pavel zde ukazuje to, co všichni ostatní pisatelé knih nového zákona, že Ježíš byl obrazem neviditelného Boha a prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (17) On předchází všechno, všechno v něm spočívá, (18) on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem.

Při povrchním čtení snadno podlehneme dojmu, že Ježíš musel existovat dříve, než všechno bylo stvořeno. Taktó nelze chápat uvedený text. Nabízím jiné vysvětlení: myšlenka Mesiáše, pomazaného, který vzorem svého života, zrcadlil pravou Boží vůli a lásku po tisíciletí znetvořenou strašením, měla a má vést člověka zpět do Božího království. Ze šťastného ráje musel být člověk vyhnán, aby poznal dobré i zlé a pochopil, že jediná cesta zpět k Bohu je v poslušnosti, víře a lásce

k Bohu a k lidem. Tuto cestu znovu otevřel, ukázal, dokázal svou víru a lásku k Bohu svému Otci Ježíš, a proto je počátek a prvorozený jako vzor nového člověka, který bude obyvatelem nového světa, Božího království.

Tato myšlenka byla ukazována od Abrahama až po křest Pána Ježíše v obřadech a slovech Písma. A Pán Ježíš nám tuto vizi nového člověka předvedl v praktickém životě. „*Skrze něho a pro něho*“ neznámá, že Ježíš je Stvořitelem, je vším a úcta k Ježíši nahrazuje úctu k Bohu, jeho Otci, jako jedinému pravému Bohu. V tom je omyl tzv. christologie. To je naprosto zřejmě vysvětlené dále: (1,26) *Který je tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho.* (27) *Jimž Bůh ráčil známo učiniti, jaké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, které je přebývání Krista ve vás, kterýž jest naděje slávy.*

To je smysl a účel Ježíšova života: nejen zbavit člověka tíhy jeho hříchů, ale především přítomností svého Ducha v každém člověku také člověka proměnit. Je tragickým nepochopením mnoha křesťanů, kteří nechápou, že víra v Ježíše Krista znamená přijmout jeho život jako vzor pro svůj vlastní život. Křesťan nemůže být zachráněn ve hříších svého života. Věřit v Boha a Pána Ježíše znamená odevzdat svůj život a dát se jím vést a změnit. K tomu není třeba lézt po kolenou na kostelních schodech, tahat napodobeniny kříže nebo se oddělit od světa a žít jako poustevník.

Otevřeme Ježíši Kristu dveře svého srdce, když půjde okolo, a bude na ně klepat, aby vešel se svým Otcem k nám a večerel s vámi, se mnou a s každým, kdo touží po novém životu s Kristem a v Kristu. Tak jako Pavel stále prosme a děkujeme Bohu Otci za tu nádhernou naději a jistotu nového života v Kristu Ježíši.

Pokoj dávám vám...

„...*pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nezatěžujte své srdce obavami nebo strachem.*“ (Jan 14,27). Podobné ujištění dává Ježíš svým učedníkům i ve verši J 14,1.

Svět je dnes přeplněný strachem, obavami o sebe, o své blízké, o své okolí. Katastrofy, nezvyklé výkyvy počasí, přírodní živly, nepokoje, v poslední době i nebezpečný virus, nejistota zaměstnání, finanční krize, to všechno může mít vliv na nás. Srdce lidí se svírají strachem, obavami, úzkostmi. Stres je duševní a tělesná reakce na vnější nebo vnitřní

stresové faktory. Častý nebo trvalý stres má záporný vliv na naše zdraví. O tom není sporu.

Lidé, kteří pevně věří v Boha, mají obrovskou výhodu. Jednak jejich důvěra v Boha a jeho moc je ujišťuje, že Bůh dopustí jen to, co mohou unést. Písmo obsahuje mnoho příkladů pevné jistoty víry (např. *kniha Job, Židům 11. kap.*), jednak slib, že Bůh každého věrného následovníka Ježíše Krista znovu vzbudí k novému životu. (*2. Kor 4,14*) „ *vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi.* “

Boží láska to byla, která stvořila dokonalý svět a dokonalého člověka. Boží láska to byla, která po celou dobu lidského bytí vedla člověka k tomu, aby se naučil věřit Bohu a žít v lásce k Bohu a k lidem. Tak Bůh miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby nám víru a lásku přišel ukázat prakticky.

Jako náš přimluvce, velekněz, touží po tom, abychom i my žili podle jeho slov, podle jeho vzoru ve víře, v lásce k Bohu a k lidem. Cestou k tomu je nejen vzor života Ježíše Krista, chléb života, tělo a krev Syna člověka (symbolické vyjádření učení a života Pána Ježíše), ale také jeho modlitba: (*Jan 17,6*): „*Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. 7 Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; 8 neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. V pravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.* “

Pán Ježíš prosí za nás. Podobně i my vysíláme své prosby k nebeskému Otci ve jménu Ježíšově, aby nás ochránil, aby nám dal sílu, moudrost a svůj klid, aby nám dal radostnou naději pravého nebeského domova, který čeká na všechny jeho věrné. Přeji vám všem, obraťte se k Bohu ve svých modlitbách a *Boží pokoj, který převyšuje jakékoliv myšlení, bude chránit vaše srdce a mysl v Kristu Ježíši.* (*Fil 4,7*).

Proste a dostanete

Pán Ježíš věděl, že odejde na svou těžkou poslední cestu, a nabádá své učedníky, aby se naučili prosit. *Jan 16,24*: „*Proste a dostanete, aby vaše radost byla úplná.*“ Zdá se nám to divné. Namísto smutku z rozloučení jim připomíná, aby prosili. Koho budou prosit? Z čeho se budou radovat? V té chvíli, kdy jim říká tato slova, jim ještě nebylo zcela zřejmé, že Pán Ježíš jde na poslední cestu utrpení, která neskončí na

kříži a v hrobu, ale ve vítězství víry a lásky, kterou nám přišel na svém těle prakticky ukázat. Ve všech evangeliích a ostatních spisech nového zákona je naprosto jasné, že modlitba je tím nejdůležitějším komunikačním prvkem víry. Ze života víme, že přátelství, vzájemná náklonnost, vztah lásky mezi lidmi se udržuje vzájemnou komunikací (rozhovorem, pomocí). Proto má modlitba své důležité místo v našem vztahu k Bohu.

V řadě promluv nám Pán Ježíš ukazuje, koho prosit, jak prosit. Rád uvádím verš z dopisu *Fil 4,6-8*: „*O nic si nedělejte starosti, ale v každé modlitbě a prosbě s děkováním předkládejte své žádosti Bohu, a Boží pokoj, který převyšuje jakékoliv myšlení, bude chránit vaše srdce a mysl v Kristu Ježíši*“. Je tam psáno, že dostanete všechno, oč budete prosit? Odpovědí na naše modlitby nejsou vždy jen splněná přání, ale něco víc? Pevná důvěra v Boží vedení, v péči o nás, která nám dává všechno, co skutečně potřebujeme, a hlavně jistotu v Boží lásku a našeho Pána Ježíše Krista.

Boží prozřetelnost vidí dál než oči, naše mysl, a proto se můžeme na vedení Duchem svatým, který vychází z Boha a z Ježíše Krista plně spolehnout. Výsledkem jistoty víry je Boží pokoj, Ježíšův pokoj, který převyšuje jakékoliv naše představy. To není známé rčení: „To chce klid“. To je náš pevný, důvěřivý pohled do budoucnosti, který se v radostných i těžkých chvílích dovede těšit a radovat ze záchrany v Kristu, v příslibu nového života.

Velmi přeji všem následovníkům Ježíše Krista, abychom se naučili prosit, a dostali to, co nám dá radost a Boží pokoj do našich srdcí a naše radost byla úplná.

Milost vám!

1 Kor 1,3: „*Milost vám a pokoj od Boha Otce a našeho Pána Ježíše Krista.*“ – pozdrav, který apoštol Pavel uvádí na začátku svých dopisů. Milost a milosrdenství jsou příbuzné pojmy. Jakou milost nám dává Bůh Otec, Otec Ježíše Krista, a také náš Otec (*Jan 1,12*)? Milost je nejen prominutí hříchů, ale především vztah Boží lásky k nám jeho dětem, k těm, kteří přijali Ježíše Krista za svého Pána a krále ve svém životě. Je to otcovský vztah k těm, kteří se rozhodli jít cestou Ježíše Krista. O pokoji v Boha a Pána Ježíše jsem už psal. Je to pevná důvěra a jistota, že Bůh vede naše kroky a Ježíš to je, kdo svým následovníkům dává

vše, co potřebují ke zbožnému životu. „*Blaze milosrdným, neboť milosrdenství se jim dostane*“.

Vztah Boží lásky k následovníkům Ježíše Krista není jen jednostranný vztah, který stále jen dostáváme. Odpovědí všech, kteří následují Krista je vztah lásky k Bohu, k Ježíši Kristu a k našim bližním. Lásky je vždy aktivní oboustranný vztah. Bůh očekává, že za všechna jeho požehnání, která se člověku dostávají, projeví vděčnost tím, že Boží lásku dává dál, dodržuje jeho přikázání, projevuje lásku svým bližním, potřebným lidem. Člověk nebude nikdy schopen splatit všechnu lásku, která se mu v životě dostává, ať to bylo vůči svým rodičům, kteří s láskou o něho pečovali, vychovali a stále na svoje děti myslí. Člověk není nikdy schopen splatit všechnu lásku, kterou dostává od svého nebeského Otce nejen v osobě Pána Ježíše, ale v každé chvíli svého života. Člověk není schopen splatit ani projevy lásky a milosrdenství, které se mu dostávají od jeho bližních. Všechna láska a milosrdenství by člověka měly vést k tomu, aby lásku rozmnožoval, dával dál.

Pravý následovník Ježíše Krista touží po tom, aby se stal zdrojem lásky, kterou bude šířit slávu o Bohu Otcí (*kdyby viděli vaše dobré skutky, aby chválili Boha*). Podobenství v evangeliu Matouše o těch na pravici, kteří uslyší pozvání: „*Pojďte požehnaní Otce mého... je pro vyvolené určitým překvapením: „Kdy jsme tě viděli a dali jsme ti najíst....“ „Cokoliv jste učinili jednomu z mých nejmenších, mně jste učinili“.* Ježíš přišel zapálit zdroj naší lásky v našich srdcích, abychom se stali živými kameny Božího domu, solí Země, světlem světa, Boží a Kristovou slávou, majákem pro ty, kteří ještě hledají svou cestu k Bohu. Co lepšího bychom si mohli přát než to, aby si Bůh Otec a Ježíš udělali u nás svůj příbytek (*Jan 14,23*).

Přeji všem z celého srdce, aby milost a pokoj od Boha Otce a našeho Pána Ježíše Krista naplnila naše srdce a mysl. Pán Ježíš už brzy přijde pro nás.

Podivuhodné setkání

Křesťané už takoví jsou, že smutek druhých je i jejich smutkem, a radost bližních je i jejich radost. Dovedu si představit, jak bolestné bylo konstatování Marie, že hrob je prázdný a tělo Ježíše, kterého si tak velmi vážila, zmizelo. Učedníci Petr a druhý (ten, kterého Ježíš miloval) se podívali do hrobu a Ježíšovo tělo nenašli, ale viděli, že látky, kterými

bylo ovinuto tělo a hlava, byly složeny. V Písmu je psáno: „*Dosud totiž nevěděli, že podle Pisma musí vstát z mrtvých*“ (Jan 20,9). Snad se evangelista spletl? Opravdu nevěděli, že Ježíš po třech dnech a třech nocích vstane? (Mat 12,40; Mk 8,31; Mat 16,21). Pán Ježíš jim to sice řekl, ale tehdy, když jim to řekl, tomu nerozuměli.

Židé byli přesvědčeni jen o všeobecném vzkříšení na konci dnů (Iz 26,19; Dan 12,2; Ez 37,12). „*Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu. (Jan 20,11). Spatřila dva anděly, kteří se jí ptali, „proč pláčeš“.* „*Vzali tělo mého Pána a nevím, kam jej položili*“. Toužila po tom, vykonat i tu poslední službu pro svého Pána a Mistra, a bylo jí líto, že neví jak. V tom okamžiku se za ní postavil člověk, o kterém se domnívala, že je to zahradník, který snad uklidil Kristovo tělo. Když slyšela známý hlas: „*Marie*“ chtěla se mu vrhnout k nohám a obejmout je. Její Pán a Mistr žije. Smutek náhle vystřídala ohromná radost. Jak rád by jí byl Ježíš vyhověl, ale byl připraven k tomu, aby převzal úřad nového velekněze, kterým měl být jmenován v týž den svým Otcem (Zj 5). Proto zabránil jejímu doteku. Řekl však Marii poselství: „*Jdi k mým bratřím....*“ Pán a král, vzkříšený Ježíš nazval své učedníky svými bratry! „*Řekni jim: Vstupuji k Otci svému a Otci vašemu, k BOHU svému a k BOHU vašemu.*“

Marie se zaradovala, že viděla svého živého Pána, který se nazval jejím bratrem. Pán Ježíš s radostí mohl vzkázat svým učedníkům, že je živ, že vstal z mrtvých, jako první člověk v novém těle. Je i pro nás obrovskou radostí, že Ježíš je našim bratrem, Mistrem, Pánem a králem. Po svém jmenování jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, uzavřením nové smlouvy, je připraven svou mocí obrátit naše životy, dát nám znovuzrození, přeměnit naše hříšné povahy v bezhříšné nové občany nepomíjitelného nebeského království, každého, kdo mu svěří svůj život. Zde není nic o tom, že člověk není schopen plnit Boží zákon. Naopak, Ježíš nás změní, abychom byli dokonalí, jako Otec náš dokonalý je.

A brzy uslyšíme jeho hlas, kterým nás pozve: „*Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte své dědictví připravené pro vás od ustanovení světa.*“ Jak toužíme uslyšet hlas svého bratra, blízkého člověka, který za nás z lásky položil svůj život, aby jej zase vzal. Toužíme po tom, aby nás připravil, dal nám čisté srdce. S radostí a nadějí se můžeme dívat do blízké budoucnosti a těšíme se na okamžik setkání s ním.

Smutek, který možná nás dnes naplňuje při pohledu na svět nebo odchod našich blízkých, vystřídá radost, kterou nám už nikdo nevezme. A budeme všichni opět spolu. Bolesti, utrpení a smrt pominou a Bůh, náš nebeský Otec setře z našich očí každou slzu smutku.

Sláva Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu.

„Já jsem cesta, pravda i život.“ (Jan 14,6)

Verš, který jsme už četli mnohokrát. Pojmu „cesta“ rozumíme jako způsob života Ježíše Krista, to je vyjádřeno i v jiných verších a symbolech. Slovo „pravda“ v lidském pojetí chápeme jako souhlas našeho vnímání se skutečností. V duchovním významu znamená „pravda“ Ježíše Krista naprostou shodu jeho života a učení s vůlí Boží, se slovem Božím. (Slovo Tvé pravda je). Touto pravdou poznáváme pravou podstatu všeho, co se kolem nás děje, pokud jsme pevně zakotveni ve víře v Boha a Pána Ježíše, a která je nám dána Božím duchem a Ježíšovým duchem. To není „naše vlastní pravda“, ale pravda Božího slova.

Pro někoho bývá pravda nepřijemná, protože je v rozporu s tím, co doposud věřil. Např. upozornění k dodržení Desatera jsou často odmítána jako „zákonictví“, jako „skutkaření“, jako snaha oživit starou židovskou bohoslužbu. Mnozí tvrdí, že přece Desatero bylo zrušeno a nahrazeno zákonem lásky. A pokud se jich zeptáte, jak to zjistili, uvádějí verše, které nic takového nedokazují. Naopak Ježíš dodržoval Desatero, řekl, že nepomine zákon, řekl, že nepřišel rušit zákon, řekl, že je pánem nad sobotou. Ve svých promluvách např. kázání na hoře nebo také se mu říká kázání o blahoslavenství (*Mt 5 -8*) rozvádí některé prvky Desatera nebo uvádí i vlastnosti, které z Desatera sice nevyplývají, ale naprosto zřejmě souvisí s láskou k Bohu a k lidem.

Židé poznali už za Mojžíše, že Desatero není nic jiného než Boží přání, aby lidé žili v lásce k Bohu a k lidem, aby vztahy lásky tvořili základ vztahů lidské společnosti. A tuto pravdu si lidé pozměnili v důsledku tisícileté tradice, které se přece kvůli starému židovskému „mojžíšovskému“ zákonu nehodlají vzdát. To je ta jejich pravda, ale není to pravda Ježíše Krista.

Pokud shrnu, co je Ježíšovou pravdou, co je pravdou, která charakterizovala jeho život, jeho obět' a jeho vzkříšení, jeho povýšení do úřadu velekněze, prostředníka mezi člověkem a Bohem, pak je to vše, jak žil,

jednal, co řekl a jaký měl vztah k svému Otci, Bohu a ke svým bratřím a sestram.

Proto se stal i pro jeho učedníky měřítkem pravdy, měřítkem hodnot člověka. Naši otázkou by nemělo být, jak bychom měli jednat, ale jak by jednal Ježíš, kdyby se měl jako my rozhodovat. Jako učedníci chceme své jednání, svůj život upravit podle jeho slov.

Mnozí si to obrátili. Přizpůsobují si Boží slovo svému životu a jednání, a prohlašují to za neměnnou pravdu. Husitě si na svůj prapor napsali „Pravda Páně zvítězí“. Lidé si to otočili „Pravda vítězí“, jenže to není PRAVDA JEŽÍŠE KRISTA, ale jejich pravda, a s Kristem má málo společného. PRAVDA Ježíše Krista je pravda Božího slova, je to pravda všeho, co řekl Ježíš, co dělal, a co dělá i dnes pro nás, kdy pracuje na naší záchraně. Pravda není tisíciletá tradice řecko-římské teologie, která vnesla do křesťanství mnoho bludů.

Jeden je zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš. (1Tim 2,5).

Přeji vám všem z celého srdce, aby Boží pravda, pravda Ježíše Krista zvítězila ve vašich srdcích.

Kdo věří v Syna

„Kdo věří v Syna má život věčný“ (Jan3,36)

Synem je nazýván mužský potomek rodičů. Bůh může přijmout nebo jmenovat koho chce svým synem, svou dcerou. Pán Ježíš byl Božím synem, protože se narodil stvořitelským zásahem z Marie, jeho matky. V žádném případě nemáme v Písmu zprávu o tom, že tím, že je někdo nazván nebo stane se Božím synem, a současně se stal rovný Bohu. Pán Ježíš svým životem, učením a důkazem své lásky a touhy splnit Boží vůli až do konce, otevřel všem, kteří po tom touží, cestu k jedinému Bohu, který byl jeho Otcem a stal se tak i našim Otcem (*Jan 20,17*).

V Ježíši Kristu nás Bůh přijal za své syny a dcery. (*Jan 1,12*) Kdo chce přijít k Bohu, musí věřit, že je. (*Žid 11,6*) Víra není pouhé přesvědčení, že někdo nad námi kdesi v nebi je, ale je to naprostá důvěra v Boží vedení a zaslíbení, která Bůh dal lidem. A to je zjeveno v jeho slovu. Slovo tvé pravda je (*Jan17,17*).

Pán Ježíš sám sebe nejčastěji nazval Synem člověka (*Dan 7,13*). Židé velmi dobře věděli, že to je označení Mesiáše. V rozporu s jejich tradicí

zesílenou představou, že Mesiáš přijde jako mocný panovník, který vyžene Římány, chápali toto označení, které si přisvojil potulný učitel jako blud. Po dobu svého působení mezi lidmi ve své době byl plně člověkem. Měl hlad, žízeň, potřeboval spát, odpočívat, a také se k svému Otci a svému Bohu modlil. Mimořádnou Boží moc v Duchu svatém dostal Ježíš, aby lidé uvěřili, že ho poslal jeho Otec, Bůh a svým životem hlásal učení v souladu s Božím slovem a pravdou. Svým jednáním a učením zjevil povahu svého nebeského Otce. Učedníci žasli nad jeho mocí, ale nikdy nikoho nenapadlo označit Pána Ježíše za boha.

Určité pochybnosti by mohlo vyvolat prohlášení ap. Pavla (*Fil 2,6*) o rovnosti s Bohem. Pokud si přečtete verše od začátku kapitoly, nejedná se o rovnost s Bohem, ale Pán Ježíš měl mimořádnou moc v Duchu svatém od svého Otce. Ap. Pavel použil přirovnání jako příklad pro jednání jeho učedníků, aby i oni jednali stejně. Pavel psal svůj dopis Filipským v době, kdy Pán Ježíš už působil v nebi ve prospěch svého lidu. A svým napomenutím Filipským naprosto netvrdil, že učedníci se stanou dary Ducha svatého rovni Bohu, nebo že Pán Ježíš byl rovný Bohu. Kdo chce tvrdit, že „způsobem bytí“ znamená svou mocí, svým životem se rovnal Bohu? Přisoudit pokornému životu Ježíše, jeho závislosti na svém Otci, na svém Bohu, rovnost s Bohem ve všech božských vlastnostech, to nemůže myslet vážně ani ten nejotřelší teolog. A přesto byl tento verš hrubě zneužit při krutém soupeření o soupodstatnosti Ježíše se svým Otcem v stoletích následujících po apoštolech. Jakoby Ježíš nikdy neřekl: *Otec je větší než já; vše, co mi dává Otec, to činím; Otče, vím, že mne vždycky slyšíš; Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se. (Luk 22,42)*. Je tento výrok svědectvím o rovnosti s Bohem? Kdo dobře četl evangelia, tak ani na okamžik nebude myslet na to, že ve výroku: *Já a Otec jedno jsme (Jan 10,30)* se Ježíš prohlašuje za rovného s Otcem.

Pán Ježíš má v našem životě významné místo. Je tím, kdo nám svou naprostou závislostí na svém Otci, svou láskou k Němu a k lidem, svou touhou splnit Boží vůli do posledního dechu, otevřel cestu k Bohu. Dal nám vzor a poučení pro náš život. Zemřel za naše hříchy, a byl vzkříšen, vytržen k trůnu Božímu. Stal se našim veleknězem, přímlyvcem, obhájcem, pokud mu odevzdáme moc nad naším životem, připravuje nás jako dědice věčného Božího království. Jeho slovo je stejně jako Boží slovo neměnné: *Toto je věčný život, aby poznali tebe jediného pravého Boha a*

toho, kterého jsi poslal Ježíše Krista. (J 17,3) V tomto výroku není žádný náznak toho, že se Ježíš stal druhým bohem vedle svého Otce. Láska Boží k člověku to byla, která uskutečnila plán Mesiáše, předpovězeného po tisíciletí, a poslala ho jako Beránka, který snímá hříchy světa. Na to nezapomínejme, že víra v Ježíše Krista je víra v Boha a v jeho zaslíbení. Ježíš je našim přítelem, bratrem, vůdcem, vzorem a vede nás k našemu nebeskému Otci, k našemu Bohu. Sláva Bohu za jeho lásku k nám v Ježíši Kristu.

Radujte se

Pavel nás v dopise k Filipským (*Fil 4,4*) nabádá k radosti. Přestože je to krásný text, vždy si vzpomenu spíše na apoštoly (*Sk 53,40.41*), které dal velekněz zmrskat, a oni se radovali, že Bůh je uznal za hodné trpět protivenství pro Ježíšovo jméno. Jak hluboká byla jejich víra, že Bůh poslal svého Syna Ježíše Krista a všechno, co s ním prožili, je naplnilo radostí a pokojem.

V dnešní době, kdy převládá strach z nemocí, z krizí, z nedostatku, z války, kterou rozpoutá nějaký šílenec, z toho, co všechno na nás přijde, je radost v Bohu a Ježíši Kristu naší nadějí a jistotou. Ať přijde na nás cokoliv (utrpení, nemoc nebo smrt), víra v Ježíše Krista nás převede přes životní útrapy. Radost je také významným prvkem našeho tělesného a duchovního zdraví. Upřímná víra apoštolů a jejich radost, může být i naší radostí. Boží zaslíbení a Ježíšovo ujištění: „*TOTO JE VĚČNÝ ŽIVOT, ABYSTE VĚŘILI V JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA a toho, kterého poslal Ježíše Krista*“, je věrné a pevné.

Radost je opakem smutku, ale je také protilékem na obavy, úzkosti, strach, deprese. Kdo je pevně spojen s Bohem ve jménu Ježíše Krista, nemusí se bát. Ježíš svým učedníkům a v nich i nám dal svůj pokoj, Ježíšův pokoj, důvěru ve svého Otce. *Boží pokoj, který převyšuje jakékoliv představy, bude chránit naše srdce a mysl v Kristu Ježíši. (Fil 4,8)*. Pokoj, důvěra, jistota, naděje, víra v Boží ochranu a vedení je pro upřímné věřící obrovským darem.

Základní zásady křesťanských vztahů jsou vyjádřeny ve dvou velkých příkázáních (*Mat 22,40*): *Miluj Boha svého z celého srdce svého, ze vši síly své, ze vši mysli své a bližního svého jako sebe samého*. Jak krásný by mohl být svět, kdyby lidé pochopili, že tato dvě prostá ustanovení známá lidem už od Mojžíšových dob, by mohla změnit náš svět

v ráj na Zemi. Jsem přesvědčen, že mezi věrnými Bohu vládnu vztahy lásky a tam, kde tyto vztahy nejsou, není mezi lidmi ani Ježíš, ani Bůh svým Duchem. To je naše radost, kterou Pavel vyjádřil: „*Radujte se, opět vám pravím, radujte se, vaše mírnost, ať je známá všem, Pán je blízko.*“ (Fil 4,4-6).

Vy jste rod vyvolený

1 Petr 2,9: Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.

Mnozí se možná nadechnou s pýchou, zvednou své hlavy, a podívají se s nadšením k nebi: „My jsme někdo, my jsme svatí“. První otázkou je, týká se to nás? Pokud ano, za co, a jaký je náš úkol? Petrovo prohlášení, které směřovalo k prvním následovníkům Krista, mělo vést k tomu, aby se zamysleli, zda jsou skutečně tím vyvoleným lidem. Tím vyvoleným lidem, který přijal volání zpočátku Jana Křtitele „čiňte pokání“, byli lidé, kteří pochopili svou hříšnost před Bohem, kteří přiznali, že nejsou dokonalí, za jaké se dosud považovali. To není důvod k pýše, k nadnesenosti, k myšlence, já jsem víc než ostatní.

Ti, kteří svůj život ve křtu odevzdali Bohu, a později i Ježíši Kristu, si uvědomují, že naopak touží po tom, aby je Ježíš svým Duchem vedl, Bůh očistil jejich srdce (*srdce čisté stvoř mi, můj Bože... - Ž 51,12*), a tak mohli volat: *Připravte se, urovnejte cesty Pánu*, který se brzy vrátí, ukazujte svým životem, že Bůh, to je ten, kdo vám dá nový život, a Ježíš to je ten, kdo připravuje svůj lid, a my můžeme ukázat celému světu jeho povahu, jeho život v lásce k Bohu a k lidem.

V tomto nádherném prohlášení ap. Petra vidím úžasnou lásku, s kterou z nás Bůh vytvoří nový lid, občany nového království, které bude bez konce. To jsou ti, kteří dodržují přikázání, a odmítnou falešný den odpočinku, to jsou ti, kteří svou lásku dokazují nikoliv slovy, proklamacemi, hesly, biblickými texty, ale kteří Boží slovo žijí podle vzoru Ježíše Krista. My nelicitujeme s Bohem o to, zda platí jeho přikázání nebo neplatí. My nezduvodňujeme, proč světíme den odpočinku šelmy, my nehlásáme svobodu v Kristu, a myslíme tím svou svobodu žít podle svých představ. My nevěříme v nové bohy, ale našim Bohem je jediný pravý Bůh, Otec našeho Pána, velekněze, prostředníka, přímluvce a obhájce, našeho bratra a přítele Ježíše Krista.

Zde jsou ti, kteří *dodržují přikázání Boží, a mají víru v Ježíše (Zj 14,12)*. Víra v Ježíše, to je: milovat Ježíše (*kdo ho miluje, ten dodržuje jeho slovo – J 14,23*), tj. následovat cestu svého Pána Ježíše: toužit plnit Boží vůli. A to zejména v dnešní době, která je, zdá se, generální zkouškou, co národy vydrží, a jak je lze snadno ovládat; která svědčí o brzkém příchodu Ježíše Krista pro svůj lid.

Brzy budeme dokazovat, že naše víra se neskloní před diktátem šelmy z propasti, která je připravována pod libivými hesly ochrany klimatu, potřebou jednoty (jednoty náboženství), nedělního odpočinku a víry v trojjediného boha a potřeby globální vlády nad Zemí a odevzdání osobní svobody k prospěchu „společenských hodnot“ (hodnot vybrané elity).

Přeji vám všem pevnou víru v jediného Boha, i v jeho Syna Ježíše Krista, abychom šířili mocné skutky toho, kdo nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla lásky a nové budoucnosti.

Boží příbytek

Efezským 2,20: „Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. 21 V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; 22 v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží.“

Apoštol Pavel vysvětluje věřícím, že jejich život podle vzoru a učení Pána Ježíše je spojuje v Boží chrám. Živé kameny (věřících *1Petr 2,5*) očištěné, dokonale opracované (přetvořené Kristovým duchem; *Řím 8,9*) tvoří stavbu spojenou pojivem lásky, v níž bydlí Bůh svým Duchem. (*Kol 3,16; Řím 8,11*).

Události minulého století zesílily očekávání věřících na brzký příchod Ježíše Krista. S nevšední naléhavostí se zdá, že konec světa se přiblížil. Tím více by měly být mezi těmi, kteří touží po záchraně v Kristu, aby je spojili vztahy lásky mezi sebou a poznání (*Jan 17,3*). Pán Ježíš při rozhovoru se zákoníkem o největším přikázání (*Mat 22,40*) opakuje zákon lásky. Ať v podobenstvích nebo v promluvách zdůrazňuje to, co věděli už Židé za Mojžíše, že Bůh si přeje, aby jeho lid žil ve vztazích lásky k Bohu a mezi sebou, a tuto skutečnost vyjádřil i v DESATERU.

Je mi líto lidí, kteří se hlásí ke Kristu, ale lásku k Bohu, kterou prokázal Ježíš svým životem (sobota je učiněná pro člověka), znevažují a se-

psali tlustospisy, udělali si na nich doktoráty, že DESATERO je zrušené (i když Ježíš říká: *Nepřišel jsem zrušit zákon... Mt 5,17*). Některým nevadí všech devět přikázání, ale jen to jediné. Jejich láska k Bohu nedokáže překonat tisíciletou tradici *Konstantinova dekretu o ctihodném dnu slunce*.

Pozn.: V roce 321 pohaný císař Konstantin (pokřtít se dal na smrtelné posteli v roce 337) prohlásil svým dekretem (nařízením) neděli, římskými pohany uctívaný *den slunce (dies solis)*, za svátek. Připomínám, že pohané uctívali slunce jako svého boha, a že Konstantin si do své smrti ponechal titul *pontifex maximus*, který mu zaručoval nejvyšší postavení **v čele pohan-ského kněžstva**.

Jan 17,20: „Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; 21 aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.“ Jednota, o kterou prosí Ježíš, není jednota učení jednotlivých církví a společenství, ale **jednota** Ducha záchrany člověka, Ducha pravdy, který lidem ukazuje pravdu Božího slova, jednota lásky k Bohu a k lidem, *Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, a též Duch obžíví vaše smrtelná těla, který ve vás přebývá (Řím 8,11)*.

To je také smysl příbytku, ve kterém bude sídlit Duch Otce Ježíše Krista a Duch Kristův, v kterém mezi námi žil. *Filipským 4,5: Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko*.

Konec zákona?

Řím 10,4: Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.

Verš, který je často uváděn, že zákon je v Kristu zrušený. Zákonů je víc. Starý zákon zahrnuje všechny spisy Písma od Mojžíše až po Malachiáše (poslední z malých proroků v našem řazení Písma). Židé považovali každé Boží slovo za zákon. Musíme ovšem rozlišovat, co bylo napsáno k Boží oslavě, jako přímý Boží příkaz, a co byly lidské předpisy, které vznikly proto, aby obyčejný lid věděl, jak se má chovat, ale nepocházely od Boha, a někdy ani od Mojžíše. V nejužším smyslu je za zákon považováno DESATERO. To také si Židé napsali na proužky papýru, uložili do kožených pouzder a přivazovali si je na čelo nebo na ruku při modlitbě. Také skutečnost, že desky zákona byly uloženy v truhle smlouvy, která byla hlavním objektem chrámu (do babylonského zajetí) ve svatyni svatých, svědčí o významu DESATERA.

Jsou „křesťané“, kteří by rádi odklidili zákon (DESATERO) v rámci staré smlouvy, v rámci „Mojžíšovského zákona“ do propadliště dějin. Valné většině církví vadí jen jedno jediné z deseti přikázání. Znovu a znovu musím připomínat, že sobota je učiněná pro člověka, Syn člověka je pánem nad sobotou. Ježíš sám prohlásil, že nepřišel rušit zákon, dokud nepřijde znovu, nepomine ani puntík ze zákona. Když se některým teologům nepodařilo touto cestou odstranit DESATERO, a hlavně to čtvrté přikázání, tak vymýšlejí, a berou si jako důkaz nejrůznější verše a události, které ani zdaleka neznamenají odstranění soboty. Mezi jiným i verš, který jsem napsal v úvodu.

Nabízím tři možné varianty výkladu:

A) Kdo věří v Ježíše Krista, pro toho zákon skončil.

B) V Kristu Ježíši dosáhneme splnění zákona, přestože jako den odpočinku, shromažďování a oslavy Boha si valná většina křesťanstva zvolila „ctihodný den slunce“ – první den týdne – neděli.

C) Pán Ježíš za naše hříchy zemřel, byl vzkříšen, a DOSTAL VEŠKEROU MOC NA NEBI A NA ZEMI. K čemu? (pokud byl dříve bohem, jak to hlásají někteří, tak proč vůbec se o tom zmiňuje, vždyť tuto moc už dávno měl)? Jako první člověk, který byl vzkříšen v „oslaveném těle“ dostal tuto moc, protože se stal našim prostředníkem, veleknězem před Bohem, našim přímluvcem a obhájcem. To je druhá fáze jeho působení ve prospěch svého lidu, kteří věří v Boha, touží po tom jít cestou svého Mistra, a prosí o to, aby Ježíš je svým Duchem změnil.

A to je krásně vyjádřeno v závěru úvodního verše, aby spravedlnosti (to je bezúhonnost před zákonem), to je *dokonalost v plnění nejen DESATERA, ale zákona lásky (Mat 22,40)* došel každý, kdo věří. A tak byli připraveni svým myšlením, vyjadřováním a jednáním pro občanství nebeského království Božího. Těm se dostane nejkrásnější pozvání: „*Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte jako dědictví království vám připravené od ustanovení světa*“.

Každý ať si vybere svou možnost, jak dokázat svou lásku k Bohu.

Pokud někdo najdete jiné vysvětlení, rád si přečtu vaše připomínky.

Zemřel Pán Ježíš v pátek?

„Ježíš byl ukřižován a pochován na den příprav ve středu; ve čtvrtek byl výroční sabat – Hod beránka, pátek byl všední den a v sobotu, ke

konci týdenního sabatu, byl Ježíš přesně po třech dnech vzkříšen.“ (Pavel Steiger, Reformace č. 45. duben 1996).

Bratr Steiger není jediný křesťan, který dokazuje, že Ježíš nezemřel v pátek. Otázkou je, zda má určení dne týdne, kdy zemřel Ježíš pro naši víru v Boha podstatný význam? Pokud jde o samotnou víru, mnohem důležitější je skutečnost, že Ježíš byl ukřižován za to, že se prý rouhal Bohu tím, že se prohlásil za Mesiáše (= Pomazaného) (*Marek 14,61-64*). To se stalo 14. Nisanu, v den přípravy na velký židovský svátek (Velikonoce), ve kterém si Židé připomínali své vyjití z Egypta. Kdo četl 2. knihu Mojžíšovu (*Ex 12 kap. a dále*), tak ví, že se jednalo o významnou událost. Ani velekněz, ani členové San Hedrinu (židovské velerady) si neuvědomovali, jak důležitá je souvislost mezi svátkem Pésach a odsouzením Ježíše Krista. Od počátku lidských dějin poukazovala víra v Boha na vysvobození, na budoucího Mesiáše (*Gen 3,15;4,4*).

Židé si po tisíciletí přeměnili víru v budoucího vysvoboditele na mocného válečníka, který vyžene Římany a židovský národ učiní velkým a vládnoucím ostatnímu světu. Když Ježíš přišel jako učitel, jako prorok, přestože svými skutky a slovy dokazoval, že je poslán od Boha, elita národa ho nebrala vážně. Naopak, pokládali jeho působení za nebezpečné ohrožení svého postavení. (*Jan 11,50*).

Po celá tisíciletí měl izraelský národ obětní a chrámovou bohoslužbu, která svými obětmi měla být náhradou za překročení zákona (hříchy), a která jim měla ukazovat na Boha, který je očistí. Hlavním zákonem bylo 10 přikázání na kamenných deskách (*Ex 20,1*). Tehdy ještě nepochopili, že Bůh ve své veliké lásce jim dal své vroucí přání, aby žili v lásce k Němu a ke svým bližním. Někteří z nich to pochopili až později. Překročení tohoto zákona byl hřích, a byl překážkou mezi člověkem a Bohem.

V Boží prozřetelnosti a záměru, kterým zvítězí nad satanovou vzpourou, byl důkaz lásky. Tento důkaz byl nejen v Božím zákonu vydaném na Sinaji, ale i v obětech, kterými si lidé měli uvědomit, že hřích je tak ohavný, že nápravou je jen smrt. V případě židovské bohoslužby to byla smrt zvířete. V pozadí této bohoslužby byla jako vyvrcholení služba jeho Syna Mesiáše, který jako pravá oběť zemře za hříchy lidí. Z lásky plnil vůli svého Otce, a z lásky k lidem to pro nás udělal. Lidé ani nechápou celý dosah této skutečnosti. Tato služba Pána Ježíše byla dlouho před tím předpovězena. (*Izaijáš 53*).

A její uskutečnění bylo předpovězené i Janem Křtitelem (*Jan 1,29*). Proto ta shoda smrti Pána Ježíše den před Velikonocemi. Na dotaz Židů, kteří stále chtěli „znamení z nebe“, že je skutečně Mesiášem, a tak dali najevo své pochybnosti o tom, co řekl a co dělal (ve všech evangeliích je zmínka o žádosti Židů na znamení, jen v ev. *Matouše 12,40* a v ev. *Jana 2,18*) dává jako znamení tři dny a tři noci. Vinou překladatelů se stalo, že tam, kde měli překládat „den před sobotou“ (svátkem), přeložili chybně pátek, v domnění, že se jedná o týdenní sobotu, nikoliv o mimořádný svátek. Dnešní nové překlady už tuto nesrovnalost většinou odstranili, ale důraz na ukřižování v pátek zůstal.

Mnozí si kladou otázku: Má vůbec význam se s tím zabývat? Při ukřižování ve středu skončí třídenní lhůta v sobotu těsně před západem slunce, tj. začátkem prvního dne týdne. Pán Ježíš byl vzkříšen v sobotu navečer, a nikoliv v neděli. Z téměř všech překladů opět vyplývá, že skutečností bylo, že v neděli ráno byl jeho hrob prázdný. A to není důkaz, že Ježíš vstal v neděli. A tím také odpadá pro mnohé jejich tvrzení, že neděle se slaví, protože Ježíš byl vzkříšen v neděli. V naprostém rozporu s Božím zákonem, v naprostém rozporu se zněním Písma, tak nelze obhájit oslavu Boha v neděli, v den, který byl určen výnosem císaře Konstantina jako dodržování *ctihodného dne slunce, tj. pohanského svátku*.

Čtěte Písmo s modlitbou a prosbou, aby vám Bůh otevřel oči, abyste četli Bibli, jak je psaná. Prosím nebeského Otce v Ježíšově jménu, aby vám Bůh dal svého Ducha pro pochopení jeho slova.

Boží slovo

Pán Ježíš, Boží Syn, se narodil Marii jako člověk, žil mezi námi, zemřel jako Beránek Boží, byl vzkříšen v oslaveném těle jako první člověk. To je pro mnoho lidí naprosto nezpochybnitelná biblická pravda. Apoštolové Pána Ježíše už nežijí, a my zprávu o Ježíši Kristu máme jen v Božím slovu, zvláště v novozákonních spisech, které se zachovaly, a to jen v opisech. Na základě Božího slova vzniklo o Pánu Ježíši mnoho knih, bylo vysloveno mnoho myšlenek o jeho velikosti a významu jeho života, jeho slov, kterými nám tlumočil Boží záměry, přání, Boží vůli.

Dnešní lidé, kteří neznají Boží slovo nebo je odmítají, si neuvědomují dosah Ježíšova působení, jeho sebeobětavé lásky, která ovlivnila životy všech lidí. To, co se stalo po jeho nespravedlivém odsouzení a kruté

popravě, kdy po třech dnech a třech nocích ve skalním hrobě, byl vzkříšen v oslaveném těle, pokládá mnoho lidí za mýtus, pohádku.

V Božím slovu je jeho vzkříšení a působení po dobu 40 dní věrohodně a nezpochybnitelně zapsáno. O jeho dalším působení a o setkání s lidmi už máme jen několik málo záznamů. Přesto jeho úloha a vliv na naše životy je dnes mnohem důležitější než skutečnost jeho života, učení a vzkříšení.

Náš milý nebeský Otec při stvoření světa a člověka vložil do všech živých tvorů a člověka úžasný program vzájemných vztahů lásky. Podívejte se, s jakou péčí jednájí zvířata se svými potomky. Tato myšlenka, jeho věčný záměr, aby jím stvořený člověk žil v lásce k Němu, ve vzájemných vztazích mezi lidmi a k stvořené přírodě se táhne jako červená niť celými dějinami, a Bůh ve svém milosrdenství poslal nakonec i předpovězeného Syna, jako Mesiáše, zachránce, aby člověku dal vzor, příklad, jak jednat, žít, a svou obětí z člověka sňal břímě hříchu, vinu za porušování zákona lásky.

Svého Syna ustanovil Bůh jako vůdce a učitele nad těmi, kteří touží žít v novém zaslíbeném světě a jít cestou lásky svého Mistra, změnil jejich povahy, myšlení a jednání k obrazu Božímu, v lidi nového věku, občany nového království. Každý, kdo spojí svůj život s Bohem ve jménu Pána Ježíše, je přijat a nikdo ho nevytrhne z vedení Ježíšem, pokud se sám znovu nerozhodne. To je nejjednodušší a nejučinnější způsob, jak se dostat do Božího království a být spasený. Nejsou třeba honosné stavby, úkony dopodrobna popsané, kdy se uklonit, postavit, kde zapálit svíčku, kam házet peníze, čím se pokropit. Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude. Význam tohoto verše není ve slovech, ale v opravdové víře v Boha a Ježíše Krista, v opravdové vůli podrobit Božímu vedení a zbavit se svých špatných návyků, slov, vztahů, mít čisté srdce, žít v pokoře a radosti, v ochotě pomáhat a milovat své bližní a všechny lidi jako Ježíš.

Máme k tomu jedinečný prostředek, rychlejší, jednodušší než internet a telefony, modlitbu. Kdykoliv volejme, vyjadřujme svou vděčnost, svou radost, svou touhu žít s Bohem a Ježíšem. Nikdy není obsazeno, slyší nás a splní nám naše prosby podle jeho vůle, a jak je to pro nás nejvhodnější. Společná shromáždění nejsou příležitostí pro vlastní slávu a velikost služebníků, pro pocity euforie a zvláštní nadnesenosti, ale pro oslavu a děkování Bohu a Ježíši Kristu, pro vzájemné kontakty a sdílení

se svými možnostmi a potřebami s bratřími a sestrami v Kristu, pro šíření dobré zprávy mezi lidmi.

Pán Ježíš neodložil své božství jako kabát v nebeské šatně, narodil se jako člověk pro nás, aby splnil vůli svého Otce, stát se našim zachránce, mistrem, prostředníkem, veleknězem, pánem, králem, přítelem a bratrem. Tříbení je doba, kdy se každý věřící bude muset rozhodnout, komu uvěřil a vyjít z Babylona dávných a nedávných bludů, nebo s ním zahyne.

Toto je VĚČNÝ ŽIVOT, abyste poznali JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA, a toho, kterého POSLAL JEŽÍŠE KRISTA. (Jan 17,3).

Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas... (Jan 18,37).

V době, kdy Jan napsal evangelium, byl Pán Ježíš už dávno u svého Otce. Výrok Pána Ježíše je symbolický. My neslyšíme vždy jeho hlas, i když to není vyloučené. Apoštol Pavel slyšel hlas Pána Ježíše. Slyšet hlas Pána Ježíše může znamenat, jak hlas v Duchu Ježíše Krista, události kolem nás, slova Písma, která čteme, povzbuzení nebo napomenutí od našich bližních. Pán Ježíš řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda a život.*“ (Jan 14,6).

Jak chápat „Kdo je z pravdy“? Pravda je souhlas se skutečností. Pravda Ježíše Krista je Boží slovo, jsou to slova Ježíše Krista, která pronesl po dobu svého pobytu mezi lidmi. „Kdo je z pravdy“, to jsou ti, kteří přijali pravdu Božího slova, kteří věří v Boží slovo, jak je psané, kteří věří Bohu a Ježíši Kristu.

Dnes je mnoho lidí, kteří prohlašují, že věří v Boží slovo, věří v Ježíše Krista, a přesto mají jednotlivé církve rozdílná učení. Každá z nich prohlašuje, že její učení je založeno na Božím slovu. A přesto se v mnoha „věrovyznáních“ objevují pojmy, které v Bibli nenajdeme.

Jak poznáme, že mnoha způsoby slyšíme Boží hlas, hlas Ježíše Krista, že to není jen náš vlastní hlas nebo hlas jiného ducha? Naše víra je založená na Bibli. Duch Boží to byl, kdo podnítl pisatele biblických knih k napsání jejich zpráv. Duch Boží nebo Duch pravdy si neprotířečí. Nelze proto z jednoho verše usoudit na neplatnost jiných veršů, pokud to není přímo v Písmu napsáno. Dalším znakem pravdivosti hlasu Božího nebo Ježíše Krista je oslava Boha.

Personifikace některých vlastností Ducha svatého nesvědčí o tom, že duch svatý je rozdílná bytost (dokonce božská bytost) od nebeského Otce. Pokud Bůh dal napsat, že vylije SVĚHO DUCHA, tak jistě nemyslel nějakou jinou osobu, kterou lze vylít, ale slova, myšlenky, záměry Boží jsou lidem podány tak, aby lidé pochopili svůj úkol a chválili Boha. To lze poznat i vylítí Ducha svatého popsaného o Letnicích a ve Skutcích apoštolů (*Sk 10,46*).

Chvála Boha je jedním ze znaků, že lidé jsou pod vlivem Ducha pravdy, a je také důležitým varováním prvního anděla (*Zjev 14,7*). Dalším znakem pravdivosti Božího hlasu nebo Kristova hlasu je poznání úlohy Pána Ježíše a jeho následování. (*Mat 10,38; 16,24; Jan10,27; 12,26*). Co znamená následovat Pána Ježíše? Ve svém životě uskutečnit stejné způsoby chování, vyjadřování a zásady, jako měl Pán Ježíš; a on nás chce k tomu vést. To je láska k Bohu, a milovat své bližní jako sebe samého.

Díky Bohu, že tato cesta není dlážděná dobrými předsevzetími, ale pouhými prosbami o čisté srdce, o milosrdenství vůči bližním, o dosažení spravedlnost (bezúhonnosti před zákonem). Kdo je z pravdy, slyší hlas svého bratra, přítele, Ježíše: „*Pojď za mnou a následuj mne!*“ To je vaše a moje touha, naše naděje, naše jistota, že s Ježíšem dojdeme do cíle – věčného života.

Jan 17,3: Toto je věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

Aby všichni jedno byli

(Jan 17,21): Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.

Pán Ježíš v posledních chvílích svého života, myslí na své nejbližší, a prosí o jednotu. Jednota znamená vzájemný souhlas s cílem, který se má dosáhnout a se způsoby, kterými se má cíl dosahovat. Cílem života Pána Ježíše bylo a je záchrana člověka pro budoucí nový svět. Prostředkem nebo způsobem, jak toho dosáhnout je láska. Láska Pána Ježíše k Bohu, láska Ježíšova k lidem, a především ke svým nejbližším. A tuto lásku mají projevat vůči sobě a jiným jeho následovníci. Láska je především vztah člověka k člověku a vztah člověka k Bohu. Jen v takovém vztahu lze dosáhnout jednotu. Tuto myšlenku vyjadřoval Pán

Ježíš velmi často (*Jan 13,35; 14,21.23; 15,10.12; Mk 12,32.33; Mat 22,40*)

Vztah lásky v sobě obsahuje přívětivost, laskavost, milosrdenství, dobrotivost, soucit, ochotu a připravenost pomáhat. Vyznačuje se také tím, že člověk se chová i ke stvořené přírodě s úctou, ohleduplně, šetrně, s péčí hospodáře. Člověk, který miluje své bližní, přemýšlí nad tím, jak jim udělat radost, dát jim pocit jistoty, pokoje, nepovyšuje se nad ně, nesnižuje jejich důstojnost, chová se ke všem lidem a tvorům s úctou jako Božím stvořením. Mezi to patří i pevné odhodlání bránit oprávněné zájmy druhých.

Vztah lásky je mnohotvárný a člověk, který je spojen s Bohem najde mnoho způsobů, jak jiným ulehčit, usnadnit jejich život, a raduje se i z jejich radosti. Kdo zná dobře knihy Nového zákona, chápe, že uvažování, jednání, chování, vyjadřování člověka by mělo zrcadlit Ježíše Krista. Takto chápané vztahy k Bohu, ke svým bližním, ke stvořené přírodě jsou znakem následovníků Ježíše Krista, a budou základním zákonem občanů věčného Božího království.

Jak krásný by mohl být náš svět, kdyby všichni, kteří se hlásí ke Kristu, pochopili, že pouze vztahy lásky jsou jediným možným základem všeho jednání. V ovzduší lásky je pak požadavek jednoty snadným prvkem a doplňkem společného života. V prostředí lásky jsou osobní důrazy na určité jednotlivosti prodchnuté takovou vstřícností, že ani nemohou vzniknout spory a rozpory. Námitky nebo pochybnosti o způsobech postupů, výkladů, pohledů, postojů, názorů jsou brány vážně a trpělivě, ohleduplně s laskavostí vysvětlovány nebo zdůvodňovány, a nikoliv prosazovány bezohledně, surově a násilně.

Rozdílná učení jednotlivých „křesťanských“ církví a společenství by vůbec nemohla vzniknout, kdyby myslitelé, vůdci a moudrostí nadaní lidé byli především v těsném spojení s Bohem, měli vzor svého chování v Kristu, a byli prodchnutí láskou ke svým bližním.

Pýcha, sobectví, svévole, domýšlivost, hrubost, touha po majetku a moci, které dnes vládnou v mnoha společenstvích, jsou základní příčinou svárů a nejednoty. Volání po jednotě, které přehlíží osobní nedostatky vůdců a těch, kteří se považují za elitu, za vybrané pracovníky, nemá naději na úspěch. Boží pravda nebude nikdy poplatná osobním přáním a podporovat osobní zájmy a vlastnosti jednotlivců odporující

vztahům lásky. Povýšené, nadřazené, domýšlivé, sebevědomé jednání a vyjadřování může sice dosáhnout „snadné vítězství“, ale nikdy nevytvoří jednotu.

Boží pravda, pravda Písma nebyla umlčená ani tisíciletým tmářstvím duchovního úpadku, jak nám bohatě dokazují dějiny. Proto by všichni, kteří se hlásí k opravdové a upřímné víře v Boha měli být obezřetní přijmout názory, postoje, způsoby jednání, které se odchyľují od Písma, nejsou přes všechna zdůvodnění a kombinace v souladu s vírou v Boha, s následováním Ježíše Krista, a jsou proto v rozporu s láskou k Bohu a k bližním.

Zakonzervování názorů zakladatelů, proroků, reformátorů do ústav, učení církví, základních vyznání nebo věroučných článků, které jsou prokazatelně odlišné, a v rozporu s Božím slovem, nemohou nikdy žádnou jednotu docílit, i kdyby se tyto snahy tvářily jako svaté a oddělené pro Boha.

Je mi líto, že mnozí „křesťané“ dosud nepochopili, že žádná jednotu s těmi, kteří Boží slovo zlehčují, licitují, jak si jej upravit ke svému obrazu není možná. Hledání toho, co máme společné s těmi, kteří se Boží vůli a Božímu zákonu vysmívají a znevažují, není možné. Hlásání líbivých hesel jednoty, vzájemnosti, spojení sil, slouží jinému cíli než je záchrana člověka pro Boží království. Pokud si jednotlivé církve neuvědomují nebo nechtějí uvědomit svou úlohu – a k reformě zpět k prostému Božímu slovu, jak se zdá už nedojde –, zbývá jen odchod z církví i za cenu být bez společenství nebo vyčkat na brzkou výzvu: „*Vyjděte z něho lide můj...*“ Naše víra, naděje a láska je zakotvená v JEDINÉM PRAVÉM Bohu a v jeho Synu Ježíši Kristu, našem bratru, příteli, Mistru, Pánu a králi a založená na Písmu svatém.

Nikdy nebudeme sami, protože Kristova láska to byla, která se obětovala pro nás, Boží láska to je, která nás svým Duchem vede cestou a pravdou Ježíše Krista. Přes všechny nástrahy, ústrky, nebezpečí jsme jedno v Bohu a Ježíši Kristu, ať ještě v dnešních církvích nebo mimo ně, a patříme do Kristovy věčné církve, jsme spojeni láskou k Bohu a Ježíši Kristu, v poslušnosti Božímu zákonu, v lásce k našim bližním. S touto církví dojdeme bezpečně do cíle – nebeského domova. Tuto jednotu přeji vám všem, kteří milujete Boha a své bližní.

Milostí spasení jsme z víry

Ef 2,8-10. doporučuji si pozorně přečíst. Nedávno jsem četl názor, že spasení je z milosti a zákon může být cestou ke svatosti. Nepozorným čtením a mícháním pravd Písma s různými názory kazatelů a teologů, vede k nepochopení pravého evangelia. Zatímco mnoho textů evangelií a apoštolů vede k tomu, aby lidé pochopili Boží lásku a úlohu Mesiáše, někteří teologové, „znalci Písma“ vynakládají nemalé úsilí, aby zamlžili důležitost přípravy všech následovníků Krista na budoucí věčné Boží království. Přidávají „nové poznatky“, které z prosté víry v JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA, a toho, kterého poslal Ježíše Krista (Jan 17,3), dělají nová náboženství s novými bohy a říkají tomu obohacení a nové duchovní světlo.

Jaká je pravda? Především „milostí spasení jsme Z VÍRY“. Nutnou podmínkou není pouhá víra, že někdo nad námi je, že se někdy někdo narodil, zemřel a přinesl nám něco, co stačí jen vzít v úvahu a tomu říkat „věřím“. Bůh, stvořitel nebe a země, z lásky stvořil člověka se svobodnou vůlí a dal mu vše, co potřeboval k životu. V jediném přikázání – ze stromu poznání dobrého a zlého nejz nebo zemřeš, byla skryta Boží láska, která za to, že člověk má všechno, co potřebuje, požaduje zachovat si vztah lásky k Bohu a z této lásky vyplývající poslušnost Božímu přikázání. (Podobně jako budují rodiče svůj vztah ke svým dětem v lásce a učí je poslušnosti – zkušenostem, které sami nabyli během svého života a učí je poznávat nástrahy a nebezpečí světa).

Pravá víra je pevná důvěra v Boží lásku, Boží zaslíbení a naprostá poslušnost Božím požadavkům. Jen taková víra má za následek spasení z milosti. Ta druhá část Ježíšovy služby dnes, je v přípravě jeho věrných, ve změně jejich myšlení, chování, jednání a vyjadřování v lásce k Bohu a ke svým bližním a v poslušnosti k Božím přikázáním. Poslušnost je označována jako spravedlnost. (Mat 5,6;6,33; Řm 1,17;3,22.26). Ap. Pavel v 1 Kor 1,30 vyjadřuje, že Ježíš se nám stal vším – spravedlností, posvěcením a vykoupením. To znamená, že prosba k Bohu, v Ježíšově jménu a rozhodnutí člověka jít cestou Ježíše Krista, dává Ježíši moc nad našim životem, a on nás svým Duchem mění v živé kameny Božího chrámu, v oddané služebníky Bohu, v občany nového věčného Božího království.

Spravedlnost je bezúhonnost před zákonem. Mezi „věřícími (?)“ přezívají názory, že „Boží zákon nelze plnit“, že „zákon byl zrušený“, že

„dodržování zákona je skutkaření, které vylučuje milost“. Jak potom rozumět „ospravedlnění z víry“? Víra jako pevný vztah lásky k Bohu je spojením, kterým se člověku dostává Boží moc, daná Ježíši Kristu ke změně povahy člověka. Pán Ježíš nenahrazuje naše porušování zákona, ale mění nás, abychom zákon už neporušovali. Ježíš nás nepřišel zachránit v našich hříších, ale hříchy z našeho jednání odstranit – odpuštěním a změnou povahy. Výzva „*bud'te dokonalí, jako Otec váš dokonalý je*“, (*Mat 5,48*) je požadavek naprosté bezhříšnosti. Podobně *2 Kor 13,7.8*; *Kol 1,28*; Tuto dokonalost může mít každý, kdo chce jít ve všem cestou Ježíše Krista. K tomu nám dává jistotu *1 Jan 2,1*. Je to podobné, jako dítě, když řekne rodičům, že ten či onen poklesek už neudělá a nechce udělat.

Určitě není láskou, když přes všechna napomenutí, varování, opakujeme staré hříchy a domníváme se, že Kristova láska všechno přikryje. Láska není bezbřehá, a tak jako rodičům dojde někdy trpělivost, tak se to může stát i „věřícím“, kteří se domnívají, že s Bohem lze licitovat, co dodržet a co nikoliv. Zde poukazují na podobenství o deseti družičkách. Pět nemoudrých bylo odmítnuto, protože neměly čtvrt litru oleje a opozdily se o 10 minut nebo zanedbaly svou přípravu na příchod ženi-cha? Právě tím, že setrvaly ve svých mylných názorech a pečlivou přípravu nepovažovaly za důležitou, uslyšely odmítnutí, které nikomu nepřejí. Tou přípravou je změna povahy člověka Duchem Ježíše Krista v naprosté dokonalé následovnický Ježíše. Přeji vám všem i sobě, abychom v Kristu Ježíši byli na jeho příchod připraveni.

„Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (Jan 20,17c)

Pán Ježíš v tomto verši nám tlumočený evangelistou Janem naprosto srozumitelně označuje svého Otce za svého Boha. Ač během svého působení nenechal nikoho na pochybách, kdo je jediným Bohem (*Mat 4,7.10.*; *Mk 12,29*; *Jan 17,3*) vyskytují se pokusy z Ježíše udělat druhého vedlejšího boha a v důsledku chybného pochopení překladu udělat z Pána Ježíše Stvořitele světa. *Např. Jan 1,3 Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno je.* Jednak se naprosto pomíjí věcný význam pojmu SLOVO (LOGOS) (skrze ně), a jednak se nesprávně chápe překlad řecké předpony DIA tj. skrze (přes, průnikem) nikoliv prostřednictvím. (Např. nit' protahujeme skrze ucho jehly, a nemáme na mysli, že nit' protahujeme prostřednictvím jehly, ale

prostředkem, uchem jehly). Proto např. ve verši *Jan 1,10 ...svět skrze něho učiněn je...* je chápán tak, že Ježíš stvořil svět, ač správný význam je, že Bůh tvořil svět už s ohledem na svého budoucího Syna (skrze záměr), který se teprve narodí z ženy jako člověk.

Jako další důkaz božství Ježíše Krista je uváděn verš *2 Kor 5,19* Bůh byl v Kristu. Tím se Pán Ježíš nestal bohem a bylo to vyjádření toho, že měl plnou moc Ducha svatého, jinak by Jan nebyl mohl napsat slova *Jan 17,3; a 20,17*; jako pravdivá.

Často je také používán verš *Jan 20,28* výrok ap. Tomáše, „*Můj Pán a můj Bůh*“. Výklady se různí, jedni považují Tomášův výrok jako úctu k Ježíši a úctu k Bohu, který ho poslal, a jehož je Ježíš obrazem. Jiní opět považují výrok za zvyk označit význačné osoby bohem jako výraz úcty bez myšlenky, že by tím bylo porušeno základní vyznání izraelské víry: „*Slyš Izraeli, Hospodin, tvůj Bůh, jediný je*“ (*Mk 12,29*). Kromě toho nebyl Tomáš tím, kdo by mohl Ježíše povýšit. *Žd 1,9*;

Výrok pisatele listu k Židům zde Ježíše označuje za boha, ale opět ani v tomto případě neměl pravomoc povyšovat někoho, a je to vyjádření úcty jako význačné osoby, která zastupuje Boha. Tato úloha skutečně Pánu Ježíši přísluší *Kol 1,15*.

Posledním veršem je *1 Jan 5,20*. „*A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsme v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On jest ten pravý Bůh a život věčný.*“ Zde se rozlišuje „pravý“, a Jan má na mysli Boha Otce (připomínám *Jan 17,3* – jediného pravého) a jeho Syna. A je zřejmé, že poslední věta „*On je ten pravý Bůh a život věčný*“ se vztahuje k Bohu Otci, jak také odpovídá výroku v *Jan 17,3*.

Poslední otázkou je, kdo potřebuje z Pána Ježíše udělat boha? Jako velekněz a prostředník mezi člověkem a Bohem stěží by mohl zastávat svou úlohu jako bůh. (Sloužil by sám sobě, přemlouval sama sebe, aby zachránil člověka?)

V poapoštolské době probíhal úporný, naprosto „nekřesťanský“ zápas o tzv. soupodstatnost Pána Ježíše se svým Otcem. Pán Ježíš ani Otec si to určitě nepřáli. Kdo potřebuje převést odpovědnost za stvoření, za vedení svého vyvoleného lidu, za záchranu člověka z Boha Otce na Ježíše? Kdo potřebuje do středu úcty postavit Ježíše. Z knihy *Zjevení* víme, že v posledních dnech se má zjevit antikrist, člověk, který se bude

vydávát za Krista. Není zde základ snahy všechnu slávu, všechny zásluhy převést na Krista, a ve vhodném okamžiku jen jako v antickém divadle vyměnit masku? Co je naprosto nepochopitelné a smutné je skutečnost, že převážná část křesťanstva přejala dogmata v té či oné formě z obecné církve. Pokus o zbožštění Pána Ježíše je prvním předpokladem pro přijetí trojjedinosti, pojmu, který se v Bibli nevyskytuje, a je v rozporu se zněním verše Jan 17,3: **TOTO JE VĚČNÝ ŽIVOT, ABYSTE VĚŘILI V JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA A TOHO, KTERÉHO POSLAL JEŽÍŠE KRISTA.** Projděte si sami uvedené verše, modlete se o Ducha svatého, studujte, čtěte a nenechte se svést líbivými hesly o rovnosti, jednotě a míru. Bůh vám požehnej.

Miluj Hospodina

(Mk 12,30): Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!

Známý verš, často citovaný, ale také mu rozumíme? Hospodin je staročeský (slovanský) výraz pro slovo „milý (laskavý) Pán“. Namísto JHWH u něhož výslovnost není, a nebyla jistá, zda Jahwe nebo Jehova, použili králiční slovo Hospodin. V době platnosti SZ se jméno Jahve nevyslovovalo, a i Septuaginta používá slovo Adonaj, tj. Pán, a při překladu do řečtiny slovo Kyrios.

Otázku, zda je důležité mít správné jméno pro našeho Boha, stvořitele nebe a země, svrchovaného Pána, je možné přirovnat oslovování členů rodiny. Matce rodiny nevadí oslovení „matko, mami, máti, mom, maminko“, otci rodiny nevadí označení „táto, tatínku, taťko, ted, Vater, Fotr, otec, padre“ – pokud jej vysloví člen rodiny s úctou a láskou. Podobně syn s jménem Václav si zvykne na oslovení „Venco, Vašku, Věno, Vašíčku, Venoušku“, a mezi více sourozenci ví, že to patří jemu, a pokud jsou v rodině laskavé, přívětivé vztahy, je oslovení spíše věcí zvyku než povinné formy pro oslovení. Podobně jako oslovování ve vztazích mezi lidmi může mít podle známosti, zvyklostí, různé podoby, a opět rozhoduje více úcta, respektování rozdílů úloh ve společnosti než konkrétní označení, osobní jméno. Např. učitel podle povahy a zvyklostí se nepohorší nad oslovením „pane učiteli, pane profesore, pane doktore“, než třeba pane Prokope, protože ví, že oslovení je vysloveno s úctou jemu.

Podobně lze usoudit, že našemu milému Bohu více záleží na vztahu člověka k Němu, na ochotě řídit se jeho zákonem (vlastně spíše přáním) než na použití „domnělého jména“ (vykonstruovaného chybně z tetragramu JHWH vložení samohlásek ze slova Adonaj). Ve SZ spisech je častější užívání jména Jahve. Není bez zajímavosti, že zatímco oslovení HOSPODIN se vyskytuje v NZ jen 3-krát, oslovení nebo označení Boha „OTČE“ nebo „OTEC“ se vyskytuje v NZ 140-krát. A tak také Ježíš učil své učedníky: „Otče náš...“

Poslední otázkou je, jak rozumět příkazu „miluj Boha svého“. Lze nařídit, abychom někoho milovali? A jak vůbec prokázat, že skutečně milujeme Boha? Boží slovo nám přibližuje Pán Ježíš v *15.kap. ev. Jana*, že **ten, kdo miluje Boha, bude dodržovat jeho přikázání (Jan 15,9.10)**. Podobně jako v rodině jsou vztahy lásky těsnější, pokud děti a dorůstající mládež pochopí, že nejsou na světě sami, jen pro sebe, a své zájmy, ale také pro druhé, rodiče, sourozence a v dospělosti i jejich děti. Respekt a úcta k rodičům, k tělesné rodině a i k širší rodině bratří a sester, stejně jako všem lidem vede člověka k pochopení úlohy Boha a Ježíše Krista v jeho životě.

Boží láska to byla, která stvořila svět. Boží láska to byla, která vedla jeho vyvolený lid a poslala svého jednorozeného syna do světa, aby byl Božím obrazem, oznámil lidem Boží jméno, jeho lásku a jeho přání, aby lidé žili v lásce mezi sebou a ve vztahu k Bohu. Jeho láska to byla, a Ježíšova láska k svému Otci, kterou podstoupil Pán Ježíš svou nejtěžší životní cestu pro nás. Pán Ježíš zdůraznil svými slovy, učením, příkladem, činy Boží lásku, a potřebu lásky člověka k Bohu a mezi lidmi.

Je přímo urážkou našeho nebeského Otce, když pouhá čtyři přikázání, která jsou nepatrnými požadavky na důkaz lásky k Bohu, „křesťané“ porušují všechna. První si změnil na trojjediného boha, druhé pro jistotu vynechali a bezostyšně porušují, třetí je zneužíváno ledabylou řečí vyslovováním slova Bůh bez úcty a respektu, jen jako řečnické slovo, a čtvrté je změněno na odpočinek v ctihodný den slunce, podle dekretu Konstantina.

A tomu vážení „následovníci Krista“ říkáte láska k Bohu? Jsem jen člověk, stejný jako vy všichni, ale vyzývám vás, kteří věříte v Boha a Ježíše Krista, chceme patřit JEMU, začněte s důkazem své lásky k Bohu vážně, doopravdy a podle Písma dodržujte všechna čtyři přikázání, která tuto lásku rozvádějí. Uvědomte si, že znevážení Božích přikázání a

mluvit o Bohu, znamená brát Boží jméno nadarmo a nezůstane bez trestu.

V celé Bibli nenajdete jiný zákon než zákon lásky (*Mat 22,40*). Příkázání jen rozvádějí tento zákon lásky, a nejsou zrušená, neúčinná, a jejich porušování navždy odpuštěná, ale jsou obsažená v zákonu lásky k Bohu, v požadavku žízně a hladu po spravedlnosti, v čistém srdci a jiná ustanovení o lásce k Bohu nejsou v Bibli uvedena.

Všem, kteří čtete, přeji „*milujme Boha svého, z celého srdce svého, ze vsí síly své a z celé mysli své, jako i bližního svého jako sebe samého.*“

Pán Ježíš

V roce 325 na prvním větším koncilu (concilium = rada, sněm, také synod) biskupů rozšířeného křesťanstva byl pod sjednocujícím nátlakem císaře Konstantina prosazen názor, že Ježíš je stejné podstaty se svým Otcem. Evangelia, dopisy apoštolů a kniha Zjevení nic takového nepotvrzují. Pán Ježíš se narodil z Marie Božím stvořitelským zásahem jako člověk, svou činnost jako vyvolený Mesiáš zahájil asi v r. 27 n.l. V Bibli nemáme zprávu o tom, že se bohové rodí. Nikde v Bibli nenajdeme, že lidé jsou rovni nebo téže podstaty jako Bůh.

Domněnka soupodstatnosti (Ježíš má božskou podstatu jako jeho Otec) byla výslednicí řecké mytologie a pohanských kultur, a byla vydedukovaná z toho, že při svém křtu dostal Ježíš mimořádnou moc Ducha svého Otce na potvrzení své mesiášské úlohy. V této moci mohl ovlivnit živly, uzdravovat, křísit mrtvé a odpouštět hříchy. Představa o existenci více než jediného Boha (převzatá z pohanství) je mylná. (*Zj 1,1; Jan 17,3; 20,17; 1 Tim 2,5; 1 Kor 8,4,6; 5 M 6,4; Mk 12,29.32; Mat 23,9; Ř 3,30; Ef 4,6; Jak 2,19.*)

Bůh ve své moudrosti a prozíravosti ještě před stvořením světa předvídal zápas Dobra a Zla vyvolaný satanovou vzpourou, který strhl na svou stranu třetinu andělů. Důkaz, že Bůh je nejvyšší spravedlivý a laskavý, uložil do stvoření člověka, který by se mohl rozhodnout z vlastní vůle.

Ježíše, jako tisíce let předpovězeného Mesiáše a bohoslužbou symbolicky znázorněného, poslal Bůh na svět jako člověka a svého Syna. Ježíš je jedinečným důkazem Boží lásky, prostředníkem a nejlepším učitelem lidí. Moc Božího ducha slíbil Ježíš i svým učedníkům. (*Mat*

10,1;21,21; Jan 10,23). Nebyla to tedy moc jen jemu vlastní, a znakem, který by potvrdoval jeho rovnost se svým Otcem Bohem. „*Já a Otec jedno jsme*“ (Jan 10,30) nelze pokládat za totožnost. V dříve uvedených textech je zřejmé, že Bůh Otec a Ježíš jsou dvě odlišné bytosti. Citovaný verš nelze pokládat ani za rovnost (a soupodstatnost) s Otcem, protože Ježíš se narodil jako člověk, jako Boží Syn, a Bůh je jen jeden (viz uvedené texty).

Předpokládat, že se Jan mýlil, Duch Boží, který Jana inspiroval se mýlil, a „koncil“ biskupů měl „právo (?) změnit znění Písma, doplnit jej, obohatit a rozšířit, je naprosto nesmyslné. Osobně mám za to, že satan využil naprosto neobrácené církevní hodnostáře a jejich špatné osobní vlastnosti a zájmy vč. touhy po moci, velikosti, přízně císaře, a vnukl jim myšlenky, které jsou Bibli, a tím i vůli Boží naprosto cizí.

Verš (Jan 10,30) znamená duchovní shodu v cíli a způsobu dosažení cíle, a to „záchranu člověka pro věčný život“ cestou lásky. Pokud se týká textů v souvislosti s věčností, je třeba si vysvětlit slovo „věčnost“. Zájemcům doporučuji příslušnou stať v Biblickém slovníku A. Novotného. Jen stručně: slovo věk, věčnost, věčně může znamenat určitou vymezenou dobu, dlouhý časový úsek, dobu trvání bez konce. Verš uváděný na důkaz božské přirozenosti Pána Ježíše je *Jan 6,47 Kdo věří ve mně, má život věčný*. Nádherný výrok, kdo miluje Ježíše, jde jeho cestou, jeho slova zůstávají v něm, má život věčný. Vztah lásky k Bohu a k Ježíši Kristu znásobený našimi prosbami (modlitbami), aby Ježíš způsobil v nás velký zázrak obrácení a znovuzrození, je spojením kudy proudí k nám duchovní síla přeměny naší povahy do podoby Božího Syna, do vlastností občana nového věčného Božího a Kristova království. Zapomíná se, že *Bůh tuto moc Ježíši dal. (Jan 5,26)*. Z tohoto pohledu je třeba také vyložit často uváděný verš *Iz 9,5* a v něm označení „Otec věčnosti“. Otcem je jen jediný Bůh. Spletl se Izajáš nebo nebyl správně inspirovaný? Nikoliv. Ježíš jako první člověk dostal možnost dát lidem věčný život, a v tomto smyslu je otcem věčnosti. V *Žid 13,8 Ježíš Kristus, včera, dnes i zítra je, tentýž na věky*. V době, kdy byl psán list Židům, bylo včera naprosto oprávněné a nelze jej nijak vyložit jako od věčnosti.

Ještě zbývá se zmínit o verši *Jan 17,5 “Oslav mne slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než svět byl.”* Pán Ježíš se narodil z ženy kolem roku 3 před n.l. Měl tedy nějakou existenci před tím už v nebi u svého

Otce dříve, ještě než byl stvořen svět? V Bibli o tom není zpráva. Boží sláva je světlem celému světu, a v tomto smyslu i jeho záměru ještě dříve než byl svět stvořen, že jeho Syn, po předvídaném pádu prvního člověka do hříchu, dokončí přeměnu člověka pro věčné Boží království.

Myšlenka Boží lásky a její naplnění také ve svém Synu, Mesiáši je tou slávou, kterou měl Ježíš, přestože se ještě nenarodil. S touhou a nadějí vzhlíželi k budoucímu osvoboditeli celé generace vyvoleného národa. Podobně je možné chápat i verš *2 Petr 1,11*. Zde je zaslíben přístup věřících do věčného království Pána Ježíše, ale sám Pán Ježíš na konci věků pozve své věřící úžasným pozváním: „*Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte v dědictví království vám připravené od ustanovení světa...*“ Cítíte zde nějakou nadřazenost Ježíše? Ne. Cítím úžasnou lásku a radost svého bratra, přítele, krále, která z toho výroku vyplývá. Jako otec přivítal svého ztraceného syna, tak Bůh a Ježíš budou přijímat svoje věrné. Jak mnoho přejí vám všem, aby nás u bran Božího království objal můj bratr Ježíš a můj nebeský Otec, jediný Bůh, Stvořitel nebe a Země.

Je Pán Ježíš bohem?

Jak jsem již v předchozím článku dokazoval, tak apoštolové ani první křesťané nepokládali Pána Ježíše za boha, ale za Božího Syna poslaného Bohem. Sám Pán Ježíš si nepřisvojoval takovou poctu, aby se označil bohem (*Jan 17,3*). Jeho mesiášské poslání na přímý příkaz Boží zaznělo přímo z nebe, jednou při křtu a jednou na hoře proměnění. (*Mk 1,11; 9,7; Lk 3,22; 9,35*). Učedníci, kteří šli do Emaus se také vyjádřili, že Ježíš Nazaretský byl prorok, člověk poslaný od Boha. (*Lk 24,18*). Rovněž Petr při své promluvě potvrdil, že Bůh působil skrze Ježíše (*Sk 2,2-24*).

Častým důkazem božství Pána Ježíše má být i verš *Jan 8,58* „*Dříve než Abraham byl, JÁ JSEM*“. Tento výraz se vyskytuje také v *2 M 3,14*, kdy Bůh promlouvá k Mojžíšovi z hořícího keře. Jenže vykladači si nechťejí všimnout, že JÁ JSEM není celé jméno, které Bůh Mojžíšovi oznámil, ale jen jeho první část. Přitom výraz JÁ JSEM se vyskytuje i v jiných textech, které s Bohem a Pánem Ježíšem přímo nesouvisí, a nelze se z toho učinit závěr, že každý, kdo použije výraz JÁ JSEM si přisvojuje Boží jméno. (Zájemce odkazuji na řecký text, kde se EGO EIMI vyskytuje, v překladech to není patrné. (*Jan 1,20.27; 3,28; 6,41.48.51; 8,12.18; 10,11*). Ve všech těchto textech nelze usoudit, že

EGO EIMI znamená totožnost s Bohem. Samotný verš také nepoukazuje na preexistenci Pána Ježíše před Abrahamem, ale pouze na proroctví, která již před Abrahamem poukazovala na budoucího osvoboditele, Mesiáše.

Pán Ježíš věděl mnoho o lidech kolem něho, ale nebyl vševědoucí, jak se snaží někteří dokazovat, což je patrné z verše *Mk 13,32*. Při svém odchodu řekl svým učedníkům: „*Dána je mi veškerá moc na nebi a na Zemi...*“ (*Mat 28,18*). Pro čtenáře připomínám, že těsně po jeho vzkříšení proběhla v nebi inaugurace (vedení do úřadu) Pána Ježíše jako velekněze a přímlovce u nebeského Otce. (*Jan 20,17; Zj 5*), a teprve potom působil před svým odchodem ještě 40 dní na Zemi. V nebi v přítomnosti svého Otce byla Pánu Ježíši prokazována úcta, znamenalo by to všechno, že byl povýšen na boha vedle svého Otce? Platí potom ještě, že Bůh je jen jeden?

V *Zj 4,8-11* (prosím přečtete si celý text) je věta: „*Bůh všemohoucí, který byl, je a přijítí má*“. Máte dojem, že se verše vztahují na Boha Otce nebo na Pána Ježíše? Nyní si přečtete *Zj 1,1*. Po té si přečtete *Zj 1,4-8*. A nyní si přečtete ještě *Zj 1,10-18*. Je to zvláštní, jakoby se pozornost střídala z Otce na Syna. Z verše *Zj 1,1* je naprosto zřejmé, že Pán Ježíš není Bohem. Z toho, jak jste četli, je velmi důležité při studiu Písma vždy vzít v úvahu souvislé texty. Teprve ze souvislosti lze usoudit na správný výklad jednotlivých veršů.

Pán Ježíš dostal veškerou moc, má v nebi veškerou úctu, i andělé se mu klaní, stal se našim veleknězem, našim zástupcem, našim soudcem a obhájcem, a je mi blíž jako člověk, jako Boží syn, je našim bratrem, přítelem, králem a Pánem. A nikdy se neprohlásil za boha, nikdy ani slovem se nepovýšil na svého Otce; a ještě na Zemi, prosí za nás, abychom jedno byli jako on se svým Otcem, tak i my v něm s Otcem. (*Jan 17,6-11*). *Jan 17, 21*: „*aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal*“. Nikdo se snad nebude domnívat, že zůstáváním v Kristu a v Bohu se staneme rovni Bohu.

Děkuji Boha, za jeho Syna, kterého poslal pro nás, abychom podle jeho slov a příkladu žili. Přijali jeho život za svůj, a tak jedli živý chléb z nebe (jeho slova, jeho život), abychom měli mezi sebou lásku, k našim bližním a k našemu nebeskému Otcovi podle jeho příkladu. *TOTO JE*

VĚČNÝ ŽIVOT, ABYSTE VĚŘILI V JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA A TOHO KTERÉHO POSLAL JEŽÍŠE KRISTA. (J 17,3)

Bratři, vy, kteří jste svatí

(Žid 3,1.2): *„Bratři, vy, kteří jste svatí a máte účast na nebeském povolání, hledte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše: 2 byl věrný tomu, kdo jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný v celém Božím domě“*

Jednoduchý text, a kolik otázek a témat nás napadne, když je čteme. „Svatí“ znamená dokonalý? Kdo z nás by byl svatý? A přesto nás Ježíš vyzývá: *„Buďte dokonalí, jako Otec váš dokonalý je. (Mat 5,48). Svatí neznamená, že už jsme dokonalí. Když mi bylo nabídnuto, abych se dal pokřtít, zprvu jsem řekl: Ne. Myslel jsem si, že nejsem ještě dost dobrý pro křest, pro to stát se následovníkem Ježíše Krista. Ten den jsem ušel od sboru několik kroků a „napadlo mne“ (?) křest není konec cesty, ale její začátek s Kristem. Za týden jsem své rozhodnutí oznámil. Podobné rozhodování možná prožilo více křesťanů. Svatí jsme v okamžiku, kdy řekneme Bohu, že chceme jít s ním a Pánem Ježíšem jeho cestou.*

Kraličtí slovo „svatí, svatost“ použili při překladu z hebrejštiny a řečtiny; překládají ním slova, která mají také význam „laskavý, milosrdný, zbožný, člověk, který uzavřel smlouvu s Bohem, patří k Božímu lidu, je oddělený, odlišný“. (Bibl. slovník A. Novotný).

Úvodní verš pokračuje *„máte účast na nebeském povolání“*. Jakmile se rozhodneme pro cestu s Kristem, patříme mezi vyvolené. (Pojďte, požehnaní Otce mého..). Teď se nadechneme, vypneme prsa a podíváme se na sebe, jak jsme svatí? Všimněte si, že svatý znamená „uzavřeli smlouvu s Bohem“. Smlouva má části, nejen KDO uzavírá smlouvu, nejen předmět smlouvy (jaký asi?), ale i své podmínky, povinnosti při jejich splnění se nám dostane slíbená odměna.

Myšlenka, že Ježíš za nás zemřel, byl vzkříšen, a nám stačí věřit, že tomu tak je a že jsme spaseni z Boží milosti, a už nic ke svému spasení nemusíme nic dělat, je hluboký omyl. Návod najdeme v dalším pokračování úvodního verše. *„Hledte na Ježíše, který byl věrný tomu, kdo jej ustanovil“*. Kdo jej ustanovil, to víme (Jan 17,3). Být věrný neznamená jen věřit, ale dělat to, co se od věrného služebníka očekává – plnit Boží vůli, plnit jeho záměr, jednat podle jeho pravidel, mít lásku k Bohu a ke svým bližním, jak nám to Ježíš ukázal, takovými máme být i my. Jen tehdy plníme uzavřenou smlouvu. Jak mnoho je těch, kteří prohlašují, že

Boží zákon nelze dokonale splnit, a že jen Ježíš to dokázal. My už nemusíme Boží zákon plnit, Ježíš jej splnil za nás, naplnil a tím zrušil? Tak si představují někteří svou věrnost Bohu. Je to pohodlné, vyhovuje to většině lidí.

Na mnoha místech apoštolové nabádají k životu s Kristem, k dokonalosti. Např. *1 Petr 1,7*: „*aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.* 8 *Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí,* 9 *a tak docházíte cíle víry, spasení duší.*“ To není jen víra v Ježíše Krista, ale upřímná touha jít, jeho cestou, žít podle jeho vzoru, uskutečnit vlastnosti Božích dítek i v praktickém životě. To není znevažování Božího zákona, ledabylé od-bývání, ale naplnit smysl Ježíšovy oběti nejen zanecháním hříchů, ale naprostým znovuzrozením (*Jan 3,3-5*), žít novým životem v duchu Kristově. *Řím 1,16*: „*Nestydím se za evangelium: (připomínám, že evangelium je Boží láska, která stvořila člověka, nechala člověka žít podle jeho představ, vyvolila zvláštní lid, Boží láska to byla, která poslala svého Syna, aby svým životem i smrtí splnil Boží vůli a dokázal, že láska k Bohu a k lidem je silnější než smrt a je tou silou, která člověka vrátí do ztraceného ráje.) je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka.* 17 *Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: 'Spravedlivý z víry bude živ.'* 18 *Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.* 19 *Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil.* 20 *Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.*“

Bratři a sestry, Boží slovo má tolik míst, která nás nabádají žít životem Božích dítek tj. Božích synů a dcer, mužů a žen, kteří milují Boha, Ježíše Krista nejen, že zemřel za naše hříchy, ale dal nám vzor života, svými slovy nabádal k zbožnému životu, k respektování Božího zákona. Každé Boží slovo je pro nás vzácné a zavazující, abychom dokázali svou lásku k Bohu, k Ježíši Kristu, který je dnes připraven svým Duchem nás očistit, změnit, přetvořit, abychom byli světlem světu, solí Země, abychom byli připraveni na jeho slavný příchod.

1 Tes 5,8: „My však, kteří patříme dni, budme střízliví, oblecme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přílbu. 9Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. 10 On zemřel za nás, abychom my, ať živi či zemřelí, žili spolu s ním.“ 2 Jan 1,6: „A to je láska: žít podle Božích přikázání; to je to přikázání, o kterém jste od počátku slyšeli, že máte podle ní žít.“

Tak velmi mnoho přejí všem, abychom poznali Boží lásku, a podle vzoru Pána Ježíše, který šel před námi, chtěli žít v lásce, radosti a pokoji. *Šťastní čistého srdce, nebo oni Boha vidět budou. Šťastní, kteří žízní a hladoví po spravedlnosti nebo budou nasyceni. Šťastní milosrdní nebo oni milosrdenství dojdou. AMEN*

Kdo ve mne věří

(Jan 6,35b): „... a kdo ve mne věří, nikdy nebude žíznit.“

Jak to mohl Pán Ježíš říci? Jeho slova snad nahradí vodu? Pán Ježíš jako v mnoha jiných případech používá metaforu (přenesený význam). Metafora znamená použití určitého slova, které v biblickém vyjádření znamená zpravidla nějakou duchovní potřebu člověka.

Např. v evangeliu *Matouše* říká Ježíš: *„Šťastní, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, nebo oni budou nasyceni.“* Když máme hlad, hladovíme, když cítíme potřebu se napít, žízníme. Spravedlnost není spravedlivé jednání ostatních lidí, ale především vlastní spravedlnost, vlastní bezúhonnost před zákonem. Kdo miluje Boha, tak dokazuje, že dodržuje jeho přikázání (*Jan 15,10*). Kdo miluje Boha, bude toužit splnit jeho vůli, jeho přikázání, žít podle vzoru Ježíše Krista, to je smysl a význam hladovět a žíznit po spravedlnosti.

Následovník Krista touží po tom, aby Bůh Otec a Pán Ježíš svým Duchem naplnil jeho myšlení a jednání ve smyslu Božího slova, žít pro Boha, žít pro Krista, žít pro lidi, aby co nejvíce lidí bylo zachráněno, aby se stal nástrojem v rukou Božích. Tato touha je tou živou vodou, která Boží mocí změní naše slova a činy v proudy živé vody, které přinesou mnoha lidem povzbuzení, útěchu, radost, pokoj, lásku k Bohu a k lidem. Naše víra, naděje a jistota spasení budou oporou pro mnohé, které hledají cestu.

Velmi krásně to Pán Ježíš ukázal v rozhovoru se samařskou ženou u Jákobovy studny. *„Kdyby si věděla, co dává Bůh a věděla, kdo tě prosí o vodu, ty by si ho požádala o živou vodu. Kdo by se napil vody, kte-*

rou mu já dám, už nikdy nebude žíznit. Prvá odpověď nebyla překvapením, „dej mi to vodu, abych už neměla žízeň a nemusela chodit pro vodu“. Tak při běžném čtení uvažuje mnohý z nás o úvodním verši. Rozhovor u studny končí, když žena vyzná svou víru v Mesiáše, a Ježíš se jí dává poznat. Ta radost, poznání, naplnění dávné touhy najednou se změnila ve skutečnost. Žena u studny nechala džbán, vodu, pro ní nebyly najednou důležité její tělesné potřeby, ale radost a touha říci novinu svým bližním, sousedům a utíká do vesnice, pojd'te se podívat na člověka, není to Mesiáš? Radost ženy a zástup vesničanů, kteří přicházeli ke studni, naplnila i Ježíše radostí. Jeho touha plnit Boží vůli našla odezvu, jeho poslání není marné.

To je Boží vůle: věčný život, aby poznali tebe jediného pravého Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista. Boží láska to je, která chce zachránit člověka pro Boží království, Boží láska poslala svého Syna, který nám dá víru, naději a lásku k Bohu, k Ježíši Kristu, k lidem a to je živou vodou, po které už nebude nikdo duchovně žíznit. Naplní život lidí, protože tak jako Ježíš byl vzkříšen, probudí i ty, kteří ho přijímají a touží jít jeho cestou.

To přeji vám všem, abyste nejen vírou, ale i tou živou vodou, smyslu života v Kristu, která poplyne z vašich úst, žili a šířili naději a víru v Boží království svým bližním.

„Milosrdenství chci, a ne obět“ (Mat 9,13)

Pán Ježíš sedí u jídla s celníky a hříšníky. O celnících bylo známo, že kromě vybírání cla okrádají tím, že požadují vyšší clo, než bylo stanovené. Kromě toho u večeře s Matoušem celníkem, byly přítomné i ženy „nevalné pověsti“. Jak si mohl učitel, který uzdravuje, hlásat Boží království, dovolit s takovými lidmi hovořit, a dokonce jíst? Pán Ježíš slyšel kritiku farizejů a odpověděl jim: „*Lékaře potřebují nemocní lidé ne zdraví. Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšné k pokání. Milosrdenství chci a ne obět.*“

Milosrdenství je čin, kterým člověk projeví soucit, a jednání vůči lidem, kteří pomoc a projev lásky potřebují. V prostředí národa, který uzavřel smlouvu s jediným Bohem, a který svému lidu projevuje milosrdenství za milosrdenstvím věrně podle uzavřené smlouvy, tj. nezaslouženou pomoc a ochranu, Bůh očekával, že jeho lid si bude vzájemně projevovat milosrdenství. (Příkázání byla jen nepatrným rozvedením zákona lásky *3M 19,18 a 5 M 11,1*).

Čím bohatší člověk, tím méně si tuto svou povinnost uvědomovali. Osamělé ženy neměly téměř jinou možnost pro svou obživu, než prodávat své tělo. Oprávněně farizejům odpovídá, aby se šli učit, co znamená milosrdenství. Namísto obětí mohli ženám dát práci a obživu, a uchránit je od nutnosti hříšného života. Celníky se muži také nestali jen z možnosti snadného živobytí, ale často neměli jinou možnost, když jinou práci nedostali.

Jak mohl Žid tvrdit, že miluje Boha, a přitom neprojevit milosrdenství vůči svému bližnímu, vůči kterémukoliv členu vlastního národa. Pán Ježíš farizejům jen připomínal jejich povinnost (*Ozeáš 6,6; Micheáš 6,8*). Podobně *1Jan 4,21*.

A jakou souvislost s tím má oběť? Oběť přinášeli lidé za své hříchy do chrámu, aby tak projevili své pokání a lítost nad hříchem. V mnoha textech a proroctvích Bůh prostřednictvím proroků poukazuje na větší důležitost praktického života a vnitřního obrácení, než na formální vykonávání náboženských úkonů: *Job 6,14; Přisl. 3,3;20,6; Oz 4,1;10,12; Dt 5,10;7,9.12; Rut 1,8*, a v NZ: *Mat 5,7;23,23; Ř 12,1*.

Náš milý nebeský Otec prokazuje své milosrdenství stále, každý den – těm, kteří s ním uzavřeli smlouvu ve jménu Ježíše Krista, dodržují jeho přikázání, a očekává naše laskavé a milosrdné jednání vůči všem, kteří naši pomoc potřebují. *Exodus 20,6*: „*prokazuji milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají*“. *Matouš 23,23*: „*Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale zanedbali jste závažnější věci Zákona: právo (spravedlnost, dodržení zákona), milosrdenství a věrnost (jedinému pravému Bohu Jan 17,3)*. Toto bylo třeba udělat, a tamto nezanedbávat.

Do rámečku si napište na stůl *Jak 2,13*, „*Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem*“, ať je to vůči nejbližším, nebo lidem, které třeba ani osobně neznáte, a potřebují vaši pomoc. Tak se stanete *světem světa, solí Země*, svědky Božího milosrdenství a věrnosti, *aby lidé, kdyby viděli vaše dobré skutky, chválili Boha*.

Slovo života

1 Jan 1,1: *Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: SLOVO ŽIVOTA.*

Evangelium je o Boží lásce, která provázela člověka od jeho stvoření až po jeho vyvolený lid, v kterém se narodil Boží Syn Ježíš. (*Žid 1,1*). Toto evangelium má své pokračování v jedinečné nabídce pro každého člověka získat věčný život vírou v Ježíše Krista. Jako již mnohokrát opakují, víra je naprostá důvěra, odevzdanost, přesvědčení o působení a cíli učení Ježíše a Božího slova, které nám tlumočil, vzoru jeho života a moci změnit naše povahy, myšlení, chování, jednání ve své následovníky, v člověka, který touží žít jako jeho Mistr a sdílí s ním lásku k Bohu a ke svým bližním, a hlásat jim tu radostnou zprávu. (*Jan 17,3; Jan 5,26*). Cílem evangelia a působení Ježíše poslaného Bohem je umožnit člověku vrátit se do ráje, který v Adamovi a Evě ztratil. To je SLOVO ŽIVOTA.

S postupem poznání lidstva, že naše dnešní civilizace se chýlí ke svému závěru, je tím naléhavější pro každého jednotlivce zamyslet se nad možností jedinečné záchrany v nabídce návratu k původnímu obrazu stvořeného člověka (*Gen 1,26*), v následování Pána Ježíše.

Žádný ekonomický a sociální řád uspořádání a života lidstva nemůže nikdy dosáhnout šťastného života lidí bez přeměny myšlení a jednání člověka v duchu lásky k Bohu a ke svým bližním. Technický a vědecký vývoj posledních století je obrovský, a jakoby sliboval nadějně perspektivy budoucnosti, ale současně je svým rozmachem, rozsahem, bez morálních zásad a přeměny myšlení a vztahů člověka hrobařem civilizace. Proto je tak naléhavá výzva všem lidem: obraťte se k Bohu! *Izaijáš 45,22: Obráťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není.* Naléhavě vás prosím, přijměte Boží nabídku, abyste měli život. *Jan 3,16: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* *Jan 3,36: Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává.*

K otázce věrohodnosti Božího slova bych všem chtěl připomenout, že tak dokonalé životní podmínky Země, dokonalý život rostlinstva, živočichů a uspořádání člověka nemohla bez počátečního projektu, plánu, informace stvořit žádná náhoda. Domněnka zásahu cizí civilizace je jen náhražkou, aby nebylo nutné věřit ve stvořitelskou moc jediného Boha. Nepopíratelná existence Ježíše Krista a jeho vzkříšení, dosvědčené mnoha záznamy je nad jakékoliv pochybnosti. A jen neochota člověka změnit svůj život v duchu a po vzoru Ježíše Krista je nejvážnější

překážkou, která lidi vede k životu bez naděje na nádhernou budoucnost.

Jan 5,24: Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

2 Korintským 5,19: Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. 20 Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!

Milí přátelé, bratři a sestry, velmi i já vás prosím, zamyslete se a obraťte se k Bohu. To je naše jedinečná naděje a jistota, že člověk nekončí se světem, ale čeká nás nová, radostná budoucnost plná lásky a radosti. To vám všem z celého srdce přeji.

Boží Syn

V křesťanství se v průběhu tří století poapoštolské doby rozšířil názor, že Pán Ježíš je soupodstatný se svým Otcem. Mělo to znamenat, že je stejné podstaty se svým Otcem, tzn. je bohem. Je naprosto nemyslitelné a rouhavé chtít usuzovat na Boží podstatu nebo vůbec uvažovat o Božích attributech (charakteristická vlastnost) s výjimkou toho, co Bůh sám o sobě zjevil v Písmu.

Otázka božství Pána Ježíše vznikla za použití nekřesťanských způsobů, vyhánění, vzájemné vraždění a vtírání se do přízně pohanského císaře, a je to podrobně popsáno v raných dějinách křesťanství. Už jen skutečnost, že obecná církev došla svými odchylkami od spisů apoštolů a svou „tradicí“ nejdále, by měla být vážným varováním pro všechny upřímné následovníky Boha a Ježíše Krista, přijímat podobné tradice znevažující Písmo.

Satan zneužil skulin osobních vlastnosti zcela neobrácených „křesťanů“, aby do křesťanství zavedl nehorázné bludy, a přímo výsměch Boží vůli a jeho zákonu. Přestože se dnes křesťanství nešíří již ohněm a mečem, zápas o pravdu Písma, vztahu k Bohu a Pánu Ježíši, Boží lásku a lásku k našim bližním, je často jen věcí proklamace a hesel, než praktického života. Spíše se obhazuje pravda náboženství, vyznání, učení organizace než samotné Boží slovo. Prostí věřící jsou svedeni „křesťanskými“ náboženskými organizacemi, církvemi nebo společenstvími na cestu bezstarostnosti, formálního vykonávání náboženských povinností, pocitu falešného bezpečí, jistoty důrazu na vedlejší prvky

úcty k Bohu, nikoliv k praktické lásce k Bohu a k lidem, k pochopení úlohy a úsilí našeho Pána Ježíše v přípravě svého lidu pro svůj blízký příchod.

Málokdo z teologů uvádí pozadí velkého sporu mezi Bohem a satanem, mnohdy si toho nejsou ani vědomi, přestože veškerý život je závislý na Bohu a jeho stvořitelském díle. Celá Země a všechna příroda a stvoření mají dokázat, že láska zvítězí nad smrtí, svévolí, vzpourou, nenávistí, pýchou, hrabivostí, nemravností a zpuštěností satanem naočkováných vlastností člověku jako důsledek neposlušnosti Božímu zákonu (vlastně Božímu přání vztahů lásky).

Bůh poslal svého jediného Syna, aby dokázal, že člověk může splnit Boží zákon, životem, a svými slovy inspirovanými Božím duchem ukázal na hloubku a šíři zákona v lásce k Bohu a k lidem. A tuto lásku dokázal i svou poslušností až do mučivé smrti na kříži. Bůh vzkříšením Pána Ježíše ukázal, že své sliby záchranu člověka splní. Pán Ježíš je dnes připraven každému, kdo po tom touží, změnit jeho myšlení, chování a jednání, a tak se stát jeho *cestou* (*J 14,6*) do Božího království.

Pán Ježíš se narodil z ženy jako člověk (*Gal 4,4*). Sám se nazýval Synem člověka (*Dan 7,13*), Synem Božím jen výjimečně (*Jan 10,36; 11,4*; a nepřímě *Lk 22,70*), a nikdy ne bohem. Označení Boží Syn používali spíše jiní lidé a Pán Ježíš toto označení neodmítl. Při křtu v Jordánu se ozval Boží hlas z nebe, „*tento je můj milý Syn*“ (*Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 3,22*). Pán Ježíš byl předurčeným, proroctvími předpovězeným Mesiášem. Na hoře proměnění při rozhovoru Pána Ježíše s Mojžíšem a Eliášem, Bůh potvrdil své *rozhodnutí* (*Mt 17,5; Mk 9,7; Lk 9,35*) a Petr ve svém dopise to dosvědčuje. (*2 Petr 1,17*).

Ač se uvádějí verše na potvrzení božství Pána Ježíše, (*Já a Otec jedno jsme; v něm byla plnost božství; Bůh byl v Kristu, způsobem bytí byl roven Bohu*), je třeba přiznat, že žádný božství přímo nedokazuje. Jde vždy pouze o předpoklad, možnost, výklad, ale nikoliv jistotu a Boží zjevení. Naopak záměrně se obcházejí, neuvádějí nebo mlčí se k veršům, které božství Pána Ježíše přímo vylučují. (*Jan 17,3; 20,17; 1Kor 8,6; 1Tim 2,5; 1Kor 11,3; Zj 1,1*).

Např. *Zj 19,13* jeho jméno je SLOVO BOŽÍ. Oprávněně, vždyť Bůh Ježíše poslal jako svého Syna, jako člověka a dal mu své slovo.

Jan 17,5 oslav mne slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Sláva je vyjadřování radosti, nadšení těch, kteří se podřizují Bohu. Znamená verš, že byl osobně (v jaké podobě o tom není v Písmu zmínka) oslavován anděly věrnými Bohu a existoval před stvořením světa nebo to byla sláva, která patřila Bohu za vše, co učinil a ještě učiní? Myšlenka, projekt plán (logos, design) byl připraven Bohem dříve než začal tvořit, a součástí tohoto plánu bylo až se naplní čas poslání Mesiáše, svého Syna (*Žid 1,1-2*). Prosil Pán Ježíš o oslavu svého Otce nebo chtěl oslavit sebe? Ve svém Otci měl slávu i jako budoucí Syn, který byl v Božím záměru, předpovězen proroky, symbolicky znázorněn v izraelské bohoslužbě a v první oběti Abela. Pán Ježíš byl a je obrazem Božím, znamená to totožnost, „soudstatnost“, když o Bohu je psáno, že je Duch?

Dobrá znalost spisů NZ je prospěšná. Z jednotlivých veršů dělat dalekosáhlé závěry a pomínout verše, které vypovídají něco jiného, je metodou mnoha kazatelů a teologů. Jde o to, aby věrný následovník Boží a Ježíše Krista nepodléhal chybným dojmům z povrchního čtení nebo předsudkům, a hledal s modlitbou pravdu Božího slova, jak je psaná, nikoliv jak je mnohdy vykládaná.

Přeji vám všem radost a pokoj v Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu, který je našim bratrem, přítelem, Mistrem, Pánem a králem, vzorem života a v Božím slovu, které nám tlumočil, máme příklad, jak žít a Pán ježíš je připraven nám tuto cestu v nás uskutečnit.

Litera zabíjí a Duch oživuje

2 Kor 3,6: „Který i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje.“

Apoštol Pavel měl problém. Do jeho dopisů pro nově založené sbory křesťanů z pohanů se stále promítá jeho odpor proti naléhání Židů na nové křesťany (následovníky Krista), aby plnili ustanovení Zákona, jako obřizka, obyčej Židů a způsob jejich života, který byl zaměřen na přísné dodržování všech pravidel. Kromě toho se v životě Židů rozmohlo sice přísné, ale povrchní a formální plnění ustanovení, ale smysl zákona

jako úprava vztahů v duchu lásky se obřadnictvím, formálním plněním zcela zamlžil. To bylo také častým předmětem výtek Pána Ježíše Židům během jeho působení. Snaží se novým křesťanům vysvětlit, že podstatou zákona nejsou omezení, příkazy, zákazy plněné jen formálně, ale smysl a účel zákona, který měl upravit vztah Židů k Bohu a k lidem.

Dalším problémem bylo, aby noví křesťané pochopili smysl a význam života a učení Mesiáše Pána Ježíše jako vzoru, podle kterého lze žít v souladu s Bohem, zákonem (DESATEREM) jako jedinečnou možnost pro každého věřícího zvítězit nad svými tělesnými vášněmi a sklony k poctivému a věrnému životu v lásce k Bohu a k lidem v moci a Duchu Ježíše Krista. Osvobození od moci hříchu, které přinesl Ježíš, Mesiáš, žel mnozí Židé nepochopili. Přitom DESATERO není žádné těžké ustanovení, a už v knihách Mojžíšových je psáno, že vyjadřuje jen Boží přání, aby lidé žili ve vztazích lásky. Pán Ježíš byl naplněn Duchem Božím. Jeho touha a láska k svému nebeskému Otci naplnit vůli svého Otce a být jedinečným činitelem v plánu záchrany člověka, přinesla lidem ještě další mocný prvek Božího působení. Tím je Duch Boží a Ježíš Kristus, který svou přítomností a působením křesťanům jejich životní cestu s Ježíšem usnadní. Není jediné knihy NZ, která by neobsahovala poukaz na Ducha, Ducha svatého nebo Ducha Kristova. To je vedle života a učení Ježíše Krista důležitý význam jeho působení po nanebevstoupení. (*Dána je mi veškerá moc...Je užitečné, abych odešel (Jan 16,7)*).

Jako mnoho jiných věcí v životě, lidé snaží svůj život vymezit pravidly, obyčejí, zvyky, formálním plněním, povrchní zbožností, věnovat Bohu a lidem, co musí z povinnosti. Divíme se Židům, divíme se jiným národům, jejich obyčejům a zvykům, ale všichni tíhnou k určitému formalismu, povrchnímu plnění různých povinností. Proti tomu působí Boží duch, který v lidech podněcuje touhu následovat Krista, ukázat Boží lásku lidem, stát se solí Země, světlem světa, být přítelem, milosrdným bratrem a sestrou, nikoliv pro obdiv, velikost a slávu své osoby nebo jména, ale pro Boží chválu, pro vyvýšení Ježíše Krista. (*Kdyby viděli vaše dobré skutky, aby chválili Boha*).

Vrátíme se k úvodnímu verši. Litera jako pouhé znění zákona, a Duch jako smysl a účel zákona, kterým je Boží láska k člověku. Bůh i svého Syna obětoval, a ukázal, že splní svůj slib a zachrání člověka pro nový život. A nyní chce, aby to všichni lidé pochopili. Nikoliv formální

plnění pravidel, ale láska k Bohu a k lidem v Duchu Ježíše Krista nás obživí, tak jako Bůh vzkřísil svého Syna.

DESATERO svými ustanoveními a přísným plněním ve spojení s obřadním náboženstvím Židů mělo lidem pomoci překlenout a napravit své nedostatky, ale jen málo z nich Boží úmysl pochopili. A to nám ap. Pavel chce vysvětlit. Nikoliv zákon je špatný, ale neochota lidí (formální náboženství, povídání o nemožnosti dodržet Boží zákon, o zrušení Mojžíšovského zákona) pochopit Ducha Božího, Boží lásku a uskutečnit lásku k lidem. Když si přečtete dopis 2. Kor., snadno zjistíte, jak to Pavel myslel. Pán Ježíš je nám vzorem, svým učením, svým životem a obětí, svým poukazem na hloubku a šíří lásky (*Mat 22,40*). Nabízí jedinečnou moc svým Duchem všem, kteří k Bohu v každé chvíli svého života prosí a naléhají: změň nás, Otče, ve jménu, vzoru a Duchu svého Syna, ať patříme tobě, ať jsme tvým lidem a ty našim Bohem.

Duch a život

Prostá slova Písma jsou chápána leckdy jinak, než jaký je jejich skutečný význam. (*Jan 6,63*): „*Má slova jsou Duch a život*“. Znamená to, že samotné slovo je Duch? Pouhé slovo znamená život? Slova, která Pán Ježíš řekl, je třeba chápat v duchovním významu. Lépe porozumíme, když si přečteme více veršů, souvislost, v níž byla slova vyřčená. Například chléb života, živý chléb, který vám dává můj Otec s nebe. Jádrem sdělení je v 57. verši: „*jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak kdo jí mne, i on bude žít skrze mne.*“ Skutečně se někdo domnívá, že Ježíš chtěl z lidí udělat kanibaly nebo požíváním chleba a pitím vína přijímají skutečné tělo a skutečnou krev Ježíše?

Jde o symbol, o přenesení významu. Tak jako chléb a víno jako prostá strava slouží tělu k životu, tak i duchovní strava, myšlenky, slova, vzor života Ježíše Krista, která přijmeme do svého ducha (paměti, myšlení, uvažování, jednání), a moc Božího a Kristova Ducha, která je spojená s životem Ježíše Krista změní naše životy, povahy, jednání v důstojné následovníky Ježíše Krista, a jim je zaslíbený věčný život. Dokonce některé jeho učedníky tato slova urážela? Domnívali se, že znají zákon lépe než Ježíš, nepochopili přenesení významu Ježíšových slov. Jejich duchovní pýcha na své znalosti jim zabránila se zeptat, proto raději reptali a odešli. Dnes se lidé domnívají, že účasti na Památce a přijímáním chleba a vína budou svatí. To je pouze vnější projev vůle

jako křest. Chléb a víno je pouze symbol, a nedělá člověka svatým, ale život podle slov a vzoru Ježíše Krista je může změnit.

Prostá slova, která by mohla zachránit tak mnoho lidí, jen kdyby je chtěli pochopit, jen kdyby toužili po tom, žít v souladu s Bohem, podle vzoru a slov Ježíšových, která jsou i Božím slovem. Navíc Bůh každého změní, kdo se k Němu přihlásí v Ježíšově jménu svým Duchem, a Ježíš svým Duchem, kdo touží po životě v lásce a radosti. Duch znamená život, protože Duch Boží a Duch Ježíše to je, kdo na naši mysl působí, když se spojujeme s Bohem, abychom žili jinak. Láska k Bohu a k lidem je jediná zásada, princip, podle kterého mohou lidé šťastně žít. Ježíš má veškerou moc na nebi a na Zemi, připravuje nás svým Duchem pro věčný domov, a přijde brzy pro ty, kteří se dali změnit jeho Duchem v živé následovníky. (Proto mohl Pavel napsat: *Živ už nejsem já, živ je ve mně Kristus*).

Ráno, večer, kdykoliv a kdekoliv prosím Boha ve jménu Ježíše Krista, aby mne změnil v nového člověka. Za čas jsem zjistil, že leccos nepotřebuji, na leccos nemyslím, nenadávám. Tak po určité době zjistíme, že jsme jiní, dřívější nectnosti už neděláme, jsme přívětivější, laskavější, soucitní, milosrdní, trpěliví, pokornější, skromnější. Víím, že i ty chceš být mezi těmi, pro které brzy přijde. Všem nám přejí, abychom toho dosáhli.

Hřích?

Mladý muž jménem Zdeněk se po probuzení labužnický protáhl. Po návštěvě koupelny, si v kuchyni dal kávu a připravenou snídani, kterou mu připravila starostlivá matka, vzal svačinu, dal do batohu a odešel do práce. Pracoval jako technik projektant vnitřních instalací. V kanceláři se pozdravil se spolupracovníky, pracoval na uložených zakázkách, a během přestávky si domluvil setkání u jednoho z nich na zahradě u grilu a piva. K večeru se vydal domů, ani se nedotkl připravené večeře a šel spát.

Zdál se mu sen, že stojí v soudní síni, předsedajícího neviděl, jen slyšel jeho hlas. Po pravici mu stál mladý muž, byl mu jakoby povědomě známý, a v síni sedělo několik starších mužů a žen. „Zdeňku, právě je projednáván tvůj případ“, slyšel, jak byl osloven předsedajícím. Zdeněk vyhrkl: „Já jsem žádný hřích neudělal!“ „Ježíši, co k tomu řekneš?“ Muž po pravici zesmutněl. „Milý Otče, Zdeňka sotva znám, občas listo-

val v Bibli, když ve škole probírali literaturu. Když byl menší, tak ho maminka učila se modlit, ale to už dávno zapomněl.“ Pak napřímil hlavu a řekl: „Otče je mladý, zatím se nenaučil milovat druhé, má rád jen sebe. Dovol, dej mi ještě rok, dám mu poznat lásku.“ Ráno se Zdeněk probudil, a pomyslel si, jaký to byl hrozný sen, opravdu má už jen rok života? Vždyť nic špatného neudělal? Opravdu?

Nechme mladého muže Zdenka přemýšlet a hledat smysl života. Otázka je pro nás: Víme opravdu všichni, co je hřích? Jak často a snadno toto slovo vyslovíme, házíme sem a tam, ale jsme si vědomi my hloubky, tragédie a hrůzy hříchu? Hřích není jen přestoupení zákona, hřích není jen dokonáný čin. Hříchem může být i nevinná zábava, hodiny před bednou, hrubá slova, hloupé a hnusné žerty. Není to k smíchu, když kdekdo podvádí svou manželku, svého muže? Ano? Uvědomujeme si kolik smutku a hoře, kolik neštěstí přináší do života hřích. Není nám líto lidí, kteří trpí a čekají, že jim někdo pomůže. Není přímo výsměchem Bohu, když řekneme tomu, kdo má hluboko do kapsy: Modli se, bratře, sestro, Bůh ti pomůže?

Kdyby lidé, všichni, kteří si říkají „křesťané“ věnovali svým bližním svému okolí trochu více pozornosti, soucitu, přívětivosti, ochoty pomáhat, jak krásnější by mohl být svět. Prosím my všichni, kteří patříme Kristu, žijme pro svoje bližní, nesme břemena jedni druhých, a tak naplníme zákon Kristův.

Prosím přečtěte si verše *Jak 4,17; Mat 5,16; Ef 2,10; 3 Jan 1,11; Gal 6,9.*

Duch svatý

V Bibli je mnoho míst se slovem „duch“. Následuje několik veršů, které nám mohou pomoci pochopit podstatu tohoto slova:

Iz 11,1,2: Ale vyjde proutek z pařezu Izai, a výstřelek z kořenů jeho vyroste, a ovoce ponese. 2 Na němž odpočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umění a bázně Hospodinovy.

Zach 12,10: A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb.

Mat 10,20: Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví ve vás.

Mat 26,41: Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajiště hotov je, ale tělo nemocné.

Luk 4,18: Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu.

Gal 4,6 A: ...že jste synové, proto poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče.

Mat 3,16: A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřena jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sestupujícího jako holubici a přicházejícího na něj.

Iz 63,14: ...tak Duch Hospodinův poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné.

Ef 2,20-22: ...základní úhelný kámen sám Ježíš Kristus, 21 Na něm všechno stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu; 22 Na kterémžto i vy spolu vzděláváte se v přibyték Boží, v Duchu svatém.

„Duch“ může znamenat ducha člověka, jeho život (myšlení, uvažování, které ústí v jednání), „duch“ může znamenat moudrost a moc, kterou dává Bůh. V proroctví Izaiáše o Mesiáši jsou uvedeny různé značky Božího ducha. Zachariáš uvádí působení Božího ducha, nikoliv další osoby. V dopise Galatským dokonce Bůh posílá Ducha svého Syna, tj. Ježíšova ducha. „Duch“ může znamenat myšlení, rozumové činnosti Boží a moc nad přírodními živly a zákonitostmi. Duch Boží představuje Boží vlastnosti, které má také jeho Syn, a které Bůh dává těm, kteří ho o to prosí. Zatímco v SZ najdeme spojení „Duch Boží, Duch Hospodinův“, v NZ je častěji „Duch svatý“.

Darovat Ducha (*Jan 20,22; Sk 1,8*) nebo vylít Ducha (*Zach 12,10; Iz 44,3; Ez 30,29; Sk 2,17*) si se samostatnou třetí božskou osobou (v trojici v níž jsou si všichni rovni) nedovedu představit. Jisté obtíže při vysvětlování pojmu „duch“ působí vyjádření, že „duch“ má osobní vlastnosti. Je to způsob hebrejského uvažování, že se Božím vlastnostem přiřazuje osobní působení. Např. *Jan 14,26; Sk 5,3; 15,28; 16,6,20,23.28;21,11; 1 Kor 2,13.*

A někdy také předmětům nebo duchovním vlastnostem *Gen 4,10; Př 1,20.24; Lk 19,40.* V některých případech je Duch svatý ztotožněn s Duchem Ježíše Krista. Je zcela jisté, že Pán Ježíš by si nikdy nepřisvojil přednost před svým Otcem, takže je to společné působení, společný cíl a způsob jeho uskutečnění.

Řím 8,9: Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží přebývá v vás. Jestliže kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho.

Je zřejmé, že se nejedná o další „božskou osobu“, ale o společné působení. *Jan 14,12: „Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.“*

Pán Ježíš slibuje svým učedníkům stejnou moc, jako dostal on od svého Otce.

Těžko bychom si představili, že Duch Boží, (který je některými „proroky“ označen jakoby sám Ježíš) sestupuje na Ježíše s nebe při jeho křtu. (*Lk 3,22*). Ze všech uvedených veršů, ale i neuvedených, ve kterých se píše o Duchu svatém, nejen vyplývá, ale také nikde v Bibli nenajdeme „Duch svatý je bůh“. Duch svatý zpřítomňuje lidem Boha a Ježíše Krista v jejich životě, ale tím se z Ducha svatého nestane Bůh. Modlíme se k Otci o Ducha svatého.

Lukáš 11,13: Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho o to prosí!"

Gal 2,20a: S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.

Z veršů *Žid 1,7.14; Mat 18,10; Zj 22,9* můžeme usoudit, že služby věřícím se účastní andělé. Není přímo popsáno, jak je služba andělů spojená s působením Ducha Božího, ale nelze vyloučit jejich účast i v tomto směru. V pozadí našeho života probíhá neviditelný duchovní boj o každého člověka.

2 Kor 1,21: Ten, kdo nás spolu s vámi staví na pevný základ v Kristu a kdo si nás posvětil, je Bůh. 22 On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil.

Mat 12,18: Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům.

Skutky ap. 2,17: A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. 18 I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat.

Tradice vzniklá ve čtvrtém století n.l. nahradila jasné znění Písma, a svými ustanoveními znevažuje JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA, Otce

Ježíše Krista. Je to víra a věrovyznání odpadlého světa. Ducha Kristova a Ducha Božího poznáme podle toho, že do Písma nepřidává to, co v ní napsáno není a nebylo. Věříme v jediného pravého Boha a jeho Syna Ježíše Krista, narozeného z ženy jako Syna člověka, našeho velekněze a jediného prostředníka mezi lidmi a Bohem a průvodce cestou do nebeského domova.

Základem naší víry je Písmo, autorem Bůh, a žádná tradice, ani prorok, ani církvev, nemůže obohatit a rozšířit to, co nám Bůh ve svém Slovu nezjevil. Ať všem, pravým následovníkům Pána Ježíše Bůh požehná všechny dny života a Pán Ježíš svým Duchem je dovede do nebeského domova.

Starosti

Samotné slovo má úzký vztah k pojům „starat se“ (pečovat o něco např. starosta), a také stáří. Například

Izajáš 46,4: „Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím.“
(Boží slib pro svůj lid)

V obecné mluvě zdomácněl pojem „starosti“ jako záporné pocity úzkosti, obavy a strachu o svou budoucnost nebo budoucnost našich blízkých. Např. nemoci, stáří, události kolem nás.

Jedna sestra v pohledu na vývoj událostí měla a má strach z budoucnosti, zejména o svoje blízké (děti, vnoučata), který způsobuje, že je téměř neschopná něco dělat, má hluboké deprese a bere léky.

Každý z nás, ať si to přiznáme nebo nepřipustíme, má jisté obavy o své blízké a sebe. Věřící lidé by neměli mít přehnané obavy? Proč?

Budu upřímný, uvědomujeme si omezenost našeho života.

Gen 6,3: „Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesadit duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvacet let.“

S určitou hranicí našeho života, ať chceme nebo nechceme, musíme vždy uvažovat. To by nás nemělo vést k skleslosti, k ztrátě radosti, pokoje a lásky. Přehnanými obavami nic nevyřešíme. Jako věřící lidé máme pevnou důvěru a naději, že Bůh nám slíbil v Kristu Ježíši nový život. Jako věřící lidé máme přímo povinnost nejen využít pomoci, která je

nám nabízená kdykoliv, a na tuto možnost poukázat všem lidem okolo nás.

1 Petrův 5,7: Všechnu `svou starost vložte na něj', neboť mu na vás záleží.

Filip 4,6: Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. 7 A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Ze svých starostí udělejte modlitbu, prosby s děkováním za to, co Bůh vám dal, a také ještě dá. Spolehněte se na jeho vedení, na jeho moudrost, on ví nejlépe, co opravdu potřebujeme. Pokud o tom ve slabé chvíli pochybujete, věřte, že to není jistota Božích slibů, ale vaše hříchy, které vás oddělují od vědomí, že Bůh je svým Duchem a Kristovým Duchem stále s námi, a ať nás postihne cokoliv, Bůh ví, co nám má dát. Pro Něho neexistují bezvýchodné situace. V každé chvíli má pro nás to nejlepší řešení.

Přeji vám všem, kteří čtete, abyste Boží slovo vzali vážně, a poznáte radost a pokoj, který dává Bůh a Ježíš svému lidu každý den, každou chvíli našeho života.

Sloužit Bohu

Kol 3,23: A všechno, což byste činili, jako Pánu, a ne lidem, 24 Víte, že od Pána vzít máte odplatu věčného dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.

Lidé se scházejí na „bohoslužbu“ jakoby Bůh potřeboval, aby lidé jemu sloužili?

Co znamená sloužit Bohu, sloužit Pánu Ježíši. Oni mají veškerou moc, a když nebudeme dělat to, co od nás Bůh požaduje, snadno si najde jiné, a má také své anděly.

Služba je činnost, kterou služebník (otrok) vykonává pro svého pána, nadřízeného, objednavatele. V tomto smyslu služba Bohu nebo Pánu Ježíši Kristu je připomínání si činů lásky a milosrdenství Boha k člověku. Proto, aby lidé nezapomněli, proto, aby i jiní lidé se dozvěděli, co Bůh v Kristu Ježíši pro nás udělal. V starozákonní bohoslužbě byl středem bohoslužby chrám. Protože nebylo v silách lidí ze vzdálených končin se účastnit denně nebo alespoň týdně služeb v chrámu, lidé se scházeli ke čtení Božího slova, výuce a znalosti Božího slova spojené se

zpěvem a modlitbami týdně v místních synagogách, které se tak staly středem bohoslužby. S příchodem Ježíše Mesiáše (Krista) a jeho obětí se stala chrámová služba zbytečnou. Židé sice dále obětovali v chrámě, ale zničením chrámu byla tato bohoslužba ukončená, a pokračovala v synagogách a sborech následovníků Ježíše Krista, ke kterým přicházeli i pohané.

V evangeliích máme zprávu o tom, že Pán Ježíš kázal po městečkách evangelium? Mnoho lidí je přesvědčeno, že evangelium je dobrá zpráva o životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Jaké evangelium Ježíš hlásal za svého života? Evangelium o Božím království. Svědčí o tom i mnohá podobenství. Předmětem evangelia byla zpráva o Boží lásce, která stvořila člověka, která přes selhání člověka, neustále šla za člověkem a snažila se ho získat pro Boží království. (*Jan 3,16*). Pán Ježíš stále ukazoval, že důležité nejsou obřady, úkony, formální bohoslužba, ale změna člověka. Tak jako učení o Božím království ukazovalo Boží vztah k člověku v lásce a milosrdenství, měli lidé pochopit a následovat ve svém myšlení a jednání ve víře vztah k Bohu a k svým bližním (prakticky ke všem lidem), podobně jako Ježíš. Evangelium je dobrá zpráva o Boží lásce a milosrdenství k člověku, od jeho stvoření až do doby Ježíše Krista, který jako Boží Syn, věrný a poctivý služebník, vykonal Boží vůli, prokázal svou lásku k svému nebeskému Otci a ke všem lidem svou obětí na kříži. To by nebylo všecko. Právě za příkladný život, naprosté splnění Boží vůle, sebeobětavé lásky k Bohu a k lidem svou smrtí na kříži byl vzkříšen, povýšen jako první z lidí k trůnu Božímu, a dostal veškerou moc, aby těm, kteří se k Němu přihlásí, zatouží jít jeho cestou do Božího království, tuto cestu usnadnil, a v nich svým Duchem upevnil.

Římanům 12,1: Proto prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.

Náš nebeský Otec nepotřebuje sebestrkačské, asketické, sebezničující výkony, naopak chce změnu našeho myšlení, naší povahy, našeho jednání podle vzoru a Ducha Pána Ježíše, abychom všem svým bližním vyprávěli, co dobrého nám učinil. Potřebuje věrné, oddané služebníky, kteří nejen slovy, ale i činy potvrzují, komu uvěřili, a stali se tak světlem světa, solí Země.

Člověk sám to nezvládne, a proto mu Bůh v Ježíši Kristu dal mocnou podporu, kterou můžeme všichni využít, a to jsou naše prosby k Bohu ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Nikoliv v „jeho znamení“ zvítězíme, ale v jeho Duchu: *Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.* (Zach 4,6b).

Všem nám přeji, abychom službou v Duchu Kristově zvítězili a setkali se v Božím království.

DESATERO

Zapsané na kamenných deskách a uložené v truhle smlouvy za Mojžíše bylo předmětem Staré smlouvy. Pouhých deset ustanovení, která měla naučit Izraelity žít novým způsobem (než po čtyři staletí trvajícím životu v Egyptě). Hebrejové brzy poznali, že lze zákon shrnout do dvou velkých ustanovení: Miluj Boha svého z celého srdce svého, ze vší síly své a v celé mysli své, a bližního svého jako sebe samého. Po celou dobu dějin izraelského národa byl zákon naprosto nezměněný.

S příchodem Pána Ježíše jako Mesiáše se zákon nijak nezměnil. Sám Ježíš prohlásil, že nepřišel rušit zákon, ale naplnit. Tak to platilo v době Pána Ježíše, tak to platilo v době apoštolů, a tak to mělo platit i nadále.

Vzkříšením Pána Ježíše a odchodem k svému Otci, ztratila obětní bohoslužba v chrámu svůj smysl (pravá oběť, na kterou poukazoval symbolicky celý Starý zákon). Cílem Božího jednání po celou dobu byla záchrana člověka. Po celou dobu působil Bůh, aby se člověk naučil žít ve vztahu k Bohu a mezi lidmi v duchu lásky. To bylo také smyslem Ježíšova života, poslušnost splnit Boží vůli a dokázat svou sebeobětavou láskou, že je synem svého Otce.

Nová smlouva, kterou se svým Otcem uzavřel Ježíš (svou prolitou krví) a každý, kdo věří, že Ježíše poslal nebeský Otec, bude zachráněn. Ze Staré smlouvy zůstalo pouze DESATERO v širším a hlubším pojetí, které bylo také původním záměrem v zákonu lásky k Bohu a k lidem. Zákon lásky platí stále od stvoření, a bude také určovat vztahy v nebeském Božím království. (Proto zůstává sobotní odpočinek lidu Božímu).

V době Pána Ježíše, v době apoštolů nenajdeme v Bibli zmínku o tom, že Desatero bylo zrušeno nebo změněno. Mnozí myslitelé, teologové se opírají o rozhodnutí Jeruzalémského koncilu, kdy na dotaz ná sledovníkům Krista z pohanů, co by měli dodržovat, bylo odpovězeno:

„Totiž abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li se chránit, dobře budete činiti.“ (Skutky 15,29). Kde zůstala láska k Bohu a k bližním? Kde zůstalo následování Ježíše Krista? Kde zůstalo všechno, co Ježíš ve svých promluvách tlumočil jako Boží slovo? Zrušeno? Jaký smysl by měla Kristova oběť, aby je mohl připravit pro nebeský domov? Nač dostal veškerou moc na nebi a na Zemi? Krást, loupit, vraždit, by bylo dovolené? Mít modly nebo jiné bohy by nebylo zakázáno (byl tam jen zákaz nejíst nic modlám obětované, to by nevyloučilo, že by se mohli k nim obracet)? My všichni, kteří věříme v jediného pravého Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista, máme ve svém srdci slova svého Mistra: „Nepomine ani puntík ze zákona, dokud Syn člověka nepřijde.“

Od první doby existence křesťanů se Židé a nově pokřtění křesťané stále přeli o dodržování všech židovských ustanovení. Židé trvali na svém zákonu, křesťané se nechtěli zúčastnit na lopotném dodržování obřadních a rituálních předpisů.

Apoštol Pavel k tomu v *Ef 2,13-16* vysvětluje, že ustanovení, která rozdělovala Židy a pohany, Ježíš zrušil, aby Židé a křesťané vytvořili „nového člověka“. Podobně se vyjádřil v *Kol 2,14*. Zajímavý je také verš *Řím 10,4*: „Konec zákona je Kristus k ospravedlnění každému věřícímu.“ Chápeme, že zákon Kristem nekončí, ale naplnění zákona je následování Krista a dosažení čistoty a spravedlnosti Kristovy, za pomoci Božího Ducha a Kristova Ducha je cílem přípravy křesťanů pro věčný domov.

Doporučuji si přečíst následující verše: *Mat 5,19;15,3.6.9.; Mat 19,17;22,40; Mk 7,8.9.13; 10,19; 12,30.31; Lk 18,30; 23,56; J 12,50;14,15; Jan 5,10; Rim 7,12;13,96; 1 Kor 7,19; 1 Tes 4,2; 2 Pt 2,21; 1 J 2,3.4.; 3,22.24.;5,2.3; 2 J 1,6; Zj 12,17;14,12;*

Římská říše zpočátku pronásledovala křesťany, protože se císařové domnívali, že uctívání jiných bohů než římských je hrozbou jednoty říše. Postupně se křesťanství, i přes pronásledování, šířilo i ve státní správě a mezi vojáky. To přivedlo císaře Konstantina na myšlenku využít pro jednotu říše právě křesťany, a udělat z nich státní církev. Zamýšlel sloučit a sjednotit pohanství s křesťanstvím. R. 313 vydal Milánský edikt, kterým ukončil pronásledování křesťanů. R 321 nařídil odpočinek v neděli – „ctihodný den slunce“. Spory o božství Ježíše Krista uvnitř církve ukončil nátlakem na koncilu r. 325, který přijal Athanasovo vy-

znání. Někteří spisovatelé (filosofové) pod vlivem řecké kultury navrhli dalšího boha, aby bylo přitažlivější pro pohany. Pohanské národy měli různé bůžky pro každou příležitost – boha zpráv, obchodu, vína, války, kovářství. Z některých mučedníků (kterých bylo z doby pronásledování mnoho) udělali svaté, kteří jsou v nebi, a dostali úkol pečovat o různé obory života. Původní DESATERO nesouhlasilo se všemi změnami, a tak obecná církev ze své moci změnila DESATERO, den odpočinku na první den týdne, „ctihodný den slunce“ na počest toho, že Kristus byl vzkříšen z mrtvých v neděli (je psáno, že v neděli ráno byl jeho hrob prázdný), druhé přikázání zrušili, a poslední přikázání rozdělili, aby jich opět bylo deset.

Dnes mnoho teologů tvrdí, že DESATERO neplatí, je zrušené, bylo přibité na kříž, že Mojžíšův zákon neplatí, že je naplněný, a tím nepotřebný, milost přikryje všechny hříchy (které nejsou, když není zákon) a o sobotě tvrdí, že nikde v NZ není potvrzená. No zákon lásky je jen shrnutí DESATERA – rozšířené a prohloubené z toho, co nedělat, na to, co dělat: lásku k Bohu a k lidem.

Boží slovo a Boží zákon je stále platný. Kdo chce patřit Bohu a Ježíši Kristu, tomu Bůh napíše svůj zákon do srdce a myslí, a budeme jeho lidem, a Bůh bude naším Bohem.

Hleďte nejprve království Boží

Člověk stále hledá, od nejútlejšího mládí až do důchodu. Zajímavý obor povolání, dobré zaměstnání, vhodné bydlení, chutné jídlo, slušivé oblečení, přátele a mnoho dalších věcí a vztahů.

V Izraeli v Ježíšově době hledali lidé také, co by jedli, pili a čím se oblékali.

Ježíš jim řekl podobenství o člověku, který měl velkou úrodu a starosti, kam to všechno uloží. *„Zbořím stodolu a postavím větší. (Lk 12,16-20). Bůh mu řekl: „Blázne, ještě této noci si vyžádají tvoji duši.“ A svým učedníkům řekl: „Proto si nedělejte starosti, co budete jíst a čím se odívat. Život je víc než jídlo a oděv.“ „Váš Otec ví, co potřebujete, vy hleďte Boží království a to ostatní vám bude přidáno.“*

V království vládne král, který má svůj dvůr a vojáky, kteří chránili jeho území a pořádek. Obyvatelé království byli poddaní svému králi. Král vyhlášoval zákony, které měli uspořádat vztahy mezi králem a jeho poddanými, a jaké mají platit daně. Z dějin víme, že ne vždy byli pod-

daní ochotni platit vysoké daně. Ze světských království se staly konstituční monarchie. Monarchy někde nahradil prezident a republika. Žádný stát světa nemá tak jednoduché zákony jako Boží království. Ve všech ústavách je deklarována svoboda a rovnost, a další lidská práva, jenže k jejich plnění je mnohdy daleko

Boží království je tam, kde králem je Bůh. *Luk 7,21* jde dál, a Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „...*království Boží je mezi vámi*“. Lze to chápat, že Pán Ježíš, jako poslaný od Boha a Boží syn, měl kolem sebe se svými učedníky takové malé Boží království. Boží království je vztah odevzdanosti a lásky k Bohu. Bůh vydal svůj zákon, kterým upravil, jak si přál a přeje mít vztahy k Němu a mezi lidmi. (*Mat 6,33.*) Spravedlnost je bezúhonnost před zákonem. V Božím království jsou všichni poddaní spojeni láskou k jedinému pravému Bohu a k sobě navzájem, a všichni občané jsou syny a dcerami krále, a zákon svého Otce dodržují.

Pán Ježíš se označoval za Syna člověka oprávněně, narodil se z Marie a byl tím předpovězeným Mesiášem. Kdo zná Danielovo proctví (*Dan 7,13.14*), tak ví, že Syn člověka je zmíněn jako budoucí král nad všemi lidmi, nad celou Zemí. Titul syn člověka je nejen konstatování, ale také označení krále Božího království. Boží království je jedinečné svou ústavou, která je jediným zákonem. „*Miluj Boha svého, z celého srdce svého, ze vsí síly své a ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého.*“ Ježíš svým vzorem života, slovy, smrtí a vzkříšením je prvním občanem Božího království.

Výzva k hledání Božího království byla určena nejen jeho učedníkům, ale všem, kteří ho chtějí následovat. Možná se to někomu zdá divné, jako první potřebu všeho života hledat Boží království, zabývat se nějakým náboženstvím, nějakou vírou? Náboženstvím označujeme jakoukoliv činnost, která se zabývá myšlenkou, že je Bůh, popřípadě více bohů, o nichž se lidé domnívají, že mají vliv na život lidí. Je to jen pomyslná domněnka, duchovní potřeba, kterou si lidé vymysleli?

Než jsem se seznámil s Biblií, měl jsem nějaké povědomí o křesťanství, ale to nebyla víra. Jako mladý muž jsem věřil tomu, co mi řekli, co tvrdilo okolí, a jediný vědecký světový názor. Stalo se, že tři různí lidé mi řekli, abych hledal Boží království a četl Biblii. Když mi to řekl třetí, v pověře, že na tom něco bude, jsem si pomyslel: „K obecnému vzdělání patří, aby si člověk přečetl knihu, která ovlivnila tisíce let lidské historie.“ V Biblii jsem hledal, co jsem se domníval, že znám. Kostel, faráře,

ministranty, mši, svaté, uctívání Marie, klanění se monstranci. Většinu toho jsem nenašel. Našel jsem zákon vydaný na Sinaji, který byl jiný než ten, který mne učili. Našel jsem Ježíše, člověka, který žil, zemřel a byl vzkříšen. Zpráva o stvoření mne vedla k zamyšlení, jak obrovský zázrak je život, rostliny, živočichové a člověk. Vhodné podmínky života na jediné planetě v širokém okolí, voda, vzduch, slunce, náklon, rotace, vzdušné a mořské proudy. Program života v nepatrném téměř neviditelném semínku, zárodku, který určuje dokonale činnost buněk a orgánů všech živých organismů je úžasný. A lidé chodí kolem těchto zázraků, obdivují se výtvorům techniky, přitom každá buňka, a sám člověk jsou mnohem větší zázraky než nejdokonalejší výtvoři člověka. Stvoření života a působení Ježíše Krista byly pro mne podnětem uvěřit v jediného pravého Boha. Začal jsem se k Bohu modlit. S poznáním Bible rostla moje víra. Ježíšův Bůh se stal mým Bohem a Ježíš mým králem a bratrem, který pro nás přijde (*Jan 14,3-6*), a po zbytek života chci jít jeho cestou.

Boží království jsou naše vztahy k Bohu a k lidem v duchu lásky. Kdyby lidé pochopili, že Bůh nepotřebuje naše náboženské úkony, ale chce nám dát všechno, co potřebujeme k svému životu, za lásku, za víru v Něho. A dá nám i mnohem víc. Pro někoho pohádka, pro nás, kteří Bohu důvěřujeme, věčný život.

Z celého srdce přeji vám všem, abyste poznali svého jediného, pravého Boha, Stvořitele nebe a Země (*Zj 14,7*) a jeho Syna Ježíše Krista, a sdíleli se všemi zachráněnými věčný život v nebeském království. *„Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte dědictví vám připravené od ustanovení světa....“*

Nejste pod zákonem, ale pod milostí

Řím 6,14: Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem, ale pod milostí. 15 Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli.

Text bývá použit jako důkaz, že (Mojžíšovský) zákon už neplatí, a všechno přikryje Boží milost zjevená v Kristu Ježíši. Zmatek vzniká mícháním různých významů slova „zákon“. Jako zákon je označovaná Boží vůle vyjádřená Božím slovem (Tóra – také někdy 5 knih Mojžíšových), prorocství, dílčí řády (obětní, rituální, zdravotní a hygienické předpisy) a základní zákon DESATERO. Už jen myšlenka, že „nejsme pod zákonem“ znamená zrušení zákona, je vyvrácená otázkou hříchu.

Hřích je překročení zákona. Takže nemáme-li hřešit, zákon existuje. (*Řím 7,12*) *A tak Zákon zajisté svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré je. Zákon a milost patří k sobě. Bez zákona by nebyl hřích a milost by neměla význam. Jak se život vyvíjel od dob Mojžíše, zákoníci dbali na důsledné dodržování zákona a všech předpisů a všech tradic, které se za celou dobu přidružily. Plnění zákona se stalo přísně formální, přičemž smysl zákona lidem unikal. Pán Ježíš nejednou tuto praxi kritizoval: (*Mat 15,7-9* *Pokrytci....učíte učení lidská; podobně Mt 23,13-15.23,25*)*

Stále se stupňující formální plnění zákona vedlo k častým varováním proroky (*Izaiáš 1,14-19; Jer 7,21-24; Ozeáš 6,6-7; Micheáš 6,6-8*). Je smutné, že křesťané jdou podobnou cestou, jako před Kristem „Boží lid“: formální bohoslužba, svátosti, úkony, ale smysl zákona, tj. vnitřní obrácení člověka, chybí. Na to poukazuje i nádherné proroctví *Jeremiáše 31,33*: „ *Ale tato je smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, pravil Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.* “ (Musíte se znovuzrodit z vody a Ducha). Poukazuje na nutnost vnitřní proměny člověka.

Pán Ježíš často zdůrazňoval přikázání (*Mat 5,17-20; 12,5-8; 23,23; Mk 10,19; Lk 10,26.27*), a především naplnit pravý smysl zákona. *Mat 22,37: On mu řekl: "Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. '38 To je největší a první přikázání. '39 Druhé je mu podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' 40 Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci."*

Zákon lásky, jako shrnutí Desatera, není novým zákonem. Už za Mojžíše pochopili, že Desatero je jen rozvedení zákona lásky do deseti přikázání. Tato přikázání svou dikcí uvedenou v záporu (s výjimkou 4. a 5.) měla být nepřekročitelnou hranicí, ale v zásadě jsou jen a jen vyjádřením Božího přání, aby jeho lid upravil svůj vztah k Bohu a ke svým bližním v duchu lásky. To se také odráží např. *Mat 12,7: Kdybyste věděli, co znamená, 'milosrdenství chci, a ne obět', neodsuzovali byste nevinné.* Podobných veršů je více. Zákon lásky má širší dosah a hlubší význam než jen DESATERO. Přikázání nejsou zrušená, odstraněná, neplatná. Např. *Jan 15,10: Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. Zjevení 12,17;14,12.* Celý problém s Desaterem je v nedokončené Lutherově reformě, která zachovala část změn zákona a tradice obecné

církve. Mnozí zakladatelé protestantských církví zachovali převzaté omyly a tradice. Výrazné odchylky od prostého Božího slova, nejsou rozšířením a obohacením, ale v knize Zjevení označeny jako Babylon.

Milost podle Písma je nezasloužený projev přízně v prominutí minulých hříchů pro ty, kteří se obrátí k Bohu. *Ef 2,8*

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Víra v Boha je přesvědčení, že Bůh je, že jeho cílem je záchrana člověka a každý, kdo se k Němu obrátí, budou mu jeho minulé hřichy odpuštěny. A Bůh za tento dar milosti předpokládá, že člověk už dál zákon překračovat nebude a bude žít podle vzoru a slov Ježíše Krista. (*Řím 6,22.23*). *2 Kor 14: „Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; 15 a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.“ 1 Petr 2,24: „On `na svém těle vzal naše hřichy` na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.“*

Milost v důsledku naší důvěry k Bohu, že svá zaslíbení splní a poslal pro nás svého Syna Ježíše Krista, je odpuštění hříchů, které jsme udělali, a další život máme žít bez hříchů, tzn. za respektování Božího zákona. Např. „Být živi spravedlnosti“ znamená žít bezúhonně. Pán Ježíš má veškerou moc, aby nám odstranil z našeho života všechny nečinnosti a hřichy, pokud mu je vyznáme. Milost v žádném případě není nevyplněný šek nebo odpustek, na který můžeme napsat jakékoliv hřichy, které nám automaticky budou odpuštěny.

Nejsme pod zákonem, ale pod milostí, znamená, že naše spasení nezávisí na formálním dodržování zákona, přikázání, zákona lásky, ale na opravdovém, svobodném rozhodnutí žít v čistotě a lásce k Bohu a k lidem, z lásky a vděčnosti za milost a spasení.

Blahoslavení čistého srdce (bez myšlenek na hřích) nebo oni Boha vidět budou. Blahoslavení milosrdní nebo milosrdenství se jim dostane. Blahoslavení hladovějící a žíznící po spravedlnosti, nebo nasycení budou (Spravedlnost je bezúhonnost před zákonem.)

Pokoj od Boha Otce a našeho Pána Ježíše Krista, ať nás provází životem.

Zač byste prosili ve jménu mém

Jan 14,13: „A jestliže byste co prosili ve jménu mém, to učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. 14 Budete-li zač prositi ve jménu mém, já učiním.“

Možná slovo „modlitba“ zní někomu zvláště. Někteří lidé modlitbu, modlení považují za něco neobvyklého. Je to pozůstatek nátlaku v minulých tisíciletích, a také důsledek ateistické výchovy a propagandy, která si kladla za cíl, víru v Boha vymýtit. Modlitba (od slova „mole“ v staroslověštině znamená „prosím“) je předkládání proseb z vlastní vůle a citů Bohu ve jménu Ježíše Krista. Člověk ve své bídě, zoufalství, radosti a naději všedního života svěruje Bohu, co sám není schopen zvládnout a jakým chce být.

Množství slov v modlitbách, vzletná slova, bezmyšlenkovité drmolení a glosolálie zdomácněly v mnoha sborech. Veřejná modlitba za shromážděné by měla být stručná, a měla by se soustředit na několik málo myšlenek, jako děkování, oslava Boha a prosby. V soukromí, ať se každý modlí, jak chce. Nebeskému Otci podobně jako lidským rodičům jde o vztah dětí k nim a jejich potřeby a představy, a ne o přednášku z dějin. Leckteré rodiče by byli překvapeni, kdyby k nim jejich dítě blábolilo a domnívalo se, že rodiče z toho pochopili důležitost jízdního kola pro zdárný rozvoj své ratolesti. Své modlitby a volání Otci i na kříži říkal Pán Ježíš srozumitelně pro každého.

Je zvláštní, že při setkání s blízkými nebo přáteli někteří lidé překypují slovy a dojmy, zatímco v modlitbě ke svému nebeskému Otci nemají co říci, protože *nebeský Otec ví, co potřebují, dříve než ho prosí (Mat 6,8)*. Mnoho věřících si neuvědomuje, že modlitba je také účinným prostředkem proti depresi, strachu, nejistotě a bezradnosti. Překážkou účinné modlitby mohou být také závist, domýšlivost, sobectví, hněv, sebeláska. Žalmy jsou vlastně písně, které podobně jako ty zpívané ve sboru vyjadřují naši lásku a důvěru v Boha a vedení Ježíšem.

Jednou jsem vyslovil úvodní verš ve sboru, a překvapilo mne, že jeden studovaný mladý muž prohlásil, že to „nefunguje“. Musím přiznat, že jsem vždy smutný z toho, když někdo prosí za svého nemocného otce, matku, dítě nebo bližní, a ten přesto umře. A z toho se vyvozuje v horším případě, že Bůh není, neslyší, neodpovídá. Přiznávám, že když vidím postižené lidi, jak se plahočí životem, je mi líto, že nemůžeme říci, „vstaň a chod“. Je mi líto lidí, kteří táhnou káru svého života

v radostech a strastech, a Boha nechtějí znát, nechtějí přijmout tu nádhernou nabídku něčeho krásnějšího, co Bůh připravil těm, kteří ho milují (1 Kor 2,9). Slyší Bůh naše prosby, nebo je to jen uklidnění našeho nitra, že je něco nahoře nad námi?

Naše víra, ať si to vykládá, kdo chce, jak chce, souvisí se skutečností života Ježíše Krista, kterou nelze popřít. On v prostředí „vyvoleného lidu“ ukázal, jak by měl člověk žít, věřit v Boha, a spojení s Bohem bylo pro něho základní potřebou. Ať v myšlenkách nebo slovech. *Jan 11,42: „Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal.“* Ani na okamžik nepochyboval o tom, že ho jeho Otec slyší. Není to příklad i pro nás? Neměli bychom se sklonit před majestátem Stvořitele, a přiznat, že jeho rozhodnutí, ať pro nás jakkoliv bolestné, smutné, je nakonec to, co On nám chce dát, a je na Bohu, kdy a co nám dá. Věříme jeho lásce, věříme Ježíši Kristu a věříme, že slyší každou naši prosbu. Nejednou mne sám přesvědčil, že to, co potřebuji, mi dal. Všechno má svůj čas. Tak jako ne vždy můžeme splnit všechno, co by si naše děti přáli, a naučili se spokojit s tím, že jim dáváme všechno, co je v naší moci a co je pro ně prospěšné, tak i Bůh nám dává všechno, co potřebujeme. A buďme vděční i za to, co nám nedá. V jeho velké moudrosti je i čas, který určí ON. Chvála Bohu a Ježíši Kristu.

Největším zázrakem je změna naší povahy a jednání. Není to hned po křtu. Možná někdo hned po křtu žije svatě, mně to trvalo téměř padesát let, a ještě nejsem u konce své převýchovy. Pod dojmem podobenství o milosrdném Samaritánu (*Luk 10,30*), kdy Samaritán dal hostinskému peníze na péči o zraněného a řekl, že kdyby něco chybělo, tak až se bude vracet, tak to doplatí, jsem prohlásil, že až Ježíš přijde, a nám by něco chybělo, tak to svou milostí doplatí. Ozval se hlas, že to neplatí.

Víra v Boha a Ježíše Krista, který šel před námi, jsou našim světlem. Ježíš slíbil, že nám splní všechno, co budeme potřebovat. Ten, kdo v modlitbách k Bohu prosí o čisté srdce, o vlastní spravedlnost, o milosrdenství vůči bližním, o ovoce Ducha svatého, kdyby nebylo velké Boží milosti, kolik dokonalých by zbylo? Řekněte Bohu denně, ráno a večer, kdykoliv přes den, že chcete, aby vás změnil, že chcete být jednou s ním, že chcete jít Ježíšovou cestou. *A o nic si nedělejte starosti, v každé prosbě s děkováním předkládejte své žádosti Bohu, a Boží po-*

koj, který převyšuje jakékoliv myšlení, bude chránit vaše srdce a mysl v Kristu Ježíši (Fil 4,6-8).

Milujme se navzájem

1 Jan 4,12: Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.

Pokud byste četli i další verše, leccos by se vám ujasnilo. Jenže takto bychom mohli opsat celé Písmo. Zamysleme se pouze nad tím jedním veršem. Co nám chce Bůh slovy apoštola sdělit? „Milovat se“ je především vztah dvou lidí, náš vztah k druhému člověku. V duchu „milovat se“, mít rád, je obsažená skutečnost, že tomu druhému přejeme jen to nejlepší, že pro něho jsme ochotni opustit své JÁ, a dát mu to, co máme, co můžeme dát. Mít rád znamená, že myslíme na potřeby druhého, předvídáme jeho jednání, a snažíme se mu vstřícně pomoci dosáhnout jeho cílů a záměrů, zkrátka je to jako naše druhé JÁ. Chceme, aby s námi prožíval naše radosti i starosti.

Bůh z lásky stvořil člověka, z lásky mu dal vše, co potřeboval a potřebuje. A očekával, že člověk bude žít ve vztahu k Bohu a k lidem podobně. Z vděčnosti za život, za přírodu, za milé lidi kolem sebe. V každém Božím stvoření i v rostlinách se zrcadlí Boží láska. A člověk namísto toho, aby si vážil toho, co má, co mu k životu stačí, chce mít stále víc. Jistě mi teď mnozí namítnou, že neměli bychom pračky, ledničky, auta, televizi, počítače, mobily. Na druhé straně čím člověk zaplatil za technický pokrok? Zavrhneme techniku? Vrátime se do jeskyň? Kde je hranice únosnosti technického rozvoje, zdrojů surovin a energie, možnosti udržitelného rozvoje konce civilizace?

Mohou dnes „moderním a postmoderním“ lidem stačit doporučení dva tisíce let staré, vzdálené od naší „vyspělé civilizace“? Jak se můžeme dnes přirovnávat tehdejší „barbarské“ době? Zmodernizovali jsme prostředky vzájemného zabíjení, vyvinuli jsme účinné chemické prostředky, které ničí jakýkoliv plevel, ale i naše životní prostředí a naše zdraví. Naše dopravní prostředky zmenšily vzdálenosti mezi světadily a zeměmi, ale také urychlily šíření novodobých nemocí. Odstranili jsme přímé otrokářství, ale valná většina lidstva se stala otroky daného řízení společnosti. Nastolili jsme vládu lidu, ale je to žel jen dojem, jen sen o ideálním státu. Dokud budou lidé chamtiví, sobečtí, pyšní, domýšliví, bez Boha, bez lásky člověka k Bohu a k lidem, nelze vybudovat ideální

stát. Idea komunismu bez Boha je nedosažitelná chiméra. To je poselství tisíce let starých slov, které nám Bůh dal, abychom podle nich žili.

Dnes už jsme tak daleko, že ti, kteří Boží slovo znají, už mohou jen zachránit, co se ještě zachránit dá. Vyburcovat ty, kteří jsou ochotni naslouchat. Nový život na novém světě dosáhnou jen ti, kteří odevzdají svůj život, své myšlení a jednání do rukou Božích. To znamená věřit, že Ježíš nám ukázal vzor života, dokázal, že lze žít bez hříchu v lásce k Bohu a k lidem, dodržovat Boží přikázání, která nejsou nic jiného než rozvedení zákona lásky. To je cílem naší výchovy zde na Zemi, která nám umožní žít jednou v nebeském království.

Ježíš, zaslíbený Mesiáš, pověřený člověk nám zanechal vzor svého života a učení, svědectví, které nelze popřít. Svým životem i svou smrtí dokázal, co hlásal. Přestože měl moc se mučivé smrti vyhnout, neudělal to, a splnil vůli svého nebeského Otce. Za to byl vzkříšen a povýšen, aby sloužil těm, kteří ho chtějí následovat.

Verš, který napsal Jan v Duchu Kristově, je pro nás dnes. Přijměte prosím poselství Božího slova i do svého života.

„Oznámil jsem tvé jméno lidem“

Jan 17,6: Oznámil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa.

Zatímco ve SZ je jako jméno Boží uvedeno staroslověnské slovo „Hospodin“ (milý Pán), v NZ je použito slovo „Bůh“ a „Otec“. Je zajímavé, že Pán Ježíš používal častěji označení „Otec“ a méně slovo „Bůh“. Při výpovědích lidí, ať těch, kteří přijali Pána Ježíše, tak i těch, kteří ho nepřijali častěji je používáno slovo „Bůh“. Přesto nám to neříká nic o tom, jak rozumět úvodnímu verši. Nikde v NZ nenacházíme přímo výrok o tom, které je jméno Boží. Podobnou obtíž máme ve verši *Jan 17,11b „Otče, zachovej je ve svém jménu, ty, které jsi mi dal, aby jedno byli jako i my.“* To nás vede k uvážení, že slovo „jméno“ má jiný význam než pouhé pojmenování nám drahého nebeského Otce.

„Jméno“ v době SZ neznamenal jen jméno osoby, osobnosti. Často měla jména potomků, která jim dávali Hebrejové, symbolický význam např. Ráchel (ovce), Deborah (včela), Jozue a Ješua, tj. Ježíš (Hospodin jest spása), Eliáš (můj Bůh jest Jahve). Jméno u Hebrejů mělo význam hlavní vlastnosti, zvláštnosti, moc, síla, postavení, budoucí naděje, úzký vztah k Bohu. Podobně v běžné společnosti např. soudce uvádí rozsudek „jménem republiky“. Tím vyjadřuje, že moc rozhodnout mu byla svěře-

na z moci státu. V NZ zejména ve Skutcích je jméno používáno také při křtu „ve jméno“ (*Sk 8,16; Sk 19,5; 1 Kor 1,13*). Jan ve svém dopise uvádí např. (*1 Jan 5,13b: „kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život“*). Nebo příslib Pána Ježíše (*Mat 18,20: „kde dva nebo tři se sejdou ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“*). Podobně *Jan 14,14* („budete-li zač prosit ve jménu mém, já to učiním“). Jméno vyjadřuje „moc, slávu, vrcholnou úctu, Božího ducha, náš vztah úcty a lásky k Bohu“. Jen tak lze pochopit *Mat 6,9* („svaté buď jméno tvé“).

Jan 1,12: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ Co pro nás znamená přijmout Ježíše Krista? Jeho život je pro nás vzorem poslušnosti Boží vůli, jeho láska k Bohu a k lidem je naší cestou. Za to byl nebeským Otcem vzkříšen, a jako první člověk, který zvítězil nad hříchem a smrtí láskou, dostal veškerou moc na nebi a na Zemi, dostal oslavené lidské tělo a sedí na pravici Božího trůnu. Pro ty, kteří Krista přijali, dal JMÉNO BOŽÍ, tj. Otče náš. To je naše právo, že můžeme oslovit Boha jako nebeského Otce, ale je to také naše povinnost. My jiné jméno k oslovení Boha nemáme. A navíc „*Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn.*“ (*Zjev 3,21*). Podobně jako jméno Boží, které nám Bůh dal za přijetí Ježíše, má i Ježíšovo jméno svůj význam v moci, lásce, radosti, pokoji pro nás. Tím, že jsme byli pokřtěni ve jméno Ježíše Krista, byli jsme zapsáni na listinu jeho lidu, dostali jsme občanství nového světa, stali jsme se dědici Božího království, stali jsme se přímými účastníky vztahu k Bohu, k Ježíši Kristu. (*Mat 25,34*). Místo smlouvy s Mojžíšem uzavřel Ježíš novou smlouvu se svým Otcem za nás, za ty, kteří ho přijali. Tím se Ježíš stal našim zákonem, a svým Duchem i našim duchem. Pro nás je to závazek, že půjdeme Ježíšovou cestou lásky k Bohu a k lidem.

V raných dobách shromáždění jsme se ke konci soboty chytli za ruce a společně recitovali verš *2 Kor 5,14* „*Láska Kristova váže nás*“ – jako že nás spojuje.

Při studiu Písma jsem pochopil, že nejen spojuje, ale zavazuje, abychom už nežili sami sobě, a pro toho, kdo za nás zemřel a byl vzkříšen (*2 Kor 5,15*). Zde bych rád všem vám i těm, kteří to uslyší od vás, připomněl, že slib věčného života, život v našem Božím království, nás opravdu zavazuje žít novým způsobem života podle vzoru Ježíše Krista.

To není jen vyslovení jeho jména při prosbách nebeskému Otci, ale podřídit jeho vzoru a jeho slovům celý život. V lásce k Bohu, k Ježíši Kristu a k našim bližním nejsou vedlejší cestičky, zkratky, chodníčky.

Bratři a sestry, prokažme svou opravdovou víru v Boha, nikoliv tu vnucenou poloviční reformací, nikoliv tu příjemnou, která po nás nevyžaduje, abychom toho mnoho změnili, tu, kterou nám namluvili teologové a kazatelé, ale tu úzkou cestu, která je jen a jen v Bibli, a nikoliv v tradici. Moc každému přeji, aby nás nebeský Otec svým Duchem a Duchem Ježíše Krista vedl do radostného nebeského Božího království. Jménu Božimu a Ježíše Krista buď čest a sláva.

Konec Zákona je Kristus k ospravedlnění

Řím 10,4: Nebo konec Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.

V úvodním verši máme dva pojmy, které potřebují vysvětlení: KONEC ZÁKONA JE KRISTUS, a OSPRAVEDLNĚNÍ VĚŘÍCÍCH.

Z pouhé citace bychom mohli usoudit, že smrt a vzkříšení Pána Ježíše ukončila zákon. Ovšem, kde není zákon, není třeba uvažovat o spravedlnosti, protože spravedlnost je především bezúhonnost před zákonem. Kde není zákon, není třeba spravedlnosti? Máme tedy rozpor: JE PLATNÝ ZÁKON nebo není PLATNÝ ZÁKON? Pán Ježíš řekl: „*Nepřišel jsem rušit zákon, ale naplnit*“ (Mat 5,17). Kdybychom po příkladu některých společenství tvrdili, že naplnit znamená odstranit, otázka je nevyřešená. „Konec zákona“ je také vykládán tak, že Kristem skončil zákon. To nám opět nepomůže.

„Konec zákona je Kristus“ znamená, že víra a odevzdání svého vlastního JÁ do naprosté závislosti na Bohu a Ježíši Kristu je vlastním naplněním zákona, protože Pán Ježíš svým Duchem nás povede k naprostému plnění zákona. A jeho činnost je znásobená tím, že jsme přijali vírou, že jediné trvalé vztahy jsou láska k Bohu (*Miluj Boha svého z celého srdce svého, z celé mysli své, z celé síly své*) a lásky k bližním (*a bližního svého jako sebe samého*), a dnes a denně prosíme, aby Bůh nás svým Duchem a Duchem svého Syna k tomu změnil a uzpůsobil. Životem podle vzoru a učení Ježíše, v jeho lásce, která se uskuteční v životě jeho následovníků (v naprosté poslušnosti a odevzdanosti) je vlastně naplněn vlastní smysl zákona, a tím KONEC ZÁKONA JE KRISTUS.

Malou dodatečnou otázkou je „zákon“. Máme starý zákon (starou smlouvu), nový zákon (novou smlouvu), máme základní zákon DESATERO, máme shrnutí zákona (*Mat 22,40*). Jedni zrušili „Mojžíšův zákon“, a tím DESATERO, protože „celý křesťanský svět odpočívá v neděli“, a sobota se jim jaksi nehodí. Jsou na to „teologické tlustospisy“. Žel, jen Pán Ježíš se o tom nikde nezmínil. Tak si musejí pomáhat nejrůznějšími výmluvami: od milosti, přes vzkříšení v neděli, důkazem, že je zmíněno, že se první křesťané scházeli v neděli (mimořádně, protože Pavel chtěl v pondělí odcestovat (*Sk 20,7*), Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtří odejít, i prodlil řeči až do půlnoci.) Všimněte si, skutečnost, že se sešli první den po sobotě je zdůrazněna jako běžný zvyk, a druhá část věty, důvod, že Pavel chtěl v pondělí odcestovat, se neuvádí. Slovo Pána Ježíše, že *Syn člověka je Pánem nad sobotou (Mk 2,27.28)* je zamlčováno. Jak jsem se již dříve v krátkých poznámkách zmínil, DESATERO je jen slabým rozvedením ZÁKONA LÁSKY. Považovat Boží slovo za omezení života křesťana je hlubokým znevážením nabídky Boží lásky, která se táhne dějinami. Pro trvalý život v novém společenství na nové Zemi nemohou existovat jiné vztahy než vztahy lásky. Kdo to ještě nepochopil, tak se zcela mívá cíle spasení.

Zbývá nám OSPRAVEDLNĚNÍ VĚŘÍCÍCH. Mnoho křesťanů se domnívá, že jsme ospravedlnění milostí, tzn. kdo uvěří v Ježíše Krista, je již ospravedlněn, nemá žádný hřích, a už má spasení v kapse, ba dokonce pojistku, že to jinak být nemůže.

Jak mnohý čtenář jistě již poznal, je OSPRAVEDLNĚNÍ proces přeměny následovníků Krista, jejich povah, chování, vyjadřování, životního stylu podle vzoru Pána Ježíše. OSPRAVEDLNĚNÍ je proces k dosažení naprosté bezúhonnosti před zákonem. Zákon lásky má hlubší a širší dosah a zasahuje celý život, zatímco DESATERO ve svém hraničním vyjádření by pro mnohého mohlo být útěchou, že přece to všechno plní, a Pán Ježíš při svém posledním rozdělení k tomu musí přihlídnout.

Doporučuji se zamyslet nad dvěma podobnostmi (*Mat 25*), a to o deseti pannách a rozdělení věřících na dvě skupiny. Pointa podobností o deseti pannách není v oleji, jak mnozí vykládají, ale v závěrečných slovech: NEZNÁM VÁS. Olej je pouze znakem pečlivosti přípravy právě ve spojení s Ježíšem při přípravě na svatbu Beránkovu. Další podobnosti rozděluje ty, kteří pomáhali a projevovali své milosrdenství

kdekoliv a komukoliv se naskytla příležitost, zatímco jiní rozlišovali mezi tím, komu a co dávat.

Přeji vám všem, abychom pochopili správně slova Písma, a jednou slyšeli to krásné pozvání: „Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte v dědictví království vám připravené od ustanovení světa...“

Byl bohatý a chudý

2 Kor 8,9: Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

Při běžném čtení je text téměř nepochopitelný. Apoštol Pavel také nebyl milionářem, a přesto si dovolil napsat takový výrok. Otázkou je, co je bohatství? Někdo považuje za bohatství množství majetku, někdo vládu nad mnoha lidmi a zeměmi, někdo je bohatý zkušenostmi, bohatý laskavostí, milosrdenstvím. Co chtěl Pavel vyjádřit tím, že Pán Ježíš byl bohatý, a pro nás se stal chudým?

Můj bratr ve víře na dotaz, proč je tak štědrý, odpověděl, mně patří celé nebeské království. Usmíváte se? Skutečně, kdo pevně věří v Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista, má příslib, že se staneme dědici Božího království nám připravené od ustanovení světa (*Mat 25,34*).

Pán Ježíš jako pomazaný, Mesiáš, dostal k potvrzení své úlohy obrovskou moc v plnosti Ducha svatého od svého Otce. Mohl ovládat přírodní živly, uzdravoval, křísil mrtvé, v této moci mohl mít cokoli by si byl přál. Byl si vědom, že tuto moc nedostal pro sebe, ale pro potvrzení zprávy o Božím království (nebeském království; v evangeliích je zpráva o tomto království uvedena nejméně 40x). O království lásky, bez konce, bez slz a smrti. To bylo v podmínkách bezútesného života pro mnohé novou nadějí, radostí, za kterou neváhali položit své životy. Tato moc vedle poslušnosti svému Otci, lásky a radosti, s kterou lidem sloužil, byla jeho bohatstvím. Přesto se nevyvyšoval, soucitně se sklónil k ubohým a chudým lidem, vyvolil si prosté lidi za své následovníky. Svého Otce prosil, aby měl sílu a neužil svou moc pro sebe, ale splnil svou úlohu Božího Beránka, který snímá hříchy světa. Stal se chudým, ubohým člověkem, kterého pověsili na kříž, aby neohrožoval bohatství bohatých. Jak rádi by ho možná dnes znovu pověsili na kříž, kdyby mohli odstranit jakoukoliv zmínku o jeho lásce k Bohu a k lidem.

Zpráva o Božím království pro všechny lidi nejen pro vyvolený lid naplnila tisíce let našich dějin, a úsilí světa dosud nestačilo vymazat tuto zprávu, kterou přijímají znovu a znovu tisíce a miliony lidí. Pro mnohé se stala novou nadějí, novou radostí, že život má smysl, má cíl, příprava na Boží království. Pán Ježíš svým životem je nejen našim vzorem, ale svým vzkříšením, svou mocí se stal našim Vůdcem, dokonavatelem víry, našim nejbližším člověkem, našim bratrem, Mistrem, Pánem a králem. V něm máme jistotu a naději, že i my jednou budeme v tom šťastném Božím království lásky. Pán Ježíš byl plně člověkem, a pod vedením Božího ducha vedl bezhříšný život, aby se stal Beránkem bez vady. Jako člověk za lidi zemřel, jako člověka ho Bůh vzkřísil, a dal mu veškerou moc, aby se postaral o ty, kteří chtějí jít jeho cestou. A my, kteří věříme v jediného pravého Boha, Otce a v Ježíši Krista, za Ježíšova vedení se nemíneme cíle, jímž je nové Boží království bez konce.

Ztrápení, soužení, chudí, všichni, kteří pochopili, že zmatek a mravní úpadek tohoto světa nemá budoucnost, máme naději, že ten, který byl bohatý a pro nás se stal chudým, je dnes našim králem a Pánem, nás do Božího království dovede.

Nesmrtelná duše?

Matouš 10,28: A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.

Řekové jako myslitelé, chtěli mít všechno rozdělené a popsané, a tak člověka rozdělili na tělo, duši a ducha. Podle nich duše sídlí v srdci. Duch byla paměť, svědomí, tvořivé myšlení a rozhodování. S duší je z biblického hlediska problém, protože i zvířata mají duši. Zvířata byla označená za duše živé. S tím lze souhlasit, zvířata mají city a některé podivuhodné vlastnosti. Co odlišuje člověka, je tvořivé myšlení.

Dnes nerozdělujeme duši a ducha, oboje má své sídlo v mozku, a city jsou části naší myšlenkové podstaty. To, co člověka charakterizuje jako jeho jednání, jeho morální hodnoty a způsoby jednání, označujeme někdy jako ducha, někdy i jako duši. Nejde o přesné vědecké označování nebo pojednání, ale o otázku, jak je to s nesmrtelností duše (nebo ducha).

Z úvodního verše by mohlo vyplývat, že duše nemůže být zabitá a proto je „nesmrtelná“? Mezi Židy byla pověra, že duše člověka, který zemřel, se pohybuje ještě tři dny poblíž těla, (kdyby se náhodou měla

ještě vrátit do těla), než se vrátí k Bohu, který jí dal (život). Pán Ježíš při vzkříšení Lazara, čekal úmyslně až do čtvrtého dne, než šel Lazara vzbudit. (*Jan 11,17*) (aby popřel nepravdivou pověru).

Jsou v nebi někde shromážděny duše zemřelých nebo v řecké říši mrtvých (Hádes) jako duše pod oltářem (*Zj 6,10*) nebo duše s'atých. (*Zj 20,4*)?

Jedná se o přenesený význam (metafora) jako památka na mučedníky, kteří budou probuzeni k věčnému životu při vzkříšení. (Pod oltář by se asi duše všech, kteří byli umučeni pro Krista nevešly). Nesmrtelnost je jen u Boha (*1 Tim 6,16*). Tuto nesmrtelnost dostanou zachráněni při svém vzkříšení (*1 Kor 15,51-53*). *Kazatel 9,5-10* se také zmiňuje o říši mrtvých, ale jde spíše o pomyslné místo, kde není život. Také z *Dan 12,13* lze pochopit, že mezi smrtí a vzkříšením neexistuje život. Duše tedy není samostatnou součástí člověka, mohli bychom to také vyjádřit jako život. Nesmrtelná duše neexistuje.

Pán Ježíš na nadšené vyprávění svých apoštolů, kteří se vrátili z misijní cesty, jim řekl: Radujte se z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebesích. (*Luk 10,20*). Jméno je památka, charakteristika, popis osoby, bytosti. Je to sice popis jaký člověk byl a je (popis celého člověka), není to jen popis duše (ducha). V nebesích jsou zapsána jména zachráněných. O to máme usilovat. To znamená odevzdat svůj život Bohu a Pánu Ježíši. Lidé, kteří zabíjí člověka, jeho tělo, nemohou uškodit konečnému údělu člověka, o kterém rozhodne Bůh.

1 Petrův 3,18-21: Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem. Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, kteří neuposlechli kdysi ve dnech Noemových. Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí. To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás.

„Obživen Duchem“ se vykládá tak, že v době, kdy jeho tělo odpočívalo v hrobě, podnikl jeho Duch výlet do říše mrtvých (duchům ve vězení), což je naprosto nemožné. Žádná říše mrtvých neexistuje a „duchům ve vězení“ lze vyložit ve smyslu *Žid 2,15* „aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.“ Určitou obtíž je poukaz na lidi v době Noemově. Zde se jedná o odkaz na po-

dobnost chování lidí v době Noemově, jako v době Kristově. Problém je v překladu z řečtiny (pote-hote-hapax), které se překládá jako „když jednou“, ačkoliv by se to mělo překládat jako „jako když jednou“. Jedná se tedy o přirovnání doby Kristovy době před potopou. (*Mat 24,8; Lk 12,27*).

1 Petrův 4,3-6: „Dost dlouho už jste dělali to, v čem si libují pohané: žili jste v nevázanosti, vášních, v opilství, v hodech, pitkách a v hanebném modlářství. Když se již spolu s nimi nevrháte do téhož proudu prostopášnosti, dráždí je to a urážejí vás. Však vydají počet tomu, kdo je připraven soudit živé i mrtvé. Proto bylo evangelium zvěstováno i mrtvým, aby byli u Boha živi v Duchu, ačkoliv byli za svého života u lidí odsouzeni.“

Zdá se, že „evangelium bylo kázáno mrtvým“. Opět jde o chybné pochopení. Evangelium o Boží lásce, o budoucím Mesiáši, o budoucím vysvobození bylo kázáno lidem ještě dávno před Kristem, kteří kdysi žili a zemřeli ve víře v budoucího Mesiáše, a v době Petra už byli mrtví. Takže budou zachráněni, přestože neměli možnost slyšet a vidět Boží slávu v Kristově živém působení.

Připomínám, že katolická církev v roce 1515 na Lateránském koncilu přijala dogma o nesmrtelnosti duše. Kdyby duše byla nesmrtelná, Kristus nemusel zemřít, protože všechny duše – spravedlivé i nespravedlivé byly a jsou zachráněny? Nedejte se svést.

Mat 24,4-5: Ježíš jim odpověděl: "Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat 'já jsem Mesiáš' a svedou mnohé."

Přeji vám radost a pokoj v Bohu a Ježíši Kristu při studiu Božího slova, a společně prosme Boha a radujme se, že naše jména jsou zapsána v nebesích.

Bojte se Boha

Zjevení Janovo 14,6-7: Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

Poselství je známé jako poselství tří andělů nebo také trojandělské poselství. Věčné evangelium – anděl zvěstuje věčné evangelium a namísto, aby tak, jak jsem zvyklí, hlásal dobrou zprávu o narození, působení, smrti a vzkříšení Pána Ježíše, vyzývá k úctě Stvořiteli. Věčné evangelium (dobrá zpráva) je zpráva, že Bůh před stvořením světa měl hotov celý plán, jak dokázat, že láska k Bohu je tou jedinou silou, která zvítězí nad Zlem. A láska to byla, která stvořila svět a všechno co v něm bylo. Každý lístek, každé stvoření, každý člověk svědčí o Boží lásce. Boží láska předvíдалa vývoj světa od jeho počátku až do konce. Součástí tohoto velkolepého plánu byl Boží Syn, Mesiáš, Beránek Boží, který přitáhne všechny k sobě (*Jan 12,32*). Ježíš to byl, kdo dokázal svou poslušností a láskou k svému Otci a láskou k lidem svým životem a svou smrtí, že láska je silnější než smrt. Za svůj čin byl svým Otcem vzkříšen jako první člověk v oslaveném těle, povýšen, stal se veleknězem, prostředníkem mezi člověkem a Bohem, našim přímluvcem, králem a Pánem, a je našim bratrem, člověk Ježíš Kristus (*1 Tim 2,5*). Věčné evangelium obrací pozornost lidí na působení jediného, pravého Boha (*Jan 17,3*), na Stvořitele, který poslal svého Syna na svět pro nás. (*Jan 3,16*).

Poselství tří andělů je určeno do poslední doby. Zatímco Darwin se svou teorií o vývoji druhu přispěl k značnému bezvěrectví a ateismu, výzva prvního anděla vyzývá k obrácení k Bohu. Sudťe sami. Přírodní zdroje energie a surovin se vyčerpávají, základní životní podmínky lidstva jako vzduch, voda, půda jsou znečištěné a omezené. Technika a technologie dosáhly nevídaného pokroku. Za několik hodin jsou schopny zničit život na celé planetě. Nevázanost, neúcta, nevěra, perverze, lži, podvod, klam, tunely se staly reklamou života. Ve možné světlé zítřky bez Boha nevěří dnes už téměř nikdo. Mnoho vědců opouští všeobecně hláсанou hypotézu o vzniku a vývoji života a člověka z ničeho bez Boha.

Příroda, nevšední krátké působení Syna člověka, který ovlivnil svět více než kterákoliv osobnost, jsou obrovským důkazem Boží svrchovanosti. Postupné naplňování vizí prorocké knihy Písma (Zjevení) je pro mnohé svědectvím, že Bůh svůj plán splní. Proto poslal svého Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, nezhynul a dostal věčný život (*Marek 16,16; Jan 17,20*).

Prosím vás, zamyslete se nad svým životem a přijměte do svého života jediného pravého Boha a toho, kterého poslal – Ježíše Krista (*Jan 17,3*).

„Bratři a sestry radujte se, spojme se miliony, nad hvězdnou oblohou sídlí milující Bůh.“ (*Z Schillerovy básně Óda na radost*).

Jediný Bůh

Marek 12,32-33: I řekl mu ten zákoník: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh, a že není jiného kromě něho; a milovati jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc, než přinášet Bohu oběti a dary.“

Zprávu o Bohu, Stvořiteli nebe a země, máme z Písem, z knih Mojžíšových, které jsou záznamem stvoření a dějin světa. Památka a tradice Abrahamova a samotné povolání Mojžíše bylo bez pochyby přímým zásahem jediného pravého Boha a Stvořitele. Dějiny, ač se zdá, že jsou tvořeny činy významných mužů a žen, jsou v záměru Božím, a měli způsobit poučení, pochopení a rozhodnutí lidí. Poslušnost Bohu, nebo jinak vyjádřeno dodržení základního zákona lidských vztahů lásky k Bohu a k lidem, jsou jediným možným způsobem přežití lidstva. (DE-SATERO je jen slabým rozvedením tohoto zákona lásky k jedinému Bohu a k lidem). (*Deut 4,35; 6,4.5; 11,1; 30,6; Joz 22,5; Neh 9,6; Ž 18,29-32; 45,18; 46,2.9; 83,19; Jer 10,10; Zach 14,9; Mal 2,10;*)

Knihy NZ nejednou zmiňují jediného a pravého Boha. (*Jan 14,23; 17,3; 20,17; 1 Kor 8,6; Ef 4,5.6; 1 Tim 2,5; 6,16; Zj 1,1; 15,3.4*).

V odpověď na pokušení satana, aby dokázal, že je Boží Syn, Pán Ježíš odpovídá, „*je psáno: Nebudeš pokoušet Pána Boha svého.*“ (*Mat 4,7.10; Lk 4,8.12.*). On, Boží syn, v souladu s Písmem, odpovídá, že má svého Boha, kterého ctí, přestože v době pokušení již měl obrovskou moc Ducha svatého. Ten, který později touto mocí rozmnožil chleby k nasycení tisíců, nepoužil svou moc, aby podlehl vábení satana, aby proměnil kameny v chleby k svému nasycení. Ten, který svým slovem uklidnil bouři, pokorně se brání satanovu pokušení na nabídku vlády nad světem (dočasná a mizerná vlády, kterou dokazuje svou zpupnost a nenávisť ke všemu dobrému – nevidíte působení této moci v dnešním světě?) „*Psáno je*“, „*jen jedinému Bohu se klanět budeš*“. Na pochlebování Židů, (skryté pokušení) „*Mistře dobrý*“, skromně odpovídá, že „*nikdo není dobrý než jediný Bůh*“. (*Mat 14,17; Mk 10,18; Lk 18,19*).

Jak mnozí „následovníci“ podleli svodu slávy a moci, souhlasili s císařským naléháním na jednotné vyznání víry v zájmu rozpadajícího se státu, popřeli pravdu Písma, aby se sami stali mocipány. To je skulina, kterou do mysli lidí proniká ten Zlý. Za vidinu vlastní moci a slávy (v čele státní církve) ochotně prodali pravdu Božího slova. Prostí lidé tehdy neměli takové možnosti poznání, jako máme my dnes, jim věřili a přijali dogmata, která jsou výsměchem Bohu.

Působení Ježíše Krista, jeho život a jeho slova potvrzují, že láska k jedinému Bohu a k lidem zvítězí nad hříchem a smrtí. Nikde v knihách NZ není zmínka, že Pán Ježíš byl nebo se stal bohem. Přes svou obrovskou moc Ducha svatého prosil s vypětím všech svých sil svého Otce, aby nepodleh, a nepoužil tuto moc pro sebe, a tak znemožnil záchranu člověka. (*Mat 26,39: Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“:42 Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, není-li možné, aby mne tento kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“*). Boží syn prosil svého Otce, aby dokázal splnit jeho vůli, z lásky k svému Otci, z lásky k nám lidem, protože Ježíš byl tím Božím Beránkem, tisíce let předpovězeným pro záchranu člověka.

S lítostí a smutkem musíme konstatovat, že mnohému následovníku je zatěžko splnit pouhá prikázání, pouhá ustanovení Božího zákona. My se divíme lidem ve čtvrtém století, že většinou přijali dogmata vysmívající se jedinému pravému Bohu. A nedivíme se, že dnešní „biskupové“ církví souhlasí se zvráceným chováním odporným Bohu a posvěcují je v zájmu „jednoty církve“, hlásají potřebu společného monoteistického náboženství. (Čí je to zájem?) Všichni jsou schopni citovat verše o všeobjímající lásce k Bohu a k lidem (*Mat 22,37-40; Mk 12,30-33, J 14,23; 15,10*), a když dojde na to, aby tuto lásku prokázali svými činy, tak se schovávají za své tlustospisy a doktoráty, a chtějí změnit Boží zákon.

Po vzkříšení byl Pán Ježíš povýšen na pravici svého Otce, dostal veškerou moc na nebi a na Zemi, aby připravil svůj lid pro Boží království. Mnohé uctívání Ježíše končí u kříže, neuvědomují si, že bez vzkříšení by kříž ztratil svůj význam. Namísto oslavy Boha a následování vzoru svého Mistra, budou mnozí kázat o kříži a utrpení, a nechápou, že smyslem kříže je vzkříšení a záchrana člověka pro Boží království. A k tomu se musíme připravit DNES. Každý opravdový následovník Ježíše Krista by se měl ptát, jak má následovat svého Mistra, jak prožívat

svůj život s jediným pravým Bohem a Kristem (*Jan 17,3*). Vy, kteří máte otevřené oči a uši, vidíte sami, rozdíl mezi proklamacemi, hesly, ohnivými slovy a skutečnými vztahy a činy v církvích.

Zjev 3,20-22: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“

Jan 14,23: Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“.

Jsem přesvědčen, že mnozí toužíte stejně, aby si Bůh a Ježíš u nás udělali svůj příbytek. Z celého srdce vám to přeji.

Nikdo nepřijde k Otci než skrze mne

Jan 14,6: Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Krásný text, který jsme už tak často četli, často nad ním uvažovali. Dnes již víme, co znamená cesta, pravda i život. Závěr textu je často chápán různě.

Co znamená přicházet k Bohu našemu nebeskému Otci jen skrze Ježíše Krista?

Nejprve je třeba si uvědomit prostředí a situaci, ve které Pán Ježíš svůj výrok pronesl. U Židů bylo obvyklé, že vše, co učil rabbi (učitel, znalec zákona) své žáky (posluchače), bylo to, co si měli zapamatovat, naučit, a podle toho se chovat.

Jeho posluchači, apoštolové, si byli vědomi, kdo je Ježíš, Syn Boží, Mesiáš, předpovězený záchránce, poslaný od Boha. Ani na okamžik o tom nepochybovali.

Velké Boží dílo na záchranu padlého člověka pro Boží království mělo své vyvrcholení v poslání Mesiáše v osobě Ježíše. Přestože Pán Ježíš třikrát předpověděl způsob svého odchodu, žádný z nich tomu v době po poslední večeři úplně nerozuměl. Neznali podrobnosti událostí, které se teprve stanou. Jejich plné pochopení nastalo až po Letnicích.

Některé další texty nám to mohou poněkud přiblížit:

Jan 6,35: Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žítit.“

Jan 6, 53-56: Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Nikoho snad nenapadne brát tato slova doslova; chápeme, že se jedná o přirovnání: podobně jako chléb slouží k nasycení těla, tělo a krev Ježíše Krista – jeho učení, vzor života a slova, která vedou k Bohu – je chlebem našeho duchovního života.

Jan 10,9: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.“ Opět nikdo si to nebude vykládat, že Pán Ježíš jsou skutečné dveře, ale je dveřmi v přeneseném významu: je svým životem, učením, vztahem k svému Otci a k lidem vzorem, kterým se budou měřit ti, kteří chtějí vejít k Otci.

Jan 8,51: „Amen, amen, pravím vám, kdo zachovává mé slovo, nezemře navěky.“ Poslední text byl napsán až po všech událostech a Letnicích.

2 Janův 1,9: „Kdo zachází dál a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna.“

Doplňím poznámku. V tomto textu je vyjádřeno to, co i v mnoha jiných textech: že život a učení Ježíše Krista je JEDINÁ CESTA K BOHU. Tvrzení některých také teologů a představitelů církví po II. Vatikánském koncilu, že existuje více cest k Bohu, je tím naprosto vyvrácené.

Vrátíme se k poslední části úvodního textu *„Nikdo nepřijde k Otci, než skrze mne.“* Problém porozumění je v řeckém slovíčku DIA. V naší mluvě zpravidla považují lidé slovíčko SKRZE jakoby „prostřednictvím, za pomoci“. Správně je překlad „přes, naproti, průnikem nebo průhledem přes něco“ jako například „pohledem přes filtr“. (Např. *„snáze projde velbloud skrze ucho jehly.....“*). Je zřejmé, že to není o velbloudu, který použije ucho jehly, ale ucho jehly je tím rozměrem, kterým by měl velbloud projít. Podobně Pán Ježíš vyjádřil, že kdo chce přijít k Otci, musí k Němu přijít v podobě Ježíše Krista, tzn. ve smýšlení, učení, jednání a způsobu života podobném Ježíši Kristu. Pán Ježíš

řekl: „*Cokoliv byste prosili Otce ve jménu mém*“ (to není pouhé vyslovení jména, ale v duchu a vztahu jako Ježíš). Náš nebeský Otec přijímá toho, kdo přijde k němu se stejným smýšlením jako Ježíš, On také přijímá naše prosby, podobně jako by je vyslovil sám Pán Ježíš.

Slova nemohou vyjádřit velikost a význam osobnosti Ježíše Krista pro náš život. Přislíb zachránce byl dávno předem určeným a předpovězeným záměrem. Od raných dob pádu člověka byl beránek předobrazem živé oběti, vírou a nadějí Židů v Mesiáše. Satan se často snažil ho odstranit, až se mu to podařilo v podobě židovské elity za pomoci Římanů, protože se cítili ohroženi ve své moci a postavení. Na druhé straně Ježíš měl tu moc se osvobodit, měl moc zničit své nepřátele, ale přesto to neudělal, ale prosil svého Otce, aby mu dal sílu, aby nepodlehł své bolesti a bezmoci, a naplnil vůli svého Otce. Svou smrtí Ježíš dokázal poslušnost k Bohu. Naplnění lásky k svému Otcí prokázal splněním jeho vůle a lásky k lidem, pro které přišel otevřít cestu do nebeského království. Za to byl vzkříšen, jako první člověk v novém těle: zvítězil nad smrtí a dostal veškerou moc na nebi a na Zemi, aby připravil každého, kdo k Němu přijde – každého, kdo chce jít jeho cestou, kdo se rozhodne následovat svého Mistra: jako On splnit Boží vůli, a dokázat podobně jako Ježíš svou lásku k Bohu a k lidem. *Jan 11, 25 Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“.* To přeji vám všem.

Živé kameny

1 Petřův 2,5: I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.

Z výroku Petra chápeme, že živými kameny jsou všichni, kteří patří Bohu a Ježíši Kristu. Pán Ježíš je vzorem, úhelným kamenem tj. základem na kterém se staví duchovní dům, ve kterém bude přebývat Bůh. Ježíš nám přišel ukázat, jak žít, a svým slovem nám vysvětlil smysl a základ Božího království jako společenství lidí oddaných Bohu. Šťastné a radostné společenství mohou vytvořit jen lidé, kteří mají lásku k Bohu a ke svým bližním. Předpokladem je vlastní spravedlnost, kterou každému dá Ježíš, když po tom člověk bude toužit. Tak se lidé stanou svatým kněžstvem, těmi, kteří přinášejí naději, víru a touhu žít v Božím království, i těm, kteří dosud bloudí ve světě. Opustit způsoby tohoto světa je tou duchovní obětí, protože Bohu přinášíme namísto světské

hudby, ohnivých kázání, světských zábav, svoje srdce, svou mysl, aby je naplnil láskou, radostí a pokojem. A jednou se proto setkáme v Božím království.

To všechno děláme? Jedno ti chybí? Mám pro vás ožehavou otázku: Jste skutečně ochotni pro Boha a Ježíše obětovat i to, jak žijete dnes? Opustit televizi, zábavy, sledování sportovních zápasů, výklad Písma podle svých představ? Chcete připomenout přikázání, která jsou obsažena v lásce k Bohu a k bližním? (*Zj 12,17; 14,12*) Opravdu jste ochotni vzdát se svých zamilovaných nápojů, která obluzují mysl? Vzdát se nikotinu, drog a jídel, která nejsou v souladu s Božím doporučením? Skutečně je tak těžké opustit způsoby svého života pro lásku k Bohu a k Ježíši Kristu, kterou tak často vyznáváme?

Chceme být živými kameny duchovního domu, ve kterém bude sídlit Bůh a Duch Ježíše Krista. Bez ochoty ke změně naší povahy a způsobu života, oddělit se od způsobů světa to nepůjde.

Z celého srdce všem přeji, abyste toužili a řekli Bohu, aby Ježíš svým Duchem nás změnil k novému životu podle vzoru Ježíše Krista a Bohu milém.

Jako za dnů Noe

Luk 17,27: Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé vešel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všechny.

Pán Ježíš na otázku apoštolů, na znamení jeho příchodu, jim připomněl tři tisíce let starou událost. Zdá se nám, jako by řekl, můj příchod bude náhlý, nikdo jej nebude očekávat? Opravdu? Není také psáno, že Noé, kazatel spravedlnosti (*2 Petr 2,5*) světu kázal přes 100 let? (*Gen 5,32;7,11*). Lidé Noého považovali za snílka, za blázna, stavěl loď na kopci, kde široko daleko nebylo moře.

Písmo obsahuje také příklad Lota a jeho rodiny. Také v Sodomě a Gomoře dosáhla nemravnost svého vrcholu. Nebylo to znamení, že zvrácený svět nemůže trvat do nekonečna? V čem bylo varování, že lidé žili, jedli, pili, ženili se a vdávaly až do toho dne? Viděli, slyšeli, prožívali hluboký úpadek mravnosti a víry v Boha. Nějaké hlasy o pokání, o

obrácení k Bohu, o potřebě spravedlnosti se jich nedotýkali a považovali je za výstřelky bláznů, ujetých lidí. „*Jako za dnů Noé.*“ není varování, ale konstatování, že lidé si jasných známek úpadku, nemravnosti, znevažování víry v Boha, Stvořitele, v jeho Syna, Ježíše Krista, nevšímali. Lhostejnost, nevázanost, starosti o moc, majetek a slávu naprosto přehlušili hlasy těch, kteří varovali před nastávající krizí. V tom jsou tato slova aktuální pro dnešní dobu.

Nedávno jsem se začel do příčin úpadku říše římské (anglický historik Edward Gibbon 1737-94) 1. Valná většina obyvatel preferuje zábavu před prací. 2. Tradiční role otců jako živitelů rodiny je zpochybňována, množí se rozvrácené vztahy a svobodně žijící matky bez otců. 3. Senioři jsou zanedbáváni. Lidé pečují o domácí mazlíčky více než o svoje staré rodiče. 4. Literatura a umění se stávají bezduchými. Vytváří se planá zábava za každou cenu. Takzvaná umělecká díla jsou ošklivá, nevkusná, nic neříkající, ale přesto za ně bohatí zaplatí horentní sumy. 5. Čestná vojenská služba vlasti je odmítána, zpochybňována, vysmívána a posléze zákonem zrušena. Armádu tvoří nájemní žoldnéři. 6. Lidé pilně pracující jsou zesměšňováni, a jako vzor se staví prázdni pokrytci, populisté, pochybní umělci a takzvané celebrity. 7. Daňové zatížení obyvatelstva stále roste, a stát přerozděluje neúměrně vysoké částky. Lidé se nebojí nepracovat, protože stát se o ně vždy nějak postará. 8. Úroveň vzdělání rapidně klesá. 9. Státní dluh roste do nikdy nesplatitelné výše. 10. Přestává se vyrábět a pěstovat, protože výroba doma je moc drahá, a potraviny a výrobky se dovážejí ze satelitních zemí. 11. Kdo se dostal do pozice, kde může ze státního krást, většinou tak činí. Postižitelnost těchto zločinů je velmi malá. 12. Početí a výchova dětí je vnímáno jako obtěžující, a děti se rodí stále méně. 13. Léty osvědčené mechanismy, chránící poctivé před podvodníky, náhle selhávají. 14. Veřejné funkce se stávají předmětem kořisti, zisku, udělují se za úplatky, a kdo je získal, chce z nich kořistit, aby se mu vložený úplatek několikanásobně vrátil. 15. Staletími předků prověřené hodnoty – jako je čest, smysl pro povinnost, zodpovědnost, nadšení pro práci, pro dobročinnost, zápal pro věci veřejné, jsou vysmívány a zesměšňovány. 16. Šíří se cynismus. 17. Šíří se plýtvání, nestřídmost, znevažování znalostí, dovednosti a poctivé práce. 18. Do země přichází velké množství cizinců. 19. Politikové nadbíhají iluzi, která si vynucuje zábavu a státní podpory (chléb a hry) 20. Občané stále na všechno nadávají.

Pod dojmem zprávy pana Gibbona bychom dnes možná mohli aktualizovat slova: Jako za dnů, které znamenaly úpadek římského impéria.

Příčiny úpadku římské říše jsou podobné jako současná doba, měli bychom se proto vážně zamyslet nad otázkou pravdy, kterou přinesl Ježíš Kristus. Pravdy o Stvořiteli, pravdu o Boží lásce, pravdu o světu, kterému nic dobrého není milé, o nabídce záchrany a o jediném možném přežití lidí vztahem lásky k Bohu a k lidem. Vztahy lásky jsou jediným možným způsobem vytvoření radostného a věčného společenství zachráněných lidí.

Ti, kteří znají Písmo, jsou vyzváni, aby ještě víc usilovali o svou přípravu pro Boží království, a burcovali všechny, kteří dosud naléhavost přípravy, a přeměny své povahy a jednání (znovuzrození) nepovažují za nutnou. Pamatujte na dobu před potopou: „*Jako za dnů Noé, lidé jedli a pili, ženili se a vdávaly, až na ně přišla potopa.*“

Z celého srdce každému přeji, aby poznal znamení doby, a obrátil se k Stvořiteli a jeho Synu Ježíši Kristu, kteří na každého čekají. Připravte se.

Dnes, uslyšíte-li jeho hlas

Židům 3,7-8: Proto jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti.

V tomto textu, který má velmi zajímavé pokračování (doporučuji si přečíst) je několik pojmů, která potřebují vysvětlit. Především je to moje vysvětlení. Rád si přečtu vaše doplnění nebo námitky.

DNES je slovo, které znamená dnešní den, může znamenat současnou dobu. V některých případech může slovo znamenat neodkladnost, naléhavost, příležitost, která zítra nemusí být stejná, ve stejné situaci nebo se nemusí opakovat.

Např. *Amen, pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji (Luk 23,43)*. Známý verš, často předmětem sporů, které jsou snadno řešitelné. Pán Ježíš a lotr nemohli být týž večer spolu v ráji, protože Ježíšovo tělo bylo DNES uloženo do hrobu a tělo lotra hozené do jámy. Slovo DNES použil Pán Ježíš, aby zdůraznil naléhavost sdělení, kdy oba měli před sebou už jen hodinu života.

Slovo DNES lze také číst v Mojžíšově promluvě národu Izraele s velkou naléhavostí, která zaznívá i do naší doby. (*Deuteronium 30,15-20*).

Slovo DNES se nám ozývá také v modlitbě, kterou nám jako vzor dal Pán Ježíš – *naš denní chléb dej nám DNES* (ne až někdy, zítra).

Slovo DNES použil Pán Ježíš, aby zdůraznil, že jeho působením začalo „milostivé léto“, které v jeho době už bylo jen symbolické. *Luk 4,21* je také důkazem, že Ježíš znal dobře Svatá Písma a hebrejštinu (*Iz 61,1*) (vedle hovorové aramejštiny).

Které to popouzení v den pokušení na poušti je míněno? Izraelci po vyjiti z Egypta stále reptali, ať to bylo proto, že neměli maso (*Num 11,31*), při návratu zvěďů (*Num 14,4*) nebo povstání roty Chore (*Num 16,2*), nebo pro nedostatek vody, i když jako pokrm měli jen manu. Na vzpurné poslal Bůh ohnivě hady (*Num 21,5*). Snad nejhorší byla vzpoura skupiny kolem Chore.

V čem jsou minulé události DNES pro nás varováním? Přestože v ničem neměl izraelský lid nedostatek, i když putoval po poušti, znovu a znovu se vyskytli jedinci, kteří podnítli jiné k reptání. My také obrazně putujeme po poušti tohoto světa, máme chléb, vodu, máme příbytky, máme do čeho se obléknout a leckterým je to stále málo. Namísto, abychom byli vděční Bohu za všechno, co nám dává, za každý den, za život, věnujeme svůj čas činností, které nepotřebujeme nebo hromadíme věci, které nemůžeme upotřebit. My sice nereptáme proti Bohu, ale sytíme se také duchovním pokrmem, Božím slovem, oslavujeme Boha nebo leckdy jen sebe? DNES bychom měli slyšet naléhavý hlas, který nás volá k změně naší povahy, ke změně našeho vztahu k Bohu a k našim bližním.

Úvodní text je opakováním nádherného *Žalmu 95 ve verši 7. a 8.*, a pokud vezmu v úvahu naléhavost poselství prvního anděla ze *Zj 14,6*, pak *Žalm 95* jen dokresluje, jak důležité je odevzdat mu Bohu svůj život, vyznat Ježíši Kristu, že toužíme jít jeho cestou. Do Božího království DNES vás zve Ježíšův hlas, který za nás prosí, *Jan 17, 20-21*: „*Ne za ty pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne. Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.*“

„*Nezavrzuje svá srdce*“. Možná to známe už jen z pohádky o kamenném srdci nebo o nádherné transplantaci, kterou nám provede Bůh (*Ez 36,26*). Zatvrdit své srdce rozumíme jako zatvrdit svou mysl, své myšlenky, neměnit je. Např. když někdo řekne „V čem jsem se narodil, v tom také zemřu“ (což je, jako kdyby řekl, že nechce slyšet ani vidět). My však naopak, otevřme svá srdce lásce k Bohu a ke svým bližním, radujme a jásejme, že máme nebeského Otce, že máme Spasitele, že Boží království, šťastný život bez konce je připravené pro každého.

Milí bratři a sestry (všichni jsme bratři a sestry protože máme jediného pravého Boha jako Otce (*Jan 1,12*), DNES uslyšíme-li jeho hlas, který nás volá (tam, KDE KDO JE), nezavrzuje svá srdce, a vyznejme ZDE JSEM, chci patřit tobě, použij mne.

To vám všem přeji z celého srdce.

Jeden prostředník

1 Tim 2,5: Jeden je zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš.

Nikdo nepopírá pravdivost výroku ap. Pavla v dopise Timoteovi. Je s podivem, že přesto se vyskytují lidé a celé církve, které budou tvrdit, že Pán Ježíš je bůh nebo bohočlověk. Nevím, jak si to představují? Někdo říká 100% bůh a 100% člověk. Tento slovní obrat nikde nenajdeme. Když je něco 100% tak je to úplné, a nemůže být ještě něco jiného 100%. Je naprosto nemožné, aby Ježíš byl bohem, a současně člověkem. Takovou možnost v Bibli nenajdeme, a je proto nebiblická. Ježíš se narodil jako člověk z ženy (*Gal 4.4*). Nikde v Bibli nenajdeme, že bůh se může zrodit.

Mnoho zmatků vzniklo chybným výkladem evangelia Jana, kde jsou tři texty, které by svědčily o soupodstatnosti Pána Ježíše se svým Otcem. *Jan 10,30: Já a Otec jedno jsme; Jan 14,9.10: Kdo vidí mne, vidí Otce, já jsem v Otci a otec ve mně.* Kdybychom z těchto veršů usoudili na totožnost Ježíše se svým Otcem, tak by bylo nutné připustit, že Syn může být svým otcem. To je nesmyslné. Proto je třeba verše chápat jako duchovní jednotu.

Spor o soupodstatnost tj. božství Ježíše Krista vedený ne vždy křesťanskými způsoby (viz rané dějiny křesťanství) vyústil pod nátlakem císaře Konstantina v tzv. Athanáziovo vyznání víry (Nikajský koncil 325), které prohlásilo božství Ježíše Krista, tedy to, co v Bibli není. Jak

vyplývá z našeho úvodního verše, ani apoštolové takovou možnost nepřipustili.

V izraelské kultuře bylo obvyklé, že synové byli naprosto poslušní svým otcům. Způsob jakým uvažoval a myslel otec, bylo synům naprosto vlastní. Tak lze ony verše pochopit. Naproti tomu máme mnoho veršů, z kterých je patrné, že Bůh, otec Pána Ježíše, a Ježíš sám jsou dvě rozdílné osobnosti. Např. *Mat 10,32; 11,25.27; 20,23; 23,9; Jan 6,57;8,41;14,28.*

Někteří myslitelé a teologové chtěli vyřešit problém Ježíšova božství inkarnací tj. vtělením Syna Božího, který měl preexistenci v nebi, a vtělil se do své matky. Myšlenka inkarnace je pohanského původu, a nikde v Bibli nemáme zmínku o tom, že by taková možnost existovala. Není rovněž známé, v jaké podobě Pán Ježíš měl mít preexistenci v nebi před svým narozením.

Jiní opět chtěli vyřešit problém tvrzením, že Pán Ježíš byl od narození dokonalý a nemohl hřešit. Nezdědil Adamovu přirozenost. To sice souhlasí, ale jen zčásti, protože se narodil jako člověk z Marie, a z ní také získal podobu a přirozenost člověka, zároveň se svobodnou vůlí. Kdyby nemohl zhřešit, tak by ho satan nemohl pokoušet. A nebyla to jediné pokušení na poušti. Přečtěte si urážky přihlížejících ukřižování. Pán Ježíš si byl vědom toho, že by mohl podlehnout, a proto se v předvečer své mučednické smrti úpěnlivě modlil k svému Otci, aby mu dal sílu, aby nepodlehl výsměchu satana, a pokušení vyhnout se nebo zkrátit své utrpení. Byl si vědom, že kdyby podlehl, celý plán záchrany člověka by byl vniveč. Z lásky k svému Otci a k lidem trpěl za nás, abychom my mohli v jeho síle, moci a lásce zvítězit.

Je třeba znovu všem připomenout, že Ježíš se narodil jako člověk, žil jako člověk, modlil se k svému nebeskému Otci, podstoupil mučivou smrt jako člověk. Za svůj čin, a ke splnění Božího slibu záchrany člověka byl vzkříšen, a jeho Otec mu dal veškerou moc na nebi a na Zemi, aby k vítězství dovedl všechny, kteří mu odevzdají svůj život. Jako bůh by to nebyl mohl splnit, a jako bůh by moc, kterou **dostal po svém vzkříšení** v OSLAVENÉM LIDSKÉM TĚLE nebyl potřeboval.

Prostřednická služba Pána Ježíše spočívá jednak v úloze velekněze, který prosí o milost Boha za svůj lid, jednak v péči, kterou Duchem Božím a svým Duchem (kdo nemá Ducha Otcova a Ducha Kristova

není jeho (Řím 8,9) věnuje svým věrným, aby je připravil na svůj slavný návrat.

Pán Ježíš nám otevřel cestu do Božího království, a každý, kdo ho přijme jako svůj vzor, svého učitele, Mistra, Pána a krále, a svého bratra, uslyší jeho pozvání.

Milí přátelé, z celého srdce přeji každému z nás, abychom z jeho úst slyšeli: Pojdte požehnaní Otce mého, přijměte v dědictví království připravené pro vás od ustanovení světa.

Milost vám a pokoj

Zjevení Jana 1,4-6: Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Jenž je a který byl a který přijíti má, a od sedmi Duchů, kteří před obličejem trůnu jeho jsou, a od Ježíše Krista, jenž je svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králů země, který zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou, a učinil nás královským kněžstvem Bohu a Otcí svému, jemu buď sláva a moc na věky věků. Amen.

Úvodní pozdrav sedmi církvím patří i nám dnes. Dnes je více církví než jen sedm. Množství křesťanských církví a společenství, jejich učení (soubor věrouky nebo vyznání víry), vyvolává otázku, které společenství je pravé. V době, kdy jsem začal číst Bibli, a poznávat, že Bůh je Stvořitelem nebe a země, začal jsem se k Bohu modlit, kladl jsem si otázku, zda je správné, aby křesťan, následovník Ježíše Krista byl členem nějaké církve nebo společenství, a vzápětí na to i otázku, které společenství si vybrat. Příklad Ježíše Krista je přitažlivý, naplněný milostí, láskou, a to je, co nás přitahuje k Bohu a ke Kristu.

O katolické církvi, do níž jsem chodil s mojí maminkou, jsem věděl, že porušuje druhé a čtvrté přikázání. Na mou prosbu, jakou církev si vybrat, „mne napadlo“ (Duch Boží), „ta, která se, co nejvíce blíží Bibli“. V té době jsem dojížděl do práce vlakem. Náhle změnili jízdní řád, a dojíždění vlakem bylo nemožné. Modlil jsem se k Bohu, aby jízdní řád změnil, Jízdní řád se nezměnil. Do práce jsem dojížděl autobusem. V autobuse nějaký muž viděl, že čtu Bibli a řekl, že má také takovou Bibli.

Povídali jsme si, nosil mi časopisy, které se mi líbily, pak knihy. Řekl mi, že se shromažďují v sobotu. Řekl jsem ano, je to v Bibli. Pak mi řekl, že dodržují určitá omezení ve výběru jídla a nápojů. Odkázal mne na místo v Bibli. Tehdy jsem k svačině měl pravidelně salám a dvě housky. Salám nahradil sýr. Pozval mne do jejich shromáždění. Srdeč-

nost a přívětivost s jakou mne přijali, byla pro mne překvapením. Připadal jsem si jako ve sboru andělů.

Seznamoval jsem se s Biblií, s jejich učením, a když mi nabídli, zda chci být pokřtěn, řekl jsem, že ještě nejsem dost dobrý. Sotva jsem ušel kousek od sboru, „slyšel jsem hlas“, „křest není konec, ale začátek cesty s Kristem“. Stal jsem se adventistou. Dnes vím o problémech učení a církve víc, ale dosud jsem přesvědčen, že je to přes všechny věroučné nedostatky, dobrá církev (pojem „věrný a pravý ostatek“ už byl vynechán). Členové mají dobrou znalost Bible, památka poslední večere Páně je důstojná a biblicky vedená. Zákon lásky (jehož součástí je DE-SATERO) je pojítkem většiny členů. Písňe zpívané ve sboru při bohoslužbách jsou melodické. Po určité době jsem začal vidět zápory ve vztazích.

Už to nebyl sbor andělů. Láska byla jen pro některé. Chtěl jsem odejít. „Přišlo mi na mysl“ A JAKÝ JSI TY? NEJSOU TVOJE HŘÍCHY JEN JINÉ? Pochopil jsem. Sbor není shromáždění andělů, ale lidí, nemocných hříchem, kteří klopýtáme k nebeskému domovu. Každý potřebujeme lásku a radost, naše dokonalost je jen v Pánu Ježíši. A proto jsem adventistou dále.

Apoštol Jan nám přináší milost a pokoj jako pozdrav, vzpomínku, nabídku lásky od toho „který je, který byl a který přijítí má“, „od sedmi Duchů, kteří jsou před trůnem Božím“, a „od Pána Ježíše Krista“, věrného svědka, krále králů, který nás miluje jako svůj lid, očistil nás od našich hříchů, a udělal z nás královské kněžstvo Bohu. Vybraný text nám sděluje, že je jen jeden pravý Bůh, že Bohu slouží andělé jako služební duchové, že Pán Ježíš je Boží syn, který nám otevřel cestu k Bohu. Ve jménu Ježíšově můžeme volat k Bohu „Otče“. Každý, kdo následuje Krista má nést lidem věčné evangelium – o Boží lásce, o jeho Synu, který z lásky k svému Otci a k nám za nás podstoupil trest, který jsme si zasloužili. Svým činem, a dnes také svým Duchem a mocí nás připravuje, abychom zvěstovali ctnosti toho, který nás povolal (*1 Petr 2,9; 2 Petr 1,3*). Naším úkolem je myslet, žít a pracovat podle Ježíšova vzoru života (to je živý chléb, který sestoupil od Otce). Jeho slova, jsou naší touhou a nadějí, mají zrcadlit jeho povahu, a z nás by měla radost a pokoj tryskat jako živá voda. V Ježíši Kristu máme naději, budoucnost a nový život. Bohu patří čest a sláva, a hned po něm Pánu Ježíši Kristu, našemu bratru, který nás miluje.

Ty z nás, kteří tak rádi citujeme zákon lásky – miluj Boha z celého srdce, ze vši síly a ze vši mysli své, upozorňuji, že i první čtyři přikázání jsou součástí zákona lásky, a kdo miluje Boha, tak bude podle nich žít.

Přeji vám všem, aby milost a pokoj od Boha Otce ovládla naše srdce a mysl.

Nová píseň

Zjevení 5,9-10: A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras, a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“

Uvedené verše jsou nádhernou oslavou vzkříšeného Ježíše, který přejímá svou jedinečnou úlohu velekněze tj. nejvyššího prostředníka mezi lidmi a Bohem.

Oslava v nebi, se konala týž den, kdy byl vzkříšen. (*Jan 20,17*). Zatímco ve stejný den večer se už ukazuje svým apoštolům. Zajímavá je otázka „vykoupil lidi“ – všechny (?), nebo jen vybrané (?) – a učinil je královským kněžstvem. Víme, že znáte odpověď: „*aby každý, kdo v něho uvěří... (Jan 16,3c)*“.

Se slovíčkem „víra“ je problém. Leckdo chápe pojem „víra“ jen jako přesvědčení, že to tak je. Někdo chápe, že je to „pravda“, ale málokdo si uvědomuje, že „každý kdo uvěří“ znamená, „každý, kdo je přesvědčen“ o pravdivosti každého jeho slova, kdo je rozhodnut jít cestou Ježíše Krista, tzn. způsobem jeho poslušnosti k Božímu slovu, k Bohu, protože jen tak se dokazuje láska k Bohu a jeho lásky k lidem. (Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí svůj život za přátele své).

Chápu, že pro mnohého z nás by to nebylo snadné, ale tisíce věrných následovníků šli před námi. A i když nebudeme mít tu příležitost dokazovat to obětí svého života, dokazujme svou lásku k Bohu a ke svým bližním opravdovým životem, životem podle vzoru a slov Ježíše Krista, našeho Mistra, Pána, krále a bratra, v lásce, radosti, pokoje, abychom podobně jako Pavel mohli říci: „*Živ už nejsem já, živ je ve mne Ježíš.*“ (*Gal 2,20*)

Slovo „vykoupit“ nám dnes zní skoro jako obchod. V Ježíšově době to sice také byl obchod, ale spíše akt milosrdenství, lásky, když někdo

vykoupil svého bližního z dluhů, z otroctví. I nás Ježíš vykoupil z marného lidského života, aby nás získal pro sebe, pro Boží království, pro radost a lásku, kterou dává Bůh. A my máme být jeho odměnou za to, co pro nás udělal.

Když byl někdo vykoupen, dostal svobodu, byl osvobozen od závazků, od poddanosti, podrobenosti. (*Jan 8,36*).

Víme skutečně z čeho a od čeho nás Ježíš osvobodil? Znáám mnoho bratří a sester, které se domnívají, že nás osvobodil od zákona. (*Ř 3,20; 6,14; 7,4.6.8*) Z textů, které jsem uvedl, jakoby vyplývá, že hlavním viníkem naší podřízenosti je zákon, který svou existenci, a tím, že jej překračujeme, působí hřích. Pán Ježíš nás osvobodil z hříchů (omytím, odpuštěním) a z nutkání k hříchu, tj. překračování zákona.

To, co ap. Pavel vytýká, není dodržení zákona, ale jeho překračování. Zákon není příčinou, že hřešíme, ale naše povaha, naše tělo, naše skryté žádosti to jsou, které nás vedou k hříchu. To, co nazývá skutky zákona, není dodržování zákona, jeho nepřekračování, ale opět chybně pochopené plnění zákona. Zákon není tím hlavním smyslem života. Hlavním smyslem života je láska, vztah k Bohu, ke Kristu, k našim bližním. Zákon je pouze hranicí, kterou bychom neměli překračovat. To přece neznamená, že když žijeme a jednáme podle zákona lásky, že činíme skutky zákona. Nikoliv. Skutky zákona by bylo to, kdybychom zákon dodržovali jen proto, abychom se dostali do Božího království, ale jinak nám mohou být naši bližní ukradeni.

Zemřeli jsme zákonu s Kristem, protože zákon není našim cílem života, ale život v lásce, radosti, pokoji s Bohem a našimi bližními. Ap. Pavel k tomu napsal (*Řím 13,20*): *plnost zákona je láska*.

Řím 8,1-2: Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. DESATERO není zákon hříchu a smrti, ale je součástí zákona lásky. Mnohým láska k Bohu nestojí za to dodržovat jeho přikázání... Ale v Kristu Ježíši je to snadné. Ježíš dodržoval přikázání svého Otce (*Jan 15,10*), a i my je máme „z lásky k Bohu“ dodržovat, nikoliv že to bylo součástí staré smlouvy, nikoliv proto, abychom byli zachráněni, ale protože jsme zachráněni z lásky k Bohu a Pánu Ježíši. Ježíš nám svou mocí, svým příkladem a svým Duchem k tomu dává sílu. (*2 Kor 2,17*). V našem Pánu Ježíši můžeme

žít život podle Boží vůle, a ap. Pavel k tomu napsal v Řím 8, 19: „Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů.“ Všichni čekají až zástupy věrných den, co den dokazují v síle a Duchu Kristově svou oddanost Bohu, a lásku k bližním.

V Starém zákona kněží vykonávali svaté obřady v chrámu. My už nemáme (takový) chrám. Máme sloužit Bohu a Ježíš je našim veleknězem. Jsme všichni královské kněžstvo. Slovo Boží nezná laiky. V daném verši nejde o službu uvnitř společenství, ale navenek, přinést lidem evangelium, zprávu o Boží lásce, zjevit svým životem tu slávu Božích synů a dcer. Věrně plnit úlohu, pro kterou nás Ježíš vykoupil a umyl.

Moc vám přeji, abychom prostá slova Písma přijali do svého srdce, abychom i my jednou zpívali tu novou píseň o Bohu a Ježíši Kristu v Božím království.

Setba

V 13. kapitole evangelia Matouše vyprávěl Pán Ježíš zástupu lidí dvě podobenství o setbě. První podobenství je o rozsévači, který rozhodil semeno na své pole. (*Mat 13,3*) Některá semena padla podél cesty (to jsou ti, kteří nemají zájem o Boží slovo), některá na skalnatou půdu (slyšeli, ale nepokládali za důležité), některá do trní (starosti všedního dne a množství jiných zájmů Boží slovo udusily), a ta, co padla na úrodnou půdu, přinesla užitek. Na otázku, proč k zástupu mluví v podobenstvích a nevysvětlí duchovní význam těchto slov, připomněl proroctví *Izaiáše (Iz 30,9-10)* „*Nechcete poslouchat zákon Hospodínův*“.

Jak si vysvětlit jednání Pána Ježíše? Kázal přece svému vyvolenému lidu. Toužil po tom, aby přijali jeho poselství o Božím království, aby mu uvěřili, že je poslán Bohem, tím předpovězeným Mesiášem. A přesto ho vyzývají: „*Dej nám znamení*“ (*Mat 12,38*). Uzdravení nemocných, kříšení mrtvých, slova o milosti, o lásce, všechno jakoby vyznělo do prázdna. Udělej před námi show, ať ti můžeme věřit...!

Kdo chtěl slyšet pravdu, kdo chtěl vědět, mohl přijít. Téměř mi to připomíná událost v ráji po pádu Adama a Evy do hříchu. *Gen 3,22*: „*Tedy řekl Hospodin Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročez nyní, aby nevztáhl ruky své, a nezal také ze stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej.*“ Bůh, který chtěl

zachránit člověka, věděl, že člověka může napravit jen poznání, že poslušností Božímu zákonu, vlastně jen v závislosti na Bohu, v lásce k Bohu a mezi lidmi, může být zachráněn. To také bylo poselství, které přinesl Ježíš. Kdo chtěl, přijal jeho prostá slova. Kdo nechtěl pochopit, že jen život ve vztahu k Bohu a v lásce k lidem vede do Božího království, jeho slova slyšel, ale nerozuměl.

Druhé podobenství o rozsévači vypráví o tom, jak rozsel dobrou setbu. V noci přišel nepřítel a zasel koukol. (*Mat 13,24-25*). Když skončil své promluvy, propustil zástup, a svým apoštolům řekl, že rozsévačem je Syn člověka, pole představuje svět, dobré semeno jsou synové a dcery Božího království, koukolem jsou synové a dcery Zla.

Jak je možné, že ve vyvoleném národu, který po tisíciletí znal Boží působení a Boží slovo, se vyskytly synové Zla? Všechny knihy Starého zákona byly svědectvím. Celá bohoslužba byla zaměřená na budoucího Mesiáše. Tak mnoho bylo synů a dcer Izraele, a tak málo svého Mesiáše přijali a věřili mu? Jim vyhovovalo, co jim řekli ti, kteří byli odpovědní za výklad Písma zákoníci a farizejové (Židé, kteří lpěli na přísném dodržování předpisů a zákona). Nepotřebovali něco nového, co by změnilo jejich život. Byli v zajetí svých tisíciletých představ, obyčejů, návyků (tradice). Znali Písmo. Věděli, jak to Bůh zamýšlel. (*Mat 22,40*). Velkou část izraelských synů a dcer zahubila domýšlivost a pýcha vyvoleného národa. Očekávali Mesiáše, který pozvedne velikost jejich národa.

Všichni, ať někdo chce vidět nebo nechce slyšet, stojíme na prahu převratných událostí. Všichni to cítíme, sledujeme, s napětím očekáváme, co se stane zítra. Dnešní doba je podobná době před příchodem Pána Ježíše. Tehdy říkali, to se už nedá vydržet, někteří toužili po tom, aby už přišel Mesiáš. Dnes jen velký optimista věří ve světlé zítřky lidstva, v udržitelný (s ohledem na zdroje a životní prostředí) rozvoj lidské společnosti. Současný společenský řád vyčerpal svoje přednosti, a ve svém vývoji ke koncentraci a monopolizaci se nadnárodní společnosti mění v stínovou vládu ovlivňující skutečné vlády a život obyvatel. Jakoby tajemné síly vedou státníky k rozhodnutím a ústupkům, která jsou pro lidi nepochopitelná.

V křesťanské duchovní oblasti dneška je situace podobná době před působením Pána Ježíše. V podobenstvích zmíněný užitek měl být život synů a dcer Božích slávou Bohu a Ježíši Kristu, po vzoru jeho života v lásce k Bohu a lidem.

Jakoby na výsměch Bohu vznikaly a vznikají církve a společenství, která ve svém učení mají větší nebo menší odklon od slova Božího, a všechny tvrdí, že následují Ježíše Krista. Vztahy lásky jsou v mnoha skupinách a společenstvích jen povrchní pojem. Tradice (traditio tj. vyprávění, zvyky, obyčeje), přijaté v průběhu tisíciletého vývoje jsou důležitější než prosté Boží slovo. Některé tradice jsou nejen popřením jediného pravého Boha, ale také hrubou modloslužbou. Doktoři teologie se předhánějí, kdo přinese lepší důvody pro zrušení Božího zákona. Zatímco z knih Mojžíšových pochopili, že desatero není nic jiného než zákon lásky, dnes se snaží různí pisatelé dokazovat, že v Kristu je každý den odpočinkem, že je úplně jedno kolik bohů máme, že k Bohu vede tisíce cest.

Podobenství o rozséváči, o užitku semen, která padla na úrodnou půdu, o tom, že pšenice poroste s koukolem až do žní, je slovem pro pravé věrné. Vyzývá nás, abychom naučení skrytá v podobenství přijali, následovali svým životem Ježíše Krista, který žil vzorný život podle Božích přikázání, ukázal, jak lze žít v lásce k Bohu a k lidem, tuto lásku dokázal až do smrti kříže. Věřil v jediného pravého Boha (*Jan 17,3*), svého Otce (*Jan 20,17*), a byl vzkříšen. Dnes ve své úloze velekněze se stará o úrodu, o svoje věrné, a připravuje je na svůj brzký slavný příchod.

Kdo chce slyšet jeho pozvání, bude se muset rozhodnout, zda uvěří Božímu slovu nebo náboženské tradici.

Přeji vám všem, uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.

Způsob Boží

Fil 2,5-8: Budiž tedy tatáž mysl při vás, jaká byla při Kristu Ježíši, který jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijal, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.

Jak by mohl být člověk narozený z ženy (*Gal 4,4*), Syn člověka, Syn Boží apoštolem přirovnán k Bohu? Je nemyslitelné, aby potomek Adama a Evy, stvořených bytostí byl porovnán, být roven ke Stvořiteli.

Úvod vysvětluje, co ap. Pavel chtěl sdělit sboru do Filipi. „*At' je při vás stejná mysl, jako při Kristu Ježíši*“. MÍT PODOBNÉ UVAŽOVÁNÍ JAKO JEŽIŠ. Předpokládejme, že pokračováním textu povýšil apoštol

svého Mistra, Pána, na boha nebo ho pokládal za boha. Znamenalo by to, že své čtenáře ve Filipi pokládal za schopné mít podobné smýšlení jako Bůh? To by si Žid, rabi (vyučení v rabínské škole) nikdy nedovolil, a je to nemožná myšlenka i pro nás. Text je přáním, poučit se z příkladu našeho Mistra, Pána, krále a bratra, který tu těžší cestu k Bohu šel před námi, ukázal nám, jak žít, a chce, aby ho následovali. Pán Ježíš měl od svého Otce obrovskou moc Ducha svatého, ani v nejmenším nemyslel na rovnost s Bohem.

„*Způsob Boží*“? Způsob je postup, jednání za určitým cílem. Být ve „způsobu Božím“ pro člověka znamená, jednat podle vůle a ustanovení, které Bůh člověku dal, aby došel do Božího království. Jít po Boží cestě. Pro Pána Ježíše to byla cesta záchrany člověka, dávno předurčené, předpověděné, která byla Božím plánem. Pán Ježíš, toužil naplnit vůli svého Otce. „Způsob Boží“ by mohl být chápán jako působení a jednání v moci Boží. Pán Ježíš byl poslán svým Otcem, byl předurčen jako Mesiáš (pomazaný zachránce), a při svém křtu dostal od svého Otce mimořádnou moc v Duchu svatém. Tato moc udivovala mnoho lidí, a sloužila Pánu Ježíši k potvrzení své úlohy Mesiáše. „Způsob Boží“ neznamená, že Pán Ježíš byl nebo je rovný Bohu, ale ukazuje Boží vlastnosti a vztah k člověku ve správném světle ve svém Synu (na rozdíl od tehdejšího chápání).

„*Nepoložil za loupež být roven Bohu*“. Loupež byla tehdy jiný výraz pro kořist, zisk. V čem měla být tato rovnost s Bohem? Už jsme poukázali, že porovnávat se s Bohem, je pro člověka naprosto nemyslitelné. Ducha svého Otce, kterou dostal pro důkaz, že je Mesiášem, nepovažoval za kořist nebo zisk, který ho povyšuje. Neusiloval o to, a ani na to nemyslel. Jinými slovy: moc Ducha svatého nevedla Pána Ježíše k pýše nad ostatními lidmi. Čtenáře mate pojem „*být roven Bohu*“? Žádný duchovní dar nemůže člověka učinit být roven Bohu, přestože ho z toho obvinili Židé. Podle apoštola ani v nás by neměly duchovní dary jako např. poznání, jediná pravá církev, moc nad demony, dary uzdravování vyvolat pocity nadnesenosti, svatosti, lepší cesty, výlučnosti učení církve.

„*Sebe samého zmařil, způsob služebníka přijal*“. Měl nějakou jinou než lidskou přirozenost, kterou odevzdal, a stal se služebníkem? Od svého mládí věděl, že je předurčen pro zvláštní úlohu. Ze spisů Starého zákona věděl o úloze Mesiáše. Mohl se těšit a radovat z Božího vedení.

Kdy se rozhodl stát se služebníkem lidí? Mladí lidé se připravují na svá budoucí povolání, na svou službu lidem, tak byl i Ježíš připravován svou matkou, Duchem Božím na své budoucí poslání. Mladý člověk se napřed naučí poznávat své já. Dospělým se stává, když pozná, že není na světě jen pro sebe. To poznal i Ježíš. Jeho vedla naprostá oddanost svému Otci, (toto vědomí bylo u izraelských synů velmi silné), vědomí své úlohy, vedení Duchem svého Otce, touha zúčastnit se velkolepého plánu záchrany člověka. Nepovažoval své postavení za výsadu, ale za příležitost sloužit, tak jako učil, zapřít sama sebe a plnit Boží vůli. Ne má vůle, ale tvá vůle se staň, Otče.

„*Ve způsobu nalezen jako člověk*“. Když Pilát dal Ježíše zbičovat a zakrváceného s výrazem bolesti na tváři s trnovou korunou postavil před Židy a řekl: „*Hle, člověk*“, chtěl v nich budit soucit, ukázat, že v něm není nic božského, z kterého ho obviňovali Židé. Pán Ježíš po celou dobu svého veřejného života (čti evangelia) měl stejné potřeby, žil, modlil se jako člověk. Ve způsobu svého bytí (v způsobu života) byl plně člověkem. Nemohl být bohem, protože by nesplnil svou úlohu Mesiáše, Božího beránka, který snímá hříchy světa. Měl moc se vyhnout, zničit své trýznitele, ale neudělal to, protože celý plán spasení by selhal. Lidé svedeni velekněžími a satanem volali: Ukřižuj ho. Tak velká byla jejich nenávisť k člověku, který jim prokazoval jen dobro. Pýcha, fanatismus lidí, a obava o své postavení a moc využil satan, aby je poštvál proti tomu, který měl být obětován i pro ně, pro hříchy světa. Láska k Otci, láska k lidem ho vedla, že zapřel sama sebe, a dokázal, že láska zvítězí nad smrtí. V tomto duchu a cestě svého Mistra můžeme zvítězit i my.

„*Poslušný jsa učiněn*“? Spíše měl překlad znít „stal se poslušným“ nebo „byl poslušným“. Jak mnoho křesťanů by potřebovalo tuto poslušnost vůči svému Bohu, vůči nebeskému Otci a jeho příkázáním. To není slepé, ale vědomé respektování Božího zákona a záměru, z lásky ke svému Stvořiteli a k lidem, podle Ježíšova příkladu.

Každý upřímný následovník Ježíše Krista, ať vezme svůj kříž a následuje svého Pána, krále a bratra. On šel před námi a je připraven pomoci všem, kdo věří v jediného pravého Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista.

To přeji z celého srdce všem následovníkům Pána Ježíše.

Mnohokrát mluvíval Bůh

Židům 1,1-3: Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem. Když dokonal očištění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech.

Mnohokrát se Bůh snažil upoutat pozornost lidí, aby se obrátili k Němu, aby žili podle jeho přikázání, aby upravili své vztahy k Němu a mezi sebou v duchu lásky. Až nakonec poslal svého Syna, člověka narozeného z ženy, aby lidem ukázal pravou Boží podstatu.

Pisatel knihy Židům, konstatuje po pravdě, že lidé dostali tolik varování, a nakonec i Ježíš přišel ukázat, jaký je Bůh. Na rozdíl od Aristotela, který jako „podstatu“ označil jen vlastnosti hmoty, jiní začali používat tento pojem jako trvalé, „neměnné osobní vlastnosti“. Pán Ježíš proto svým životem, svým slovem vyjadřoval trvalé osobní vlastnosti, jako měl Bůh, jeho Otec. Ve světě je běžné, že synové dědí a přijímají osobní vlastnosti svých otců. Není neobvyklé, že Pán Ježíš je označen jako „výraz Boží podstaty“. Je zřejmé, že Pán Ježíš nevlastnil všechny vlastnosti a možnosti svého Otce, ale jen ty, které byly a jsou významné pro život lidí. Člověk, Bohem stvořená bytost, se nemůže domáhat toho, aby měl všechny vlastnosti svého Stvořitele. Člověk se nemůže stát svým vlastním Stvořitelem.

Mnohá nedorozumění způsobila část věty „skrze něhož stvořil i věky“. Na tom ztroskotaly téměř všechny křesťanské církve. Jednak převzaly po koncilu 325 božství Ježíše Krista, a jednak po Lutherovi, který se s tím nevyrovnal ve své reformaci. A k dovršení všeho různí pisatelé vyvodili z toho chybné dogma, že Ježíš je samotným stvořitelem. A církve se s tímto falešným dogmatem dodnes nemohou vyrovnat.

Znovu opakují, že slovíčko SKRZE neznamená „prostřednictvím, za pomoci“. Řecké slovíčko DIA, které je překládáno do češtiny, ale i jiných jazyků SKRZE (durch, through, attraverso) znamená spíše přes, průhledem. Např. známé rčení „Snáze projde velbloud (silné lano) SKRZE ucho jehly, než boháč do království nebeského.“ Nikdo nebude tvrdit, že „ucho jehly je nástrojem nebo činitelem, které dostane boháče do království nebeského. Ucho jehly, přes které neprojde silné lano pro ukotvení lodí, je rozměrem, omezením, pro porovnání s možností bohá-

če dojít do království nebeského. Předložka DIA se nám objevuje v slovech jako „diagram, dialog, diakritika“ (a v tomto smyslu „rozlišení, výměna slov, rozlišení zvuku písmen“). Překlad by mohl znít: „Bůh stvořil věky, s ohledem na svůj záměr poslat na svět svého Syna“. Vzhledem k tomu, že mnoho teologů zná řečtinu, do které byly přeloženy spisy Nového zákona, je téměř s podivem, že nikoho tento problém nezajímá. Jako by jim chybné pochopení slova SKRZE vyhovovalo.

„Odlesk Boží slávy“ je nepochybně přitažlivou vlastností, která pro následovníky Krista znamená ujištění, že Bůh dal Pánu Ježíši všechno, co potřeboval, aby mohl ukázat lidem Boží podstatu. Boží podstata jsou neměnné Boží vlastnosti. Co je podstatou člověka? Voda, tělo, vzhled, postava? Chápeme, že lidskou podstatou je to, co je v člověku, co se trvale projevuje navenek, a to jeho myšlení, chování, jednání, vyjadřování. Za Boží podstatu považujeme způsob, jednání, jaké Bůh projevuje vůči člověku. V tomto smyslu jsou naše představy a slova omezená pouze na to, co jsme o Bohu mohli poznat. Nesmírné vědění a moc Boží, která je nad naše chápání a poznání, je také Boží podstatou, ale o tom nemůžeme v naší omezené mysli uvažovat. Až jednou v Božím království poznáme i další znaky Boží podstaty. Domněnka, že projev Boží podstaty, kterou nám přinesl Ježíš (kdo vidí mne, vidí Otce; Otec je ve mně a já v Otcí; vše, co mi dává Otec, to dělám) povyšuje Ježíše na boha je stejně chybná, jako považovat mimořádnou moc Božeho ducha za rovnost Ježíše se svým Otcem. A stále cituji verše *Jan 17,3; 20,17; 1 Tim 2,5; 1 Kor 8,6*; a stále znovu se objevují lidé, kteří se drží falešných dogmat, která jedinečnost Boha Otce popírají, a kreslí „diagramy“ o vztazích nebeských bytostí. Lidská mysl je příliš omezená, aby mohla přes jasné Boží slovo, vymýšlet vztahy, o kterých mohou jen snít.

Ježíš, Boží syn, Syn člověka, který se narodil stvořitelským zásahem svého Otce, měl lidské vlastnosti jako kdokoliv z nás. Byl veden od svého mládí Duchem svého Otce, aby dokázal, že Boží vůli lze plnit, jeho přikázání lze dodržet, jeho láska překoná znevážení, utrpení a smrt jako člověk, a to i přesto, že měl možnost se svému údělu vyhnout, zničit své nepřátele. To neudělal pro nás, aby dokázal, že každý, kdo chce jít jeho cestou, má stejné možnosti. Tisíce mučedníků, kteří položili své životy pro Boha a pro Ježíše jsou svědectvím.

Ježíš jako člověk zvítězil svou láskou k svému Otcí a k nám i nad smrtí. A za to byl vzkříšen, povýšen k trůnu Božím, stal se našim ve-

leknězem, prostředníkem, Pánem, králem a BRATREM. *Židům 2,11-12: A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: „Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit“.*

Ježíš mnohým mnohokrát připomíná, že život je jen jeden. A jediná záchrana pro věčný život je v jediném pravém Bohu, a v tom, kterého poslal, našem bratru Ježíši Kristu.

Jak toužíme po tom, aby všichni, kteří dosud váhali, DNES uslyšeli jeho hlas.

Důvěra v Boha

Židům 2,13: Také já svou důvěru složím v Boha

Kdo nezná Bibli, je překvapen, že se jedná o výrok Pána Ježíše, který věří ve svého Boha. V předchozím verši jmenuje své apoštoly a následovníky svými bratry, ke kterým se přiznává před svým Bohem. V 17. verši je psáno, že ve všem byl jako jeho bratři, aby se mohl stát jejich veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě. *Žid 3,1: Proto, bratři, vy, kteří jste svatí a máte účast na nebeském povolání, hleďte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše.*

Důvěra nebo víra je neochvějná jistota v Boží vedení, pokud se mu člověk plně odevzdá. Ve více případech byla víra podmínkou pro uzdravení. *Mat 9,21.29; 15,28; Mk 10,52.* Někteří lékaři dnes parafrázuji: „Víra uzdravuje“, mají na mysli nikoliv víru v Boha, ale víru nemocného, že se uzdraví. To ovšem není víra, o které je psáno v Písmu. Tam to je víra v Boha a moc, kterou Ježíš dostal v Duchu svého Otce. Dokonce je psáno, že Ježíš ve svém rodném městečku nemohl učinit více zázraků (*Mk 6,5.6*) pro malou víru jeho rodáků. Neměl tu moc, nebo mu Duch jeho Otce dal najevo, že lidé nevěří v jeho poslání Mesiáše? Je patrné, že pravá víra v Boha je určitou podmínkou pro působení Božího Ducha. Varováním pro nás dnes, a pro poslední dobu je také *Zj 14,12.* Tu jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostříhají příkázání Božích a víry Ježíšovy.

Mnozí křesťané neradi slyší o příkázání Božích. Rádi by je sprovodily ze světa, protože většina porušuje první čtyři příkázání. Bez nich bychom vůbec nevěděli, jak vyjádřit svou lásku k Bohu. A přestože všichni je znají, láska k Bohu jim nestojí za to je dodržovat. Tak „velká“ je jejich láska. Jaký div, že dnešní křesťané mají nejen malou víru, ale i

žádnou moc Božího ducha a jeho ovoce. Přestože Ježíš (*Jan 15,10*) dodržoval přikázání svého Otce, a klade to jako podmínku, abychom mu patřili... Což, křesťané nedovedou číst?

Cesta do Božího království po vzoru Pána Ježíše, a v smyslu jeho slov, která nám zanechal, je velmi prostá: *Miluj Boha z celého srdce, ze vsí síly své a ze vsí mysli své a bližního svého jako sebe samého*. Bůh vložil do přírody, do každého tvora, do každého člověka kousek lásky, a touží po tom, aby člověk jim stvořený, tuto lásku opětoval ve svých vztazích k Bohu a k lidem. Věčné evangelium (dobrá zpráva) je o tom, že Bůh dělá vše, aby člověka dostal zpět do stavu, kdy ho stvořil. (*Jan 3,16: Tak Bůh miloval svět...*). *Poslal na svět i svého Syna, aby každý, kdo v Něho uvěří, nezahynul, a měl život věčný*.

Toto evangelium znají téměř všichni křesťané, ale naplnit myšlenky Ježíše Krista, dodržovat vztah lásky k Bohu a k lidem to je téměř nesplnitelné přání. Raději napsali tlustospisy, co mohou a nemusí, vymysleli obřady, modly, svatosti, novény, očistec, vytržení, které má být náhradním očištěm pro ty, kteří to do příchodu Ježíše Krista nestihli. Konají velká shromáždění, na kterých předvádějí svoje divy a zázraky. Hlásají evangelium prosperity, svobody od všeho, co by museli a nechtěli dodržovat, a všichni jsou přesvědčeni, že to je cesta do Božího království. Prosté Boží slovo je pro ně jen příležitostí vyzobat, co se jim hodí do jejich schématu křesťanství.

Kniha Židům opakuje několikrát: *DNES, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte srdce svá. (Žd 3,7.15; 4,7). V Janovu evangelii: Ovce mé hlas můj slyší, já je znám a následují mne, a já jim dám věčný život. (Jan10,27.28).*

Přeji všem upřímným následovníkům Ježíše Krista, aby DNES uslyšeli jeho hlas.

Miluj Pána Boha svého

Marek 12,29-30: A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest. Proto milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání.

Ptal jsem se svých bratří a sester, jaký zákon Bůh napíše na naše srdce a do naší mysli, a téměř všichni odpověděli DESATERO. (*Jer 31,33; Žd 8,10; 10,16*). Řekl jsem jim, že jsou v omylu. Židé velmi záhy

pochopili, že DESATERO není jen zákon, ale Boží přání, aby lidé žili v lásce k Bohu a k lidem. Slova o přikázání lásky jsou v promluvách Pána Ježíše (*Mat 22,37; Mk 12,30.33; Lk 10,27*). Slovo milovat, milosrdenství, milost se často vyskytují v jeho projevech. Tato slova jsou odvozená od lásky a slovesa „milovat“.

V *Zjev. 14* nese anděl věčné evangelium a volal... Většina křesťanů považuje za evangelium jen zprávu o Ježíši Kristu, o jeho životu, působení, smrti a vzkříšení. Přitom sám Pán Ježíš více hovořil o Božím království. (*Mat 4,23; 9,35;11,5;21,14;26,13; Mk 1,14.15; 13,10; Lk 4,18;7,27; 9,6*). Za malé evangelium nebo jeho stručné shrnutí je považováno *Jan 3,16*. Málokdo si všimá úvodu verše: „*Tak Bůh miloval svět...*“ V souhrnu je to o tom, že náš nebeský Otec, jediný pravý Bůh to je, kdo stvořil svět. Do člověka, přírody, tvorů vložil svou lásku a touží potom, aby lidé Jeho hledali svým srdcem (*Jer 29,13*). Ve svém Synu Pánu Ježíši projevil svou lásku k člověku. Pán Ježíš naplnil vůli svého Otce jako Syn milující svého Otce a v lásce k lidem dokázal, že láska zvítězí. Po svém vzkříšení je jeho úkolem, každého, kdo jej přijme a touží jít jeho cestou, přeměnit v apoštola lásky. Pravá úcta k Bohu, která se projevuje především v lásce k jedinému pravému Bohu, k jeho Synu Ježíši Kristu (našemu Pánu, bratru, veleknězi) a ke svým bližním, bude náplní vztahů v Božím království.

Jak hluboce litujeme promarněného času, úsilí, slov, nadějí, které svět vynakládá na budování „lepšíh zítřků“ a většina lidí nechápe, že bez lásky k Bohu nelze žádný lepší svět vybudovat. Kdyby „křesťanské“ církve od počátku své existence uplatnili skutečnou lásku k Bohu a k lidem, svět mohl vypadat jinak. Jen bláhový člověk zahleděný do „úspěchů vědy“ doufá, že lidstvo přežije.

Co znamená milovat Boha? Ctít, hovořit o NĚm, předkládat mu své prosby (*Fil 4,6-8*), tj. modlitby. Pro izraelský lid, který vytáhl z Egypta, dal na kamenných deskách pouhých deset přikázání, z nichž první čtyři jsou vyjádřením lásky k Bohu. Jak mnoho lidí káže o Bohu, píše knihy o Bohu, a pouhá čtyři přikázání jim nestojí za to, aby je dodrželi. Tak velká je jejich láska k Bohu. Je to hrozné, jak lidé dokázali znetvořit víru v jediného pravého Boha, evangelium Boží lásky a Božího království. Dnes se téměř nenajde křesťanská církev, která by dodržovala všechna čtyři přikázání. Přitom Pán Ježíš kladl velký důraz na dodržování přikázání. (*Mat 5,17.18; 15,3; 19,17; Mk 7,6-8*). U *Jana 12,50*

spojuje důležitost dodržet přikázání s věčným životem. Podobně jako *Jan 17,3*.

Apoštol Pavel, kterého někteří považují za nositele nové teologie osvobození od zákona v *Řím 13,10* píše „*plnost zákona je láska*“. Často je také citováno *Řím 10,4*: „*Konec zákona je Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu*.“ Tím není míněno, že zákon je odstraněn a všechny život je jen ospravedlnění v Kristu, ale ten, kdo bude dodržovat přikázání, kdo bude žít podle vzoru svého Mistra, Pána a bratra, a nepřestupuje přikázání, pro něho je Ježíš konec zákona.

Milovat svého jediného pravého Boha, Otce Pána Ježíše Krista znamená milovat jeho Syna, jeho způsob života a jeho slovo jako Boží slovo. (*Jan 3,24; 5,24; 14,10.23.24; 17,17*). Bůh slíbil, že těm, kdo po tom touží, napíše svůj zákon do jejich srdce a jejich mysli (*Ez 11,19.20; Žid 10,16*). A tak jako Pán Ježíš, i já chci dodržovat přikázání svého Otce, plnit jeho vůli a zůstat v jeho lásce. To přeji vám všem.

Kdo chce být přední

Marek 10,44: A kdokoliv z vás chtěl by býti přední, ať je služebníkem všech.

Je zajímavé, že v době Pána Ježíše někteří Židé, kteří očekávali Mesiáše jako hrdinu a vojevůdce, se domnívali, že Mesiáš se stane králem a oni, vyvolený národ se stanou místodržícími a poradci a budou vládnout celému světu. Tato myšlenka je dodnes zastávána některými finančně významnými rody Západu a živí staronovou myšlenku NWO (Nový světový řád, tj. jednotná světová vláda). Dva z apoštolů si přáli být králi Izraele po levici a po pravici (*Mk 10,37*). Možná to bylo jen přání být svému Mistru a Pánu v jeho slávě co nejbližší. Myšlenka patřit mezi elitu, vládnout, mít moc, má hluboké kořeny.

Ježíš svým jednáním, svými výroky vysvětlil přijatelnější a principu lásky bližší představu své vlády, jejíž základem je Boží láska. (*Mat 5,44; Luk 7,47; Jan 10,17; 14,15.21.23; 15,10; 16,27*). Dokonce se nazval našim bratrem. (*Mat 12,49; Mk 3,34; Lk 8,21; Mat 25,40; 28,10; Jan 20,17*). To je nádherná představa Boží rodiny a Boží vlády, která je blízká našim srdcím. V prostředí lásky, kde nikdo druhému nevládne, a každý má na mysli radost a štěstí druhého (*Gal 6,2*) se jako mlha rozplynou pokusy o malichernosti a nicotnosti světa.

Slovo láska má ve světě mnohoznačný pojem, ale duchovní blízkost a starost o své milé kolem sebe, vlastně o všechny lidi je tou silou, která nás přitahuje k Bohu. Vztahy lásky jsou nejkrásnějšími vztahy, které si můžeme mezi lidmi a ve vztahu k Bohu přát. Ježíš nejen kázal, učil, ale svým životem a smrtí ukázal a svým vzkříšením a mocí je připraven nás k této lásce dovést. Kde zůstává svět se svými hesly a idejemi, které jsou pravdivé jen v okamžiku, kdy jsou vysloveny.

Když jsem byl mladý muž žádoucí vznešených cílů, divil jsem se, jak je možné, že lidé věří nějaké staré knize, která je možná pro nemocné, pro starce nad hrobem. Nyní po téměř padesáti letech, kdy jsem uvěřil, nemohu pochopit, jak lidé nechtějí vidět jednoduchost a přitažlivost Boží vlády a jeho obrazu v Ježíši Kristu. Pokud někdo připomene začátky Slovanů v Českých zemích, Karla IV., husitské války, třicetiletou válku, události 19. a 20. století, lidé znají tyto události jen z toho, že se vyučuje dějepis. O víře v Boha mnozí vědí jen z toho, že lidé chodí do kostela, mají nějakou víru, že je o ní psáno v Bibli. Dějiny byly ovlivněny vírou v Boha, mnohdy v zkreslené podobě, že se víra stala výsměchem Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu. Skutečnost, že pár evangelií, několik dopisů má svou přitažlivost i po dvou tisíci letech, a láska k Bohu a k lidem je jediným principem, kterým lidstvo mohlo spolu žít šťastně bez válek a bojů, je i dnes výzvou pro poslední dobu dějin naší civilizace. Bez lásky a naděje na život v Božím království ztrácí běžný světský život svůj smysl a cíl. Bez Boha a bez Ježíše Krista se zdá život člověka jen krutým omylem přírody. Narodit se, třicet let se připravovat na svůj život, třicet až čtyřicet let pracovat a deset nebo dvacet let umírat, a nic jiného, to je smutný ideál života. Není divu, že lidé chtějí ze života urvat, co se dá, bez ohledu na ostatní, na své okolí, na přírodu.

Pro každého je dnes ještě čas přijmout Boha a Ježíše Krista. Smyslem následování Krista je nejen vlastní příprava, ale také služba jiným, aby poznali víru v Boha. Nechápu, že tak mnoho lidí dokáže nadšeně mluvit, psát o víře, ale jejich život tomu neodpovídá. Domnívají se, že jsou pupkem světa, studnicí moudrosti, těmi, kteří vládnou ovečkami, a neuvědomují si naučení svého Mistra. Potřebují slyšet: „*Kdo chce být největší mezi vámi, ať je vaším služebníkem.*“

Prosím vás, milí čtenáři, bratři a sestry, obraťme se k Bohu a dokonavatelé naší víry (*Žd 12,2*), k našemu bratru Ježíši Kristu (*Žd 2,11*), aby do našeho života přinesl radost, pokoj, naději a lásku.

Víra a spravedlnost

Gen 15,6: I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.

Rozumíme také tomu, co oba pojmy (víra a spravedlnost) znamenají, a proč Bůh klade tak velký důraz na víru? V běžném životě věřit něčemu nebo někomu je zcela běžné. Věříme tomu, co nám hlasatel v televizi oznamuje, důvěřujeme, že oznámená zpráva je pravdivá. Věříme řidiči, že nás autobusem doveze na určené místo. Věříme, že chléb, který kupujeme je výživný, a není škodlivý. Bez důvěry v nejrůznějších denních vztazích by se náš život stal prakticky nemožným. Lze víru v Boha považovat také jen za prostou důvěru, že nás nezklame? Nebo je víra k Bohu mnohem hlubší, širší, významnější pro náš život? Víra v Boha se dá přirovnat k manželství. Spojujeme svůj život se svým partnerem, až nás smrt rozdělí.

Víra a láska k Bohu patří k sobě. Víra v Boha znamená naprostou důvěru, jistotu a věrnost. Bůh Stvořitel jedná s člověkem jako se sobě rovným. Mohl by přece člověku nařídít, donutit, uvrhnout do nesnází, až by člověk sám žebral o milost. Láska takto nejedná. Tak jako moudří rodiče se snaží, aby jejich děti byly přesvědčeny, že mají na mysli jen jejich prospěch, zdárný život, tak jedná i Stvořitel s člověkem. A odpověď člověka by měla být úcta, dodržování přání a moudrých přikázání Božích pro život člověka. Vztah víry má ještě jednu skrytou vlastnost. Tak jako děti mají za svůj vzor své rodiče (přes pubertální sklony) často jsou kopii svých rodičů. Způsoby a jednání rodičů mají hluboký vliv na chování jejich potomků. Vztah lásky k Bohu má svůj hluboký vliv na chování člověka, nejen vzorem (dnes v Ježíši Kristu), ale svým působením na povahu člověka. Změnu povahy, kterou nedokáže žádné výchovné prostředky a metody, dokáže vztah člověka k Bohu. Bůh mění člověka svou láskou a svým Duchem.

Spravedlnost je obvykle chápána jako jednání podle práva. Například spravedlnost podle zákona a spravedlnost mravní. Zákony jsou hranice, které si lidé nastavili, aby jejich společný život byl snesitelný. Lidské zákony nemají sílu postihnout veškeré jednání člověka. Hrubá slova vůči manželce nebo dětem zákon netrestá, přestože mnohdy zasáhnou hluboko do vědomí člověka, a mohou mít zničující vliv na budoucnost dětí. Boží zákon je v tomto směru dokonalejší. Boží slovo je jako oboustranný meč, zasahuje do hloubi duše i ducha. Boží zákon lásky je všeo-

becně platný zákon, nepřekonatelný, zahrnuje jednání i myšlení člověka. Spravedlnost není jen požadavek, aby ti druzí jednali spravedlivě, ale především, aby každý sám před Bohem napřed jednal spravedlivě. Víra je tím spojením s Bohem, a láska tím prostředkem, kterým Bůh mění člověka k obrazu svému, a proto je Abrahamovi víra počtená za spravedlnost. (odpuštění hříchů, tlusté čáry za minulostí). Napíší svůj zákon na jejich srdce, a jejich mysl, a budou MÝM LIDEM, a BUDU JEJICH BOHEM. (Mám rád verš o nejúžasnější transplantaci srdce *Ez 11,19*).

Někdo by si možná kladl otázku, jak je možné, že Bůh považoval Abrahamovu víru za spravedlnost, když žádný zákon neexistoval? Opravdu? Pokud někomu hluboce věříme, máme k němu opravdovou lásku, nemáme žádný zákon? Nevložil Bůh do přírody, do každého tvora, do každého člověka svou lásku? Uvědomujete si vůbec ten obrovský zázrak života, který v nepatrném zárodku, semínku obsahuje život člověka. Kdo učí miminko se hlásit k světu, a mít vztah k tomu, kdo o něj pečuje? Kdo učí dítě, aby se snažilo poznat svět? Jak je možné, že dostane rozumové vlastnosti? Nebylo Božím přáním a záměrem, aby lidé mezi sebou žili v lásce?

Gen 18,19: „ Nebo znám jej; protože přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil. “

Člověk, který miluje, bude úzkostlivě dbát, aby neporušil vztah lásky, a splní každé přání toho druhého, které bude v jeho silách a možnostech. Tak i ve vztahu vůči Bohu. Je mi líto, že lidé snáze vyrobí popsané stohy papírů, proč nemohou to či ono splnit, nebo dokonce se domnívají, že milost je od toho, aby pokryla všechny jejich špinavosti i po vyznání své víry v Boha. Tak milují lidé Boha, že ukřižovali i jeho Syna, protože jim říkal něco jiného, než chtěli slyšet. Nádherný vzor života Ježíše Krista, čistotu Božího slova, táhnou svým bahnem a prohlašují, že milost přikryje všechny jejich hříchy.

Nečetli Bibli. *1 Petrův 2,24: „ On na svém těle vzal naše hříchy' na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. “* Zde není psáno o tom, že můžeme po vyznání víry a křtu dále hřešit a porušovat Boží zákon nebo se vymlouvat na to, že zákon nelze dodržet, a proto jej raději nebudeme plnit vůbec a prohlásíme za odstraněný.

Poznání Boha přivedlo Marii, hříšnou ženu k Ježíši, který jí odpustil, a projevila mu svou vděčnost vším, co měla. Poznání Boha a Ježíše Krista bylo, co způsobilo, že žena u studny zanechala své vědro a vodu, a utíkala do vesnice říci svým sousedům, že přišel Mesiáš. Víra a láska k Bohu to byla, která přiměla apoštoly, aby na vyzvání Ježíše šli za ním. Víra a láska Bohu to je, že toužíme jít cestou svého vzoru, svého Mistra, zachránce, velekněze a bratra.

Tak mnoho přeji vám všem, aby vztah k Bohu, poznání Ježíše Krista v nás způsobilo touhu žít v radosti, lásce a pokoji s Bohem.

Oslav svého Syna

Jan 17,1-5: „Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: "Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět“.

Začátek „velekněžské modlitby Pána Ježíše“ je potvrzením naprosté podřízenosti Pána Ježíše svému Bohu, svému Otci. Pán Ježíš byl předpovězeným Mesiášem, narozeným Božím stvořitelským zásahem z ženy (*Gal 4,4*) a naplněním prorocké vize Daniela (*Dan 7,13*) a dalších proctví. Žil životem člověka, pokoušen od satana (*Luk 4,1-14*), modlil se k svému Otci, zemřel mučivou smrtí na kříži jako Beránek Boží, který snímá hříchy světa (*Jan 1,29.36*) za nás a naše hříchy. Po třech dnech a třech nocích byl vzkříšen (*Mat 12,40*), v oslaveném (změněném s novými vlastnostmi) lidském těle vstoupil k Bohu svému a Otci svému (*Jan 20,17*), kde byl uveden do velekněžské úlohy. Večer téhož dne se ukázal učedníkům (*Luk 24,39.40*).

Pán Ježíš má vedle svého Otce vysoké postavení. Dostal veškerou moc na nebi a na zemi (*Mat 28,18*). Bůh andělům přikázal, aby se mu poklonili (*Žid 1,6*), dal mu jméno nad jakékoliv jméno, aby se v jeho jméno sklonilo každé koleno (*Fil 2,9-11*). Celá druhá kapitola knihy Židům nám podává zprávu o jeho velekněžství (úloze prostředníka), a své následovníky nazývá svými bratry. Mnozí by rádi viděli v Pánu Ježíši boha. Jeho život, úloha velekněze vedle jediného, pravého Boha, jeho nebeského Otce, vylučuje božství Pána Ježíše. Velekněz a pro-

středník mezi člověkem a Bohem nemůže být sám bohem. Nyní sedí Pán Ježíš na trůnu *po pravici svého Otce* (Zjev 3,21). Slíbil, že ti, kteří zvítězí, budou sedět s ním na jeho trůnu. Nikdy, nikdo se nestane bohem, tím že bude Bohu blíž, a náš nebeský Otec Bůh zůstane jediným a pravým Bohem.

„*Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe*“. Sláva je věhlas, obecná známost vyvolávající úctu, obdiv, vděčnost. Dotýká se citů, srdce, myslí člověka a touhu následovat. Sláva Boží je spojována také se září, oslňujícím světlem (Lk 2,9). V proroctví *Daniela* je zmíněna také Ježíšova sláva. V knize *Žid 1,3* je Pán Ježíš odleskem Boží slávy. Pán Ježíš ve své modlitbě prosí svého Otce, aby mu dal sílu unést utrpení, které má dokázat Boží záměr, že láska zvítězí nad smrtí. Svým životem podle Božího zákona (Jan 15,10), láskou a dokonalostí dokázal jako člověk Boží slávu, kterou může naplnit každý člověk. (Mat 5,48). Jeho příklad, vzor a jeho Duch vzbuzují touhou stát se opravdovými následovníky svého Mistra, Pána, krále a bratra. V Boží síle to Ježíš dokázal, a tím oslavil svého Otce. Na nás je, abychom šli cestou, kterou šel Ježíš (Jan 14,6) před námi. A tím bude oslaven Bůh a Ježíš.

„*Oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět*.“ Text je často používán pro důkaz, že Ježíš měl preexistenci před svým narozením v nebi u svého Otce, a někteří dokonce tvrdí, že Ježíš je Stvořitelem. Oboje je nesprávné. Inkarnace tj. vtělení božské bytosti do člověka je nebiblická, pohanská představa, a všechna proroctví budoucího Mesiáše by nebyla pravdivá. Jak může být někdo v budoucnosti, pokud už existuje v minulosti, a dokonce před stvořením světa? Bůh jako odpověď na vzpouru v nebi, kdy jeden z mocných andělů se chtěl povýšit na úroveň Boha, se rozhodl odpovědět láskou. Stvořil svět a člověka se svobodnou vůlí. Ještě před stvořením předvídal průběh událostí, a jako vrchol své lásky nejen daruje svého Syna, ale v něm ukáže svou pravou podstatu. Světlo naděje na budoucí vysvobození, na budoucí slávu Božích synů následujících Mesiáše, předpovězeného v proroctvích a symbolech bohoslužby bylo tou slávou, kterou byl očekáván král Izraele a budoucí vládce.

Volání k pokání

Matouš 9,13: Jděte vy raději a učte se, co jest to: Milosrdenství chci, a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných k pokání.

Pán Ježíš se stal známým také tím, že bořil zažitě hradby mezi lidmi, a vysvětloval, co Bůh, jeho Otec, požaduje po lidech. Uvedený výrok je příkladem, který ukazuje na smysl lidských vztahů, a vztahů k Bohu. Na výtku, že jí s celníky a hříšníky, jim vytýkal jejich nepřívětivost, nelásku a domýšlivost na svoje „přísné náboženství“. Namísto lítosti, soucitu a ochoty pomoci, stavěli na odív své „důsledné plnění zákona“ (navenek, ale uvnitř byli ohyzdní svou závistí, nenávistí, pýchou a sobectvím).

Jak podobní jsou lidé dnes. Technika, technologie, poznání znamenaly obrovský rozmach, ale lidské povahy se nezměnily. Přes všechny hesla svobody, humanity, lidských práv, zůstali lidé podobní jako dříve. Čím více poznáváme, že zdroje surovin a základních životních potřeb (vody, vzduchu, půdy, nerostů) se krátí, a zvěstují konec spotřebního způsobu života, tím více by se lidé měli zamyslet nad svým vztahem k Bohu a k lidem. Jak harmonicky se mohl rozvíjet svět, kdyby lidé od počátku, tak jak to chtěl Stvořitel, byli žili v lásce k Bohu a k lidem. Lidstvo muselo projít dlouhou dobou dějin, aby mnozí došli k poznání, že vztah k Bohu a cesta Ježíše Krista je jediné možný způsob soužití lidského společenství. Žel, dějiny se nebudou opakovat. Ti, kteří přijali víru v Boha a Ježíše Krista budou žít v Božím království.

Milosrdenství, známý pojem, sblíží lidi, ale co všechno obsahuje? Milé srdce? Milost, laskavost, soucit, něžnost, přívětivost, pozornost, skromnost, schopnost milovat? Zkrátka mít rád svého bližního, vidět jeho potřeby, zájmy, touhy, nesnáze, a být ochoten mu pomoci, neubližovat, nestát mu v cestě, nevnučovat mu svoje představy, ale být mu příkladem, někým, na koho se může spolehnout, kdo je také kouskem svého já pro něho. S radostí a úsměvem se setkáváme s těmi, kteří nám jsou blízcí.

Židé přinášeli oběti za své hříchy. Domnívali se, že svými náboženskými úkony činí pokání, budou Bohu blíže. Zapomněli, že k obětem měli přinést i své srdce, svou mysl, aby Bůh změnil jejich povahu. Podobně jako dnes, lidé přiznávají své chyby, tváří se, že je jim to líto, ale povahu jim to nezmění. Pokání považovali za splněné svou obětí, svými úkony, svými slovy. Co je důležitější v zákoně, právo a milosrdenství, to zapomněli. Jak směšná je domněnka, že zákon je špatný, protože vede lidi k jeho překračování. Tak zákon zrušíme a máme po problémech? Jenže zákon Boží má vést člověka k šťastnému životu. Jakékoliv pře-

kročení zákona nejenže narušuje vztah k Bohu a k lidem, ale člověka utvrzuje v jeho sobecké a pyšné povaze.

Lidské zákony, omezení, která si kladou sami lidé, aby vůbec mohli spolu žít, jsou nedokonalé, protože zasahují jen nejnütnější vnější chování. Člověk má svobodnou vůli, proto se může svobodně rozhodovat, jak chce, a nedochází mu, že i svoboda má své hranice ve vztahu mezi lidmi. Člověk nechápe, že lidské vztahy mají i svou morální hranici, myšlení, chování a jednání. Domněnka, že každý musí snášet projevy názorů a jednání druhého, byť nepřekračují lidský zákon, je nesprávná.

Pokání zní možná někomu cize. No není to nic jiného, než uznat své překročení Božího zákona lásky (k Bohu a k lidem), a Bohu vyznat, že člověk lituje své jednání a nechce je opakovat. Výtka farizejů a zákoníků, že Ježíš sedí u jednoho stolu s celníky (tehdy známými jako zloději) a hříšníky, měla svou skrytou domněnku: „my jsme lepší“. Neuvědomili si, že jejich hříchy jsou Bohu stejně ohavné, jako celníků a hříšníků, jen jiného druhu. Celníci a hříšníci chtěli slyšet od Ježíše jeho poselství naděje. Farizejové a zákoníci byli na svoje znalosti příliš pyšní, než aby jim obyčejný potulný učitel mohl říci něco významného. „*Nepřišel jsem volat spravedlivé*“, bezúhonné před zákonem. Tím se mohl chlubit málokterý Žid. Ježíš volal ty, kteří byli ochotni naslouchat a přijmout zprávu o Božím království, volal ty, kteří slyší jeho hlas a chtějí jít jeho cestou.

To je poselství našeho bratra, velekněze, Mistra, Pána Ježíše Krista, a každý, kdo DNES v slovech Písma, slyší jeho hlas, půjde za svým pastýřem do jeho ovčince. A jednou se sejdeme spolu s Ním v nebeském království. To vám přeji z celého srdce.

Život věčný

Jan 3,36: Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.

Bůh Stvořitel utvořil člověka, aby dokázal, že láska ze svobodné vůle člověka je jediná odpověď člověka ve vztahu k Bohu a jediný možný způsob vzájemného soužití lidí. Láska je jediná síla, která zvítězí nad zlem. Proč Bůh postavil do ráje strom vědění dobrého a zlého? Kdyby tam nebyl, člověk by nemohl zhřešit? Bůh za to může, že se rozmnožil hřích, protože přikázal Adamovi, aby z něho nejedl? Tak mnozí uvažují, že jakékoliv omezení je popření svobodné vůle člověka. Přes svou svo-

bodnou vůli, láska nedovoluje člověku dělat všechno, co ho napadne. Pravá láska k Bohu a k lidem chrání člověka před porušením vztahu lásky. Jak měl Stvořitel vysvětlit Adamovi a jeho potomkům, jak mají se svou svobodnou vůli v lásce žít?

Mladí lidé chtějí vědět, jak jednat a žít, a hledají odpověď nejen v rodině, ale i v knihách. Zpravidla se knihy (romány) čtou od začátku. Po přečtení úvodních slov, jsem se díval, jak příběh skončí, a podle toho jsem se rozhodl číst dál. Dnes známe dějiny, příběhy, máme informace, ale znamená to, že víme, co je dobré a zlé? Jak to měl poznat Adam? A ještě k tomu, když mu satan našeptal lákavou nabídku „budeš jako bůh, vědět dobré a zlé“. Co bylo tak hrozné, že využil svou svobodnou vůli, a když mu jeho milovaná žena dala ochutnat plod, jedl?

Po vyhnání z ráje poznali Adam s Evou, že se lacino zbavili těsného vztahu s Bohem. Namísto vznešeného pocitu velikosti, pocítili bídu, hlad, žízeň a bolest. Porušili svůj vztah lásky k Bohu, a nyní v trápení, soužení a únavě, žili svůj život bez naděje na lepší svět. Jak byste jim poradili, jak začít znovu, navázat ztracené spojení s Bohem, se svým Stvořitelem? Nepodíváme se na konec, jak to dopadne? U *Mat 25* je krásné podobenství, kde své věrné přivítá Boží syn, náš Pán, král a bratr a řekne: „*Pojďte požehnaní Otce mého....*“ Čím se vyznačovali lidé, které vítal s otevřenou náručí Ježíš? Milovali své bližní, pomáhali, kde mohli. Kde znovu a znovu čerpali sílu jít dál, neustávat? Žel, lidé si neuvědomují, jak obrovská pomoc a síla je nám nabízená ve spojení s Bohem. Ježíš svým Duchem změní každého, kdo přijme jím nabízenou pomoc. (*Mat 11,28; Jan 6,35.37*) Nejhorší hříchy, zlozvyky, deprese mizí jako sníh pod paprsky slunce, v lásce, která proudí k člověku. Nechcete to také zkusit? Stačí tak málo: *Pane, zachraň mne (Mat 14,30)*.

Domníváte se, že lidé od Adama žili bez zákona do vydání zákona na Sinaji, bez toho, aby jim Bůh řekl, nehřeš? Měli lidé zákon, i když to nebylo napsané v Mojžíšových knihách? (Zpravidla hřích je překročení zákona). Máme zprávu o *sedmém dni, který Bůh posvětil a požehnal (Gen 2,3)*. Máme zprávu o *Kainovi a jeho hříchu (Gen 4,3.8)*. Pokud si přečtete *Gen 18,18.19*, budete překvapeni, že je zde výpověď o tom, že Abraham přikáže svým synům, *aby jednali podle spravedlnosti a práva*. Spravedlnost je vlastní bezúhonnost před zákonem a právo je dodržování zákona. Jakého zákona? Není láska k Bohu a mezi lidmi nejvyšším zákonem už od stvoření světa? Když Ježíš opakuje dávno známé znění

(*Mat 22,40*), přinesl tím něco zcela nového? Co bylo příčinou zničení Sodomy a Gomory? (*Gen 18,20*). Nebyl to omyl, který předcházela vydání zákona na Sinaji? Bůh nenechal člověka v žádné době bez vědomí, co je hříchem. To, co možná nebylo psáno, je vědomí, že člověk sám není schopen plnit zákon. Někteří myslitelé přišli s nápadem: pokud člověk není schopen dokonale plnit zákon, tak jej zrušíme, nenápadně jej odstraníme, skrytě budeme preferovat jen vztahy lásky, a nějaké to porušení Božích přikázání tím překryjeme.

Pán Ježíš, Syn Boží, přišel nejen napravit Boží obraz, nejen ukázat, jak žít ve shodě s Božími přikázáními, ale svým životem dokázal, že láska k Bohu a k lidem zvítězí nad utrpením a smrtí. *Bud'te dokonalí, jako Otec váš dokonalý je.* A nám je zatěžko splnit několik přikázání, která vyjadřují lásku k Bohu? Pán Ježíš po svém vzkříšení dostal veškerou moc, aby nám lidem nabídl, že nás učiní dokonalými, odstraní jakýkoliv hřích, který mu svěříme, i to, že porušujeme Boží přikázání. Víra v Boha je naprostá důvěra, že své sliby splní, a dá nám svým Duchem a Duchem svého Syna moc zvítězit nad hříchem. Boží láska to byla, která utvořila člověka. Boží láska to byla a je, která vede člověka přes všechny nesnáze života. Boží láska to byla, která poslala jeho jediného Syna na smrt pro nás, abychom jednou mohli žít znovu věčný život v Božím království. Boží láska a jeho Syna Ježíše Krista to je, která nám dá sílu, moc, naději a radost zvítězit. A spolu s našim bratrem budeme sedět na jeho trůnu. (*Zj 3,21*)

Milí přátelé, velmi vás prosím, přijměte nabídku našeho nebeského Otce, věrme Bohu a jeho Synu, prosme, *ať nám stvoří čisté srdce, dá nám srdce masité, a napíše svůj zákon na naše srdce a naši mysl, ať nám zazáří Boží sláva v Kristu Ježíši, Pánu našem.* Byl bych rád, kdybych se s vámi setkal v Božím království, ať mi můj Otec a bratr Ježíš k tomu dá svou sílu. AMEN

Na počátku bylo Slovo

Jan 1,1-3: Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, Bůh bylo Slovo. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co je.

Janovo evangelium svědčí o obrovské moci, moudrosti a slávě Stvořitele. Bůh viděl dopředu celý vývoj světa a člověka až do konce. Svou lásku vložil do každého atomu, každé buňky. Příroda a člověk jsou nád-

herným svědectvím Jeho prozřetelnosti, dokonalosti a lásky. Úžasný program vývoje, růstu, lásky zakódovaný v nepatrném zárodku nebo semínku. Láska matky, snaha napodobit své rodiče, poznávat svět jsou nepřekonatelné zázraky. Tušíte, kde pramení dávná touha po štěstí, poji, radosti, krásě, lásce, která dříme v člověku?

Úvod Janova evangelia poukazuje na Boží záměr o stvoření světa a člověka. Ježíš, Syn Boží, Mesiáš byl součástí slavného projektu Stvoření. Výrok „Všechno povstalo skrze ně...“ neposkytuje prostor pro domněnku, že Slovo je osoba. Je to oslava tvůrčí moci Boží obsažené v pojmu SLOVO. Lidstvo po celou dobu svého vývoje bylo vedeno Božím slovem, proroctvími, symbolickými vizemi Zachránce, který osvobodí lidstvo z otroctví hříchu, v důsledku Adamova provinění. (*1 Kor 15,21-22.45*). Právě světlo ukazuje svět v pravém duchovním významu.

Jan Křtitel byl předchůdcem, oznamovatelem příchodu Mesiáše, který měl napravit tisíciletým vývojem znetvořené chápání Boží podstaty, způsob života člověka podle zákona a správný vztah k Bohu a mezi lidmi. Jeho výzvy: „*Čiňte pokání, přiblížilo se království nebeské*“ (*Mat 3,2.8; Mk 1,4; Luk 3,3.8*) vyvolaly rozruch mezi Židy, kteří se považovali za pravověrné, za vyvolený národ. Oni, kteří byli nositeli zákona, potomci Abrahama, mají činit pokání? Z čeho?

Od 8. verše nám Jan podává již zprávu o Ježíši Kristu, Synu Božím, Mesiáši, předpovězeném mnoha proroctvími. *Jan 1,10*: „*Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.*“ Ježíš po svém křtu a pokušení na poušti nastoupil svou službu a pokračoval ve výzvách k pokání a vyučování lidí Božím slovu. (*Mat 4,17; 11,20.21; Mar 1,15; 6,12; Luk 5,32; 10,13; 13,3*). Ve verši 10. je slovo SKRZE, velmi často přeloženo jako „prostřednictvím“. Správný je překlad „přes“, „v pohledu na“, „s ohledem na“. Význam věty by měl znít: „Na světě byl, svět byl utvořen s ohledem na Ježíše, ale svět svého zachránce, Mesiáše nepoznal.“

Bůh stvořil člověka dokonalého a věděl, že dokud bude spojen s ním, se svým Stvořitelem, zvítězí nad mocí zla a hříchu svou láskou k Bohu a svým bližním. Předvídal, jak člověk zneužije svou svobodnou vůli a před stvořením světa rozhodl, že jeho jediný Syn, narozený z ženy, Mesiáš, napraví zkreslený pohled na Boží podstatu, poskytne praktický příklad života ve spojení s Bohem v poslušnosti a úctě k svému Bohu, Otci a jeho příkázáním (*Jan 20,17; Jan 15,10*). Z lásky k Bohu a

k lidem podstoupil ponížení a mučivou smrt, aby dokázal, že láska zvítězí. Pán Ježíš splnil očekávání svého Otce, předzvěděné před stvořením světa (*1 Petr 1,20*), symbolicky naznačený v židovské bohoslužbě.

Bůh dal Pánu Ježíši svou velkou moc Ducha, (*Mat 3,16*) aby dokázal, že je vyvoleným Mesiášem, Synem Božím. Přes tuto moc, kterou se snadno mohl osvobodit, (*Mat 26,39*) podstoupil potupné mučení a smrt připravené mu satanem a jeho vazaly. Jako pravý Boží Beránek obětoval svůj život, aby vykoupil člověka z jeho hříchu (*Gal 3,13*). Za svůj obětavý čin a ke splnění Božího příslibu o vítězství nad hříchem, Bůh ho po třech dnech a třech nocích (*Mat 12,40*) vzkřísil a dal mu veškerou moc (*Mat 28,18*), aby ty, kteří jeho život a čin přijmou, připravil pro budoucí Boží království. Bůh jim napíše svůj zákon na jejich srdce a mysl a budou jeho lidem a On bude jejich Bohem (*Žid 8,10*). U brány Božího království bude vítat věrné následovníky sám Syn Boží, Král, pán, Mistr a jejich bratr (*Mat 25,34; Žid 2,12*).

Na počátku bylo Slovo, Boží projekt stvoření včetně vrcholu Božího syna, který z lásky k Bohu a k lidem, člověka vykoupí svou krví z hříchu a Zla, svým životem a zachrání člověka, který ho přijme, pro Boží království. (*1 Tim 2,5; 1 Kor 8,6; Jan 17,3*). Sláva Mesiáše, Božího Syna byla odleskem Boží slávy Stvořitele. Tuto slávu promítl apoštol Jan do úvodu svého evangelia, které přechází od oslavy Boží moci a stvoření k zjevení Mesiáše, Ježíše Krista (*Jan 1,14*), oznámeného Janem Křtitelem (*Jan 1,6-8*).

Křesťanství v 3.- 4. století přijalo pod diktátem pohanského císaře, vlivem pohanské mytologie a gnosticizmu nebiblickou představu dalšího boha v podobě Ježíše Krista. Od narození boha přes inkarnaci a dokonce existence Božího syna v podobě Stvořitele se křesťanství vzdánilo své prosté podobě (*Jan 3,16; 17,3*). Je v rozporu s myšlenkou jediného a pravého Boha, že Syn člověka (*Dan 7,13.14*) existoval už v nebi a do nově narozeného Ježíše se inkarnoval jako ztělesněný bůh. Bohové se rodí jen v pohanských mytologiích a inkarnace je rovněž pohanský pojem. Všechna proroctví o budoucím Mesiáši by byla nepravdivá. Představa vedlejšího boha, trojjediného boha, trojjediného Syna, který je svým otcem, nemůže překonat a zneplatnit Boží slovo. (*Iz 45,12.22; Zj 14,6-7; Jan 17,3; 1 Kor 8,4.6; 1 Tim 2,5*). Úvod Janova evangelia nemůže posloužit k podpoře nebiblických dogmat.

Přeji vám radost, pokoj a Boží požehnání při studiu Písma, a naléhavě vás prosím, před čtením Písma, prostě našeho nebeského Otce ve jménu Ježíše Krista „o dar Ducha svatého“, abyste správně pochopili Boží slovo.

Přiblížilo se království nebeské

Jan Křtitel začal svou službu voláním: „*Čiňte pokání, přiblížilo se království nebeské.*“ (*Mat 3,2; Mk 1,4; Luk 3,3*).

Možná si pomyslíte: To bylo dávno, oddychněme si, nás se to netýká. Tehdy Jan Křtitel oznamoval příchod a službu Syna Božího, Mesiáše, Ježíše Krista. Pokání měli činit věřící lidé.

Tehdy tak jako dnes se výzva týkala dvou skupin lidí. Jedni se zamýšleli nad svým životem a zkoumali, zda přece jen nějakou přípravu nezapomněli. Jiní se cítili tak pravověrní, že se nějakými „sektářskými výzvami“ nepotřebovali zabývat.

Představa přípravy spojená s dostatkem oleje, a olej jako známka Ducha svatého se v důsledku výkladu podobenství o deseti pannách neustále vrací. Vykладаče nenapadne, že nedostatek Ducha svatého, t.j. oleje nelze nahradit kupováním v noci. Olej byl jen známkou pečlivosti přípravy. Když nemoudré panny se zpožděním pouhých pět minut s lampami doplněných olejem přišly k zavřeným dveřím, namísto otevření se dočkaly odmítnutí: NEZNÁM VÁS. Každý upřímný věřící člověk hned pozná, že pečlivost přípravy spočívala v trvalém spojení horkou linkou k Bohu a Pánu Ježíši. (Linka je propojená, co říkáme Bohu, slyší Pán Ježíš – *Jan 14,13*).

Možná se někdo bude ptát: a to musím být stále na příjmu? A kdy mám pracovat, myslet na něco jiného? (*Ef 6,18; 1 Tes 5,16; Fil 4,6-8*). Kdykoliv, ať jsme kdekoliv, máme možnost v duchu prosit, děkovat, chválit a žádat nebeského Otce v Ježíšově jménu: Hovoříme s někým, začínáme nějakou práci, podařilo se nám něco úspěšně dokončit. Nezapomínejte nám to mnoho času.

Stejně jako za dob Jana Křtitele, je volání k pokání a obrácení stejně aktuální. Týká se to sice jen neobrácených... Opravdu? My obrácení už nemáme žádné hříchy, každý z nás už může s ap. Pavlem říci: *Živ už nejsem já, živ je ve mne Kristus.* (*Gal 2,20*)? Přitom je velmi jednoduché říci: Milý Otče, ve jménu Pána Ježíše odejmi ode mne tu či onu ne-

ctnost, a to tak dlouho dokud to ve vás nezmizí. Následování Ježíše nemůže být jednodušší.

V současné době prožíváme jakoby poměrný klid. Šarvátky, demonstrace, nepokoje jsou od nás daleko, černochoů jako v Americe tolik nemáme, uprchlíků zatím také ne, a svět podle očekávání každého podle jeho stáří bude trvat ještě hodně dlouho. Epidemie nás zatím ještě nesklátily, i když nevíme, co bude možná zítra. Pro ty, kterým je dnes dvacet přijde nějaký konec možná za 50 let. Pro někoho komu je dnes 70 nebo 80 může konec světa přijít za pár let. Komu je víc, pro toho konec světa může nastat i zítra. Nikdo nevíme, kdy nás náš Pán odvolá, a tak musíme být připraveni. No ani ti dvacetiletí dnes nemají jistotu, že se dočkají důchodu: Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.

S přibývajícímí znaky „neudržitelného úpadku civilizace“ (voda, vzduch, moře, příroda, zamoření chemií a radioaktivitou, kvalita potravin, přelidnění, strašné zbraně schopné zničit celou Zemi během půl hodiny) se budou množit i různá proroctví, apokalypsy, jasnoviděcké vize. Písmo nám v tomto směru dává spolehlivé zprávy o vývoji a průběhu závěru dějin. Nevěřte proto hned každému chýru.

Bůh má řízení světa ve svých rukou, přes všechna zákulisní jednání loutkovodičů politiků a světodějných událostí.

Boží láska zvítězí, na to se můžeme spolehnout.

Přeji vám všem, aby volání Jana Křtitele v aktuální podobě zaznělo pro každého z nás, každého, kdo chce slyšet. Velmi si přeji, abychom se setkali v Božím království, kde nás uvítá náš Pán, král a bratr Ježíš.

První přikázání

Marek 12,29-30: Ježíš odpověděl: „První je toto: `Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, je jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!‘“

Jak často jsme četli tyto verše a v srdci a mysli souhlasíme s Božím přikázáním. Všimli jste si jako pozorní čtenáři, že je to židovské vyznání víry? Je zapsáno také v *Deut 6,4*. V *Deut. 4,35.39* je zdůrazněno, že Bůh je jediný. V době Pána Ježíše znal každý Žid toto vyznání. „*Bůh náš je jediný pán*“? Pán Ježíš jako pravověrný žid to svými slovy potvrdil, neřekl „trojjediný“. Kdyby se trojjedinost stala pravdou, byl by Ježíš svým otcem. Díky Bohu, že Pán Ježíš řekl „*Bůh náš jediný je*“. To se

opakuje v jeho výročích (*Jan 17,3; 20,17*). V evangeliích, Skutcích apoštolských, dopisech apoštolů a knize Zjevení není o trojici nebo trojjedinosti ani zmínka. Ač je to nepřijemné, pobuřující, napadá základy křesťanské víry, co jsem napsal, bude se muset každý rozhodnout, zda uvěří Písmu, jak je psané, nebo tradici, která v době od druhého do čtvrtého století obohatila a doplnila z gnostického a pohanského podhoubí křesťanské vyznání víry o „trojjedinost“.

Pojem „trojjedinosti“ je těžko pochopitelný. Je s podivem, že člověk, bytost, která byla v Adamovi a Evě stvořená k obrazu Božímu, si dovoluje jedinému a pravému Bohu, svému Stvořiteli, diktovat, jak má být podle lidských představ uspořádaný. Jedná se o duchovní tajemství, že jen člověk naplněný duchem (promiňte, že zde nepoužiji odvolání na Boží moc označenou jako Duch svatý, abych se nedopustil rouhání) může toto tajemství pochopit. Jaký duch to může být, který do víry následování Ježíše Krista, našeho Mistra, Pána, krále a bratra (*Žid 2,11*) vnáší nebiblické, pohanské prvky?

Spojení Pána Ježíše, Božího syna, se svým Otcem vychází nejen z výchovy Židů, ale je také v Duchu svatém velmi těsné. Např. *Syn dělá to, co vidí u Otce (Jan 5,19.30). Otec je větší než já (Jan 14,28). Otče, vím, že mne vždycky slyšíš (Jan 11,42). Otec je ve mně a já v Otcí (Jan 10,38; Jan 14,11). Kdo vidí mne, vidí toho, který mne poslal. (Jan 12,45). Jako Otec má věčný život v sobě, dal i synovi, aby měl život v sobě (Jan 5,26). Kdo vidí mne, vidí Otce. (Jan 14,9)*. Nikde nenajdeme text, kde by Syn byl totožný s Otcem, byl rovný svému Otcí nebo sám byl bohem. Např. *Nikdo není dobrý než „jedině Bůh“ (Mk 10,18)*.

Myšlenka na zbožštění nebo božství Pána Ježíše se utvářela v diskusích, v litém boji, nejen slovně (vraždy, vyhnanství, znemožnění), mezi nejrůznějšími proudy: Např. Markion zavrhoval Boha Starého zákona, různí gnostikové (gnose = poznání), kteří např. tvrdili: existuje vyšší a nižší bůh a Slovo je nižší bůh; anebo patripassionisté: Bůh Otec vstoupil do Krista, trpí a umírá, aby znovu vstal. Do toho se promítaly nejrůznější mýty pohanských náboženství (iránské, hinduistické a řecké mytologie), které měly vliv na utváření nebiblických názorů. Trojjedinost je směs křesťanských, pohanských a filosofických názorů, a sami obhájci této trojjedinosti přiznávají, že v Bibli se tento pojem nevyskytuje. S ohledem na rozšíření této pověry v křesťanství a její tradice po

téměř 1400 let, je dnes otázkou, jak by opravdoví následovníci Krista měli svou víru upravit.

Pokud máme na mysli miliony lidí, kteří žili v době nadvlády jedné církve ve střední Evropě, a po většinu doby neměli Bibli ve svém národním jazyku, pak je nutno vědět, že tito věřící byli odkázáni na působení kněží a prelátů, kteří učili v rozporu s jasným zněním Písma. Lutherova reforma znamenala značný pokrok v očistění víry od nánosů tradice, ale žel neodstranila nejhorší zkreslení Božího slova právě ve víře v trojjednost a platnosti zákona lásky. Nedovedu si představit, že Bůh ve své velké milosti nepřihlédne k nevědomosti a poctivému způsobu života prostých věřících v duchu Boží lásky zjevené nám v Pánu Ježíši. Je mi upřímně líto všech, kteří v každodenní lopotě lidí táhli káru svého života ve víře v budoucí vysvobození.

Dnes máme dostatek překladů Písma. Boží slovo je rozšířené do všech jazyků všem národům. Každý má možnost v modlitbě „o Duchu svatého“ ve jménu našeho Pána, krále a bratra Ježíše prosit Boha a poznávat prosté znění Písma. V žádné novozákonní knize našich Biblí nenajdeme tvrzení, že Ježíš je bůh. Rovněž tam nenajdeme totéž o Duchu svatém. *Pán Ježíš sám se jmenuje našim bratrem (Žid 2,11). Každý, kdo zvítězí, bude sedět s ním na jeho trůnu (Zj 3,21).*

Staneme se proto také bohy? Elita Židů dala Ježíše ukřižovat za to, že jim říkal pravdu, kterou nechtěli slyšet. Každý má možnost se sám přesvědčit v Božím slovu o pravdě zjevené nám v Pánu Ježíši. O lásce, které učil, kterou dokázal i tím, že položil svůj život za své přátele. Tím naplnil přání svého Otce a dokázal, že láska zvítězí nad smrtí.

Přeji vám všem, aby víra v Ježíše (věrnost Ježíši) a láska k Bohu se projevila v dodržení jeho přikázání (*Zj 14,12*). (Kniha Zjevení byla napsána až na konec novozákonních knih). Přikázání nebyla zrušená, ale umocněná láskou k Bohu a k našim bližním. „*Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha.*“ „*Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn.*“

Vezmi svůj kříž

Mat 16,24: Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

„Zapři sám sebe“? Máme svůj běžný život a máme zapřít svůj způsob života, své radosti, koníčky, zábavy? Není to trochu tvrdé? Neřekl,

to jen svým učedníkům, aby ho následovali? Zklamal vás. Řekl to všem. (Luk 9,23). Možná to chtěl říci jinak? Možná kdyby to řekl dnešní zaměstnané ženě, která má děti a manžela, tak by odpověděla, že stejně nemá čas ani pro sebe, natož na nějaké koníčky nebo zábavy. Co asi bylo záměrem výroku Pána Ježíše? Opravdu jen život věnovaný Bibli a šíření evangelia? Cožpak se Židé neradovali ze svých potomků, z příležitostí k dobrému jídlu a slavnostem? Dovedu pochopit, že mnohý moderní muž k tomu řekne, že nemá čas na nějaké nábožné texty, myšlenky a modlitby. Pokud má opustit sledování hokeje, fotbal, povídačky s přáteli v hospodě u piva, tak raději nebude chodit do nějakého shromáždění, církve, kostela. Otázkou není, proč máme zapřít sama sebe. Otázkou je, co chceme získat.

Pokud člověk pochopil, že život je přestupní stanicí, školou života, jehož cílem je příprava na život v novém světě, pak smyslem života daný Stvořitelem, je naučit se životu v lásce, radosti a pokoji ve vztahu k Bohu a k lidem. Ke splnění tohoto cíle poslal Bůh i svého Syna, který všem nabízí odpuštění hříchů, pokud jeho oběť přijmou. To by bylo málo, protože je třeba, abychom se zbavili činností a myšlenek, které nejsou v souladu s Boží vůlí, s Božími příkázáními, tj. se vztahy lásky k Bohu a k lidem. Lidé zpravidla slyší jen na tu první část úkolu Pána Ježíše, tedy milosti, což je odpuštění hříchů. Ta druhá část je příprava na věčný život pod vedením Duchem Ježíše Krista. On nás zbaví všech sklonů k hříchům, zbytečným zábavám, mrhání času a prostředků na činnosti, které nikomu, zejména v rodině nic nepřinášejí. K tomu nám Bůh v Ježíši Kristu nabízí jedinečnou pomoc. „Modlitba“. Ve staroslověnské znamenalo „mole, molit“ „prosba“. Jsou to naše prosby k Bohu ve jménu Ježíše Krista, které nám zpět přinášejí moc a sílu ke změně naší povahy. Tak chápou „zapřít sám sebe“.

„Vezmi svůj kříž“. Ani toto slovo nemáme mnohdy v oblibě. Opravdu máme si vyrobit kříž a vzít jej na svá bedra, a denně jej tahat, aby lidé viděli, jak to myslíme vážně? Každý by se nám vysmál. Pán Ježíš opět použil přenesený význam, a označil tím náš každodenní život, naše každodenní vztahy. To je přece jednoduché? Ne tak docela. „Kříž svůj“ jsou naše starosti, naše péče o naše bližní, o lidi kolem sebe, o snášenlivosti a trpělivosti, o poutivé každodenní lopotě v našem životě.

Pán Ježíš nechtěl, abychom se stali poustevníky, askety, lidmi, kteří myslí jen na sebe. Naopak on chce, aby jeho následovníci byli vzorem

péče o svou rodinu, o své milé, o své okolí, o přírodu. Stali se lidmi, jeho následovníky, kteří by byli solí Země, světlem světa, důstojným obrazem svého Mistra, Pána, krále a bratra Ježíše Krista. AMEN

Jediné jméno

Skutky apoštolské 4,12: V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni."

Po celá tisíciletí byl Mesiáš touhou a nadějí Židů, kteří vzhlíželi, obětovali a prosili Boha, aby ho poslal. Oznamovaný Janem Křtitelem přišel jako chudý venkovan, kázal lidem jako učitel, uzdravoval, a dokonce odpouštěl hříchy, nebyl vůbec příjemný pro vyvolené z národa. Mluvil proti jejich staletými pilovaným představám, bouřil lidi, mluvil proti chrámu, zkrátka rebel a rouhač. Boha nazval svým Otcem, řekl, že On a Otec jsou jedno, Otec je v něm a on v Otci. Vznikla otázka, co s ním uděláme. Když ho necháme, Římané řeknou, že velekněz a Sannhedrin jsou k ničemu, a takovou vládu nepotřebují. Rozhodnutí padlo, když se dozvěděli, že po třech dnech v hrobě vzkřísil svého přítele Lazara. Události plynuly zcela přirozeně a směřovaly k odstranění Ježíše Krista. Nikdo ani netušil, že vládnoucí vrstva je pod duchovní mocí odpůrce Dobra.

Ještě před stvořením světa, Bůh viděl, jak se bude vyvíjet člověk a jeho dějiny, rozhodl, že na konci historie „vyvoleného národa“ pošle svého Syna, narozeného z ženy stvořitelským zásahem, z rodu Davida. Svým Duchem ukázal svému Synu všechno, co ho čeká. Pán Ježíš to svým učedníkům předpověděl. Bůh řekl že, za hřích je smrt. To platilo už v ráji, a platí po celou dobu existence lidstva. Bůh se rozhodl obětovat svého Syna, kterého povede, aby byl bez hříchu, a stal se tak tím Beránkem bez vady, který zákon naplní. Mnohý křesťan se ptá, proč Bůh dal tak hrozné nařízení. Po celou dobu lidstva od prvních potomků Kaina a Ábela bylo lidem jasné, že jen smrt může zahladit důsledky hříchu tj. přestoupení zákona. Člověku i dnes musí být zřejmé, že člověk nemůže žít šťastně v hříchu.

Člověk byl stvořen jako muž a žena, kteří svými potomky mají naplnit Zemi. Oni věděli, že jsou odkázáni jeden na druhého. Božím přáním bylo, aby mezi nimi vládla láska. Tato láska byla zákonem od počátku stvoření, a to ve vztahu k Bohu a mezi lidmi, a Adam s Evou jej porušili, když vzali a jedli ovoce ze zakázaného stromu. A od té doby jejich

svobodnou vůli na dlouhé věky ovládl buď Bůh, pokud se mu odevzdali nebo odpůrce Dobra, pokud se k Bohu nepřiznali. Mezi lidmi zavládlo namísto těsného spojení s Bohem, lidské JÁ, které všechno vztahuje jen na sebe, a nevidí potřeby a zájmy všech lidí. Vládnout lidmi, zajistit si dostatek jídla a životních potřeb, vlastní blahobyť, bez ohledu na ostatní členy lidského rodu, to je jejich cíl.

Jen člověk pevně spojen s Bohem, který bude poslušný a splní požadavek Boží vůle, může být tím Beránkem bez vady, který už obětoval jeden z prvních synů Adama a Evy, Ábel. Beránek se stal symbolem oběti, ve které láska k Bohu, k svému Otci a touha splnit jeho vůli a láska k lidem zvítězila nad možnostmi vyhnout se kruté smrti.

Na jedné straně stálo úsilí odpůrce Dobra odstranit toho Ježíše, který přinesl pravdu o Bohu, o světě a o hříchu. Na druhé straně vědomí dávné touhy lidstva po svobodě od hříchu, po návratu do původního stavu nevinnosti v ráji a blízkosti Boha, který Bůh předzvěděl, a ještě před stvořením světa viděl svého Syna, který naplní jeho záměr zachránit člověka a tím dokáže, že jen láska zvítězí nad smrtí.

Tato krutá smrt, kterou Ježíš za nás podstoupil dobrovolně z lásky a poslušnosti ke svému Otci a z lásky k lidem naplnila Boží zákon. Bůh přislíbil každému, kdo přijme tuto oběť Beránka Božího, který snímá hříchy světa, za svou, odpuštění hříchů. Tato víra v Ježíše Krista znamená touhu lidí jít stejnou cestou jako Pán Ježíš. Žít ve stejné poslušnosti, stejnou láskou a vírou jako měl Ježíš.

„JMÉNO“ vyjadřovalo nejen pojmenování člověka, ale vyznačovalo celou bytost, všechno, co udělal a proč žil, zemřel a byl vzkříšen. V tomto smyslu je život Pána Ježíše, jeho smrt a vzkříšení CESTOU, kterou má jít každý následovník Ježíše Krista, každý kdo jeho oběť považuje za svou oběť pro Boha a lidi, jeho lásku k Bohu a k lidem za svou lásku, svůj život. Jen člověk, který touží jít CESTOU Ježíše Krista, který přijal jeho pravdu (učení, důkaz poslušnosti a lásky), dostane věčný život.

Jak směšné jsou všechny pokusy z Božího zákona lásky vyjmout tu či onu část, jak ohnout to či ono přikázání ve světle tradic. Odpůrce Dobra využil každou skulinu v neobrácených křesťanech, a vpravil do křesťanství tolik odchylek, že je otázkou, zda dnešní křesťanství je vů-

bec ještě to následování Krista, cesta a pravda. Dnes se schvalují i nejhorší perverze a zločiny ve jménu Boha a Ježíše Krista.

V oslaveném lidském těle vzkříšený a živý Pán Ježíš má moc každého svého opravdového následovníka připravit pro přicházející Boží království. A v tomto smyslu je jediným jménem, ve kterém nás Bůh, náš nebeský Otec, přijme. Svá slova, podobenství, nám zanechal, abychom se z nich poučili. My spolu se všemi, kteří v tom drahém jménu Ježíše Krista volají dnes a denně k Bohu, aby je připravil svým Duchem a Duchem Ježíšovým pro nebeské království. Nikoliv v jeho znamení, ale v jeho JMÉNU zvítězíme, a těšíme se na okamžik, kdy uslyšíme z úst svého Pána, krále, bratra nejkrásnější pozvání: „Pojďte požehnaní Otce mého... AMEN

Kdo věří Bohu

Jan 5,24: Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

Jak jednoduché. „*Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal*“. Podle *Jan 17,3* víme, že Pána Ježíše poslal jediný pravý Bůh, Otec Ježíše Krista.

Jak je to vlastně s otcovstvím Pána Ježíše. Formálně (*Jan 6,42*) měl svého pozemského otce, který ovšem, podle jeho matky Marie, nebyl jeho pravým otcem, protože Ježíš se narodil Božím stvořitelským zásahem (*Luk 1,35*). Pán Ježíš sám označuje svého Otce za svého Boha, a dokonce za našeho Boha a našeho Otce. (*Jan 20,17*). Všichni, kteří přijali Ježíše Krista za svou oběť, věří, že za nás podstoupil strašnou mučivou smrt na kříži, a tím nás smířil se svým Otcem, a i my jsme se stali Božími syny a dcerami (*Jan 1,12*). U Pána Ježíše byl fyzickým i duchovním Otcem sám Bůh. V případě našeho vztahu k Bohu se Bůh v Ježíši Kristu stal našim duchovním Otcem a Pán Ježíš našim bratrem (*Heb 2,11*).

Bůh stvořil Adama a Evu, a v tomto smyslu je prvním otcem člověka a v Adamovi a Evě jsou všichni lidé Boží děti. Jenže tyto děti se v průběhu svých dějin k svému Otcovi nepřiznali. Porušili jeho zákon, a tím se stali duchovními dětmi odpůrce Dobra. Teprve Syn Boží Ježíš svým životem bez hříchu, důkazem poslušnosti svému Otcovi naplnil jeho vůli, podstoupil smrt na kříži, kterou mu připravil odpůrce Dobra. Zcela

dobrovolně se vydal do moci Zla, přestože měl moc se vysvobodit. Měl moc své nepřátele zničit. Neudělal to, z lásky k Bohu a k lidem, protože by se neuskutečnil Otcův plán, že jeho Syn osvobodí člověka z osidla hříchů, kterými ho spoutal odpůrce Dobra (*Mat 26,39; Jan 17,24-26*).

Víra ve svého Boha, kterou měl Ježíš, by měla být i naši vírou (*Zj 14,12*). Křesťanství je velmi jednoduché, stačí věřit v Boha a Ježíše Krista. To, co málokdo pod těmito slovy rozumí, je naprosté odevzdání své svobodné vůle do moci Boží a Ježíše Krista, který svým učením (několika málo slovy evangelii), svým vzorem odevzdanosti do Boží vůle a jedinečným činem důkazu lásky zaplatil za nás nejvyšší cenu, kterou může člověk dát (*Jan 15,13*). A proto každý, kdo svým spojením s Bohem ve jménu Ježíše Krista (v modlitbách) prosí o to, zbavit se svých hříchů, prosí o to, aby je už nedělal (pokání), o život podle vzoru Pána Ježíše, bude očištěn a připraven pro Boží království. (*Jan 14,14;15,16;16,23*).

Tak rozumím tomu, „kdo věří tomu, který mne poslal“. Tak rozumím „*Kdo slyší mé slovo*“ (*Jan 15,10*), může se spolehnout, mít jistotu spasení a věčný život. To je poselství evangelia Jana pro nás všechny, kteří chceme zvítězit ve JMÉNU svého Mistra, Pána, krále a svého bratra (*Zj 3,21*). Kéž každému z nás znějí v mysli slova Ježíšova: „*Ne, jak já chci, ale jak ty chceš*“ (*Mat 26,39*). AMEN.

Vedení Duchem Božím

Řím 8,14: Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.

Jak snadno se k tomuto verši napíše AMEN na znamení souhlasu, každý je spokojený, nikdo nic po vás nic nepožaduje a spasení máme v kapse. Jenže, jak poznáme, že jsme vedeni Duchem Božím? Nebo si to jen myslíme? Žijeme přece slušně, řádně, snažíme s každým vycházet, byli jsme pokřtěni? Je psáno: „*Kdo uvěří a pokřtí se spasen bude*“ (*Mk 1616*). „*Petr jim odpověděl: „Obrat' se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.*“ (*Skutky 2,38*). To všechno jsme udělali. Opravdu?

Pojďte objevovat z Božího slova, co je vedení Duchem Božím.

Řím 8,2: „neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hřichu a smrti.“

„Zákon Ducha“? Zákon je jakékoliv omezení naší svobodné vůle. Jaký je zákon Ducha? To, co přikazuje Duch? Máme další pojem „zákon hříchu a smrti“.

„Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“(Gen 2,17). Zákon hříchu a smrti (Řím 6,23) je překročení Božího zákona. Zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, je život v poslušnosti Božímu zákonu jako žil Ježíš.

Řím 8, 4-5: „a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha. Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní.“

Duch nás vede k životu podle vzoru Pána Ježíše, aby spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněná v nás. Další otázka: „tělesné a duchovní“?

Řím 8,6-8: „Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.“

Tělesné je zaměření na sebe, na své potřeby a zájmy a především v tomto směru překračování Božího zákona. Tělesné tedy není vše, co se týká těla, jako jídlo, čistota, spánek, zaměstnání, péče o rodinu a radost z potomků, ale jen to, co překračuje Boží zákon. Dovolte, abych k tomu dodal: vše, co překračuje Boží zákon lásky, který Boží přikázání obsahuje. Desatero přikázání není nic jiného než láska k Bohu a láska k bližním. Duchovní bude vše, co naplňuje zákon lásky. Doporučuji si všimnout 8. verše, který požaduje nesnažit se žít z vlastní síly, ale o sílu pro život v lásce k Bohu a k lidem prosit Boha ve jménu Pána Ježíše Krista. Náš nebeský Otec touží po tom, abychom k Němu přišli jako jeho děti, a mohl nám dát sílu, moudrost, radost k životu v lásce, jako dal svému Synu Ježíši.

„Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.“ (Řím 8,9).

Pokud jsme ve stálém spojení s Bohem, pak v nás přebývá jeho Duch a Duch Ježíše Krista. Duch nás vede k naprostému respektování Božího zákona.

Přečtěte si i *další verše Řím. 8. kapitoly*. Vysvětlili jsme si, co znamená vedení Duchem Božím, a v tomto Duchu se můžeme s radostí považovat za syny a dcery Boží. AMEN

Milost nebo zákon?

Gal 2,21: Nepohrdám Boží milostí: Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon, byla by Kristova smrt zbytečná.

Jakou spravedlnost měl na mysli ap. Pavel ve svých dopisech, když píše o spravedlnosti ze zákona nebo z milosti. Židovská spravedlnost znamenala bezúhonnost před zákonem. Spravedlivý byl člověk, který neporušil zákon. „Zákon“ má mnoho významů, které jsou často směřovány.

První psaný zákon byl pro Izraelity zákon vydaný Bohem Mojžíši na Sinaji, známý pod názvem Desatero nebo desatero přikázání. Už v Mojžíšových knihách je poznání, že Desatero není nic jiného než rozvedení zákona lásky k Bohu a k lidem. (*Lev 19,18; Deut 6,5;11,1*)

Adam s Evou věděli o příkazu lásky, t.j. o vztahu k svému Stvořiteli, a mezi sebou (nebyl to jen zákaz jíst ze stromu uprostřed ráje) – tak jako děti, aniž by je to někdo učil, mají vztah ke své matce, otci a ke svým sourozencům. Stvořitel do každého tvora a člověka vložil svou lásku. Oba první lidé se určitě těšili na návštěvy a setkání se svým Stvořitelem. Dokud nezhrěšili, jejich život plynul bez smutku, bolesti a slz.

Zlákání nabídkou vědět dobré a zlé, podlehl svodu, a do jejich života vstoupil hřích, vědomí viny a strach. Z ráje, kde jim nic nechybělo, byli vyhnáni do prostředí, které už tak šťastné a bezstarostné nebylo. Přestože byli potrestáni nejen změnou prostředí, ale i ztrátou věčného života, na svého Stvořitele nezapomněli, a svou víru předávali svým dětem. Ábel obětoval Bohu beránka. Uvažovali jste někdy nad tím, kdo mu to řekl? Kain měl jinou představu a měl za to, že plody země by Bohu měly stačit. Důsledky známe: Kain se provinil, zabil svého bratra. Zákon lásky porušil už jen tím, že svého bratra nenáviděl.

Zřejmé bylo, že lidé věděli o Božím zákonu. Když se lidská zlovůle rozmnožila, Bůh neviděl jinou možnost, než začít znovu.

K pochopení, jak strašné a zničující je pro život člověka a jeho soužití v lidské společnosti i sebemenší porušení lásky ve vztahu k Bohu, je třeba se poučit z minulosti. Dnes je tak „svobodomyšlný“ přístup

k Božímu zákonu, že lidé už ani téměř nevědí, co je láska k Bohu a mezi lidmi. Rozmnožují se náhražky různých vyznání, stohy knih „teologů“ zdůvodňujících ledabylý přístup k Božímu zákonu, a to vše pod dojmem, že milost přikryje všechno.

Milost je odpuštění minulých hříchů. Milost má blízko k pojmu lásky a milosrdenství ze strany Boží. Milost není popření zákona, zrušení zákona, nýbrž milost zákon potvrzuje. (*Jak 4,11; 1 Jan 3,4; Řím 6,1*). Omylem je považovat milost za náhradu zákona. „*Nejste pod zákonem, ale pod milostí*“ neznamená, že milost a zákon se vylučují, ale pravý význam je ve změně vztahu. A zde především zdůrazňuji vztah k Bohu. Bůh dává člověku milost v Kristu Ježíši z víry. Víra je těsný vztah k Bohu a k Ježíši Kristu, a v tomto spojení je člověk schopen plnit požadavky zákona, protože k tomu dostává moc v Duchu Božím a Duchu Ježíše Krista. Člověk začne plnit Boží zákon, zákon lásky (*Mat 22,38-40*) mocí Ducha, a to je označováno za ospravedlnění z milosti. Ap. Pavel k tomu v *Řím 8,7-9* píše: „*Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.*“

Člověk neplní zákon lásky (desatero přikázání je jen jeho mírné rozvedení) z vlastní síly, z povinnosti, ale v moci a síle Boží. Hřích nepanuje nad člověkem proto, že zákon pozbyl platnost, ale protože čerpá sílu od Boha, od Ježíše. Požadavky Božího zákona lásky plní z vděčnosti, radosti a lásky k Bohu a k lidem v Boží síle, vedený Božím Duchem. *Porovnejte Gal 5,4 a 5,18*. Prosby k Bohu podle vzoru Ježíše jsou tou spojnicí, kudy proudí moc a síla Božího Ducha a Kristova Ducha.

O takto pochopené spravedlnosti z víry, z milosti, nikoliv ze skutků zákona píše ap. Pavel. Překračovat zákon by bylo protismyslné. Dovedete si vůbec představit, že Bůh ve své milosti zruší svůj zákon? Zákon lásky k Bohu a k lidem by neplatil? Jak milujete svého Boha, když ani pouhá čtyři přikázání nechcete dodržovat, a měníte je svými lidskými ustanoveními? *Mk 12,29*. Namísto toho, co říká Bůh, vytvořili jste si trojjediného boha, a tvrdíte, že Pán Ježíš se prohlásil za Pána nad sobotou, aby křesťané mohli dodržovat neděli. Čekáte snad, že vás Bůh a Ježíš pochválí za vaše nápady, jak jste svou tradicí změnili jeho slovo? Pamatujte na to, co řekl kazatelům (*Mat 7,21.22*). Pamatujte na to, co

řekl nemoudrým pannám. (*Mat 25,12*) A proč nepozval velkou část těch, kteří pod dojmem, že jsou spaseni z milosti, zapomněli, že mají své bližní? (*Mat 25,45*).

Studujte Boží slovo v jeho pravém významu, a nikoliv podle pohodlných představ poplatných tisícileté tradici. Proste „o Ducha Božího a Kristova“, aby vám ukázal Ježíšovu PRAVDU a pravdu Božího slova, ať se spolu sejdeme v Božím království. AMEN.

Ježíš volá i tebe

Koloským 1,13-14: Který vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého, v němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.

Náš nebeský Otec, který ještě před stvořením světa viděl celé dějiny člověka a lidstva, rozhodl, že na konci dějin vyvoleného lidu, pošle na svět svého Syna, aby zachránil člověka pro Boží království. Pán Ježíš také ve svých promluvách často hovořil o Božím království. Jak rozumět úvodnímu verši?

Bůh poslal svého Syna, člověka bez hříchu, aby se za nás stal smířcí obětí, která zruší zákon hříchu a smrti platný už od Adama: „Za hřích je smrt“. Pán Ježíš toužil splnit vůli svého Otce. A stal se tím vyvoleným Beránkem Božím, který snímá hříchy světa. A každý, kdo přijme tuto oběť, každý kdo se rozhodne svůj život odevzdat Kristu, který se rozhodne jít Ježíšovou cestou, se stává občanem Božího království, jehož jméno je zapsané v knize života Beránka. Vítězstvím lásky byla splněna první část Božího záměru. Odpuštění hříchů, přijmout Ježíše a žít novým životem. Vzkříšením Ježíše a vybavení veškerou nebeskou mocí se Ježíš stal králem svého lidu, Božího lidu, v němž jsme se stali Božími syny a dcerami. Tím nás Bůh vytrhl z moc temnosti a máme vykoupení, totiž odpuštění hříchů.

Často zní „jsme ospravedlnění vírou“. Ano, bezesporu, ale to znamená, že po křtu je každý z nás dokonalý následovník Krista. A to je ta druhá část úkolu, který dostal Ježíš, připravit svůj lid na jeho slavný druhý příchod. Obnovit obraz Boží, který byl v Adamu a Evě před pádem do hříchu ve svých následovnicích. Pod dojmem tisícileté tradice pokřivené Boží pravdy a částečně také z pohodlnosti se mnozí křesťané domnívají, že ospravedlnění je jednorázový akt víry, po němž už jen stačí čekat, až budou vzati do Božího království. A v tom je hrubý omyl.

Znovu připomínám dvě podobenství u *Mat 25* – deset družiček a rozdělení křesťanů na dvě části – jedni uslyší pozvání do Božího království a druzí odsouzení. Domníváte se někdo, že Ježíš svá podobenství nemyslel doopravdy? Přečtěte si, co řekl kazatelům, učitelům Božího slova. (*Mat 7,21*). Chcete být mezi nimi nebo vezmete varování Božího slova vážně? (*Jan 3,36; Řím 1,18; Kol 3,5.6*)

Mnohdy se ozývá volání, že zákon je přibit na kříž, že byl naplněn, a tím se stal neúčinným, stejně je nikdo nemůže dokonale plnit? Neuvědomují si, že v Ježíši Kristu má každý následovník obrovskou pomoc v plnění zákona. Ne nadarmo Pán Ježíš v kázání na hoře zmiňuje vlastnosti, které v Desateru nenajdete, a lze je odvodit jen ze zákona lásky. (*Mat 22,38-40*). V Mojžíšových knihách je Desatero shrnuto do zákona lásky, který platí po všechny doby a bude základem vztahů také v Božím království. Pod dojmem umných konstrukcí teologů, kteří se snaží obhajovat tisíciletou tradici obecné církve, se pak šíří domněnky, že v Kristu Ježíši mají křesťané trvalý odpočinek, a čtvrté přikázání už není pro ně závazné. Skutečností je, že toto přikázání dodržoval i Ježíš, prohlásil se Pánem nad sobotou, sobota je učiněná pro člověka. Sobotní odpočinek dodržovali i apoštolové. Není jediné z pouhých deseti přikázání, které by křesťané neporušili.

Tak milují Boha a své bližní, a pak ještě tvrdí, že v Kristu Ježíši mají nekončící milost a už nic nepotřebují.

Překvapivou skutečností je jakmile člověk vyjádří Bohu svou ochotu a víru následovat Krista, dá se do pohybu obrovská síla milosti, která člověka přímo vede k Písmu, k rozhodnutí žít podle vzoru Pána Ježíše a sloužit v tomto smyslu jako Boží nástroj pro záchranu člověka. Duch Ježíše Krista dává člověku příležitosti, jak sloužit.

O ospravedlnění víry jsem nejednou psal. Tajemství tohoto ospravedlnění je v opravdovosti víry jako naprosté odevzdání, důvěra, spolehnutí na Krista a závislost na Bohu, vedle nezbytného zpřítomnění Boha v našich životech modlitbou ve jméno našeho Pána, krále a bratra Ježíše Krista: „*Beze mě nemůžete učinit nic.*“

To je poselství pro každého jeho následovníka, pro každého z nás, kdo jsme svůj život spojili s Pánem Ježíšem. AMEN.

Mysl Kristova

1 Kor 2,16: Nebo kdo jest poznal mysl Páně? A kdo jej bude učiti? My pak mysl Kristovu máme.

Co je „mysl Kristova“? Možná někdo namítne: „slovíčkaření“? Jde nám o porozumění Božímu slovu. Duševní procesy člověka jsou složité. Při zpracování a vytváření nových informací dochází k velkému objemu spojení mezi pamětí, city, vztahy a volnými procesy. Navíc biblická psychologie, která vychází z hebrejského a řeckého myšlení je nesmírně vzdálená dnešní moderní psychologii. To mělo svůj vliv i na různé výrazy, které kraličtí a jiní překladatelé zahrnuli pod pojem „mysl“. Podle Biblického slovníku A. Novotného bylo jako „mysl“ označována duše (nefeš), duch (ruach), srdce (léb), a zahrnovaly city, pohnutky, představy, posouzení, srovnávání, porozumění, zásady (hodnoty), vůli, rozum, rozhodnutí. Podle NZ a řeckých pojmů to bylo rozlišování (dianoia), smysl, rozum (nús), pojmy, rozhodnutí (noema), srdce (kardio), duše (psyché), a zahrnovaly pojmy jako pocity, přesvědčení, vztahy (víra, láska), srovnávání, hodnocení, rozbor. Vedle toho byla slovesa jako domnívat se, soudit (pálal), předpokládat (chášab), věřit, počítat, smýšlet, obmyslet. Tím chci naznačit, že není vůbec jednoduché porozumět původnímu textu, natož tento text srozumitelně převést do národního jazyka.

Pro porozumění nám postačí, když rozlišíme podle řeckého pojetí city (radost, smutek, strach, nadšení, láska, dobrotivost, milosrdenství, lítost) a rozumové vlastnosti (rozum, vůle, obrazotvornost, dovednosti, schopnosti, myšlení). Poznání, jaký je člověk, je závislé na tom, co nám o sobě prozradí svými slovy, gesty nebo činy. Do myšlení člověka mohl nahlédnout Ježíš, který byl obdařen mimořádnou mocí Ducha Božího. My jako lidé můžeme na povahu a myšlení člověka usuzovat jen z jeho chování. Některé poznatky mohou být věřícím lidem zprostředkovány poznáním v Duchu svatém.

Co apoštol Pavel chtěl vyjádřit slovem „mysl Kristova“ vychází z toho, co Pán Ježíš řekl a co dělal (to, co lze o člověku poznat). „Máme mysl Kristovu“ zcela jistě vyjádřil, že chceme se chovat a jednat podle svého vzoru, podle svého Mistra, podle slov našeho Pána a bratra. Praktické jednání, konkrétní život je tím nejlepším důkazem, jaký duch je v nás. Větší důraz na uplatnění slova apoštola Pavla „máme mysl Kristo-

vu“ bych kladl na konkrétní činy a chování, než jen na slovní a mimoslovní gesta.

Někdy jsou kazatelé kritizováni, že málo hovoří o pokání. Stejně jako mladý Luther si mnozí tím představují mimořádné úsilí, tahat břemena, přinášet oběti.

Pokání je přitom něco podobné, jako když jsme jako děti něco provedli, a slíbili, že už to neuděláme. No je v tom malý rozdíl: jako děti jsme slíbili, a občas nedodrželi. Jako následovníci Krista, prosíme dnes a denně Boha v Ježíšově jménu, aby nás svým Duchem změnil, aby nám dal sílu plnit jeho vůli, jeho přikázání. Opět nepříjemný pojem: přikázání, zákon. Zákon to je něco, co nesmíme. Boží zákon je jiný. To je ochrana člověka. Mnozí to ještě nepochopili. Bůh řekl: milosrdenství chci, a ne oběti. Milosrdenství je radost, touha, že můžeme v mysli Kristově někomu ulehčit jeho životní břímě, byť mu dáme něco, co bychom sami mohli potřebovat. (Musím přiznat, že v tomto směru mají statečné ženy mnohdy blíž ke Kristu.) Podobné je to s Božím zákonem. Pro ty, kteří jsou vedeni myslí Kristovou, je to radost, je to touha, je to naše vděčnost našemu Pánu, že šel před námi tou těžší cestou, a my můžeme plnit, co si od nás přeje. (*Jan 15,10*). Vždyť nás chce mít u sebe, svým Duchem touží nás připravit pro jeho brzký příchod. Mysl Kristova je pro nás to, co pro nás znamená naše oddanost, naše láska svému Pánu. (*Filipským 2,5*).

Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši. AMEN

Vítězství víry

1 Korintským 15,57: Ale Bohu díky, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.

Ještě před vydáním zákona na Sinaji ustanovil Bůh svátek přesnic, dne vyjití z Egypta jako památku zákonem. Je zajímavé, že teprve v 2. Mojžíšově knize je psáno o zákonu. *Exodus 13,9: A bude tobě to jako nějaké znamení na ruce tvé, a jako památka před očima tvýma, aby zákon Hospodinův byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl tě Hospodin z Egypta. Při tom víme, že Adam a Eva měli přikázání „nejíst ovoce ze stromu uprostřed ráje.“ (*Gen 3,3*). A jistě i Adam s Evou podle Božího přikázání odpočívali v sobotu.*

Vztah ke Stvořiteli byl označen jako víra. Například „*Věrou lepší obět' Ábel obětoval než Kain a dostalo se mu svědectví, že je spravedli-*

vý. “ (Žid 11,4). Od počátku pobytu Adama a Evy mimo ráj, oba rodiče svým dětem vštěpovali víru v Boha, lásku k Bohu a mezi lidmi. Tak se dostalo vědomí o Božích zákonech celému lidstvu. Zabití Ábela Kainem je označeno jako hřích, kterého si byl vědom? Některé poznatky o známosti Božích přikázání, byť nemáme o tom písemný záznam, jsou nepřímé. Bůh zjistil, že veškeré činy lidí nejsou než zlé, a pověřil Noeho, aby si postavil archu. (Gen 6,5). Když křik Sodomy a Gomory dolehl k Bohu, rozhodl zničit Sodomu a Gomoru (Gen 18,21).

Víra je vztah k Bohu. (Bez víry není možné se Bohu líbit. Žid 11,6). Je zajímavé, že ve SZ se spíše vyskytují slovesa důvěřovat, spoléhat jako vyjádření víry. Často je citován verš „Milostí spasení jsme...“ (Ef 2,8-10), a mnozí lidé si neuvědomí, že verš má své pokračování: „...z víry“. Opravdová víra je víc než jen přesvědčení, že Bůh je. Víra charakterizuje celý vztah k Bohu, naprostou úctu, bezpodmínečnou poslušnost Božím přikázáním, důvěru a spoléhání se na Boží zaslíbení. Pro Židy v době Starého zákona bylo Boží slovo zákonem. Ospravedlnění (tj. bezúhonnost před zákonem) je z víry. Gal 2,16: *Věduce, že nebyvá člověk ospravedlněn z skutků Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista uvěřili jsme, abychom ospravedlnění byli z víry Kristovy, a ne z skutků Zákona, protože nebude ospravedlněn z skutků Zákona žádný člověk.*

Tak a žádný zákon nepotřebuje následovník Krista dodržovat, stačí věřit v Ježíše a budeme ospravedlněni??? To je hluboký omyl těch, kteří říkají, že milují Boha a Ježíše Krista, a jeho zákon zrušili. (Jan 15,10). Víra v Ježíše Krista je přesvědčení, že za nás zemřel, aby nám byly odpuštěny hříchy. Víra v Ježíše Krista je jistota, že byl vzkříšen a svou mocí a svým Duchem, který je i Božím Duchem, připravuje svůj lid na svůj druhý příchod. Domněnka, že nesmíme dělat skutky zákona je naprosto nesprávná. Naopak v Kristu Ježíši jsme ospravedlněni a máme žít život bez hříchů, tj. bez porušení zákona nebo přikázání. To je znovuzrození, to je posvěcení. (1 Jan 1,9). To je to obrovské tajemství a Boží moc, která je v Kristu, že každý, kdo Bohu vyzná své hříchy, požádá o odpuštění a moc Božího Ducha, aby změnil jeho povahu podle vzoru Ježíše Krista, bude ospravedlněn. Někteří to označují také za každodenní pokání. (1 Kor 15,57). 2 Kor 2,14: *Bohu pak budiž dík, který vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. 1 Janův 5,4: Všecko zajisté, což se narodilo z Bo-*

ha, přemáhá svět; a to je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše. Uvažování o víře a zákonu by nebylo úplné, kdybychom nezmínili vztahy lásky jako zákon (Mat 22,36-40).

Vítězství v Kristu je nejen vítězství nad našimi špatnými sklony, nectnostmi, nehezkou mluvou, ale nad našimi hříchy. To je, ač mnozí to neradi čtou, naprostá poslušnost Božimu zákonu lásky včetně DESATERA. Víra se projevuje v každé myšlence, každém kroku, činu našeho života, víra v Boha a Ježíše Krista, v Boží moc, v působení Ježíše v nás, je to, co z nás udělá dokonalé občany Božího království, které Ježíš přivítá: „*Pojďte požehnaní Otce mého...*“ AMEN

Bděte

Mat 25,13: Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.

Mnozí jste poznali, že verš je vzat z podobenství o deseti družičkách. Když jsem viděl originál olejové lampy, ani jsem se nedivil, že nemoudrým družičkám olej v lampě brzy došel. Mnoho lidí před námi i v současnosti našli víru v Boha a chtějí být spaseni. Poselství podobenství je v úvodním verši a stručně nám sděluje: „*Bud'te připraveni.*“ Ti, kteří svou záchranu, svou touhu po nebeském království berou vážně, si jistě nejdnou kladli otázku: Jak se připravit, co si vzít na cestu, jaké věci nezapomenout? Zapomeňte na kufr, tašku, batoh. O to nejde. Duchovně se připravit znamená být čistý (srdce čisté stvoř mi o Bože), znamená, Otče, chci jít životem jako Ježíš, důvěřuji tvému slibu na každém kroku, chci plnit tvou vůli. *Jan 6,40: „Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“* Jak jednoduché?

Víra není pouhé přesvědčení, ale naprosté odevzdání, závislost, důvěra, chovat se a jednat jako Ježíš. Bůh a Ježíš nám k tomu slíbili obrovskou moc svým Duchem. Zde nejsou na místě výmluvy: jsem slabý, jsem hříšný. Vyšli jsme z hříšného světa, chceme žít bez hříchu, a přesto se nás občas nějaký hřích přichytne. V Bohu a Ježíši máme pomoc, která nás převede přes všechny naše poklesky, ale my musíme jedno, CHTÍT. Prosit Boha ve jménu Ježíše Krista, že se chceme zbavit všeho, co by nás mohlo oddělit od Boha a od Ježíše. To je naše příprava. Musíme být připraveni dříve, než skončí naše pozemská pouť nebo Pán Ježíš opravdu přijde. Dodatečný očištec nebude.

Nyní vám musím připomenout, ač se to mnohým nebude líbit, že příprava spočívá i v tom, že budeme dodržovat přikázání podobně jako Ježíš dodržoval přikázání svého Otce, a zůstal v jeho milování. Kdo to s láskou k Bohu, ke Kristu a k lidem myslí vážně, nemůže jednat jinak. V Bibli nenajdete žádné přikázání o dni odpočinku v neděli (Syn člověka je Pánem nad sobotou, a sobota je učiněná pro člověka), žádné přikázání o trojici bohů nebo trojjedinosti, (*Mk 12,29-31*) žádné přikázání o uctívání sádrových soch, zlatých nádob s chlebem, kalichu s vínem, svatých, relikvií, amuletů včetně kříže. (Naopak: Neuděláš si žádné věci, nebudeš je ctít, a nebudeš se jim klanět).

Výzva být připraveni, BDĚTE!, je naléhavá. Nevíme, kolik každému zbývá času. Dnes je zřejmé, že v brzké době dojde ke spojení protestantismu s katolicismem. (Zrušení klatby nad Lutherem při příležitosti 500. výročí). Volání po důrazu na dodržování neděle jako sedmého dne týdne k odpočinku sílí. Poselství papeže k světovému dni modliteb pro péči o stvoření z 1.9.20). Snahy o nastolení NWO (Nový světový řád) jsou stále zřetelnější. Tlak na vlády a politické činitele ze strany globálních loutkovodců zesiluje. Současné trendy k ochraně přírody, „zdraví obyvatel“ a uplatnění „humanity ve vztahu k migrantům“ povedou k omezení práv občanů v zájmu vyšších cílů. O morálním a kulturním úpadku není třeba se rozepisovat. To jsou jenom slabě naznačené události před námi.

V rámci křesťanských církví se šíří volání po „Vytržení“, a tím se vyvolává dojem, že všichni, kteří pravidelně chodí do kostela nebo čtou Bibli, si nemusí s budoucností dělat starosti. Objevuje se mnoho jakoby poselství přímo od Boha nebo Ježíše. Očekává se postavení třetího chrámu v Jeruzalémě, velké duchovní probuzení a zjevení syna ztracení. Význam té či oné události a její závaznosti nebo nebezpečnosti pro křesťany lze najít jen v Bibli.

Pro Pána Ježíše bylo největším přáním splnit Otcovu vůli (*Ne jak já chci, ale jak ty chceš – Mat 26,39*). Víra v Ježíše Krista, stejně jako víra v Boha Otce, je závazek, že splníme Boží přání. Mezi to patří i jeho zákon (*Mat 22,38-40*), z něhož přikázání jsou jen slabým rozvedením. A Pán Ježíš to potvrzuje slovy, že dokud nepřijde, nepomine ani tečka ze zákona. Znovu připomínám (*Jan 15,10*). Nezapomeňte, že spasení jsme milostí z VÍRY, je to Boží dar. Z toho vyplývá, že kdo nemá víru Ježíšovu, byť by byl v jakékoliv církvi, a měl jakoukoliv teologickou školu,

může být zklamán, až třeba uslyší hlas svého Pána. (*Mat 7,21*). Co je třeba, jsou naše časté až trvalé prosby k našemu nebeskému Otci ve jménu Ježíše Krista, tj. ve víře a způsobu jakým přistupoval k svému Otci Ježíš. (*Zj 14,12*). Zpět se nám dostane moc Božího Ducha, která nás převede spolehlivě přes úskalí světa a naší přirozenosti do Božího království. Všichni toužíme po tom slyšet hlas svého krále a bratra: (*Mat 25,34*): „*Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte dědictví připravené vám od ustanovení světa....*“

Víra a láska

1 Kor 13,2: Kdybych měl dar prorockví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

Kdo by neznal kapitolu o chvále lásky. Láska je cit, ale je také vztah, který zahrnuje vztah k Bohu a k našim bližním.

Víra je vztah především k Bohu a k Ježíši Kristu. Ve víře konáme to, co Bůh od nás požaduje, plníme Boží vůli, důvěřujeme jeho zaslíbením a jeho slovu, spoléháme na jeho moc a milosrdenství. Bezvýhradní spolehnutí na Boží slovo učinilo Abrahama spravedlivým. Bůh poslal svého Syna, aby ukázal, jaká je opravdová víra. Mezi spolehnutí se na Boží slovo patří respektování Božích přikázání.

Ze skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk. Co jsou skutky zákona?

Nepatří mezi skutky také dodržování přikázání? Slovo „zákón“ je velmi široký pojem. Od obětní chrámové bohoslužby, přes nejrůznější předpisy pro chování Izraelitů na poušti, všechno Boží slovo v knihách Starého zákona nebo jen pět knih Mojžíšových (Tóra) až nakonec i desatero na kamenných deskách. Skutky zákona znamenalo dodržovat všechno. Časem došlo k tomu, že náboženský život se stal honbou a usilovnou snahou dodržet všechno do poslední tečky. Jenže tato snaha přerostla do formalismu. Je to podobné jako v dnešním světě, kde si společnost nastavila tolik zákonů, že je téměř nemožné je všechny dodržet, a tak se plnění zákona nahradilo formuláři. Pokud máte všechny papíry řádně vyplněné, plníte zákon. Podstata zákona se vytratila. Tak tomu bylo i za existence Starého zákona. Pán Ježíš to nejednou kritizoval. Např. „*dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a co je důležitější*

v zákoně, právo a milosrdenství zanedbáváte“. Skutky zákona je snaha plnit zákon alespoň formálně, povrchně.

Lutherova reformace neodstranila všechny odchylky od pravé víry, a setrvačnost vedla vedoucí osobnosti evangelického světa k tomu, že se snažili, a stále trvají na tom, že jejich víra je založená na Bibli. Označují to dokonce za obohacení a rozšíření víry. V rámci toho se do křesťanství dostalo tolik nebiblických nauk, že dnes je křesťanství, bez ohledu na celou škálu nejrůznějších vyznání, Babylonem.

Dovedete si představit, že Bůh by zrušil základní zákon, jímž je bezesporu zákon lásky k Bohu a k lidem, a do kterého patří i deset přikázání. (*Mat 22,38-40*) Přikázání jsou mírně rozvedený zákon lásky. To je konstatováno již v Mojžíšových knihách. Takže někteří horliví kazatelé tvrdí, že následovníci Krista nesmí dodržovat přikázání, aby se nedopusili skutků zákona. Sami však kupodivu dodržují ustanovení, která nejsou v Bibli.

Víra a láska patří k sobě. Zatímco víra je vztah k Bohu a následování Krista, láska se snaží tuto víru doplnit. S Bohem jsme se spojili vírou, vyznáním víry v Boha a Ježíše Krista a křtem, který nahradil starozákonní obřizku. Abraham dělal to, co Bůh od něho požadoval, a za to byl považován za spravedlivého tzn. byl bezúhonný (bez hříchu) před zákonem. Již na začátku stvoření dal Bůh člověku svobodnou vůli a doufal, že člověk pochopí, že je zcela závislý na svém Stvořiteli. Jak už čteme v prvních kapitolách Bible, ani protivník, odpůrce, nepřítel záchrany člověka nezahálel, a svedl člověka, aby svou svobodnou vůli šel za ním. Velký spor zda zvítězí láska a vztah k Bohu a lidem, nebo seberealizace svého JÁ, s působením odpůrce spasení, stále trvá, a nabírá tím zuřivějších podob.

Člověk má jen dvě možnosti, buď se rozhodne následovat Boha, a to celým životem, nebo porušením vztahu k Bohu následuje tu druhou stranu velkého sporu.

Láska je jediným vztahem, který bude základem Božího království. Láska je aktivní vztah, který předchází pouhé důvěře, víře, spolehnutí na Boha a Pána Ježíše tím, že se snažíme Bohu zalíbit, plnit s nadšením a radostí, co od nás Bůh očekává. A mezi to patří i dodržet jeho přikázání. (*Jan 15,10*). Tak jako v rodině láska k partneru a k dětem se snaží předcházet jejich přáním, podobně je to i v našem vztahu k Bohu. Tak jako

se snažíme zmírnit trápení a těžkosti našich bližních, aniž bychom se jich ptali, chceme uskutečnit zákon Kristův v nás. (*Gal 6,2*)

Nedívím se ap. Pavlovi, že tak zdůrazňuje význam lásky ve vztahu k Bohu a k lidem. Tak jako v pohádce „bez soli to nebude nikdy ono“, bez lásky je naše víra jen snůškou plamenných řečí, která dělá jen to, co musí. Vírou jsme dostali Ducha svatého, který v nás působí, že naše povahy ponесou jeho ovoce. (*Gal 5,22*). Láska je tou silou, která zvítězí nad smrtí. Duch Boží a Ježíše Krista, který v nás tu velkou proměnu způsobí, nás při příchodu Krista vzbudí nebo promění k věčnému životu. To přeji všem, kteří vírou a láskou k Bohu a k lidem žijeme. AMEN.

Úzká brána

Lukáš 13,24: „Snažte se vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni.“

Kraličtí překládají „úzká brána“. Oba pojmy naznačují, že vchod do domu je těsný. Obtížně by se úzkými dveřmi protáhl člověk se zavazadly. Duchovně se jedná o povahové rysy, které neodpovídají Ježíšovu vzoru. Pán Ježíš žil prostým způsobem, vysvětloval Boží slovo, uzdravoval a křísil, aby zmírnil utrpení a bolest, nasýtil zástupy a prosil svého Otce o sílu a moc. Na svém Otci byl zcela závislý, a z lásky usiloval o splnění jeho vůle. Pán Ježíš se narodil jako vyvolený, a později pomazaný Mesiáš (Božím duchem zmocněný) k tomu, aby ukázal povahu svého Otce, vysvětlil lidem předpoklady pro Boží království, a naplnit úlohu Božího beránka, od stvoření vyvoleného zachránit člověka z bída hříchů. Dobrovolně podstoupil mučivou smrt na kříži, aby dokázal vítězství lásky k Bohu a k lidem. A za svůj čin byl Otcem vzkříšen po třech dnech a třech nocích (*Mat 12,40*) k životu v oslaveném lidském těle.

Po svém vzkříšení byl povýšen do úlohy velekněze nové smlouvy (*Zj 5*), a vedle svého Otce zastupuje všechny, kteří se k jeho oběti hlásí, a chtějí jít stejnou cestou jako Ježíš. Ze své moci nenechává nikoho bez pomoci. Ne, my všechnu nemusíme sami, nám stačí prosit o změnu naší povahy, našeho myšlení a Ježíš Božím duchem změní každého, kdo se mu odevzdá. Cesta Ježíše Krista spočívá ve vztahu lásky k Bohu a k lidem (*Mat 22,38-40*), a z toho vyplývající povahových rysů, jako je radost, pokoj, přívětivost, milosrdenství (*Mt 5; Gal 5,22*), ochota pomáhat (*Gal 6,2*) a přivádět lidi k Bohu a ke Kristu. (*Mat 28,18*)

Připomínám (a mnoha křesťanům se to nebude líbit), že Pán Ježíš dodržoval přikázání svého Otce, a ten, kdo chce jít stejnou cestou, a zůstat v přízni a lásce našeho Pána, krále, Mistra a bratra, je musí podobně dodržovat. (*Jan 15,10*). Výmluvy – zákon je zrušený, platil jen pro Izrael, nejsme pod zákonem, ale pod milostí, vstoupili jsme do Ježíšova odpočínutí, a už nejsme vázáni zákonem, Ježíš nás osvobodil, Ježíš byl vzkříšen v neděli, jsou časté. K tomu patří i obohacení, rozšíření a vysvětlení, že v nebi jsou dva a posléze tři bozi, které se označují za trojjedinost, pojem v Bibli naprosto neznámý. Přes veškeré malůvky si nikdo nedovede představit, co to je, a je to také v příkrém rozporu s Božím slovem (*Mk 12,29-31; Jan 17,3; 20,17*) a dalšími texty Pisma. To jsou překážky na cestě do nebeského domova, to jsou názory, které sebou nesou i povahové rysy jako ledabylost, znevažování Boží vůle, sebevědomí, pýchu, sobectví, domýšlivost.

Dovedou si křesťané vůbec představit, že zákon je zrušený, že Bůh by zrušil svůj zákon, že všechno porušování svatého Božího zákona je dovolené? Nositelé vlastností, které znevažují Boží slovo a zřejmě jednání Ježíše Krista, do Božího království úzkými dveřmi neprojdou. (*Mat 7,21-23; Mat 25,12; 25,40*) Nepravost je porušení Božího zákona lásky, které obsahuje i přikázání (*Zj 12,14;17,12; Mat 15,3;19,17; Mk 7,8; 10,19; Luk 18,20; Jan 12,50;14,15.21; Řím 7,12; Jak 2,10; 2 Petr 2,21; 1 Jan 2,3.4; 3,22.24; 5,3; 2 Jan 1,6*). Opravdu si někdo myslí, že Ježíš zemřel i za ty, kteří si z Božího zákona udělali snůška vlastních představ? Nechápete, že lidé, kteří se neobrátní, nebudou mít své povahy očištěné (čisté srdce, milosrdní, toužící po spravedlnosti – bezúhonnosti před zákonem, plní lásky, soucitu, laskavosti a přívětivosti) do Božího království nepřijdou? Pán Ježíš každému nabízí svou obrovskou moc nás změnit, ale kdo nevyužije Ježíšovy nabídky, mohl by u dveří Božího království slyšet NEZNÁM VÁS.

Přeji nám všem, abychom do Božího království vešli úzkými dveřmi, a zanechali vše, co by mohlo být na překážku na cestu s Ježíšem. *1 Kor 1,8-9: On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem. AMEN*

Král králů a pán pánů

Zjev 17,14: „Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení a věrní.“

Jeden bratr napsal, že Pán Ježíš nese jména a tituly božství: „Bůh, Alfa Omega, král králů a pán pánů, Spasitel. K němu se modlí, je vzýváno jeho jméno, odpouští hříchy. Bible učí, že Ježíš Kristus má božskou přirozenost, Ježíš je proto roven Bohu a je tedy bohem.“

„Dogma o božství Ježíše Krista a rovnosti Bohu a tudíž Ježíš je také bohem“ je jak tradované v obecné církvi, tak v dalších „křesťanských“ církvích, co jich je na světě (s výjimkou Svědků Jehovových a Unitářů). Nikde v NZ nenajdeme jakoukoliv zmínku o tomto dogmatu.

Titul ALFA a OMEGA je poprvé uveden v *Zj 1,8*. V *Zj. 1,1* je psáno: „*Zjevení, které Bůh dal Ježíši Kristu...*“ Z toho vyplývá, že Bůh a Pán Ježíš nejsou totožné osoby a nejsou sobě rovné. *Zj 1,4.:* „*Jan sedmi církvím v Asii: Milost vám a pokoj od toho, který je a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem* ⁵ *a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů* ⁶ *a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky.*“ Opět z těchto veršů vyplývá, že TEN, KTERÝ JE, KTERÝ BYL A KTERÝ PŘICHÁZÍ, ...je Bůh a z 5. verše vyplývá, že Ježíš není totožný s tímto Bohem a není mu rovný. Je zde zdůrazněná zásluha Pána Ježíše, který svou obětí nás osvobodil a učinil apoštoly a všechny, kteří svou vírou v Boha a Ježíše Krista slouží Bohu za královské kněžstvo, jehož veleknězem se stal Ježíš. V 5. verši je naznačen titul král králů a pán pánů (vládce králů Země). Verš 7. vypovídá o návratu Ježíše Krista (kterého bodli). Verš 8. je výrok o samotném Bohu a je podobně jako ve verši 4. a nelze vztáhnout na Pána Ježíše. (Pán Ježíš při svém odchodu řekl, že dostal veškerou moc, a dovětek TEN VŠEMOHOUCÍ by mohl naznačit, že to je Ježíš. Přesto to nelze vztáhnout na Pána Ježíše, protože verš. 8. podobně jako verš 4. uvádí Boží jméno a už z verše 5. víme, že Ježíš a Bůh nejsou totožní). Ve verši 10. píše Jan o svém vytržení v Den Páně. Jde o den, který si pro Jana vyhradil Pán, aby mu sdělil důležité poselství a k tomu mu byla propůjčena Boží autorita, takže další ALFA a OMEGA, první a poslední ve verši 11. se vztahuje k Pánu Ježíši, jako prvního člověka, který byl vzkříšen a jako posledního člověka, který uzavře do

Božího království. Jde proto o propůjčený titul, o Boží moc a slávu, kterou Bůh dal Ježíši Kristu, svému Synu, Synu člověka. Není psáno, že tím byl povýšen na boha, stal se bohem, nebo dokonce Bohu rovnému.

Král králů a pán pánů je pomazaný Mesiáš, který vykonal svou úlohu a byl vytržen k trůnu Božímu. Tím bylo také naplněno Danielovo proroctví (*Dan 7,13.14*). V SZ spisech je Bůh označován za krále, v *Ž 95,3* je označen za krále nad všemi bohy. Titul Král králů, jímž je u Daniela osloven poslední babylonský král, není totožný s titulem KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ, který přísluší jen Ježíši Kristu, ale nečiní ho bohem ani rovný Bohu.

Pán Ježíš je bezesporu našim Spasitelem, zachráncem. V SZ je Bůh několikrát jmenován spasitelem svého lidu *2 Sam 22,3; Ž 25,5; 43,3; 49,26*. Zatímco u *Izaiáše 62,11* a další lze považovat za proroctví na budoucího spasitele Mesiáše. Spasení je dílo Boží a zásluha Pána Ježíše, který Boží vůli naplnil. Titul SPASITEL není atribut, který by učinil z Pána Ježíše boha, Bůh to byl, kdo první jednal.

Poslední označení Pána Ježíš jako boha, jako rovného Bohu, nelze prokázat z žádného verše NZ. Jan a Tomáš, pravověrní Židé, znali vyznání víry Izraele, v rozporu s výrokem samotného Ježíše (*Mk 12,29; Jan 17,3; 20,17*) by ve vyznání Tomáše popřeli víru v jednoho Boha, uznáním dalšího boha v osobě Pána Ježíše. Tomáš vyjádřil své přesvědčení, že Ježíš jedná v moci a z pověření Božího.

O božské přirozenosti je psáno pouze *2 Petr 1,4*: „*Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.*“ A v dalších verších vysvětluje, co se tím míní. Ani toto místo nelze spojit s božstvím Pána Ježíše.

Vzývání jména Ježíšova jako modlitba k Němu je nesprávné. Pán Ježíš sám učil: „*Modlete se takto.*“ „*Cokoliv byste prosili Otce mého...*“ Nikde neprohlásil, že se máme modlit přímo k Němu. Vzývat znamená dovolávat se, odvolávat se na jméno Ježíšovo. Tím se přihlašujeme do Božího lidu, který patří Ježíši, prosíme Boha ve způsobu a myšlení Ježíše Krista a Bůh přijímá naše prosby, jakoby je vyslovil sám Ježíš. Rovněž ani slovo VZÝVAT JMÉNO JEŽÍŠE není, a nemůže být důkazem, že Ježíš je Bůh a rovný svému Otcí. Je to Boží syn, kterého Bůh poslal pro nás, a ve jménu Ježíšově se dovoláváme jeho zásluh.

Odpuštění hříchů, je moc, kterou Pán Ježíš dostal při svém křtu v podobě Ducha Božího na potvrzení své úlohy Mesiáše, poslaného Bohem.

Božství Ježíše Krista je libivá představa. Je to porušení úcty k jedinému pravému Bohu a rouhání, které ani Ježíš svým slovem nikde nezmnínil, a je přípravou na zjevení antikrista, který se chce prohlásit za Syna Božího, vtěleného Boha a mesiáše (falešného). A s tímto záměrem vzniklo toto falešné dogma ve 4. a 5. století (koncily r. 325, 381, 451), a bylo dále šířeno.

JEDINÉMU PRAVÉMU BOHU a jeho Synu, člověku, povýšenému k trůnu Božímu patří čest a sláva. AMEN

Slovo tvé pravda je (*Jan 17,17*)

Mnozí lidé pokládají Bibli za folklor. Někteří za knihu napsanou jen lidmi. Jiní v ní nacházejí jen samé rozpory, nejen si protirečí, ale i Boží láska je znázorněná jako hrůzovláda.

Téměř nemá smysl na tyto námitky odpovídat. Kdo nechce věřit, že Bible je Boží slovo, tak i kdyby se mu snesly archeologické důkazy, důvody pro pravdivost, stejně neuvěří. Jsou podobní farizejům: Dej nám znamení? Nač? Uzdravení, nasycení tisíci, vzkříšení mrtvých jim nestačilo.

Do toho navíc vnášejí i ti, kteří věří v Boha své názory na neplatnost Božího zákona. Namísto jednoho pravého Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista, někteří čtou o třech bozích v jednom, říkají tomu trojjedinost.

Kladu si otázku, zda má vůbec smysl s lidmi, kteří nevěří v Boha diskutovat o Božím slovu. Podobně se ptám, má smysl lidem, kteří přijali pokroucené tradice poapoštolské doby, a vydávají to za své pravdy, vysvětlovat Boží slovo? Neměl bych spíše konstatovat, že se jedná o mistrný podvod odpůrce Dobra? Když se mu nedaří lidem brát víru v Boha, nastrčí jim „obohaceni a rozvíjení“ pravé víry v podobě převrácených tradic vydávaných za jedinou pravou víru v trojjedinost. Někteří věrní křesťané, kterým tuto nemožnou pravdu tvrdí jejich církve a kazatelé, si neuvědomují, kdyby tato pravda byla pro víru člověka v Boha a Ježíše Krista tak zásadní, nebyl by se Ježíš o tom zmínil? Není mlčení všech spisů SZ a NZ o tak „závažné pravdě“ dostatečným důkazem skutečného původu? Není vehementní prosazování této tradice včetně

dalších změn, které jsou v rozporu s Božím slovem a nedílnou součástí učení obecné církve přesvědčivým důkazem?

Nejsou nakonec všechny politické události za tiché podpory nejvyšších představitelů obecné církve, zahalenou snahou vrátit středověkou nadvládu nad všemi lidmi světa do jednoho centra?

Dokud je to ještě možné vám připomenu, jak všichni spojují dnešní epidemii se změnou klimatu země. Jak enormní bohatství je důsledkem změn klimatu. Za příčinu změn klimatu jsou označovány exhalace oxidu uhličitého. V rámci opatření proti změnám klimatu je uvažováno s omezováním všeho druhu, se snížením počtu obyvatel, s prosazením nátlaku a kontroly všemi prostředky, přitom všechna chystaná opatření směřují proti prostým obyvatelům Země, nikoliv proti původcům a největším znečišťovatelům ovzduší, nikoliv proti největším boháčům a finančníkům, kteří ovládají život světa, kteří současný stav světa způsobili.

Je zřejmé, že život Země vyměřený Bohem se chýlí ke konci. Země je vydrancovaná, znečištěná fyzicky a morálně, dnešní dobu lze porovnat, jako za dnů Noe. Neřesti a nemravnosti postupují k svému vyvrcholení, jako za dnů Abrahama a Lota v případě Sodomy a Gomory. Jak dlouho bude Bůh přihlížet k řádění Zla?

Pro všechny, kteří upřímně věří v Boha a Ježíše Krista je jediná cesta, vrátit se k prostému Božímu slovu a připravit sebe a své blízké pro poslední události. Příprava není v chystání zásob, zavazadel, balení nejn nutnějších potřeb, ale v upřímných modlitbách o Ducha svatého, o očistění od všeho, co nás vzdaluje od Boha, o porozumění Božímu slovu, o odvržení všech vylepšení, která v Bibli nejsou. Jen víra založená na prostém Božím slovu a dokázaná upřímnými činy a prosbami o čisté srdce, zvítězí. Pán Ježíš na naše prosby čeká, aby nám dal vše, co potřebujeme pro vytrvalost během zkoušek a posledních ran, abychom byli připraveni pro vstup do Božího království.

Bůh nám dal své slovo, abychom věděli, co je před námi. Kniha Zjevení je jasnou zprávou. Studujme Boží slovo a posilněme svou víru v jediného pravého Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista. Přeji všem, abychom s Ježíšem v jeho Duchu zvítězili. AMEN

Co bylo od počátku

1 Jan 1,1: Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života.

Jan ve svém dopise svědčí o tom, co sám zažil. Nejsou to pohádky, ani výmysly nového náboženství. Na konci jedné etapy dějin poslal Bůh svého Syna (*Jan 17,3*). Naopak autor dopisu touží po tom, aby s námi sdílel radost, že v Ježíši Kristu přišla pro lidstvo účinná pomoc, která může každého připravit pro Boží království. Jan se zmiňuje především o věčném životě. To je o něčem, co lidé, kteří neznají Boha, nemohou pochopit. Příslib věčného života v Kristu Ježíši je vysvětlením smyslu našeho života. Život člověka na Zemi je omezen na 120 let, tím není vyloučeno, že výjimky se mohou dožít i vyššího věku. (*Gen 6,3*).

Před tím, než jsem uvěřil, ptal jsem se, jaký smysl má život. Dvacet až třicet let se připravovat na práci ve společnosti, třicet až čtyřicet let pracovat, a pak dvacet let prožívat své stáří, které není vždy radostné. Kdo nezná Boha a Ježíše Krista, smysl života hledá v ideálech, nechť po sobě potomky, postavit dům, prožít život plný dobrodružství a radovánek, poznat vzdálené země, dosáhnout věhlasu svými činy, myšlenkami, vynálezy, patenty, ale i uměním, knihami, udělat si jméno, být známý jako lidumil, jako člověk, který obětoval svůj život společnosti, svým bližním. Lidé, kteří věří v Boha, hledají věčný život a uskutečňují svou lásku k Bohu a k lidem, slouží rodině, bližním, společnosti. Rozdíl je v motivaci. Lidé bez Boha hledají svou slávu, svůj dobrý pocit, svůj věhlas, známost, ideály o lidské společnosti, altruismus (nesobecké, nezištné jednání ve prospěch jiných lidí, lidstva).

Lidé, kteří odevzdali svůj život Bohu, chtějí naplnit Boží vůli, jeho slovo, následovat život, myšlení a jednání Ježíše. *Aby lidé viděli vaše dobré skutky, aby chválili Boha. (Mat 5,16) Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův. (Gal 6,2). Miluj svého bližního jako sebe samého. (Mk 12,31; Mt 22,39).*

To neznamená, že lidé, kteří věří v Boha, jsou lepšími lidmi než lidé, kteří v Boha nevěří. Všichni lidé, kteří konají dobro pro své bližní, pro společnost, si zasluhují naši úctu. K tomu patří i péče a láska v rodině. Jen rodina, ve které panují vztahy lásky, může vychovat krásné nové lidi.

Mnozí z věřících lidí, kteří milujeme své bližní, toužíme po tom, aby lidé, kteří milují své bližní a nevěří, poznali Boha a Ježíše Krista, a žili jednou s námi v Božím království. Kdyby všichni lidé poznali lásku jako základní vztah ve společnosti, oč radostnější a šťastnější by mohl být náš život už dnes.

V dalších verších (3) píše Jan o obecenství. Obecenství zahrnuje těsné společné vztahy jako např. v rodině, v širší rodině věřících. Dnes jsou ještě společenství, kde lidé mají společný majetek. Jan, autor dopisů, nás vyzývá, abychom měli nejen společenství mezi sebou ve své rodině, v širší rodině věřících. Společenství není jen o tom, že spolu hovoříme, sdílíme se svými radostmi a starostmi, vzájemně si pomáháme, jak kdo to potřebuje, a podle našich možností. Kromě toho máme společenství s Bohem a Ježíšem Kristem. Zde máme k nebeskému Otci a jeho Synu Ježíši Kristu vztah. Chválíme je, děkujeme za přijaté dary a splněné prosby, a předkládáme své starosti, problémy, radosti a prosby. „*O nic si nedělejte starosti, v každé prosbě předkládejte své žádosti Bohu a Boží pokoj, který přesahuje vaše myšlení, bude chránit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.*“ (Fil 4,6-8).

Zmíním se ještě o našem vztahu k Pánu Ježíši. Pán Ježíš šel tou těžší cestou před námi, dal nám vzor své nezištné a nesobecké lásky, zanechal nám svá slova, která jsou slova od Boha, je našim učitelem, vůdcem, prostředníkem, zemřel za nás na kříži a byl nebeským Otcem vzkříšen v oslaveném lidském těle a povýšen na pravici trůnu Božího. Pán Ježíš je našim pánem, králem, a také bratrem. Spolu s nebeským Otcem a Ježíšem tak tvoříme nebeskou rodinu. Pán Ježíš dostal veškerou moc na nebi a na Zemi, aby mohl připravit každého člověka, který se k Němu přihlásí (*Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude – Mk 16,16*). Víra znamená naprosté odevzdání, důvěru Bohu a Ježíši Kristu.

Ve svém slovu nás učil, jak se modlit. Neřekl, že se máme modlit k Němu, řekl: „*Začkoliv byste prosili ve jménu mém, já učiním.*“ (Jan 14,13.14). Nikdy neřekl, že Jemu patří větší úcta než nebeskému Otci. Nikde neřekl, že namísto nebeského Otce má být uctíván On Ježíš. Např. Sk 2,21: „*Kdo by vzýval jméno Páně bude zachráněn.*“ Podle řeckého textu znamená „vzývat“ (etikaleomah) vyslovit jméno, přihlásit se k někomu, dovolávat se něčího jména, zásluh, postavit se pod něčí ochranu, ale neznamená, modlit se k někomu. Spíše to znamená modlit se v duchu a smýšlení jako Ježíš k nebeskému Otci.

Ježíš sám připomínal, že Otec je větší než já. Takže si nepřisvojoval stejnou úctu jako Bůh. Je nesprávné namísto k nebeskému Otci, modlit se ke Kristu. Vždy musíme mít na mysli, že Bůh je jen jediný pravý, a to nebeský Otec, on je Stvořitelem, on poslal Pána Ježíše.

1 Jan 1,9: „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný je Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“

Následování Ježíše Krista a víra v Boha nejsou obtížné. (*Mat 11,29.30*) Vyžaduje to od nás jen důvěru a prosby. Přejí vám, aby láska Boží a Ježíš vás vedl svým Duchem bezpečně do Božího království. AMEN

Život věčný

J 3,16: „Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Není snad křesťana, který by neznal tento verš (Jan 3,16). Nádherný výrok Pána Ježíše, který nám přináší povzbuzení, naději, radost z toho, že smrtí nekončí naše existence, ale bude mít po vzkříšení pokračování v nádherném, krásném Božím království. Kdo zná dobře Bibli, tak ví, že všichni, kteří se tam dostanou, už nebudou mít nad sebou vládu, policii, parlament, ale všichni budou vládnout? Je to jednoduché. V prostředí, kde jediným zákonem, životní zásadou bude láska, nebude třeba dalších zákonů. Vztah k Bohu, k Ježíši Kristu a k lidem bude dán láskou. To byl Boží zákon od stvoření, Boží přání, aby lidé takto žili. Žel lidé si v Adamovi a Evě vybrali pochybnou svobodu své vůle a chtěli podle návodu odpůrce Dobra zkusit i tu druhou stranu svých možností „Zlo“. A toho se jim dostalo vrchovatě. Dnešní lidé mají takový Babylon, že Zlo a Dobro nerozeznají.

Technický pokrok během posledních dvou až tří století je tak obrovský, že naše civilizace je na konci svého snažení. Základní zdroje života se pomalu a jistě vyčerpávají. Kdo nevidí a neslyší varování ze všech stran, ať se to týká ovzduší, vody, půdy, morálky, je opravdu slepý a hluchý. Všude kolem sebe mám tabulky označující fyzické nebezpečí (před elektřinou, plynem, chemii, zářením). Jen tabulky označující duchovní nebezpečí lidé ještě nevytvořili. Přitom duchovní Zlo v podobě svévole, nenávisti, zloby, hněvu, sobectví, pýchy, nadutosti, touhy po

moci, ovládnání lidí, nemravnosti je pro lidskou civilizaci smrtelnější než nebezpečí techniky (chemie, biologie, fyziky, zbraně).

Lidé, kteří nevěří ve stvoření, nevědí, odkud jsou, a kam jdou. Teorii o vzniku světa je více. Za svých mladších let ještě pamatuji, jak nám s vážnou tváří vysvětlovali vznik Země jako Laplaceovou teorií. Dnes je to ještě velký třesk, výbuch, který vytvořil organizovanou hmotu. Kdyby to nebylo tak smutné, jaký úděl čeká lidi, téměř by se člověk musel smát, jak studovaní lidé vytvořili nesmyslné teorie, a ještě nejsou u konce. Podle myšlenky cíleného výběru (vývoj od jednodušších forem k složitějším si vybírá tu možnost, která lépe odpovídá danému prostředí), který je součástí evoluce, nemá v sobě žádný mechanismus, který by vytvořil mravní a etické hodnoty. Spíše nastoluje právo silnějšího, právo vítěze. Prospěšné je to, co vyhovuje vítězi, co vyhovuje jeho elitě. Z pohledu stavu dnešního světa musím konstatovat, že války jsou pouze krutou, nesmyslnou hrou na vítěze a poražené. Kolik utrpení, lidské bídy, neštěstí je způsobeno, a výsledek války je jen obohacení těch, kteří stojí v pozadí. To je nechtěný důsledek teorie evoluce nebo svobodného výběru Zla.

Věčné evangelium o Boží lásce k stvořenému člověku pokračuje vrcholným důkazem této lásky v osobě Pána Ježíše Krista. Těch několik slov, která nám reprodukuje evangelia a přibližují další spisy Nového zákona (NZ), pravdu Dobré zprávy od Boha, kterou přinesl Ježíš, jsou dostatečné, aby uvěřili všichni lidé. Žel nechtějí. Každý, kdo uvěří v Ježíše Krista, dostane věčný život. Upozorňuji, že víra v Ježíše Krista není pouhé přesvědčení, že žil, ale naprostá důvěra jeho slovům, naprostá odevzdanost Božímu zákonu lásky. Nebojte se, nikdo vás nebude nutit někam chodit, něco dělat nebo dávat, pokud se k tomu nerozhodnete z vlastní vůle: dát jiným lidem svůj čas, pomoc, radost, naději, víru, touhu po věčném domově, kde už nebude smrt, slzy smutku a bolesti, ale slzy radosti, kde lidé budou žít ve vzájemné lásce. Proč nechcete uvěřit Bohu a Ježíši Kristu? V raných dobách křesťanství lidé raději umírali, než by se zřekli Ježíše Krista. Uvěřili v pohádku? Ne, uvěřili v osobní svědectví lidí, kteří žili s Ježíšem.

Člověk má možnost rozhodnout se pro Dobro nebo pro Zlo. Pro víru v Boha nebo nevíru pro Zlo. Tím není řečeno, že všechny dobré činy, které dělají lidé, nevěřící v Boha jsou zlé. „*Bez víry pak nemožné je líbit se Bohu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž*

ho hledají, že odplatu dává.“ (Zid 11,6). V NZ spisech je mnoho textů, které svědčí o Boží lásce, a jsou také svědectvím apoštolů. Není pochybností o tom, že pro věřící lidi, kteří jdou ve šlépějích svého Pána, Mistra, krále a bratra, bude odměnou věčný život. A tato nabídka je v našem úvodním verši pro každého, kdo chce.

Přeji vám všem, kteří jste přijali Dobrou zprávu, nebo kteří ještě váháte, abyste se rozhodli pro Boha a Ježíše Krista. Sejdeme se v Božím království lásky. AMEN!

Chodit podle Ducha

Řím 8,1: Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši a nechodí podle těla, ale podle Ducha. .

Pro Židy bylo každé Boží slovo zákonem. Rabíni vysvětlovali a vymezovali podrobně jak plnit jednotlivá přikázání. Talmud (ústní a písemné učení v rabínských diskusích nad tématy Starého zákona (SZ)) vznikl v Babylonském zajetí a pevnou podobu dostal až během 2. stol. n.l.

Deset přikázání na kamenných deskách napsal Bůh, a byla uložena do truhly smlouvy, která byla centrem chrámu. Chrámová obětní bohoslužba a rituální předpisy měly vést k poslušnosti Božím zákonu a sloužit nápravě přestoupení, kterých se lid dopouštěl. Symbolicky ukazovala obětní bohoslužba na budoucího Mesiáše. To vše mělo Izrael naučit naprosté důvěře v Boží vedení a očekávání Mesiáše, který vysvobodí svůj lid. Boží zákon v 10 přikázáních byl základem uvažování Izraelitů a modliteb k Bohu. Brzy poznali, že Boží zákon je založen na lásce k Bohu a k lidem, to bylo Božím záměrem od stvoření. (*Mat 22,37-40*).

Chození podle těla je jiné vyjádření pro nadměrnou pozornost vůči fyzickým potřebám člověka, jako je jídlo, pití, oděv, odpočinek a bezpečí pro sebe a svou rodinu. Formální (povrchní) důslednost plnění zákona a doplňujících ustanovení vedla k zanedbávání vlastního smyslu zákona (pokrytci dáváte desátky z máty, kmínu a kopru, a co je důležitější v zákoně právo a milosrdenství zanedbáváte) na druhé straně přemíra předpisů vedla k znevažování a přestupování zákona.

Pán Ježíš rozpor mezi formálním naplněním zákona a skutečným smyslem zákona – projevit aktivní lásku mezi lidmi, stále kritizoval a své učedníky napomínal: „*Nebude-li vaše spravedlnost hojnější než*

farizejů a zákoníků, do Božího království nevejdete“. Nešlo o zrušení zákona milostí, ale o naplnění smyslu zákona. Ap. Pavel skutky těla vstihl v *Gal 5,19-21*.

Chopení podle Ducha znamená plnit zákon láskou k Bohu a k lidem. Duch Boží, který inspiroval apoštoly, si nemůže protiřečit. Pokud se někdy zdá, že některý text je v rozporu s jiným textem Písma, je třeba v modlitbě k Bohu požádat o vysvětlení a pak rozhodnout, který text má větší významnost.

Např. *Jan 12,50* výrok Pána Ježíše: „*A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec*“, má rozhodně jinou váhu než *Řím 7,6*: „*Nyní však jsme byli zproštěni Zákona, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli pevně drženi, takže sloužíme v novotě Ducha, a ne ve zvetšlosti litery*.“

Zde se střetávají dva rozdílné pojmy zákona. Dopis ap. Pavla je určen do Říma, a odmítá snahy místních Židů přimět nové následovníky z pohanů dodržovat všechny židovské předpisy. Ap. Pavel uvádí zvetšlost litery tj. zastaralost podrobných předpisů doplňujících Boží zákon.

Výrok Pána Ježíše potvrzuje důležitost a platnost přikázání, s nimiž spojuje věčný život. Duch Ježíše Krista znamená uskutečnit ve svém životě lásku k Bohu a k lidem po vzoru našeho Mistra. Ve SZ byl kladen velký důraz na přesné a důsledné plnění všech podrobných předpisů navěšené na plnění Božího zákona DESATERA. V NZ bylo plnění zákona zjednodušeno a rozšířeno vyšším principem (zásadou) lásky. Pokud milují Boha, pak je zbytečné předepisovat kolik kroků lze uskutečnit v sobotu nebo zda lze zapálit oheň v kamnech. Chodit podle Ducha znamená, že lze obsloužit nemocné nebo méně pohyblivé osoby, lze konat dobro, těšit se z přírody, lze se setkávat s přáteli. Lásky k Bohu člověka vede k ukázněnému prožívání soboty, která měla a má být dnem radosti, pokoje a lásky namísto úzkostlivé snahy, jak sobotní klid neporušovat. Ježíš svým jednáním navzdory židovským představám, vracel sobotě její původní význam na radost z možnosti oslavovat Boha a studovat Boží slovo, na příležitost odpočinku od povinností všedního dne.

Ač si vysloužím určitou kritiku, je třeba se zmínit, že v důsledku tradice obecné církve je sobota nejvíce porušovaným ustanovením z Desatera. Snaha protlačit neděli jako den odpočinku do zákonodárství států je výmluvným důkazem vlivu cizího ducha.

Významný německý teolog a historik Oscar Cullman napsal:

„Svůj vliv na tomto vývoji pak jistě sehrála zcela záměrná snaha Konstantina Velikého sloučit úctu Slunce s úctou Krista. Dnes se považuje za jisté, že Konstantin nebyl ani tak křesťanem jako spíše vědomým synkretistou, to znamená, že chtěl vytvořit syntézu mezi křesťanstvím a nejvznešenějšími ideály pohanství. (r. 321 vydal Konstantin výnos o ustanovení ctihodného dne slunce jako celostátním dnem odpočinku.)

V 8. kapitole poznáváme, smysl chození v Duchu nebo v těle.

Řím 8,2: „*Zákon Ducha v Kristu Ježíši mne osvobodil od zákona hříchu a smrti.*“ Zákon považujeme za závazný předpis, jak jednat. Zákon Ducha je proto jednání v duchu Ježíše Krista, v jeho slovech a jednání.

Zákon hříchu a smrti:

Řím 6,3: „*Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu*“

Boží milost nám daruje život věčný za předpokladu, že už dál nehřešíme:

Řím 6,4: „*aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha. 5 Ti, kdo jsou živi podle těla, mají na mysli věci těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, myslí na věci Ducha. 6 Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. 7 Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. 8 Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou.*“

Z několika veršů v dopise Římanům poznáváme, že Pavel a Pán Ježíš vysvětlují Boží slovo shodně. Dodržet Boží zákon, jednat ve stejném Duchu jako Ježíš znamená věčný život. Jednání, které Boží zákon porušuje, znamená smrt.

Proto vás prosím, abyste studovali s modlitbou Boží slovo, abychom se spolu setkali, až Ježíš, náš bratr nás bude vítat u nebeských bran:

Pojďte požehnaní Otce mého. AMEN.

Evangelium Kristovo

Gal 1,7: *Není jiné evangelium, ale jsou někteří, kteří vás uvádějí ve zmatek a chtějí Kristovo evangelium překroutit.*

Evangelium je dobrá zpráva. Při pohledu do konkordance zjistíme, že evangelium je pojem, který se stal široce známým působením Pána Ježíše. Evangelium by nebylo úplné, nezmlít se o Boží lásce, která stvořila svět, člověka, aby byl dán důkaz, že láska zvítězí. Podstatnou částí evangelia o Boží lásce je život, utrpení, smrt a vzkříšení Pána Ježíše, který jako člověk dokázal žít podle Božího zákona, a v něm z lásky k svému nebeskému Otci a k lidem, zvítězila láska nad smrtí. (*Jan 3,16*)

Bůh stvořil člověka dokonalého, vložil do něho svůj zákon lásky a dal mu svobodnou vůli se rozhodnout pro ochranu ve spojení s Bohem nebo pro odpor a porušení Božího zákona lásky. (*Gen 2,17*). Člověk Boží zákon porušil a tím začíná jeho pout' na této Zemi. Bůh trvale volá člověka (Adame (člověče), kde jsi), aby se přiznal k svému přestoupení a vrátil se k Bohu. Ježíš, syn Boží, je vzorem, učitelem a silou, která změní myšlení a jednání člověka, stejným duchem Boží lásky, který vedl i jeho. Jeho život, smrt a vzkříšení, je lidským příkladem, že lze žít podle zásad Boží lásky. (*Jan 6,63; Řím 8,11*)

Pán Ježíš svou dokonalou obětí (člověk bez hříchu, který se z lásky k Bohu a k lidem obětoval) zrušil odsouzení za porušení Božího zákona, a každý, kdo přijme oběť Ježíše Krista (zemřel i za něho) a věří v něho (věří v Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista). (*Jan 3,16*) bude zachráněn pro věčný život. (*Mat 19,29; Jan 3,15.36; 5,24; 6,40,54; 12,50; 14,15; 15,10; 17,3; Řím 6,22; Gal 6,8; 1 Jan 2,25*)

Víra je důvěra (věrnost), odevzdání své svobodné vůle, závazek. Víra není jen přesvědčení, pasivní přijetí skutečnosti, ale aktivní (činné) jednání, změna myšlení a jednání podle vzoru Ježíše Krista. (Já jsem a cesta, pravda a život). Víra je spojení s Božím Duchem a Duchem Kristovým, který způsobí změnu povahy. Tak pochopíme Pavlův výrok (*Gal 2,20*). Pro vysvětlení: Ap. Pavel svým výrokem nevyjadřuje, že žije v Kristu a nedělá si starosti se svým chováním, ale jeho život se podobá životu Ježíše Krista, žije a jedná ve stejném duchu jako Ježíš. V tomto smyslu také chápeme vše, co ap. Pavel napsal.

Čtete *Gal 2,2-5*. Zde vám vynikne, že se při sporech se Židy jednalo o obřizku.

Gal 2,21: „*Neodmítám milost Boží, neboť jestliže spravedlnost je ze Zákona, potom Kristus zemřel nadarmo.*“ Spravedlnost je bezúhonnost (nepřekročení, dodržení, beztrestnost) před zákonem. Jaký je rozdíl me-

zi spravedlností ze zákona nebo spravedlností z víry? Za spravedlnost ze zákona se pokládá naprosté dodržení zákona vlastním úsilím, přinášení obětí a dodržení všech obřadních židovských ustanovení (jako náhradu za překročení Božího zákona). Spravedlnost z víry znamená, že vírou, spojením s Bohem a Kristem v jeho Duchu, nám Bůh dává milost a odpouští hříchy, bez úkonů nařízených židovskými ustanoveními. Důsledkem tohoto ospravedlnění z víry, Bůh a Ježíš očekávají, že člověk touží po životě bez hříchu, po Kristově vzoru, v naprostém souladu s Božím zákonem. A k tomu nabízí Ježíš svou moc v Božím Duchu, aby člověka oprostil od všech provinění, kterých by se po křtu ještě dopustil. Není to tedy možnost překračovat Boží zákon lásky a Desatera a spoléhat se na milost, ale milost a vděčnost nás vede k touze už Boží zákon nepřekračovat. A Ježíš nám k tomu svým Duchem dává chtění, touhu, moc, odhodlání a sílu. (*Řím 6,1.2.6*)

Řím 6,9-11: „A víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá; smrt nad ním už nepanuje. Neboť smrtí, kterou zemřel, zemřel hříchu jednou provždy; a život, který žije, žije Bohu. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

A to je odpověď pro všechny, kteří se domnívají, že Boží milost přikryje všechny jejich hříchy po křtu, po rozhodnutí jít cestou Ježíše Krista, bez prosby o odpuštění a sílu, Boží zákon víc nepřestupovat. (*Jan 12,50; 14,15; 15,10; 1 Jan 5,2.3; Zj 12,17; 14,12*).

Evangelium Kristovo je zpráva o tom, že Ježíš Kristus se narodil jako člověk, aby svým životem, smrtí a vzkříšením, tím, že dostal veškerou moc, skoncoval s hříchem, nejen tím, že za nás zemřel, ale každý, kdo se k němu přihlásí, byl znovu obnoven do původního stavu nevinosti před pádem do hříchu, a mohl se tak stát občanem Božího království. Víra není jen přesvědčení, ale slib věrnosti Bohu a Ježíši Kristu a závazek svůj život naplnit láskou k Bohu, Ježíši Kristu a lidem, a v tom také Desatero, které není nic jiného než mírné rozvedení zákona lásky. Bylo by ostatně naprosto protismyslné, kdyby Bůh nebo Ježíš rušili svůj zákon lásky a v něm Desatero, protože by už žádné hříchy neexistovaly a smrt a vzkříšení Ježíše Krista by ztratily jakýkoliv význam.

Gal 1,8-9: „Ale i kdybychom vám my nebo sám anděl z nebe zvěstoval v evangeliu něco jiného než to, co jsme vám zvěstovali, budiž proklet! Jak jsme řekli dříve, i nyní říkám znovu: Jestliže vám někdo zvěstuje jako evangelium něco mimo to, co jste přijali, budiž proklet“.

2 Kor 1,2-4: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého povzbuzení, který nás povzbuzuje v každém našem soužení, abychom i my mohli povzbuzovat ty, kteří jsou v jakémkoli soužení, tím povzbuzením, kterým Bůh povzbuzuje nás. AMEN

Budeš milovat

Podle Mk 12,29-31 Ježíš odpověděl: „První je: ‚Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jediný je‘ a ‚budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly‘. Druhé je toto: ‚Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.‘ Není jiné přikázání větší než tato.“

1. Je možné, aby nějaký další bůh řekl, že NÁŠ BŮH JEDINÝ JE?

2. Je možné nařídit (přikázat), aby člověk někoho miloval a proč?

3. Je možné tvrdit, milovat je jediné přikázání.

4. Můžeme tato přikázání opakovat a víme, jak je uskutečnit ve svém životu? JAK LZE NEBESKÉMU OTCI DOKÁZAT, ŽE HO MILUJEME Z CELÉHO SRDCE, Z CELÉ SVÉ DUŠE A Z CELÉ SVÉ MYSLI? JAK DOKÁŽEME, ŽE MILUJEME SVÉHO BLIŽNÍHO?

Mnoho křesťanů zveřejní krásné texty Písma, ale vědí, jak texty převést do každodenního života? (VĚDĚT JAK, KNOW HOW) Ztotožníme se s texty Písma, a je to na našem životu znát? Kdo nemá moudrost, ať požádá nebeského Otce, ve jménu Pána Ježíše (v jeho pokoře a úctě k Otci) o Ducha svatého.

Z úvodního textu vyplývá: „Nebeský Otec, náš Bůh je jediný“. Mohou být další osoby božství, aby platilo: NÁŠ BŮH JEDINÝ JE? Duch Boží je služba, kterou nebeský Otec a Pán Ježíš slouží lidem a usměrňuje jejich myšlení a rozhodování (vylíji svého Ducha). Stejně myšlení a jednání jako projevil svým životem a smrtí náš Pán, touží a dává těm, kteří se rozhodli HO následovat. Může Pán Ježíš jako náš Mistr (učitel) dát svého Ducha lidem, kteří nemají lásku k Bohu a k lidem? Jak poznáme, že Duch Boží, Duch našeho Pána, působí v nás?

„Budeš milovat“ nám zní kategoricky. Má být výchova našich dětí přísná nebo je lze nechat, aby to poznali sami na sobě? Moudří rodiče vědí, že láska a přísnost musí být vyvážené. Láska je vždy na prvním místě. Láska je jediným vztahem, který zvítězí nad vzpourou, nenávisť, svévolí, sobectvím, pýchou, touhou po moci a ovládnutí druhých. Stvo-

řitel dal přikázání (zákon) lásky v podobě stromu poznání, ve smlouvách a přikázáních. Boží láska předzvěděla svého Syna, jako důkaz své lásky a odstranění hříchu. Láska to byla, kterou Pán Ježíš projevil k svému Otci a lidem v dobrovolné oběti.

Náš Pán, král, Mistr a bratr nám projevuje lásku svým Duchem. Jakou jinou odpověď můžeme dát nebeskému Otci a svému Pánu než z celého srdce uskutečnit každé jeho přikázání, jeho slova ve svém životu. Pro nás to není zákon, přikázání, ale touha, upřímné přání svou lásku okázat.

Jan 17,20-23: Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve mne; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi mne poslal ty. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne. AMEN

Aby všichni jedno byli

Jan 17,20-23 Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve mne; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi mne poslal ty. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno, já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne.

Náš Pán a nejbližší bratr v posledních chvílích myslí na své následovníky a prosí, aby je Otec svým Duchem proměnil, aby byli jednotní. (Jednota není souhlas názorů, učení, představ, ale jednota lásky). Vztahy lásky jsou jednotícím prvkem rodiny a společenství. Zárukou vztahů je láska k nebeskému Otci.

Člověk tíhne k tomu pokládat sebe za střed vesmíru, za rozhodující osobnost. Z nedostatku lásky k Bohu pak vznikají všechny nectnosti světa. Vidět jen sebe, své zájmy, pocity, představy a touhy a pokládat nedostatky, hříchy, neúspěchy za důsledky chyb a hříchy našich bližních je jedna z nejhorsších vlastností člověka. Bez Boha není žádný člověk spravedlivý, a hříchy těch druhých jsou jen jiné než hříchy vlastní. Neodpornějším způsobem vzájemné komunikace je vytýkání chyb a špatných vlastností toho druhého. K tomu tíhnou více sebevědomí lidé. Kdo miluje, hledá příležitosti, jak svou lásku dokázat. Kdo nemiluje, hledá

důvody a příčiny zpravidla u svých bližních. Láska není jen v objetí, polibku a pohlázení, ale také v poctivé práci a starosti o potřeby bližních, což mnohdy nechápou nevyzrálé osoby, které nevidí dřinu a péči svých bližních.

Východiskem z rozporů je upřímná modlitba k nebeskému Otci ve jménu Pána Ježíše Krista (v jeho lásce k Bohu a k lidem, slovech a jednání), nejlépe společná: „*Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme svým bližním*“. Láska překlene mnohé rozpory (přikryje mnohé hříchy). Myšlenka jednoty – láska k bližním je opřena o upřímnou lásku k nebeskému Otci. Pouhá čtyři přikázání by neměla být překážkou a jsou jen mírným rozvedením lásky k Bohu.

Sebepoznání (sebekritika) a inventura vlastních nedostatků a hříchů v modlitbě nebeskému Otci, je prvním krokem k nápravě. Každé naše rozhodnutí musí brát v úvahu blaho a potřeby našich bližních. Například péče o tělo, spánek, jídlo, jako nezbytné věci člověka, a mají být vedeny myšlenkou, že moje tělo musí být v pořádku, abych mohl sloužit druhým. (*Co činíte, k slávě Boží činite*). Ta sláva je v pochopení Boží lásky k člověku a uvědomujeme si, že jsme na světě pro své bližní, pro lidi kolem sebe. Proto je třeba se učit, pracovat, abychom mohli prospět lidem, s kterými je spojen náš život. Víra jako bezpodmínečný vztah k Bohu spojená s láskou je mocí, která přemáhá nectností světa.

To je slávou, kterou měl od svého nebeského Otce a svého Boha (*Jan 20,17*) náš Pán a bratr. Tuto lásku chce dát i nám, abychom poznali, že nebeský Otec nás miluje, jako miluje svého Syna, a my lidé máme milovat své bližní jako sebe, aby všichni jedno byli. AMEN.

Víra jak zrno hořčice

Mat 17,20 On jim řekl: „Pro vaši malověrnost! Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘, a přejde; a nic vám nebude nemožné.

VÍRA JE DAR od nebeského Otce, pro ty, kteří HO hledají s upřímnou touhou HO poznat (*Ef 2,8-10*). Přibližná definice víry je v *Žid 11,1*. V Písmu najdeme mnoho slov o víře, například „*víra tvá tě uzdravila*“. (*Mat 9,22*). Jakoby záleželo jen na pevném přesvědčení, co si přejeme, se stane. Jedná se o verš vytržený ze souvislosti (kontextu). Nemocná žena, v přesvědčení, že Pán Ježíš je Mesiáš a má Boží moc, když se jen dotkne jeho roucha, bude uzdravená. Její víra nebyla pouhé

přesvědčení a dotek roucha, ale odevzdanost, věrnost Bohu, že Pán Ježíš je Mesiáš a Boží mocí ji může uzdravit. Víra je spoléhání, odevzdanost, věrnost a poslušnost vůči nebeskému Otci a jeho lásce. Pán Ježíš dostal moc Božího Ducha, aby přesvědčil vyvolený národ, že je Mesiášem, záchranou z hříchů. Svým životem nám dal příklad života podle Boží vůle a lásky, která má být náplní života člověka. Svou lásku a oddanost svému Otci a v lásce k lidem při záchraně člověka, prokázal dobrovolnou mučivou obětí. Všichni, kteří uvěří v jediného, pravého Boha a jeho Syna, Pána Ježíše mají jít podobnou cestou. Každé slovo, každý čin Pána Ježíše je pro nás pobídkou a vzorem, jak uskutečnit Boží vůli v našem životě. A Pán Ježíš svou mocí a svým Duchem bude působit, aby se každý zbavil i těch nejmenších hříchů a měl život věčný.

Některé církve nabízejí svá vyznání víry (KRÉDO). Byť se nazývají jako apoštolské (dané prvními učedníky Pána Ježíše), odporují Písmu. Například (apošt. KRÉDO): „*jenž byl počat z Ducha svatého*“ (Mat 1,18). Duch svatý nebo Boží Duch je moc a Boží přítomnost. Správně bylo: „*jenž byl počat mocí svého Otce*. (Lk 1,35). Další: „*Věřím v církev svatou obecnou*“ v době vzniku Kréda (6. stol.) už bylo v obecné církvi mnoho odchylek od Písma, a už nebyla svatá (odevzdaná a poslušná Bohu). KRÉDA jsou pasivním přijímáním biblické pravdy, ale pravá víra je aktivní stejně jako láska. Ústředním bodem nebo cílem NZ není prohlášení být Božími dětmi (Jan 1,12) a příslušnost věřících do Boží rodiny, ale „*moc se stát Božími dětmi*“, následování života a slov Pána Ježíše. Víra a láska jsou aktivní činy, hledání příležitostí, jak svou víru a lásku prokázat nejen slovy, ale činy. Víra je vztah k nebeskému Otci, že dal zrod svému Synu Ježíši Kristu (Mesiáši), který ukázal povahu svého Otce, příklad života v Boží vůli a vítězství lásky, která neváhá obětovat život pro svůj lid, a v Ježíši Kristu splní svá zaslíbení.

Následovník Pána Ježíše prokazuje víru a lásku v myšlení, rozhodování a jednání. (*Cokoliv činíte, k slávě Boží činite*). Víru jako zrno hořčičné si přejeme všichni a chceme ji modlitbou a vedení Duchem Kristovým prokázat svým životem. AMEN

Modlete se takto

Mat 6,9: „Vy se modlete takto: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno.“

Pán Ježíš na prosbu svých učedníků, aby je učil, jak se modlit, odpověděl vzorovou modlitbu, kterou zná téměř celý svět. V několika jednoduchých větách popsal nejdůležitější potřeby člověka. Nevystihuje všechny potřeby, ale je vzorem, jak by měli znít naše vlastní modlitby: Oslavit nebeského Otce, vyjádřit naši nejdůležitější touhu, věčný život v Božím království. Zde na Zemi, jde nám o každodenní chléb, o život bez hříchů a vztah k Bohu a k našim bližním. Jak krásný by mohl být život, kdyby každý z nás dokázal odpustit svému bližnímu, tak jako Bůh odpustí hříchy všem, kteří přijmou příklad života Ježíše a chtějí podle Něho žít.

Pozoruhodná je modlitba Pána Ježíše (*Jan 17*), před svým rozhodujícím zápasem myslí na své učedníky, na všechny, které přišel zachránit. „*Otče, přišla hodina, oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe...*“ Jako slávu chápeme jást, radostné volání a oslavování hrdinských činů. Jak měl nebeský Otec oslavit svého Syna, aby On oslavil svého Otce? Mučivým utrpením? Jak hluboce nechápeme, že se jednalo o odvěký plán záchranu člověka připravený Stvořitelem ještě před stvořením světa – o vítězství lásky nad vzpourou a nenávistí prostřednictvím svého Syna. Tu nejtěžší cestu, jakou může člověk jít, šel za nás, aby dokázal, že láska k svému Otci a svému Bohu a svým bližním, zvítězí nad smrtí a hříchem, nad rozhodnutím člověka odvrátit se od jediného pravého Boha.

Připadá nám rozporuplné, že bolestivá a mučivá smrt může být vítězstvím? V pohledu na Ježíšovu oběť si kladu otázku: Když Mesiáš, náš Mistr a bratr se dobrovolně vydal svým katům, aby dokázal svou lásku k nám, proč my nemůžeme odpustit svému bližnímu ani nicotné poklesky, kterých se dopustili? Jak prázdná znějí naše slova „Odpusť nám, jako i my odpouštíme našim viníkům“, když nenajdeme ani odvalu projevit nepatrnou lásku k svému bližnímu? Mnohdy by se chtělo člověku plakat nad tvrdostí lidských srdcí, a nejvíce mezi věřícími.

Velmi vás prosím, vzpamatujte se, zanechte svoje sebevědomí, ukřivděnost, hrdost, plačte nad svou tvrdostí v pohledu na Ježíše, který obětoval všechno, co měl, svůj život, pro naši záchranu.

To je sláva, kterou oslavil svého Otce a sláva, kterou chtěl, aby mu Otec dal sílu snášet bolest, utrpení a smrt z lásky pro nás. Velikost jeho

příkladu, který po tisíce let ovlivnil myšlení lidstva, chce zachránit nás, kteří věříme v jeho jméno tj. jeho příkladu. Křtem a vyznáním víry jsme dali najevo, že chceme jít jeho cestou, následovat jeho příklad.

Z celého srdce se modlete takto: „Odpusť nám naše viny, JAKO I MY ODPOUŠTÍME VŠEM NAŠIM VINÍKŮM, ve jménu Pána Ježíše Krista. AMEN

Zastánce

Jan 14,23-27: Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mne nemiluje, nezachovává má slova. Slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.“ ... „Toto jsem vám pověděl, dokud zůstávám u vás. Zastánce, Duch Svátý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. ... Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé.

Janova 14.-16. kapitola jsou blízka našim srdcím. Pán Ježíš po večeři před svou těžkou cestou utěšuje své učedníky, fakticky se s nimi loučí, a oni netušili, jaké události budou následovat.

Kdo mne miluje, bude zachovávat „*mé slovo, které je od Otce*“. Ne jedno slovo, ale všechna. „*Duch svatý, zastánce, kterého pošle Otec v mém jménu*“. Proč to není jedna osoba? Pán Ježíš byl jeden (1 Tim 2,5), a jako člověk nemohl být všude a se všemi na různých místech a dobách. Proto řekl, že je důležité, aby odešel. Duch svatý je služba Otce a Duch Kristova Ducha (Gal 4,6) a Božích služebníků. (Žd 1,7; 2 Petr 2,4; Zj 1,1.20; 22,6.16). A v této službě působí Boží Duch a Duch Pána Ježíše na mnoho učedníků, následovníků všude a v každé době podle toho, co daný člověk právě potřebuje. Na mnoha místech Písma je psáno o službě andělů z Božího pověření. Nejinak je tomu ve službě Ducha svatého.

„*Naučí vás všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.*“ Proto je nutné číst Boží slovo, sytit jím svého ducha, těšit se ze slov, která nám zanechal, radovat se, že svým Duchem je s námi. Vědomí blízkosti Otce a Pána Ježíše, našeho bratra (Žd 2,11.12.17) nám dává, co svět dát nemůže: „*SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM*“. Radost a pokoj naplní naše srdce, když budeme žít jeho slovem, půjdeme jeho cestou, budeme milovat své bratry a sestry, své bližní, přátele, ale i ty, kteří

patří mezi naše nepřátele (*Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kteří se proti nám provinili*), jako ON. Radost a pokoj naplní naše srdce, a mysl, když budeme lidem hlásat JEHO PRAVDU, a těšit se na život ve věčném domově s Otcem, Pánem Ježíšem a všemi, kteří zvítězíme. (*Zj 3,12.21*)

Milí přátelé, bratři a sestry, prosím MODLEME SE, ČTĚME KAŽDÝ DEN ALESPŇ JEDEN VERŠ Z EVANGELÍ, ABY NÁM DUCH SVATÝ MOHL PŘIPOMENOUT SLOVA OTCOVA A PÁNA JEŽÍŠE KRISTA.

Ať se vaše srdce nechvěje a nestrachuje se. Otec a Ježíš jsou s námi svým Duchem, a když bychom měli odejít, nebojte se, jdeme domů. Jako Pán Ježíš zemřel a byl vzkříšen, tak se to stane i nám, kteří jsme svůj život odevzdali nebeskému Otci a Pánu Ježíši.

Přijměme do svého srdce slova Otce a Pána Ježíše a žijme v radosti, pokoji, naději a lásce se všemi. AMEN.

Bděte

Mk 13,29-37: Tak i vy, když uvidíte, že se tyto věci dějí, vězte, že je to blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že určitě nepomine toto pokolení, dokud se toto všechno nestane. Nebe a země pomínou, ale má slova jistě nepomínou. O tom dni či hodině nikdo neví, ani anděl v nebi, ani Syn, jedině Otec. Dávejte si pozor, bděte a modlete se, neboť nevíte, kdy je ten určený čas. Jako člověk, který je na cestách: opustil svůj dům, dal svým otrokům plnou moc, každému jeho práci a dveřníkovi přikázal, aby bděl. Bděte, neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, či před rozbřeskem, aby nepřišel neočekávaně a nenalezl vás spící. Co tedy říkám vám, říkám všem: Bděte!“

Hal Turner, známý americký televizní komentátor, hodnotil události posledních dní, a došel k závěru, že třetí světová válka je téměř na spadnutí. Ruská federace posiluje své zásoby v oblasti posledního řešení. USA a NATO jsou odhodlány podporovat Ukrajinu (na popud USA) pro rozpoutání války proti Donbasu. Ukrajině jsou dodávány moderní zbraně a připravují se rozmístění raket na území Ukrajiny. Bouře v Kazachstánu měly podobný účel. Ruská federace se cítí ohrožená, protože raketový útok, ať už

konvenčními nebo jadernými prostředky, na hlavní město a oblasti Uralu, kde jsou umístěny zbraně posledního řešení, by byl možný v rozmezí 5 – 10 minut. V našich médiích o tom neuslyšíme.

Hromadění vojsk Ruské federace na hranici s Ukrajinou bylo odezvou na podobné hromadění vojsk Ukrajiny proti republikám Donbasu, které Ukrajina považuje za své území (v důsledku jednání Chruščova), přestože převážná většina obyvatel jsou ruské národnosti. Ukrajina je odhodlána je „osvobodit“. V úterý se v Ženevě sejdou zástupci USA, NATO a Ruské federace. Předchozí projevy gen. tajemníka NATO Stoltenberga (rozšíření NATO o Ukrajinu) a prezidenta USA Bidena (Ukrajina nebude opomenuta) nelze očekávat, smířlivé postoje. To může znamenat neúspěch jednání, Ruská federace v případě ohrožení použije své jaderné hypersonické zbraně proti hlavním střediskům NATO a USA, což by vyvolalo odvetu a obrovské utrpení USA a Střední Evropy a Ruska.

Naše víra a naděje je v nebeském Otci a Pánu Ježíši. Ať jsou plány světových mocností jakékoliv, moc našeho Otce přesahuje všechny plány a záměry satanských sil. Mohli bychom se radovat, protože půjdeme domu do slávy. Svět skončí, a Pán Ježíš pro nás přijde. Následky války by byly katastrofální a utrpení nezměrné. Proto BDĚME A MODLEME SE, aby nás Otec a Pán a král Ježíš ochránili před nejhorším utrpením.

Odložte všechny své nicotné spory, malicherné zájmy, a ve svých modlitbách prosme vroucně o Boží zásah. Pokoj a láska nebeského Otce a našeho prostředníka, Pána a bratra Ježíše s vámi. AMEN

Syn Boží

Mat 3,7: A aj, zazněl hlas s nebe řkoucí: Tento je můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo.

Syny Božími byli nazýváni *andělé (Job 1,6), ctitelé Boží (1 Moj 6,2: Odpadli a brali si dcery lidské, které Boha neuctivaly)*. Božími syny byli označováni také *králové*.

Spasitelem byl v SZ nazýván nebeský Otec. (*Iz 33,27; 35,4*) Teprve v NZ knihách je Spasitelem označen Pán Ježíš. (*Lk 2,11; Ef 5,23; 1 Jan 4,14*) Titul *Mesiáš (pověřený, pomazaný)* najdeme v *Dan 9,25-26; Jan*

1. a 4. kap. Pán Ježíš byl svými učedníky, no i nepřáteli nazýván *Synem Božím* (Lk 1,35; 4,41; Mat 3,17; 17,5; Mat 4.3.6.7; Sk 5,31), sám se tak nazval zřídka, častěji se nazval *Synem člověka*.

Na začátku evangelia Jana (*Jan 1,1*) má být „*Bůh bylo slovo*“ (Textus Receptus). SLOVO v řečtině má věčný obsah, který znamenal *projekt, plán, učení, záměr*. Navazuje (*Jan 1,3*): „*Všechno vzniklo skrze NĚ*“ (nikoliv skrze něj, jak by se očekávalo, kdyby „slovo“ mělo značit osobu), *a bez něho (to slovo) nevzniklo vůbec nic, co je.*“ Je pomíjen „věčný obsah“ 3. – 5. verše. Po vsuvce (6.-8. verš o úloze Jana Křtitele), Jan popisuje uskutečnění plánu Boží prozřetelnosti: *poslat Mesiáše, svého Syna, Spasitele světa. (Jan 1,9-14)* Pán Ježíš to potvrzuje (*Jan 17,3; 20,17*), ani učedníci o lidství Pána Ježíše nepochybují (*Gal 4,4; 1 Tim 2,5; Lk 4,41; Fil 2,8*).

Pán Ježíš nazval Boha svým Otcem (*Jan 11,4*), modlí se k svému Otci (*Mat 26,39.42.44*), děkuje mu za vyslyšené prosby (*Jan 11,41*), činí vůli svého Otce (*Jan 10,36.37*) a co se Otcí líbí (*Jan 8,29*). Jak vysvětlit (*Jan 17,5.24*): „*slávu, jakou jsem měl před ustanovením světa*“? Chybně se usuzuje na preexistenci Pána Ježíše v nebi před svým narozením jako člověka. Podobně (*Jan 8,58*): „*Dříve než Abraham byl, já jsem*“. Nebeský Otec před stvořením světa viděl vývoj svého stvoření, včetně dějin lidstva: přes potopu, vyvolení Abrahama, dějiny vyvoleného národa a poslání Božího Syna, až do brzkého konce světa. Sláva Božího syna dříve než byl stvořen svět nebo dříve než byl Abraham, bylo jeho budoucí vítězství víry a lásky nad vzpourou, hříchem a smrtí. Z lásky za nás podstoupil mučivou smrtí završenou vzkříšením, na odpuštění hříchů a začátek nového života s Kristem (*Jan 20,17; Sk 5,31; Fil 2,5*). To je vyjádřeno slovy: „*Žádný nepřichází k Otcí než skrze mne.*“

Pán Ježíš je *Synem Božím*, našim veleknězem, králem, Pánem, Mistrem a bratrem. Přípravuje svůj lid na brzký příchod a pro Boží království. V jeho moci a Duchu toužíme odstranit jakýkoliv hřích (porušování Božího zákona lásky i přikázání), podle prosby nebeského Otce: „*odpusť nám naše viny, jako my odpouštíme našim viníkům!*“

To je naše víra, naděje a láska k Otcí, jedinému pravému Bohu, k Pánu Ježíši a k lidem. AMEN.

Nikdo nepřijde k Otci než skrze mne

Jan 14,6: Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Co znamená přicházet k nebeskému Otci jen skrze Ježíše Krista? U Židů bylo obvyklé, že co učil rabbi (učitel, znalec zákona) žáci si měli zapamatovat, naučit, a podle toho se chovat. Apoštolové nepochybovali, že Pán Ježíš je prorokovaný Mesiáš. (*Jan 1,42*) Sám to také potvrdil. (*Jan 4,25*) Plné pochopení dostali učedníci až o Letnicích.

Další texty nám to přibližují. *Chléb života* (*Jan 6,35*). Ježíš jim řekl: „*Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.*“ (*Jan 6,53*) Jedná se o přirovnání – tak jako chléb slouží k nasycení těla, chléb života podobně jako tělo a krev Ježíše Krista je jeho život, chlebem života jeho učení, slova, vzor života, která vedou k Bohu a jimi máme sytit svou mysl a podle toho žít. (*Jan 10,9*): „*Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn.*“ Nemyslíme si, že Pán Ježíš jsou skutečné dveře, ale jeho osobnost, život, příklad je měřítkem, kdo a jak bude zrcadlit svým životem, vztahem k Otci a k lidem obraz svého Mistra. „*Amen, amen, pravím vám, kdo zachovává mé slovo, nezemře navěky.*“ (*8,51*) Příklad života a lásky, jeho slova, plnění Boží vůle jsou JEDINÁ CESTA K BOHU.

„*Nikdo nepřijde k Otci než skrze mne.*“ V řeckém textu je místo českého SKRZE slovíčku DIA. Lidé SKRZE chápou většinou „prostřednictvím, za pomoci“. Správně je „přes, průhledem přes, pohledem přes filtr“. (Např. „snáze projde velbloud **skrze** ucho jehly...“). Přes ucho jehly, rozměr, omezení, mělo snáze projít silné lodní lano z velbloudích žíní než boháč do Božího království. Kdo chce přijít k Otci, musí přijít v smýšlení, jednání a způsobu života podobném svému Mistru. „*Cokoliv byste prosili Otce ve jménu mém...*“ (*Jan 14,13*) Nejde o vyslovení jména, ale v duchu, víře a lásce, jako Ježíš.

Zachránce byl předpovězeným Božím záměrem. Od raných dob pádu člověka, byl beránek předobrazem živé oběti, vírou a nadějí Židů v Mesiáše. Pán Ježíš měl moc se osvobodit, zničit své nepřátele (*Mat 26,53*), neudělal to a prosil svého Otce, aby mu dal sílu, nepodlehł bolesti, bezmoci a naplnil jeho vůli. (*Mat 26,39*) Svou smrtí dokázal, že poslušností, naplněním Boží vůle z lásky k svému Otci a k lidem, zvítězil nad smrtí. Za to byl vzkříšen, jako první člověk v novém těle, dostal

veškerou moc na nebi a na Zemi, aby připravil každého, kdo k Němu přijde. Každý, kdo se hlásí k Pánu Ježíši, bude následovat Mistra, plnit Boží vůli a žít v lásce k Bohu a lidem. Naléhavě připomínám, že zákon lásky včetně přikázání obsahuje v modlitbě, kterou nás učil „*Odpust nám, jako my odpouštíme našim viníkům.*“ Bez této skutečnosti by byla naše slova a víře v Pána Ježíše a lásce k Bohu a svým bližním jen prázdnými slovy.

Jan 11, 25: Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“

To přeji z celého srdce vám všem. AMEN

Nový život s Kristem

Řím 6,4: Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jako z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.

Stará smlouva s oběťmi, rituály, svátky a židovskými ustanoveními zanikla, Pán Ježíš uzavřel se svým a našim Otcem novou smlouvu. Pro to rozlišujeme knihy staré a nové smlouvy. Novou smlouvu zanikla platnost některé ustanovení staré smlouvy (*Řím 7,6*), ale nezanikly dějiny vyvoleného národa, nezanikly knihy staré smlouvy, v kterých je poučení a moudrost Božího ducha, stejně jako v knihách nové smlouvy. Se starou smlouvou nezanikl Boží zákon lásky, který má věčnou platnost. (*Mat 22,37-40; Jer 31,31; Mat 26,28; Žd 8,8-10; 10,16*) Do zákona lásky patří neodmyslitelně přikázání (*Mat 5,18.19; 19,17; Mk 7,9; Jan 12,50; 14,15; 15,10; 1 Kor 7,19; Zj 12,17; 14,12*) Otázku platnosti zákona, jak o ní píše ap. Pavel vysvětlím v některé další poznámce, rozhodně to není neplatnost přikázání, které jsou jen rozvedením zákona lásky.

V čem je novota života podle nové smlouvy? Izraelci pod starou smlouvou zaměřili život na úzkostlivé plnění (jednání) ustanovení staré smlouvy, a zanedbali podstatu víry a lásky (vztahu) k Bohu a k lidem (*Mat 5,20; Mat 23,14.23*) ve svém nitru. V nové smlouvě je základem víra tj. především vztah k nebeskému Otci a Pánu Ježíši (věrnost, poslušnost slovům, důvěra a spolehnutí na zaslíbení). Jako odpověď na naše prosby (modlitby) o změnu našeho ducha (Čisté srdce-myšlení, chování, rozhodování a jednání) působí Otcův Duch a Kristův Duch na naše vědomí, a mění naši povahu. Abraham byl vírou ospravedlněn. Bůh mu odpustil jeho poklesky, hříchy a umožnil mu nový život ve víře

a lásce k Bohu a k bližním. Podobně my vírou v Pána Ježíše křtem a vyznáním přijímáme moc Božího a Kristova Ducha, který nás uschopní chodit v novotě života. Nový život je zanechání neužitečných skutků a v pohledu na Pána Ježíše, šíříme kolem sebe radost, naději, lásku a víru, a tím „nakazíme“ i své bližné.

Víra není spolková činnost, strana nebo ideologie, víra je vztah důvěry a lásky k nebeskému Otci, Pánu Ježíši. Příkladem Pána Ježíše jsme vedeni, abychom vše, čím žijeme, bylo k slávě Boží. (*1 Kor 10,31; Fil 1,11; 2,11*) Záleží na tom, čím naplníme svůj život a svého ducha. Izraelité pečlivě dodržovali všechna ustanovení, ale mnozí svůj vnitřní život žili bez Boha. Tomu se podobají mnozí křesťané, kteří se pravidelně modlí, chodí do shromáždění, Písmo otevrou na ranní verš, v sobotu nebo v neděli, jinak žijí svým navyklým životem. Hlubokým nepochopením je domněnka, že církev, sbor je lidská organizace s řízením a kádrováním. Pokud v našich sborech nevládne upřímnost, odpuštění a láska, tak veškerá kázání, učení, organizace a misijní úsilí se mívá svým účelem. Vládne v našem nitru víra, láska, radost, naděje a myšlenky na Boží vedení a Ducha Pána Ježíše?

Novota života je život podle vzoru Pána Ježíše v radosti a pokoji s nebeským Otcem a našimi bližními. AMEN

Největší láska

Jan 15,13-14: Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své. Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.

Láska nebo milování není jen cit nebo chvilkové uspokojení, ale trvalý vztah člověka k člověku a vztah člověka k nebeskému Otci. K tomu neodmyslitelně patří vztah k Pánu Ježíši Kristu. Text vypovídá o tom, že oběť Pána Ježíše za nás má pro každého člověka význam jen tehdy, budeme-li poslušní slovům Pána Ježíše. Nedomnívejte se, že to platí jen pro to jediné přikázání (*Jan 13,34*). Čtěte *Mat 7,24;24,35; Lk 6,47; Jan 5,24;6,63.68; 12,48; 12,50; 14,15*. Podmínka poslušnosti slovům Pána Ježíše je nutná pro poslání Utěšitele, který nám bude připomínat Ježíšova slova a je Duchem Pána Ježíše, Duchem nebeského Otce. (*Jan 14,15-16*)

O lásce se zpívá, hovoří, píše, ale kdo lásku neprojevuje svým životem, není mu platné zveřejňování textů Božího slova. Duch nebeského Otce a Pána Ježíše vyslyší prosby na změnu povahy, na čisté srdce, na moc k plnění Boží vůle tj. života podle příkladu Pána Ježíše. Láska jako vztah je neustálé si uvědomovat, že nežijeme pro sebe, jsme na světě pro svůj vlastní život, a stejně tak i pro život lidí kolem nás, našich blízkých i méně blízkých, pro upřímný vztah k lidem, přírodě a nebeskému Otci. Žel mnozí lidé se domnívají, že lidé kolem nich jsou jen pro ně, že oni jsou středem obdivu, úcty, potřeb a své názory a velikost. Tito lidé stále prožívají svou pubertu, kdy si člověk uvědomuje své Já, a nechápou, že dospělými stanou až v okamžiku, kdy žijí pro druhé, pro své bližní, pro svou manželku, pro své děti, příbuzné, přátele, a všechny lidi kolem sebe. Jak může někdo prohlásit, že miluje Boha a své bližní a nedokáže odpustit svým nejbližším.

Chápete, jak musí nebeskému Otci znít falešně, skřípavě a nechutně: „*Odpusť nám naše viny, jako my odpouštíme našim viníkům,*“ když neumíme odpustit.

Pán Ježíš pro nás obětoval to nejdražší, co měl, svůj život. S lítostí a smutkem se dívá na naše nábožná slovní cvičení a tvrdost našich srdcí? Tak proto jsem vytrpěl muka, aby lidé, kteří říkají, že věří, se hádali, hašteřili, předváděli své JÁ, rozváděli se a proti sobě bojovali?

K čemu je nám Písmo, když si z něho vybíráme, co platí, co neplatí, co věřit a nevěřit? K čemu je nám víra, když si určujeme, jak věřit a nevěřit? Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. To není jen o mamonu, to je o celém životě člověka. Buď budeme sloužit Bohu, pak je nám vzácné každé Jeho slovo a každé naše pochybení nás bude mrzet, a budeme prosit o sílu zanechat, stejně jako každý projev nelaskavosti, svévole, prosazení svých představ a zájmů na úkor druhých.

Pojďte všichni ke mně. (Mat 11,28) Žijme podle jeho příkladu a slov a učinme pro lidi kolem nás život plný lásky, naděje, radosti a pokoje k slávě Otce a Pána Ježíše. AMEN.

Spravedlnost bez zákona?

Řím 3,19-25: „Víme pak, že cokoliv Zákon mluví, těm, kteříž jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká ústa zacpána byla, a aby vinen byl všechen svět Bohu. Protož ze skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze Zákon přichází poznání hříchu.

Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená Zákonem i Proroky, Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící. Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají zadarmo, milosti jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, Jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předěšlých hříchů“.

Znovu je třeba vysvětlovat Boží slovo v dopisech ap. Pavla – tak, jako to bylo již v apoštolské době (2 Pt 3,14-18). **Není protiklad milosti a zákona.** Mnoho křesťanů následuje tradice (pozdější změny Božího zákona v církevních ustanoveních). Pavel nerozlišoval přísně Boží zákon lásky (věčný vč. přikázání), židovské zákony a rabínská ustanovení. Pro Pavla je to krátce ZÁKON. Mícháním pojmů se teologové snaží vymazat přikázání ve prospěch tradice, a prosazují názor, že víra, ospravedlnění a láska ruší Boží zákon lásky (který je mírně rozvedený v přikázáních). Valné většině křesťanů vadí přikázání 1., 2. a 4., které byly tradicí obecné církve změněna, a které změny Lutherova reforma a ostatní reformátoři zachovali, jako i některé tradice (hlavně trojjednost a neděli).

Často se cituje rozhodnutí jeruzalémského koncilu (Sk 15,20,29;21,25), jakoby to byla jediné platná přikázání pro pohany, a nepřihlíží k tomu, že sám Pán Ježíš platnost přikázání potvrdil. (Jan 12,50; 14,15; 15,10; Zj 14,12).

Rovněž pojem „skutky zákona“ je vykládán, jakoby plnění přikázání bylo v rozporu s ospravedlněním. „Ospravedlnění“ je totéž, co „milost“. Přijetím víry v Ježíše Krista, vyznáním víry a křtem jsou všem lidem odpuštěny jejich MINULÉ HŘÍCHY (překročení BOŽÍHO ZÁKONA – viz v. 25).

Vírou v Ježíše Krista, vyznáním a křtem se člověk zavazuje žít podle zákona lásky a nehřešit (nepřestupovat Boží zákon (viz v. 20). Milost je podle „lidského zákona“ neopakovatelná. Boží milost je však poskytována opakovaně – pokud člověk své jednání v modlitbě lituje, a prosí o sílu daný hřích neopakovat. Zákon lásky je širší a hlubší než jen přikázání (ta určují jen jeho hranice, záporně). Láska je aktivní, a hledá příležitosti, jak lásku ve vztahu k nebeskému Otci a k lidem projevít.

Vzorem našeho života je život Pána Ježíše, a zákon lásky, který nebeský Otec napíše na naše srdce a do naší mysli. Pán Ježíš slíbil, že nás na úzké cestě neponechá samotné, a pošle svého Ducha jako moc, která nás povede, změní naše povahy, a učiní nás způsobilými pro Boží království v Duchu lásky. (*Žid 10,16; 10,22*)

Spravedlnost je bezúhonnost před zákonem lásky vč. přikázání, to znamená, že nebeský Otec nás pokládá za čisté jako Pána Ježíše – ovšem za předpokladu, že půjdeme životem cestou Pána Ježíše (podle jeho vzoru života a slov, tj. živý chléb). AMEN.

Živé kameny

1 Pt 2,5: I vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Ježíše Krista.

Jan 2,19: Odpověděl Ježíš a řekl jim: „Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej...“ Měl na mysli vznik společenství, které bude oslavovat nebeského Otce za posláni a obět' Pána Ježíše Krista. Jeho učedníci a „*ti kteří skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.* (*Jan 17,20-21*) To jsou ti, kteří v příkladu života lásky a víry Pána a jeho slovech, vytvoří živé kameny Božího chrámu.

Symbyly těla a krve, které v nejobyčejnějším jídle chlebu a vínu, ustanovil Pán Ježíš, vyjadřují jeho život, slova a jeho obět' z víry a lásky k Otcí a lidem. Tak jako přijímáme chléb a víno, které se stanou součástí našeho těla, stanou se jeho život, slova, obět' z víry a lásky pokrmem našeho ducha, uvažování a jednání. Účastí na této památce se vždy znovu rozhodujeme pro následování Pána Ježíše, v příkladu jeho života, slov a jeho Ducha. To vyjadřují naše vroucí prosby k nebeskému Otcí ve jménu našeho Pána a bratra o čisté srdce, o Ducha našeho Pána, o jeho moc k životu podle jeho příkladu. Kristova láska k Otcí a k nám je citem a vztahem, který nás vede a ovlivňuje náš život po křtu.

Boží děti jsou živými kameny duchovního domu Otce a Pána Ježíše: *...vy jste chrám Ducha svatého... (1K 6,19)* Jednota není jednota názorů a souhlas s církevním učením, ale láska jako základní vztah k Otcí a mezi námi je pojivem živých kamenů: *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým. (J 13,35)*

Duchovními obětmi jsou omezení naší svévole, prostořekosti, domýšlivosti, pýchy, sobectví, nepovyšovat se, ochoty odpustit, být připraveni k obětavé službě a pomoci v zájmu lásky. V pohledu na Kristovu mučivou oběť jsou naše „oběti“ téměř nicotné. Při porovnávání skutků svého života s příkladem života našeho bratra, poznáváme, co jsme dlužni jeho lásce k nám. Pán Ježíš se ponížil na roveň služebníka, postoupil mučivou smrt pro nás, a nám je zatěžko odpustit? Podobně se vyjádřil: *Ne tak bude mezi vámi. Ale kdokoliv chtěl by mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník. A kdokoliv z vás chtěl by býti přední, budiž služebník všech.* (Mk 10,43-44) Žel mnozí čtou jen první část, nebo tu druhou zapomněli.

Ap. Petr vyjádřil náš text také: „*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy v předivné světlo své.*“ (1Pt 2,9) Z lásky k Otci a našemu Pánu chceme také my žít v příkladu našeho bratra, a toužíme mít vlastnosti jako Pán Ježíš.

Doporučuji si přečíst (Gal 5,22), uvažovat a toužit být jako ON, abychom tak zvěstovali ctnosti toho, který nás povolal v předivné světlo své lásky. AMEN.

Být spolu živí s Kristem

1Tes 5,1-11: O časech a dobách vám pak není potřeba nic psát, bratři, neboť sami dobře víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. Až totiž budou říkat: "Pokoj a bezpečnost," tehdy na ně nečekaně přijde zhouba, tak jako bolest na těhotnou ženu, a neuniknou. Vy, bratři, však nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani tmě. Nespěme tedy jako ostatní, ale bdíme a budme střízliví. Vždyť ti, kdo spí, spí v noci a ti, kdo se opíjejí, jsou opilí v noci. My, kdo patříme dni, však budme střízliví a oblečení pancířem víry a lásky, a přilbou naděje spasení. Bůh nás přece neurčil k hněvu, ale k tomu, abychom došli spasení skrze našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel, abychom – ať už bdíme nebo spíme – žili společně s ním. Proto se navzájem povzbuzujte a budujte jeden druhého, jak také činíte.

V době SZ světlo a tma označovala víru a vztah k Bohu jako světlo a tmu jako odpadnutí od víry. Ve světle vidíme svět jaký skutečně je, zatímco ve tmě nevidíme, a pravý význam života a dění je zastřen. Ap.

Pavel ujišťuje věřící, že jsou synové světla (světla jako rodina těch, kteří důvěřují nebeskému Otci a Pánu Ježíši – dal jim moc být syny a dcerami Božími. (*Jan 1,12*) Synové světla se neobávají, že by je příchod Pána Ježíše překvapil nepřipravené.

„Kteří v noci spí a opijejí se“, neměl na mysli, že by lidé neměli spát. Vyjádřil tím, že lidé, kteří žijí bez víry v Boha a Pána Ježíše jsou ve tmě, a nejsou připraveni svými povahami pro Boží království nebo svou nevědomost, neznalost, nezájem přiživují opilstvím. Pancíř víry a lásky chrání před útoky Zlého. Přílba naděje spasení chrání před úrazy. Spasení je důležitější než lechtivé zábavy nebo hříšné vztahy.

Připomínka oběti a života s Kristem. „Spolu s ním živi byli“ znamená žít jeho způsobem života, v jeho duchu, věřit a mít lásku k Otci a lidem jako ON. Není to žít svůj život a jen občas, jednou za týden nebo příležitostně si připomínat jeho jméno, obět' nebo některá z jeho slov, ale podle příkladu a slov našeho Mistra myslet a žít.

Napomínejme se vespolek a budujme jeden druhého, bývá leckde kamenem úrazu. Někteří bratři a sestry se domnívají, že jsou svatější než druzí a musí je důrazně napomínat. Pokud láskou označujeme trestání, hrozby, povýšené jednání a neupřímnost (drby a kádrování), pak význam společenství se ztrácí a s ním i lidé. Láska je a musí být prvotním vztahem, pak teprve v upřímné lásce je možné si vzájemně pomáhat, aby naše víra a láska k Otci, Pánu Ježíši a lidem byla opravdová a rostla.

Přeji vám všem, aby text *ITes 5,1-11* byl vaší posilou a radostí v Otci, Pánu Ježíši a mezi vámi. AMEN.

Oznámil jsem jméno tvé lidem

Jan 17,6-8: „Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal ze světa. Tvoji byli, a mně jsi je dal, a řeč tvou zachovali. A nyní poznali, že všechny věci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou. Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.“

Znalec hebrejštiny a řečtiny A. Novotný (str. 299) k obsahu jmen osob: „Nesmíme zapomínat, že v SZ mělo jméno hlubší význam než dnes. Znamenalo více než pouhé pojmenování. Jméno tam bylo přímo součástí duše, tělem, jímž se duše projevovala. Ve jménu byl kus podstaty jmenované osoby, její moc a síla. Člověk může zemřít, ale jeho

podstata zůstává v jeho jménu.“ (Radujte se z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebesích). Znat Boží jméno znamená znát jeho podstatu.“

Užívání jména JEHOVA v knihách SZ vzniklo od doby babylonského zajetí, protože se původní výslovnost tetragramu JHVH nezachovala: mezi souhlásky doplnili tehdy samohlásky a-o-a ze slova Adonaj (které znamená Pán, a bylo používáno z úcty místo vyslovení jména). Dnešní jazykozpytci mají za to, že původní výslovnost by měla být JAHWE (A. Novotný Biblický slovník str. 217). „Falešným čtením některého z těchto dvou slov (elohim, adonaj) spolu se souhláskami JHVH se došlo k nikdy neexistujícímu tvaru JEHOVA. No pro nás je důležitější než původ a čtení jména JAHVE jeho obsah.“

Pán Ježíš ve své modlitbě řekl: „*Oznámil jsem lidem tvé jméno*“, přitom nemáme záznam o tom, že by Pán Ježíš vyslovil jméno JEHOVA. Naopak ve své modlitbě učí své apoštoly: „*Modlete se takto – Otče náš*“. V dalším textu zdůrazňuje, že „*řeč tvou zachovali*“. Oslovení „Otče náš“ není v tom, že jej nahradíme slovem JEHOVA, ale v tom, že si uvědomujeme, že Pán Ježíš nám otevřel cestu do Boží rodiny (pro ty, „*které jsi mi dal ze světa*“). Nebeskému Otci projevujeme svou víru, důvěru, oddanost, věrnost a lásku dodržením jeho slova a přikázání (*Jan 15,10*): „*Budete-li zachovávatí přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování*“. Náš Mistr neřekl, že jeho přikázání nahrazují přikázání jeho Otce, ale ten, kdo tvrdí, že miluje Otce, miluje jeho slovo a přikázání, stejně tak jako ten, kdo miluje svého Pána a bratra Ježíše, miluje jeho slova a přikázání. Důležité není samotné jméno Otec, JEHOVA, Ježíš, ale to, jaký máme vztah k Otci a našemu bratru: *ŘEČ TVOU ZACHOVALI A UVĚŘILI, ŽE JSI TY MNE POSLAL. (viz též Jan 17,3; 20,17).*

V Pánu Ježíši jsme se stali syny a dcerami nebeského Otce (*Jan 1,12*). Jsem šťastný, že mohu Stvořitele nebe a země nazývat svým Otcem, mít k němu důvěrný vztah, těšit se z toho, že patřím Jemu a do Boží rodiny spolu s mým Pánem, králem a bratrem Ježíšem. To přeji vám všem. AMEN.

Nová smlouva

Mat 26,28: Neb to jest krev má nové smlouvy, která se za mnohé vy-lévá na odpuštění hříchů.

Pán Ježíš při poslední večeři před svou mučivou cestou označil víno jako symbol své krve (životy), kterým bude potvrzena nová smlouva. Tuto smlouvu uzavírá se svým nebeským Otcem za nás, na odpuštění hříchů. V smlouvě Sinajské byly přinášeny oběti za hříchy v chrámu, které měly vyvolený lid přivést k životu bez hříchů a těsnému spojení s nebeským Otcem. Jen v tomto svazku víry mohli lidé překonat svůj hříšný život, a odstranit hřích ze svého života. Láska k Bohu a k bližním byla cílem staré smlouvy stejně, jako je nové smlouvy. (*Ř 11,27.29; 2 Kor 3,14; Žd 7,22; 8,8.10; 9,15*) Kristova oběť je novým začátkem pro každého, kdo jeho oběť přijme jako vykonanou za sebe. Vítězství víry Pána Ježíše je vítězstvím lásky nad Zlem, hříchem, nenávistí a vzpourou zasetou satanem. Po křtu a vyznání víry v Ježíše má následovat nový život bez hříchu, bez porušení zákona lásky. Moc k vítězství lásky v životě lidí dává Kristův Duch.

Nebeský Otec a Pán Ježíš věděli, že nový život lidí nebude snadný, proto v záměru Boží lásky bylo působení Ducha Božího a Kristova Ducha. (*Ř 6,19; 8,9.14; 15,19; Ef 2,22; 1 Tes 4,8; 1 Petr 4,14*) Příklad Kristova života to je, který je zrcadlem, v kterém vidíme naše chybné povahové vlastnosti. (*Ř 1,6; 3,22; 6,4.11; 8,1; 1 Kor 4,1; 8,6; 2 Kor 3,3; 5,17; Gal 2,2; 3,26.27; Ef 2,1; 3,17.19; 5,2; Gal 5,22*). Všechny promluvy, podobenství, přirovnání Pána Ježíše jsou součástí nové smlouvy. Jak naše láska může opomenout kázání na hoře (*Mat 5-7*), podobenství, obrazná připodobnění (chléb života, světlo světa, dveře ovcí, dobrý pastýř, vinný kmen), kdybychom se domnívali, že nová smlouva začíná až smrtí a vzkříšením Pána Ježíše.

Nová smlouva nahradila jedinou obětí úkony a ustanovení staré smlouvy včetně obřizky. Památka poslední večeře je připomínkou smrti Pána Ježíše za nás. Pán Ježíš zemřel z lásky k svému Otcovi a k nám. Stejnou lásku máme mít mezi sebou. Bez této lásky mezi bratry a sestrami ve sboru nebo církvi jsou všechna křesťanská vyznání jen prázdným slovem.

V nové smlouvě platí zákon lásky. (*Mat 22,37-40*) Pán Ježíš potvrdil platnost přikázání (*Jan 12,50; 14,15; 15,10*), svými promluvami upozornil na široký a hluboký dosah účinné lásky k nebeskému Otcovi a ke svým bližním. Boží zákon je napsán do srdcí a myslí lidí. (*Ř 5,5; 2 Kor 3,3; Žd 8,8-10,29*) Těm, kteří svůj život odevzdali nebeskému Otcovi a Pánu Ježíši, slouží Boží a Kristův Duch a Boží služebníci.

Přeji všem, abychom měli Boží zákony na svých srdcích a ve svých myslích a Duch Kristův odstranil jakýkoliv hřích, naši víru a lásku připravil na příchod našeho Pána, krále a bratra pro nás. AMEN.

Kříž Páně

Gal 6,12-16: Ti, kteří se chtějí tvářit svatým podle těla, nutí vás, abyste se obřezali, jedině aby protiventství pro kříž Kristův netrpěli. Nebo ani sami ti, kteří jsou obřezaní nezachovávají Zákona, ale chtějí, abyste se obřezali proto, aby se tělem vašim chlubil. Ale ode mne odstup to, abych se v čem chlubil, jedině v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něho je mi svět ukřižován, a já světu. V Kristu Ježíši obřízka nic neplatí, ani neobřízka, ale nové stvoření. Kteří toto pravidlo následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.

Apoštol Pavel, znalec Zákona (absolvent rabínské školy), po svém obrácení poukazoval na neúčinnost staré smlouvy pro následovníky Pána Ježíše v důsledku jeho smrti na kříži. Galatským vysvětluje neúčinnost obřízky. Všude, kde se zmiňuje o kříži (*1 Kor 1,17.18; Gal 5,11; Ef 2,16; Fil 2,8; 3,18; Kol 1,20; 2,14; Žd 12,2; 6,6*) neoslavuje kříž, ale vždy čin Pána Ježíše Krista, který dobrovolně z lásky k Otci a lidem strpěl kříž a s tím spojené důsledky pro ty, kteří v něho uvěří. Pokud se Pán Ježíš zmínil o nesení kříže (*Mat 10,38; Lk 14,27*), měl na mysli životní problémy, do kterých se lidé dostávají a mají je statečně snášet, nikoliv z nich utíkat, a hledat lehčí břímě na úkor svých bližních. Nikde není oslava kříže předmětem obdivu a úcty. Vždy má jít o úctu k Otci a Pánu.

Smrt Pána Ježíše na kříži byla předpovězena dříve, než Římané vynalezli tento způsob popravky (*Jan 3,14*). Smrt Pána Ježíše by ztratila na významu, kdyby nenásledovalo vzkříšení (*1 Kor 15,12.-17*) po třech dnech a třech nocích. (*Mat 12,40*) Není zvláštní, že v křesťanském světě se klade důraz na smrt na kříži a obdiv ke kříži, ač to byl hrozný mučivý popravčí nástroj, a smrt Pána Ježíše byla jen první část odvěkého Božího záměru na záchranu člověka. Mnohem menší pozornost je věnována druhé části úlohy Pána Ježíše Krista na obnovu původní slávy Boží ve stvořeném člověku před pádem do hříchu. To vyjadřuje náš text v 15. a 16. verši. Obdiv ke kříži, slova a písně o kříži jsou modloslužbou a vnučeným úhybným manévrem nepřítele spasení. Náš obdiv patří především nebeskému Otci a vzkříšenému Pánu Ježíši.

Spoléhání na milosrdenství bez důsledného obrácení, úpěnlivých proseb o změnu povahy, zanechání hříchů (přestupování zákona lásky vč. příkázání), odpuštění svým bližním jako nám nebeský Otec v Pánu Ježíši Kristu odpustil naše hřichy, znehodnocuje smrt Pána na kříži a celý záměr záchrany člověka.

Boží a Kristův hněv dopadne na každého, kdo neuposlechne varovných slov Písma. (*Jan 3,36; Ř 1,18; 2,1-3; 1 Kor 10,20-22; Ef 5,1-7; Kol 3,5-10*). Pro ně je připraven kalich Božího hněvu. (*Zj 14,10*).

2. Korintským 5,14.20: Láska zajisté Kristova nás zavazuje... A podobně jako Pán jakoby Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smířte se s Bohem. AMEN.

Kristus a Belial

2 Kor 6,14-18: A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký je spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím? 16 A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. „A proto vyjděte z prostředí jejich, a oddělte se od nich,“ praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, „a já přijmu vás.“ „A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery,“ praví Bůh, Všemohoucí.

Ap. Pavel ke Korintským píše varování, aby se zřekli spolčování s lidmi, kteří uctívají jiné bohy. Korint jako bohaté přístavní město mělo mnoho soch a chrámů spojených s řeckou a římskou mytologií. Také společné hodování a uctívání pohanských bohů bylo časté. Pavlovi výzvu nelze vykládat jako naprosté oddělení od běžného setkávání s přáteli nebo členy rodiny, ale jako varování před shromážděním více osob (hostiny, oslavy), při nichž docházelo k uctívání císaře a bohů. Označení Belial je z židovského prostředí, a má význam bezbožnosti, navádění k uctívání jiných bohů, přirovnává se ničemným synům velekněze Eliho, odpůrcům Davida, drzému Nabalovi, spiklencům Jezabel při usmrcení Nabota. Belial je také jméno anděla temnosti nebo démona zla.

V textu z 2. dopisu do Korintu připomíná svým bratřím a sestřím, aby si uvědomili komu se křtem a vyznáním zavázali, a vyzývá k naprostému oddělení od bezzákonosti a bezbožnosti (uctívání jiných bohů) a nečistého se nedotýkejte. Nečisté je vše, co patří k jiným bohům, a je spojené s hříchy (porušováním zákona lásky vč. příkázání. (Gal 5, 19-21). Za nečisté byly pokládány pokrmy a nápoje, které nebeský Otec pro člověka zakázal. (viz Noe a Lev. 11.kap.). Varování ap.Pavla jakoby bylo určeno současným křesťanům. Spoléhání sena milost, a na druhé straně si mnozí „křesťané“ nedělají starosti s přestupováním Božího zákona, s modloslužbou, s hodováním a neřestmi, které byly běžné v Korintu.

Neuvědomují si, že podmínkou být Božími dětmi je naprostá oddanost, věrnost, poslušnost a důvěra nebeskému Otci a příkladu života a lásky Pána Ježíše Krista, kterou bychom jako jeho následovníci měli svým životem následovat? Žádné výmluvy, falešné výklady textů (např. Kol 2,16; Mat 15,11;Sk 10,12) jakoby dovoľovali porušovat Boží příkázání.

Netáhněte jha s nevěřícími neznamená nestýkat se s lidmi, ale varovat se a vyhýbat se takovým příležitostem, při kterých je Boží jméno, zákon, příklad Pána Ježíše Krista a láska k bližním v porouhání.

Přeji vám radost a pokoj v nebeském Otci a Pánu Ježíši, abychom byli věrnými syny a dcerami nebeského Otce a poctivými následovníky života a lásky našeho Pána Ježíše. AMEN

Osvobození od Zákona

Řím 7,6 Nyní pak osvobození jsme od Zákona, když umřel ten, v němž jsme drženi byli, tak abychom již sloužili v novotě ducha, a ne ve vetchosti litery.

„Osvobození od Zákona“ není zrušení zákona lásky, který platil od stvoření světa, a bude platit až do konce světa, ale osvobození od téměř nespílnitelné snahy dodržet všechna ustanovení židovského Zákona uložených vně truhly smlouvy a doplněna rozvedením rabínů. (613) a tato ustanovení označil Pavel za „vetchost (zastaralost) litery“. Tato ustanovení ztratila příchodem Pána Ježíše význam a nikde je také nepřipomíná. Smrt a vzkříšení Mesiáše nahrazuje celou soustavu obětní a rituální bohoslužby, odložené do příchodu Mesiáše, „novotou ducha“. No-

vota ducha je působení Pána Ježíše za pomoci služby Ducha pravdy (z mého vezme, připomene vám hříchy) na ospravedlnění (odpuštění minulých hříchů pro nový začátek) znovuzrození, obrácení a křest. Na upřímné prosby obrácených k Otci o očistění (čisté srdce) a zbavení i těch posledních hříchů, odpovídá Pán Ježíš svým Duchem, způsobí změnu povahy a obnovu obrazu Božího před pádem do hříchu v člověku. Tak připraví svůj lid pro vstup do Božího království. Židovský zákon nemohl tuto úlohu splnit a jen účinnou nápravu odložil. Rozbor dopisu Římanům je na knihu, a nelze vysvětlovat všechny verše, které jsou často používány pro nepatřičná tvrzení (2 Pt 3,14-18).

Je nesmyslné tvrdit, že osvobození se týká také deseti přikázání uložená v truhle smlouvy. K tomu Pavel napsal naprosto jasně

Řím 13:8-10.13-14 Žádnému nebývejte nic dlužní, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdo miluje bližního, zákon naplnil, Poněvadž to přikázání: Nesesmilniš, nezabiješ, neukradneš, nepromluviš křivého svědectví, nepožádáš, a je-li které jiné přikázání, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Láska bližnímu zle neučiní, a protože plnost Zákona je láska. Jako ve dne poctivě chodíme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a v chlípnostech, ne v sváru a v závisti, Ale oblečte se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování žádostí jeho.

Pokud nebude vaše spravedlnost hojnější než farizejů a zákoníků, do království Božího nevejdete. (Mat 5,20)

Řím 6,4-6 Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. To vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřížován je, aby bylo umrtveno tělo hříchu, abychom již potom nesloužili hříchu.

Přeji všem, aby slova ap. Pavla našla odezvu v novotě Ducha našeho života, a nebeský Otec a Pán Ježíš si udělali u nás svůj příbytek. (Jan 14,23) AMEN

V posledních dnech

2 Tim 3,1-5: Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpečí. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, posměvači, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní bezcitní, nespolehliví (smluv nezdrženliví), pomlouvající, nestřídmi (nevážaní), milující zlo, hrubí, zrádci, lehkomyšní, nadutí, rozkoši milovníci více než Boha, tváří se pobožně, ale moci její zapírají a od takových se odvracej.

Ap. Pavel nám tu poslední dobu popsal přiléhavě. Nebudu daleko od pravdy, když budu předpokládat podobné vztahy již v jeho době. Všechno se odvíjí od vztahu k nebeskému Otci a příkladu života a lásky Pána Ježíše, kterou za nás dokázal až do konce. Nelze mít radost z popsaných vztahů, nelze se těšit, že už brzy tenhle svět musí skončit. Kdo miluje nebeského Otce, vzor Pána Ježíše, své bližní, tak se může jen se smutkem a lítostí v srdci dívat, co vše lidé dokáží. V mládí jsem viděl světlou budoucnost a dnes, když slyším nářky učitelů nad svými žáky, budoucnosti se obávám. Pavel to možná ze svého pohledu viděl příliš hrozné. Podobné prvky života a vztahů už jsou, ale Pavlovo varování se brzy stane hroznou skutečností. Nedávné události kolem covidu nás o tom ujišťují.

V době, kdy jsem uvěřil, byly nevěra a rozvody v křesťanských církvích něčím výjimečným, a pamatuji se, že za kouření cigaret se vylučovalo. Dnes jsou mnozí pastýři rádi, že jim lidé chodí do shromáždění, a kdyby hříšníky vylučovali, budou téměř prázdné sbory. Pán Ježíš přišel volat hříšníky k pokání, a káže se o tom, že církve jsou nemocnice. Jenže nemocní by se měli uzdravit, a žít mezi sebou radostný a láskyplný život, aby se sbory nestaly léčebnou duchovně dlouhodobě nemocných. Na to nám odpovídá 5. verš: „*tváří se pobožně, ale moci její zapírají*“. Následování Pána Ježíše není strach z trestu, ale naše rozhodnutí, že Kristova láska v nás zvítězí nad hříchem a smrtí.

Mnozí chápeme „*moci její zapírají*“. Pro méně znalé vysvětluji, že nebeský Otec do srdcí následovníků Pána Ježíše napíše svůj zákon lásky k Bohu a bližním. Pán Ježíš, náš Mistr, král a bratr svým Duchem působí na každého, kdo touží jít jeho cestou, aby ho očistil od každého hříchu proti zákonu lásky, od každé bezbožnosti. To je moc, kterou lidé zapírají, protože dali místo svévoli, lehkomyšlnosti, laciné milosti, která přikryje trvale všechny hříchy (?), svému způsobu života v rozporu s příkladem života našeho Pána. Písmo je jediným zdrojem, z kterého se lidé mohou poučit, jak žít. Naše trvalé prosby k nebeskému Otci ve jménu Ježíšově o čisté srdce jsou spojením, kudy proudí životodárná moc Božího ducha do našich srdcí a myslí a uzdravuje našeho ducha.

Velmi všem přeji, aby Boží láska, vzor života a Duch našeho Pána způsobily naše uzdravení, aby se mohla zjevit Boží sláva v synech a dcerách nebeského Otce a věrných následovníků našeho Pána. (*Jan 1,12; Řím 8,19 – 28*). AMEN

Čisté a nečisté

Řím 14,14-18: „Vím, a v tom ujištěn jsem v Pánu Ježíši, že nic nečistého není samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by nečisté bylo, jemu nečisté jest. Ale je-li zarmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš podle lásky. Hleď, abys k zahynutí nepřivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umřel. Ať tedy není v porouhání dáno dobré vaše. Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém. Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu a lidem příjemný.“

Daný text je přijímán s přesvědčením, že křesťané mohou jíst, pít a dělat všechno, co se jim zlíbí, když to pokládají za čisté. Starověk kladl důraz na moudrost. V antickém Řecku vznikla „filosofie“ (láska k moudrosti), nauka o poznávání života (metafyzika), o správném myšlení (logika) a o správném chování (etika). V době Pána Ježíše byl Izrael pod vlivem řecké kultury.

Následovníkům Pána Ježíše jde o poznání Písma, o vztah k nebeskému Otci, jeho Synu a bližním, o lásku a naději (cíl víry). Pojem „samo ze sebe“ (o sobě) je náznak vlivu řecké kultury. „Kámen“, nerost, voda, předměty přírody, popisujeme jejich vlastnosti (poznáváme věci o sobě). Později jim přiřadíme význam pro život (logika). Nakonec hodnotíme správný vztah k předmětu s hlediska našich potřeb. (etika). V prostředí víry a lásky k Bohu, Kristu a lidem je důležité správně poznávat a jednat z hlediska Písma, vztahu k Bohu, lidem a stvořené přírodě. „Věc sama o sobě (ze sebe)“ otevírá otázku, k čemu nás vede naše víra a láska.

Ap. Pavel se setkával s požadavky obrácených Židů na dodržování Tóry. Pravověrného Žida by nenapadlo zrušit Boží ustanovení o čistých a nečistých zvířatech, které nebeský Otec ustanovil před potopou. Do té doby jedli lidé jen ovoce a plodiny Země. Po potopě dovolil Noému a jeho potomkům jíst maso. (*Gen 9,3*). „*Všechno, co je živé, vám bude za pokrm*“, když do archy byla čistá zvířata vzata po 7 párech a nečistá jen po jednom. Je patrné, že výroky Písma je třeba posuzovat ve vztahu k Bohu a jeho jednání ve prospěch člověka.

Podobně je to s nečistým samo ze sebe. Prase, oblíbený pokrm, samo ze sebe, se nemůže prohlásit za čisté nebo nečisté. Nečistým je prase, protože stvořitel to prohlásil, a žádný apoštol si nedovolil Boží ustanovení změnit. V našem textu se jednalo o maso čistých zvířat obětované pohanským bohům. Oponenti budou tvrdit, takto to psáno není. Mají pravdu, Pavla se zeptat nemůžeme. Rozhodující není, co napsal Pavel,

ale jaký záměr měl Stvořitel, když rozdělil zvířata na čistá a nečistá, a jaký máme vztah ke svému nebeskému Otci a Pánu Ježíši. Je řada zvířat, jejíž maso by nejedl ani ten nejzarytější obhájce vepřového. Ostatně maso bez soli a koření by nám beztak nechutnalo.

Láska k Bohu a k lidem podle vzoru Pána Ježíše Krista je našim rozhodujícím hlediskem pro náš život, co dělat a nedělat. (verše 17-18). Z celého srdce vám přeji, aby nás při všem rozhodování, nejen o čistém a nečistém, vedla láska k nebeskému Otci, našemu Pánu a bližním. AMEN

Vedení Božím Duchem

Ámos 3,7: Nečiní zajisté Panovník Jahwe ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým proroků

Ámosova slova nás ujišťují, že nebeský Otec nás nenechá v nevědomosti o budoucích událostech. Noe dostal příkaz stavět koráb, přestože nevěděl proč. Abraham vyšel ze své vlasti, nevěděl kam, přesto věřil Bohu. Mojžíš byl povolán a nevěděl, kde skončí, ale věrně plnil svůj úkol. Apoštolové následovali Pána Ježíše, spolehli se na Boží slovo a Kristova zaslíbení. My, kteří věříme nebeskému Otci a Pánu Ježíše víme, jaký bude konec světa, nevíme, kdy a jak skončíme, a spoléháme se na zaslíbení Pána Ježíše. Kdo zvítězí, a v moci Božího a Kristova Ducha překoná vírou a láskou hřích a nenávisť, bude s Kristem sedět na jeho trůnu.

Písmo svaté má některé zvláštnosti. Za prvé, s ohledem na zprávy předávané ústní tradicí a možnosti záznamů je strohé, nemá barvitě popisy, podrobnosti. Ukazuje lidi a události v průběhu děje. Je třeba zkoumat způsob života, v dějinách, časové souvislosti, pod vlivem Ducha svatého (modlitbou před studiem), abychom odhalili hloubku a slávu Boží v jednání lidí nebo událostech.

Za druhé, událostí v Písmu jsou uskutečňováním Božího záměru na záchranu člověka z otroctví hříchu a beznaděje. V životě věřících neexistují náhody. Události jsou připravované nebeským Otcem dlouhou dobu před jejich popisem (např. Uzdravení slepého nebo nemocného 38 let u rybníka Bethesda aj.).

Za třetí Písmo je inspirované Duchem nebeského Otce, a jeho vnitřní jednota neobsahuje rozpory (protimluv-kontradikce). V případech zdánlivých rozporů, je třeba ze souvislého textu, časových a věcných podmínek, kulturního pozadí Izraele určit, který výrok důležitější (hodnotněj-

ší) nebo má jiný význam. Např. Kol 2,16.17 „Ať vás nikdo nesoudí pro jídlo a nápoj o svátcích, sobotách a novoluní.“ Ap. Pavel nezrušil, co jíst nebo pít, nebo svátky, soboty. Odpovídal na tvrzení (bylo mnoho potulných kazatelů, knih bylo málo), že křesťané by se měli o sobotách, svátcích postit a pít jen vodu. Ze studia židovských spisů takové obyčeje vyplývaly. Vykytovaly se také různé odchylky víry šířené falešnými učiteli, pronásledování ze strany Židů a vrchnosti.

Nedejte se svést falešnými učiteli, kteří svými výroky svádí k znevážení Božího slova, jeho zákona, lásky a víry Pána Ježíše a zdůrazňují jen milost. Studujte Písmo s modlitbou ve jménu Pána Ježíše (s pokorou, úctou, oddaností) k nebeskému Otci O DUCHA SVATÉHO. Ve víře a lásce v nebeského Otce a Pána Ježíše ať se zdokonaluje naše víra a život, abychom patřili do Božího lidu vedeného Pánem a v nás obnovil svým Duchem Boží obraz. AMEN

Povolání Ježíše Krista

Řím 1,1-6: Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího, (Kterého zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmech svatých,) O Synu jeho, (zplazeném z semene Davidova s strany těla, Který prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem, Skrze něho jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho, Z nich i vy jste povolání Ježíše Krista.

Pavel jako kazatel evangelia (Boží zprávy) o Pánu Ježíši, je velkým svědkem pravdivosti Písma. Je pravděpodobné, že se měl stát rabbim (učitelem Zákona – Sk 22,3-11), jak vyplývá z hluboké znalosti Písma, z úlohy při kamenování Štěpána, z činnosti proti vznikající církvi Pána Ježíše. Ze setkání s Pánem pochopil, že Pán Ježíš je zaslíbeným Mesiášem. vzdal se svého boje proti církvi, a ve své službě se stal pronásledovaným, obětavě snášel těžkosti a bití. Místo pohodlného života zvolil život služebníka a psance pro Krista.

Z textu je pozoruhodné jeho vyznání, důraz na milost, poslušnost víry pro jméno Pána Ježíše, a vedle svého povolání ukazuje, že k službě jsou povolání všichni, kteří následují Pána Ježíše.

Milost je prominutí hříchů a nabídka nového života s nebeským Otcem v příkladu života a duchu Pána Ježíše. Boží milost provází člověka od jeho stvoření až dodnes, a bude ho provázet až do konce života. Milost je součástí lásky, kterou nebeský Otec vložil do všeho stvoření.

Láska měla být základním vztahem mezi lidmi, k Otci a k přírodě. Pán Ježíš v posledních dnech dějin vyvoleného národa přišel lásku svého Otce a svou zjevit svým životem a smrtí. Jeho vítězství nad hříchem a nenávistí láskou k Otci, k lidem je pro nás novou nadějí, novým začátkem života podle jeho vzoru. Milost není nabídka na život v hříchu, v ledabylosti, která nikoho nenutí ke změně života. Milost je část lásky, která promíjí minulé hříchy, a očekává, že následovníci Krista budou podle příkladu svého Pána žít. Je pochopitelné, že ne každý bude hned po křtu dokonalý, ale v Kristu Ježíši je každému nabízená moc zbavit se všech hříchů (porušení vztahů lásky k Otci, ke Kristu, k bližním a k přírodě). Ten, kdo prosí o čisté srdce, se zbavuje i nejmenších porušení zákona lásky. (*Mat 22,37-40*). Boží a Kristův Duch způsobí změnu povahy každého, kdo chce a ve jménu Pána o to prosí.

Poslušnost víry pro jméno Pána Ježíše je důvěra, věrnost, odevzdání a poslušnost vůli nebeského Otce zjevené v jeho slovu a příkázáních. Víra není pouhé přesvědčení, ale život pro jméno znamená svým chováním prokázat, že naše povolání Pánem k jeho službě bereme smrtelně vážně, a nebudeme mu dělat ostudu. Ti, kteří se takto rozhodli, podobně jako jeho učedníci, jako Pavel, jako další svědkové víry, jsou podnětem pro nás, abychom následovali život, víru a lásku Pána Ježíše Krista, a v tom sloužili našim bližním. AMEN.

Touha po Bohu

Žalm 63,2: Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebe hned v jitře hledám, tebe žízní duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody.

Žalmy byly zpívány při židovských bohoslužbách. Navrátilci z babylonského zajetí zapomněli jejich melodie, ale jejich slova se zachovala. Žalmy vypravují o víře, lásce a naději, kterou Izraelci vkládali do svého Boha. Podobně jako lidové písně líčí city a život našich předchůdců. Mnoho skladeb a písní, jsou téměř zapomenuté, ale svědčí o lidské touze po lásce a radosti. Skrytá naděje radosti a lásky má svůj odraz v hudbě a výtvarném umění. Tak jako člověk touží po vodě ve vyprahlé zemi, toužíme my po nebeském Otci dnes v Zemi plné zla, nebezpečí, svévole, zloby a nenávisti

Většina lidstva dnes žije svými pohanskými náboženstvími nebo nevěří v Boha. V lidech, kteří neznají nebeského Otce a jeho Syna, Pána

Ježíše Krista, ať mají jakékoliv náboženství nebo ti, kteří se domnívají, že nemají žádné, stejně v koutku jejich duše sídlí naděje, že nad hvězdou kopulí žije milující Otec, který vyřeší jejich život. Myšlenka vlády lásky, všeobecného bratrství lidí a národů, je mezi lidmi od stvoření světa. Jen mnozí si to neuvědomují nebo nechtějí o tom přemýšlet. Je to smutné, a s lítostí se díváme na lidi kolem nás. Kolik lidských životů by mohlo být krásnějších, kdyby přijali zákon lásky, který milosrdný Stvořitel vložil do svého stvoření. Nebeský Otec z lásky poslal svého Syna (*Jan 17,3*), aby se stal příkladem života ve víře, lásce a naději. A nejen to, Pán Ježíš svou obětí a vzkříšením se stal zárukou, že po krátkém, ne vždy šťastném životu, budeme i my, kteří jsme přijali Ježíše Krista do svého srdce a myslí, znovu žít. To byla také zpráva, kterou nám přinesl Ježíš o budoucím Boží království.

Boží království je mezi vámi. (*Lk 17,21*). Kdo se poddává Boží vládě, a přijímá Ježíšovu lásku a život, již patří do budoucího Božího království. Žalmista svými slovy zpívá o životu v lásce a radosti v přítomnosti nebeského Otce a jeho Ducha v nás. Po vzkříšení Pána Ježíše v nás působí také Duch našeho Pána, jistota naší víry na dědictví (*Mat 25,34*) Božího království.

Láska k Otci a lidem dala Ježíši Kristu sílu snášet utrpení a smrt. Vzkříšením Ježíše nám dal nebeský Otec jistotu, že budeme vzkříšeni. (*1 Kor 15*). Láska je nejen cit, o kterém lidé zpívají, a je životním stylem, který má vládnout v srdcích a myslích těch, kteří patří Bohu a Ježíši Kristu. Touhu po nebeském Otci, kterou Stvořitel v podobě lásky vložil do všeho stvoření, dal i nám, kteří jsme poznali, že Ježíš přišel pro nás na tento svět, aby nás vysvobodil z pout hříchu.

Tebe, Otče, ve jménu Pána Ježíše hledáme v jitře, po tvé lásce a péči toužíme v každém okamžiku našeho života, a chceme odpuštěním a péčí dávat lásku našim bližním. AMEN.

Spravedlnost Boží

Řím 1,17-20: Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude. Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících. Nebo což poznáno býti může o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim. Nebo neviditelné věci jeho mohou viděny být, když ze skutků při stvoření světa nastalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy,

Víra je nadějných věcí podstata a důvod neviditelných. (Žid 11, 1) Víra podobně jako láska je vztah. Víra je vztahem k Bohu a Pánu Ježíši. Láska je obecným vztahem k nebeskému Otci, Kristu, lidem a přírodě.

O činech a životu Pána Ježíše máme dostatek zpráv v Písmu, zatímco o Bohu jen nepřímé zprávy z Písma. Víra je dar nebeského Otce (Ef 2,8). Pokud člověk začne upřímně hledat Boha, nebeský Otec mu dává poznat důkazy své stvořitelské moci (co nevidíme přímo). S poznáváním tím víc působí Boží moc, ukazuje působení Pána Ježíše a jeho víru a sílu lásky k svému Otci a k lidem.

Výsledkem rozhodnutí člověka je ospravedlnění tj. prominutí minulých hříchů a nabídka začátku nového života. To ap. Pavel vyjádřil v první větě „skrz ně z víry a ve víře“. Víra po rozhodnutí zesiluje v pevný vztah, a čím více se přimkneme k nebeskému Otci a příkladu Pána Ježíše, tím více se zesiluje víra.

Kdo zůstane jen na poznání a nenechá proměnit svůj život v obraz Pána Ježíše, proti tomu se projevuje Boží hněv. (pravdu v nepravosti zadržující).

Přes veškeré pokusy dokazovat, že život vznikl náhodou, byl přenesen z vesmíru, se dosud nepodařilo prokázat, jak důmyslné podmínky života na Zemi, jak nesmírně složitý život, vznikl sám od sebe. Nejen ohromně příznivé podmínky a sama nesmírná dokonalost života člověka, rozmanitost druhů živočichů a mikroorganismů jsou obrovským důkazem věčné stvořitelské moci našeho nebeského Otce. (tak, aby již byli bez výmluvy).

Zatímco víra je zavazující rozhodnutí člověka, láska jako způsob života ve vztahu k Bohu, Kristu, lidem a přírodě, je odpovědí člověka a přáním žít podle příkladu Pána Ježíše. Každý, kdo touží, aby Ježíš svým Duchem v něm obnovil Boží obraz, čím víc prosí, tím víc se bude Kristu podobat. (Gal 2,20)

Ap. Jakub zdůrazňuje, že nestačí prohlašovat, že věříme, pokud podle víry (vztahu důvěry, věrnosti, spoléhání na sliby a poslušnosti Božímu zákonu lásky) nežijeme. Poslušnost zákonu lásky není, jak se někdy, vykládá pouhé prohlášení a spoléhání na milost, ale poctivé naplnění života skutky lásky a víry. (Jak 2,18-24).

Milí přátelé, bratři a sestry, láska nebeského Otce a Pána Ježíše čeká na naše rozhodnutí, naši víru a lásku v našich životech. AMEN

Dokonáno je

Jan 19,30: A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno je. A nakloniv hlavy, ducha Otci poručil.

Slovo „dokonáno“ je v Písmu několikrát při významných událostech života člověka: Skončení stvoření, po rozhovoru s Mojžíšem na Sinaji, po dokončení stánku, po dokončení Šalamounova chrámu). Dokonáno znamenalo, že v daném díle je vykonáno vše, co bylo důležité pro záchranu člověka. Nikdy neznamenal, že člověku stačí „uvěřit“ (být přesvědčen, že se to stalo).

Smrt Pána Ježíše byla vrcholným důkazem lásky Otce a Syna na záchranu člověka (*J 3,14-16*).

Jan 2, 19-22: Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tuto svatyni, a ve třech dnech ji postavím.“ Židé tedy řekli: „Tato svatyně byla budována čtyřicet šest let, a ty ji postavíš ve třech dnech?“ On však mluvil o svatyni svého těla. Když byl potom vzkříšen z mrtvých, vzpomněli si jeho učedníci, že toto říkal, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl.

To byl význam slova DOKONÁNO JE.

Druhá část úkolu Pána Ježíše začala vzkříšením. Předpověděl, že bude tři dny a tři noci v lůnu Země a ve třech dnech vybuduje svatyni (chrám) svého těla.

Svatyně nebo chrám bylo místo, kde se vyvolený lid učil znát nebeského Otce, přistupovat k Němu, uvědomit si svou hříšnost a potřebu pomoci pro život bez hříchu. Hřích je porušení zákona lásky, a přikázání jsou mírným rozvedením zákona lásky (*Mat 22,37-40*) Stvořená příroda, přikázání, stánek setkávání s truhlou a chrám měly být prostředím, kde si člověk uvědomuje svou hříšnost, závislost na Bohu a budoucí vysvobození. *Chrám jeho těla* znamenalo, že je příkladem, jak se má člověk setkávat a milovat nebeského Otce (nikoliv uctívání chrámu). Tomu odpovídají mnohé symboly (*chléb, světlo, živá voda, v duchu a pravdě, cesta, pravda, život. pastýř, dveře ovcí*). Lidé, ať před narozením Pána nebo po jeho vzkříšení, však snáze spatřují a prokazují svou víry v kulturních „skutcích víry“ (obřízka, oběti, projevy víry slovy, v písních, „projevech ducha“).

Předmětem víry není oslava kříže, ale to, PROČ se Pán obětoval. On žil, učil, modlil se a položil svůj život Z LÁSKY k svému Otci a k nám. Je našim vzorem, a tu těžší cestu šel před námi. Odpovědí jeho učedníků je a má být podobné myšlení, jednání a touha žít LÁSKOU pro Otce, pro našeho bratra, bližní, a též k Božímu stvoření, k přírodě. To bylo

úkolem, a má být cílem člověka od stvoření: ve spojení s Bohem LÁSKOU vítězit nad vzpourou, nenávisť a smrtí. Pán Ježíš, náš Mistr (učitel) a bratr nás připravuje na dědictví nebeského království. Každému je nabízena moc překonat každý hřích, kdo po tom touží: *čisté srdce stvoř mi, ó Bože (Ž 51,12)*, a kdo požádá Otce ve jménu Pána Ježíše *O DUCHA SVATÉHO*.

Nikoliv kříž, ale Otcova a Kristova LÁSKA jsou předmětem našeho uvažování a života. Tak bude dokonáno dílo záchrany v nás. AMEN

Srdce očištěné od zlého svědomí

Heb 10,19-24: Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to je skrze své tělo, když máme velikého kněze nad domem Božím, přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Neochvějně držíme své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, je věrný; a budme pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích.

„Smíme vstoupit do svatyně“. Do pozemské svatyně vstupoval velekněz s krví obětovaných zvířat za hříchy Izraele. Po smrti a vzkříšení Pána Ježíše byla jednou provždy přinesená oběť za naše hříchy, a nebylo nutné nadále získat ospravedlnění skutky zákona. Pán Ježíš svým následovníkům otevřel přístup k svému Otci a svému Bohu. (*Jan 1,12; 20,17*). Křtem tuto oběť přijímáme, (odvoláváme se ní -vzýváme jméno Páně), a do svatyně, před nebeského Otce, vstupujeme obrazně s Ježíšovou krví. Otec nás přijímá jakoby vstupoval Pán Ježíš.

„Čistá voda“ je křest a ospravedlnění (odpuštění hříchů = nový začátek, znovuzrození), naše rozhodnutí a závazek jít cestou novou a živou, žít podle příkladu Pána Ježíše. Nový život projevujeme v lásce a dobrých skutcích. Láska není jen cit, ale aktivní vztah (způsob života), který je pozorný k bližním (vidíme potřebu naší lásku) a skutky pomáháme, ulehčujeme těžký život, povzbuzujeme a vedeme k Otci a Pánu Ježíši.

„Srdce“ bylo nitro člověka. (řecké dělení - tělo, duše (city-srdce), duch-(rozumnost-hlava)). Dnes víme, že tělo a duch je živý člověk. Tělo bez ducha je mrtvé a duch člověka bez těla nemůže existovat. „Duch člověka“ je chybně chápán jako samostatný („poručil svého ducha Bohu“ „do tvých rukou vkládám svého ducha). Výrok: „Radujte se z toho,

že vaše jména jsou zapsána v nebesích“, by ztratil smysl, pokud by duch člověka (nebo duše) byl po smrti těla v nebesích.

„Svědomy“ (mravní vědomí, rozoznat dobré a zlé, vnitřní hlas, úsudek) má původ v řecké kultuře. V knihách SZ se nevyskytuje a mravní závazek čistoty byl vyjádřen vztahem k Bohu a jeho přikázáním (zákonu lásky). Ap. Pavel jde dál (2 Kor 3,17) a zpytování svědomí (nitra) spojuje s obrazem Pána Ježíše v nás. Svědomí jako měřítko mravních hodnot nevěřícího je v následovnících Pána nahrazeno Duchem Páně: Duch Pravdy připomene, co jsem vám přikázal, a bude vás obviňovat z hříchů. „Kde je Duch Páně, tam je svoboda“, Při následování Pána nejsou potřebné k nápravě hříchů oběti (skutky zákona). Skutky lásky byť se označují za dílo Zákona (Ř 2,15; Žid 10,15-18) nejsou skutky zákona (oběti). Naším svědomím je Duch svatý (2 Kor 1,22), služba Otce a Pána Ježíše, který podněcuje touhu podobat se Pánu a obnovuje v nás Boží obraz (mění myšlení, chování a jednání jako měl Pán Ježíš).

Z celého srdce přeji všem, aby láska v Duchu svatém byla našim čistým srdcem a svědomím (Mat 5,8; Ž 51,12). AMEN

Vše, co Bůh stvořil, bylo velmi dobré

Gen 1,31: Bůh viděl všechno, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré. A byl večer a bylo ráno, den šestý.

Gen 2:1-3: Tak byla dokončena nebesa a země i všechny jejich zástupy. Sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které konal, a sedmého dne přestal s veškerým svým dílem, které konal. Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil.

Lidé vidí přírodu, stromy, keře, květiny, rozmanitost živých tvorů, a nezamyslí se nad dokonalostí stvoření. Člověk sám je obrovský zázrak. Můj sotva roční pravnuček se usmívá na své rodiče, aniž by si plně uvědomoval dění kolem sebe. Z nepatrných zárodků roste člověk, který nosí v sobě podobu a vlastností svých rodičů. Nikdo nedokázal vývoj člověka po miliony let, včetně jakéhosi přerodu (vývoje) z praopů. Dosud se nenašla žádná cizí civilizace. Tisíce let starou zprávu o stvoření lidé odmítají. PROČ?

Stvořitel stvořením člověka dokázal ve svém Synu, že člověk zvítězí dobrovolně a láskou (základní zásadou života) nad vzpourou a nenávisť. Připravil cestu svému Synu, prorocstvími, praotcem Abrahamem, vyvoleným národem, z něhož se narodil Boží syn, Mesiáš (pomazaný, pově-

řený). Pán Ježíš působil jen 3 roky, s dvanácti učedníky chodil a kázal o Božím království. Zázraky podporoval své vyvolení. Jeho dílo je tak převratné, že ovlivnilo celou další historii lidstva. Vůdci národa se cítili ohroženi ve svém postavení, a pod duchovním vedením Zlého odsoudili Syna člověka ke kruté smrti na kříži. Odpůrce Dobra ovlivňuje všechny lidi, kteří nejsou těsně spojeni s nebeským Otcem a Pánem Ježíšem, aby šli cestou svévole, pýchy, sobectví a krutosti. Boží slovo dává dostatek podnětů poznat pravdu a svobodu v Kristu. Kniha Zjevení naznačuje závěr dějin. PROČ lidé tuto zprávu odmítají?

PROČ to či ono nebeský Otec připustí? Proč jsou na světě utrpení, nemoci, války, zabíjení, neštěstí, katastrofy a smrt? Bylo to Božím záměrem? Byl člověk stvořen nedokonale s pýchou, sobectvím, bezohledností, lhotejností, krutostí a nenávisť? Od počátku stvoření každý člověk ví, jak by se chovat měl. Přestože nevěří ve Stvořitele a Pána Ježíše nebo „jakoby věří, ale moci její zapírá“, neměří své jednání s Božími zákonem a lidským vzorem Pánem Ježíšem. Odpůrce záchrany člověka využívá slabost člověka a ponouká ho, aby se rozhodoval „svobodně“. Pravá svoboda je pouze ve spojení a vzorem Ježíšem. V tomto spojení působí Boží duch, který každého člověka bezpečně povede opravdovou svobodou. Bez vedení Duchem svatým, je každé lidské úsilí pod vlivem Zlého, ať je dlážděné „dobrymi úmysly“, „lidskými právy“ nebo „bezpečností národa“. Sedmý den (sobota) má být týdenní zastávkou na cestě, aby si člověk má připomněl Boží a Kristovu lásku a nezapomínal na svého Stvořitele.

Jen víra a láska k nebeskému Otcí a Kristova láska v nás, zvítězí.
AMEN

Oživení s Kristem

Kol 3,1-12: Proto povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kde Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste, a život váš skryt je s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě. Proto mrtvěte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlípnost, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení. Pro kteréžto věci přichází hněv Boží na syny vzpurné. V kterých hříších i jste vy někdy chodili, když jste živi byli v nich. Ale nyní složte i vy hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení, prázdňou mluvu zapuďte od úst vašich. Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého člověka s skutky jeho, a oblékli toho nového, ob-

novujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvořil. Již není Řek a Žid, obřizka a neobřezaný, cizozemec a Skýta, služebník a svobodný, ale všechno a ve všech Kristus. Proto oblečte se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost a trpělivost.

Je patrné, že tehdejší lidé měli podobné špatné vlastnosti jako dnes. Pavel napomíná své pokřtěné bratry a sestry, aby žili novým způsobem života. Nepíše, aby se stali poustevníky, odloučili se z prostředí ve kterém dosud žili, změnili své životní návyky práce, odpočinku, péče o své bližní, ale odložili špatné způsoby chování. V 12. verši opakuje některé vlastnosti z ovoce Ducha (Gal.5,22). Ve 4. verši „Kristus, život náš“ vyjadřuje, že máme žít po příkladu svého Mistra, Pána Ježíše. Až Pán Ježíš pro nás přijde, vezme k sobě ty, kteří žili v lásce a prostotě života jako ON. Dnes je mnoho „křesťanů“, kteří mluví o Kristu, káží o něm, oslavují ho, ale svůj život nezměnili. „Obléknout (v.10) toho nového...podle obrazu toho, jenž je stvořil.“ Člověk byl nebeským Otcem stvořen k obrazu Božímu, a podle čistého, dokonalého vzoru Pána Ježíše, máme všichni žít. Žel, někteří kazatelé se snaží změkčit, omluvit slabosti, nedokonalosti důsledně dodržování Božích přikázání, na život v lásce a radosti. „*Když jste byli oživeni s Kristem (křtem) k novému životu a zemřeli předchozím hříchům, oblečte se jako vyvolení do dokonalé čistoty*“.

Pavel v počátku dopisu uvádí vedení Duchem svatým jako důležitý prvek v úsilí o čistotu života. Pro účinné působení Ducha je třeba si připomínat Boží slovo a v modlitbách k nebeskému Otci ve jménu Pána Ježíše (v jeho pokoře, víře a lásce) přednést své starosti a prosby o sílu Kristova Ducha. Boží slovo je k povzbuzení vést nový život s nebeským Otcem a Pánem, to Pavel míní „o svrchní věci pečujte“. Zemskými věcmi jsou skutky lidí, kteří nedbají na Boží lásku, jeho zákon, bez víry v Otce a Pána.

Přeji všem lásku, radost, naději, pokoj, Boží ochranu a Kristovu lásku a mezi všemi. AMEN.

Království Syna

Kol 1,12-20: vzdávající díky Bohu a Otci, který nás učinil způsobilými k účasti na podílu svatých ve světle. On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a přenesl do království Syna své lásky, v němž máme skrze jeho krev vykoupení, odpuštění hříchů. On je obraz neviditelného Boha, pr-

vorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, at' trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá. A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže - aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

Ap. Pavel připomíná sboru v Kolosis nebeského Otce, který stále pracuje na záchraně člověka. Proto poslal svého Syna (*Jan 3,16*), a každý, kdo přijme a bude žít po příkladu Pána Ježíše, je účastníkem království Syna v němž je jediným zákonem láska. Pán Ježíš *byl obrazem nebeského Otce* a láska byla jeho životem.

Někteří badatelé vyvozují z textu A) božství Pána Ježíše B) jeho existence od věčnosti nebo přinejmenším před stvořením a C) Pán Ježíš je označen Stvořitelem – „neboť v něm bylo stvořeno vše...“ a dále „On je počátek“. Z textu nelze nic takového vyvodit. „*Prvorozený všeho stvoření*“ znamená jedinečnost prvorozenosti, s kterou byla spojen přenos práva z otce na syna. To nebyla rovnost s Otcem, a Pán Ježíš se nestal bohem. Rovněž „v něm bylo stvořeno vše na nebi a na zemi“ neznamená, že se stal Stvořitelem, ale nebeský Otec vše stvořil a průběh dějin řídil tak, aby vše směřovalo k pozornosti na Mesiáše – smíří oběť, která ukončila nadvládu hříchu a smrti a byla vítězstvím lásky (Syna k Otci a Syna ke všem lidem). Smíření se dostane každému, kdo půjde po svém křtu Ježíšovou cestou, je proměňován Božím a Kristovým duchem, aby mohl žít v lásce, radosti a naději Božího království, jehož králem bude náš Mistr, Pán a BRATR Ježíš.

V Ježíši Kristu se křtem stáváme Božími syny a dcerami, a podle tohoto vznešeného povolání máme také žít. To Pavel vyjádřil vysvobozením, které způsobí nebeský Otec a z pravomoci temnoty nás přenesl do království Syna, v kterém bude láska Otce, Syna a všech, kteří do tohoto království patří. Následovník Pána Ježíše by měl být zdrojem lásky, radosti, naděje, víry, laskavosti, milosrdenství, dobroty, pokory, skromnosti, trpělivosti a sebeovládání. V lásce k Otci, Ježíši a všem bližním není místo pro zlobu, hněv, nenávisť, násilí, hrubost, sobectví, pýchu, sebevědomí a povýšenost. Životem, smrtí a vzkříšením Pána Ježíše skončila doba staré smlouvy a v nové smlouvě uzavřené Pánem Ježíšem

už nejsou obřady, oběti, obřízka, ale pouze křest, památka, a *nový život po příkladu Pána, Božího zákona lásky, včetně přikázání. (Jan 12,50)*

Milí přátelé, přeji vám z celého srdce, abychom byli přeneseni do království lásky a s ap. Pavlem mohli říci: *Živ je ve mne Kristus. (Gal 2,20)* AMEN

Zákon nebo víra?

Řím 2,12-16: Ti, kdo bez Zákona zhřešili, bez Zákona také zahynou; a ti, kdo zhřešili pod Zákonem, skrze Zákon budou souzeni. Neboť u Boha nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ospravedlnění budou ti, kdo jej plní. Když totiž pohané, kteří nemají Zákon, přirozeným způsobem činí to, co Zákon požaduje, pak jsou sami sobě Zákonem, ač Zákon nemají. Ukazují, že mají dílo Zákona napsané ve svých srdcích. Jejich svědomí bude svědčit spolu s myšlenkami, jež se navzájem obviňují nebo také obhajují, v den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude podle mého evangelia soudit, co je skryto v lidech.

Ap. Pavel opouje těm, kteří se domnívají, že stačí věřit a budou zachráněni.

Tím nepopírá úlohu víry, ale upozorňuje, že víra a milost se nemožou stát výmluvou na polovičaté znovuzrození. Zákon lásky ve vztahu člověka k Bohu a člověka k člověku, byl od počátku jediným požadavkem pro život. Službou Pána Ježíše měl člověk vzor svého života v Synu člověka. Evangelium neobsahuje nic jiného, než narovnat svůj vztah k nebeskému Otci a naučit se životu oddanosti Otci a bližním v lásce. Následovníkům Pána Ježíše nejde o nekonečnou snahu být dobrými a dokonalými, ale o to stát se dokonalými vztahem k Otci, Pánu a působení jejich Ducha na svůj život. Je rozdíl, snažit se svými skutky dokázat, jak jsem dobrý, nebo ve vztahu a lásce k nebeskému Otci (mít vztah), Pánu Ježíši, a svým bližním, a prosit o Ducha Kristova, který nás změní. Tak lze splnit zákon lásky (obsahuje také přikázání *Jan 14,50*), aniž bychom se o to nějak zvlášť snažili. Pán Ježíš náš Mistr (učitel) nás povede svým Duchem.

Je patrné, že ap. Pavel slovem Zákon neměl na mysli židovské předpisy, ale jen Boží zákon lásky. (v. 14). Nelze předpokládat, že pohané znali nebo znají židovskou bohoslužbu. Myslím na křesťany, kteří jsou v církvích, které buď hlásají jen milost, nebo na ty, které hlásají skutky, úkony (zpověď, přijímání, poutě,) jako cestu do Božího království. Nepochybují o tom, že milosrdný nebeský Otec a Pán Ježíš při posledním

soudu nebudou přihlížet k jejich nesprávné bohoslužbě, ale k čistotě, upřímnosti a lásce jejich vztahů a činů, které vyvěrají ze vztahu k Bohu a nikoliv ze snahy o spasení. Jejich svědomí bude svědčit o tom, z jakých pohnutek jednali. Pokud žili, aby oslavovali Boha, Pána Ježíše a z lásky sloužili svým bližním, naplnili zákon. Tím neomlouvám ty, kteří znají Boží slovo a podle toho nejednají.

Víra je důvěra, oddanost, věrnost a poslušnost nebeskému Otci a jeho zákonu. Láska je styl života ve vztahu k nebeskému Otci, Pánu a našim bližním. Kdo žije vírou a láskou k Otci, následuje příklad Pána Ježíše a miluje své bližní, nebude souzen, Takový život je zdrojem našich pohnutek a skutků, oslavit Otce. (*Mat 5,16; 1 Petr 2,12*).

Nebeský Otec a náš Pán přihlédnou k našim prosbám za všechny, kteří trpí v současných událostech, prosíme i za ně. Přeji vám pokojné dny plné naděje. AMEN

Dobrořeč duše má nebeskému Otci

Žalm 103,1-11, Davidův: Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a celé mé nitro jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. On odpouští všechny tvé viny, On uzdravuje všechny tvé nemoci. On vykupuje z jámy tvůj život, korunuje tě milosrdenstvím a slitováním. On napájí tvé trvání dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla. Hospodin zjednává spravedlnost, zjednává právo všem utlačovaným. Dal poznat své cesty Mojžíšovi a synům Izraele své činy. Soucitný a milostivý je Hospodin, pomalý k hněvu a velkého milosrdenství. Nebude se pořád přít a nebude se hněvat věčně. Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám podle našich provinění. Vždyť jak vysoko jsou nebesa nad zemí, tak mocné je jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí.

Je téměř opovážlivé vysvětlovat jeden z nejkrásnějších Žalmů, který je bytostní modlitbou mnoha věřících. David vyjadřuje to, co řekl Pán Ježíš, co poznal Mojžíš, Abraham, Noe, Adam s Evou. Od Adamova pádu do hříchu opakuje nebeský Otec stále základní myšlenku záchrany. Přijít k Němu, vyznat mu svá provinění, a žít v duchu lásky k Němu, k Pánu Ježíši a našim bližním. Před službou Pána Ježíše zastával tuto úlohu chrám a bohoslužba v něm, která poukazovala na Mesiáše, vysvoboditele ze spárů zla a hříchů.

Po smrti a vzkříšení Pána Ježíše ztratila bohoslužba chrámu v Jeruzalémě svůj smysl, a byla nahrazena vírou v oběť Pána Ježíše a

uctíváním nebeského Otce v duchu a pravdě po příkladu Pána Ježíše. Pán Ježíš zemřel za naše provinění, aby nám bylo odpuštěno. Nikdo není po křtu dokonalý a bez hříchů, proto pokračuje druhá část konečného odstranění hříchů v jeho následovnicích, kteří se křtem zavázali Pánu Ježíše, žít příkladem jeho života. Duch svatý je služba Otce a Syna, která připraví následovníky Pána pro vstup do Božího království. Davidův chvalo zpěv je pro každého, kdo patří Otci, Pánu Ježíši tím se zdrojem pozhánání pro ty, kteří touží po záchraně a Kristovu cestu hledají.

„*Mocné je milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí.*“ Úcta k nebeskému Otci, poslušnost Božímu slovu (zákonu, příkázáním), je vyjádřením lásky k Bohu, Pánu Ježíši, jako vůdci, dokonavatelé víry, učitelé a našim bližním. Připojujeme se k Davidovu chvalo zpěvu, ve víře, naději a lásce, a tak žít a milovat své bratry a sestry ve společenství věřících. Víra není pouhé přesvědčení, že Pán Ježíš za nás zemřel, víra je věrnost, oddanost, důvěra ve vzkříšeného Ježíše a nebeského Otce, který nám zaslíbil Boží království. Z víry vyvěrá láska, která aktivně hledá příležitost, jak svou lásku projevit Otci a našim bližním po vzoru Pána. To není bázlivé vykonávání obřadů, úkonů a milodarů, ale pozornost vůči potřebným. Nebeský Otec se ujímá chudých, zkroušených, utlačovaných, pronásledovaných, kteří k Němu volají, tak to máme projevit i my, následovníci Pána Ježíše. Je nám upřímně líto všech, kteří se octli v nouzi, nebezpečí, utrpení a těžkostech života, a pokud můžeme, máme jim pomáhat.

Dobrořeč duše má nebeskému Otci a jeho Synu, celé nitro jeho svatému jménu a nezapomínejme na dobrodiní jeho. AMEN

Pán Ježíš, náš bratr

Žid 2,11-18: Nebo ten, jenž posvěcuje a ti, kteří posvěceni bývají, z jednoho jsou všichni. Proto nestydí se jich nazývat bratřimi, řka: Zvěstovat budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovat budu tobě. A opět: Já budu v něm doufat. A opět: Aj, já a dívky, kteréž dal mi Bůh. Poněvadž tedy dívky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládu smrti, to je ďábla, a aby vysvobodil ty, kteří bázní smrti po všechen čas života svého podrobeni byli v službu. Neboť nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. A proto ve všem připodobněn býti měl

bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, co bylo třeba k očištění hříchů lidu. Nebo že sám trpěl, byl pokoušen, může také pokušení trpícím pomáhati.

Žid 3,1: A proto, bratři svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše,

Pán Ježíš jako velekněz (*Jan 20,17; Zj 5*) nás posvěcuje, očišťuje od každého hříchu a považuje nás za své bratry a sestry. (*v.12*) vyjadřuje Ježíšovu víru v jediného pravého Boha (*Jan 17,3*) a je dokonavatelem víry v těch, které mu posílá nebeský Otec (*Jan 6,37*). (*v.14*) Nám připomíná společenství památky poslední večeře. (*v.15-16*.) Pán Ježíš je oslaven jako osvoboditel, vykupitel a po vzkříšení přijímá úlohu velekněze, který přináší oběť za lid, svým Duchem očišťuje od vyznaných hříchů a posvěcuje každého následovníka pro budoucí Boží království. V Abrahamovi (*Gal 3,8*) přijímá všechny, kteří se k Němu přiznají křtem a zavazují žít podle jeho příkladu. (*v.17-18*) Připomenuta je nejtěžší cesta, kterou šel Ježíš z lásky k Otci a pro nás. Ve verši (*Žid 3,1*) je pozoruhodné, že Pán je nazván apoštolem a nejvyšším knězem „vyznání našeho“. (Víry a naděje v Boží jednání zachránit člověka). Výstižně je vyjádřena úloha Pána *Žid 3,6: „Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme.“*

Bratři a sestry, jedinou odpovědí na Boží a Kristovu lásku je zachovávání zákona lásky včetně přikázání (*Jan 12,50;14,15; 15,10; Zj 14,12*) v moci Kristova Ducha, tak jak je podané v knihách NZ. Nebiblickou tradici (trojedinosti a ustanovení jiného dne odpočinku) jako cizí evangelium nelze obhájit milostí a svobodou, a je třeba odmítnout.

Žijme podle víry a lásky dle příkladu našeho Pána. To vám všem přeji z celého srdce. AMEN

Nedělejte si zbytečné starosti

Mat 6:31-34: „Nepečujte tedy, říkajíc: Co budeme jísti? anebo: Co budeme pít? anebo: Čím se budeme odívat? Nebo toho všeho pohané hledají. Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. Ale hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno. Proto nepečujte o zítřejší den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dost má den na svém trápení.“

Podle A. Novotného (Biblický slovník str. 609) má jak hebrejšтина tak řečtina mnoho výrazů (mnoho pojmů), které byly přeloženy jako péče. Daný text varuje jednak před falešným zaměřením lidského úsilí a starostmi (přehnaným), jednak před nedůvěřivou úzkostí v oprávněné starosti a péči (důsledek malé víry). Srozumitelně: nepřehánět péči o jídlo, pití, oblékání a běžné starosti. Na druhé straně ani je hrubě nezanedbávat, ale v důvěře a jistotě Boží pomoci, věnovat náležitou pozornost věcem Božího království. Pán Ježíš klade stejný důraz duchovní věci (hledání Božího království) a spravedlnost. Hledání Božího království je nejen poznávání a chápání slov Pána Ježíše, ale také jeho šíření, sdílení se s jinými. Spravedlností Božího království jsou prosby každého jednotlivce, aby Duch Pána zapůsobil na přeměnu jeho ducha (myšlení, chování, vyjadřování a jednání) v duchu lásky a bezhříšnosti. Opět „*nepečujte o zítřejší den*“ není návod na ledabylý způsob života, ale má nás zbavit zbytečných úzkostlivých starostí a podceňování Boží péče, která se dostane každému, kdo svůj život spojil s Otcem a jeho Synem. V životě člověka spojeného s Bohem a Pánem Ježíše nejsou náhody. Často jsme překvapeni, jak se některé naše problémy snadno vyřeší. Leckdy to někteří přičítají svým schopnostem a umu, a ne Boží péči.

Myšlenku zbytečných starostí krásně uvedl ap. Pavel: „*O nic si nedělejte starosti, ale v každé prosbě předkládejte své žádosti Bohu, a Boží pokoj, který převyšuje jakékoliv myšlení, bude chránit vaše srdce a mysl v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Fil 4,6.7)

V současné době víc než kdy dříve potřebujeme Boží pokoj, důvěru, naději, jistotu a radost Božího království v Pánu Ježíši Kristu. To přeji vám všem. AMEN.

Kristus je konec zákona?

Řím 9,31-33: Izrael, ačkoli usiloval o zákon spravedlnosti, k cíli Zákona nedospěl. Protože nevycházel z víry, nýbrž jakoby ze skutků Zákona. Narazili na kámen úrazu, jak je napsáno: „Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení, a každý, kdo v něho věří, nebude zahanben.“

Řím 10,1-11: Bratři, touhou mého srdce a prosbou k Bohu za ně je, aby byli zachráněni. Neboť jim vydávám svědectví, že mají horlivost pro Boha, ale ne podle pravého poznání. Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní spravedlnost, nepodřídili se spravedlnosti Boží. Nebo konec Zákona je Kristus k ospravedlnění všeli-

kému věřícímu. Mojžíš píše o spravedlnosti, která je ze Zákona, pravě: *Kterýkoliv člověk činil ty věci, živ bude v nich. Spravedlnost, která je z víry, takto praví: Neříkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To je Krista s výsosti svěsti. Aneb kdo sestoupí do propasti? To je Krista z mrtvých vzbudit. Spravedlnost z víry? Blízko tebe je slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A to jest slovo to víry, které kážeme, Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Nebo srdcem se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k spasení. Nebo dí Písmo: Každý, kdo věří v něho, nebude zahanben.*

Nestačí citovat verš, je třeba mu rozumět. Láska jako způsob života byl předmětem všech smluv. Ve smlouvě s Izraelem (potomků Jákoba) to bylo desatero (v truhle smlouvy). Ostatní ustanovení zákona dané Mojžíšem byly podmínky a náprava porušení smlouvy (oběti, obřady, úkony). Židé zaměnili předmět (cíl) zákona (život v lásce) s podmínkami v obřadech, obětech a úkonech jako dosažení spravedlnosti (bezhrášnost). Každý, kdo ve víře v Boha (důvěře, naději, věrnosti) žil podle zákon lásky, a spoléhal na Boží milosrdenství byl ospravedlněn (Abraham).

Nová smlouva má stejný předmět – zákon lásky. Víra v Pána Ježíše nahradila zákon obětí a úkonů staré smlouvy. Člověk ve víře v Kristovu oběť a svým ROZHODNUTÍM žít podle příkladu Pána Ježíše naplní zákon lásky, protože moc Božího a Kristova Ducha ho k tomu vedou. Víra není přesvědčení o oběti a vzkříšení nebo vyslovení jména, ale ROZHODNUTÍ žít novým způsobem života v lásce po příkladu Pána Ježíše. „*Srdcem se věří ke spravedlnosti*“ znamená celým nitrem se v důvěře, jistotě, věrnosti, naději a lásce upnout k Bohu a Pánu Ježíši. Konec zákona v Kristu není zrušení zákona, ale vírou v nebeského Otce a Pána Ježíše, v moci jejich Ducha žít láskou.

Výňatek z dopisu ap. Pavla římskému sboru je výzvou žít ve víře a lásce. Pravá láska je širší a hlubší než jen příkázání, která stále platí (*Jan 12,50;14,15; 15,10; Zj 14,12*). Ve víře, v prosbách, věrnosti, důvěře, poslušnosti a naději žijme v lásce s nebeským Otcem, Pánem Ježíšem a všemi lidmi. AMEN

Pán Ježíš vstal z mrtvých

1 Kor 15,17: A nevstal-li z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste v hříších vašich.

V dopise do Korintu odpovídá Pavel na pochybnosti o vzkříšení Pána Ježíše. Pavel spojuje vzkříšení s potvrzením o očistění z hříchů. Nikoliv smrt na kříži byla rozhodující událostí, ale jen se vzkříšením bylo potvrzeno odpuštění hříchů těm, kteří se pokřtili na znamení smlouvy s Ježíšem Kristem. Zpráva Pavla je nejstarším svědectvím o vzkříšení Pána Ježíše.

V Ř 4,25 potvrzuje Pavel: „*Který vydán je na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.*“ Opět spojuje smrt a vzkříšení. V textu Ř 5,19 „*Jako skrze neposlušnost jednoho člověka učiněno je mnoho hříšných, tak i skrze poslušnost jednoho budou mnozí učiněni spravedlivými.*“

Uvedené texty neznamenají, že Pán Ježíš učinil vše, a že člověk si již nemusí dělat starosti se svými hříchy po křtu. ROZHODNUTÍ člověka následovat Krista je důsledkem poznání, vyznání víry a křtu. Odpuštění hříchů a ospravedlnění jsou křtem účinné. To se týká hříchů před křtem. A po křtu je předpokládáno, že člověk už nehřeší. Řím 6,6 „*Víme, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován je, aby bylo umrtveno tělo hříchu, abychom již potom nesloužili hříchu.*“ Ř 12,1.2: „*Prosím vás, bratří, s ohledem na milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*“

Kdyby naše obrácení záleželo jen na nás, byli bychom tam, kde je dnes velká část křesťanů, v zajetí modloslužby, vlastních představ o způsobu života, znevážení Božího slova a zákona lásky. V nebeském Otci a Pánu Ježíši máme mocné zastání. Na naše prosby z celého srdce Otci v Ježíšově jménu, působí na nás Boží a Kristův Duch, kterým nás Pán očistí uje od všelikého hříchu.

Zj 1,4b-6: Milost vám a pokoj od toho, Jenž je a Který byl a Který přijíti má (nebeský Otec) a od sedmi Duchů, kteříž před obličejem trůnu jeho jsou, A od Ježíše Krista, jenž je svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králů země, který si zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou, A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci svému, jemu bud' sláva a moc na věky věků.

Pozorný čtenář pochopil, že příprava Ježíšových následovníků je důležitou částí plánu záchrany, kterou Pán Ježíš koná dnes, a které jsme účastni. Pán Ježíš svým slovem DOKONÁNO oznámil, že jeho úkol na Zemi byl ukončen, a vzkříšením pokračuje další činnost na záchranu člověka. Pán vytvořil chrám, ve kterém budou zachráněni všichni, kteří své nitro svěří Kristovu duchu.

Všem přeji očištění od každé nepravosti a hříchů, přijmout do svého života lásku Pána Ježíše, který nás svým Duchem dovede do Božího království. AMEN

Zdravé učení Pána Ježíše

1Tim 6,3-4: Pokud kdo jinak učí a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, které je podle zbožnosti. Takový je nadutý, nic neuměje, ale nemoudrost provádí při otázkách a hádkách o slova, z kterých pochází závist, svár, rouhání, zlá domnění,

„Nepovolovat zdravým řečem našeho Pána“? Je tragické, že křesťanství se vzdálilo některými svými dogmaty od Písma. Tisíceletá tradice je v rozporu s Božím slovem. Náš Pán a bratr přišel napravit, co Adam s Evou pokazili. Dokázal svou poslušnost, oddanost, věrnost, důvěru, lásku a VÍRU ve svého Otce, podstoupil těžkou cestu oběti za naše hříchy pro svého Otce (jeho cesta záchrany člověka) a pro nás (z lásky zachránit). To není jen úděl člověka, který byl mučen a zemřel, On vědomě snášel ponižování poplívání, bolest, přestože měl moc zničit pochopy jeruzalémské chátry, zabít vojáky, kteří ho přibíjeli na kříž nebo sestoupit z kříže. Prosil Otce o sílu, aby neselhal. (*Mat 26,39*) a dokonil dílo záchrany.

Vše, co Pán Ježíš řekl během svého krátkého veřejného působení je určeno nám, abychom pochopili, jak dále žít, jak se chovat, obrátit se k nebeskému Otci a v prosbách vyjádřit svou odhodlanost žít novým způsobem života v lásce a víře.

Jaká je naše odpověď na to, co udělal pro nás? Pán Ježíš zemřel a byl vzkříšen proto, aby byl odstraněn hřích (neposlušnost Božímu zákonu lásky a přikázání jsou jen mírným rozvedením). Pán Ježíš dal příklad života víry a lásky, a je na nás to přijmout, a podle toho v lásce k nebeskému Otci a k bližním žít.

V novém způsobu života není místo pro tradici, pro falešná církevní nebiblická dogmata, (trojjedinost (*Jan 17,3; 20,17*); neděli (*Gen 2,3; 2 M 20,8-11*)), pro náboženství úkonů. Lituji lidi, kteří chtějí přijít k Bohu

a Pánu Ježíši přes svíčky, kadění, klekání před sochami a obrazy, uctívání mrtvých předmětů a domnělých svatých, účast na mši, která obsahuje oběť a eucharistii (při pozdvihování má být věreno, že do hostie sestupuje sám Ježíš), aby lid mohl přijmout tělo Páně. To by musel Pán Ježíš být znovu a znovu obětován?. Výrokem: „*To je mé tělo, které se za vás láme a vydává*“. řekl, že kdykoliv lámeme a jíme chléb ve společenství bratří a sester, připomínáme si jeho smrt, abychom tak, jak jíme chléb pro naše tělo, přijali duchovní stravu: jeho způsob života jako svůj život. Podobně k číši vína, řekl „*to je krev nové smlouvy, která se vylévá na odpuštění hříchů*.“ Ve staré smlouvě krev obětí měla očistit hříšníka od jeho hříchů, tak tím více krev Pána Ježíš nás očistí od každého hříchu. Bytostně a z celého srdce toužíme, aby čistý Kristův život naplnil náš život. To není pouhé přesvědčení, ale účinná litost a prosba o sílu napravit se, a žít skutky víry a lásky včetně přikázání v lásce k Otci, Pánu a našim bližním.

Přeji vám všem pravou víru a lásku podle zdravého učení našeho Pána. AMEN.

Víra nahrazuje zákon?

Gal 3,23-29: Dokud nepřišla víra, byli jsme hlídáni pod Zákonem, uzavření pro víru, která měla být zjevena, Zákon se stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovateli. Neboť všichni jste synové Boží skrze víru v Kristu Ježíši. Vždyť vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste oblékli. Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení.

Je psáno: *Víra je nadějných věcí podstata a důvod neviditelných. (Žd 11,1).* (Více o víře Biblický slovník A. Novotného str. 1195-1203). *Víra je důvěra, věrnost, spoléhání, oddanost, poslušnost ve vztahu k nebeskému Otci. Věřit v Ježíše znamená přijmout jeho slovo, podle nich a příkladu Pána Ježíše žít. Ap. Pavel spojil víru s ospravedlněním, odpuštěním hříchů. Nestačí však pouhé přesvědčení, že Pán Ježíš žil a zemřel za nás, a jsou nám odpuštěny hříchy, nejen minulé, ale i současné. Verš 27.: křest znamená „obléknout Krista“, tj. chovat se (myslet a jednat) podobně jako Pán Ježíš.*

Ve staré smlouvě byla přikázání rozvedením věčného zákona lásky, byla napsaná na kamenné desky, uložené v truhle smlouvy, která byla

přítomností Boží moci v Izraeli. Nebeský Otec dal Izrealitům prostřednictvím Mojžíše řadu ustanovení – oběti, rituály, soustavu prvků bohoslužby a oni vše nazvali Zákonem. Porušením zákona, přikázání a ostatních ustanovení měli Izraelité nahradit obětováním zvířat, které je mělo vychovat zákon neporušovat. V tomto smyslu byl zákon vychovatelem. Působením, smrtí a vzkříšením Pána Ježíše se však oběti staly zbytečnými.

Nová smlouva má stejný hlavní předmět jako všechny ostatní smlouvy, věčný Boží zákon lásky (vč. přikázání; *Mat 22,37-40; Jan 12,50;14,15; 15,10; Zj 14,12*). *Vztah následovníků Krista k nebeskému Otci VE JMĚNU JEŽÍŠE KRISTA*. (*Jan 14,13.14;15,16; 16,23.24*) nahradil nápravná ustanovení obětí a úkonů. Boží Duch odpovídá na upřímné přání žít podle zákona lásky, mít čisté srdce, měni povahy, a odstraní hříchy po křtu. Následovníci „obléknou Krista“, a mohou s ap. Pavlem vyznat: „*Živ už nejsem já, živ je ve mne Kristus*“ (*Gal 2,20*). Tak se staneme duchovním semenem Abrahama, dědici Božího království. (*Mat 25,34*).

Víra je život podle věčného Božího zákona lásky, podle příkladu Pána Ježíše. Víra nenahradila věčný Boží zákon. Lásky k nebeskému Otci, Ježíši Kristu a bližním naplnila život věřících. Lásky věří *v jediného pravého Boha a toho, kterého poslal Pána Ježíše Krista* (*Jan 17,3; 20,17*) a zachovává den odpočinku (*Gen 2,3*).

Všem přejí, abychom se stali důstojnými dědici Božího království a bratry Pána Ježíše. AMEN

Jsme vykoupeni

Nepatříme světu, ale Pánu Ježíši Kristu a Otci našemu nebeskému. K němu se uchylujeme v každý čas, zvláště pak v této době, k Němu volejme, u Něj hledíme posilu a požehnání pro každý den, který nám Pán přidává k životu, Jemu chvály vzdávájme, v Něm pevně zakotveni stůjme. Jsme Božími vyslanci na této zemi, podle toho jednejme, Pána oslavujeme každým svým slovem, každým činem a radostně vyhlížejme Jeho příchod, pozvání na svatbu Beránkovu. Hledme si zachovat čistý šat, denně činné pokání a přijímejme tu nádhernou Boží milost odpuštění. Lásky Kristova, Jeho sprovázení v každém dni, Jeho mnohá požehnání a obdarování, Jeho věrnost, milosrdenství a milost nechť s námi zůstávají nyní i navěky.

*1Petr 1,15-23: Ale jak ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, buďte; Jak napsáno je: Svatí buďte, nebo já Svatý jsem. Otcem nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého. Hled'te, abyste v bázni Páně čas vašeho zde putování konali, vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, **vykoupení jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otců, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista, Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného v časech posledních pro vás, Kterí skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak aby víra vaše a naděje byla v Bohu. Poněvadž duše své očistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha svatého, k milování neošetnému bratrstva, z čistého tedy srdce jedni druhé milujte snažně, Znovu zrozeni jsouce z neporušitelného semene, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.***

Ef 5,1-2: Buďte tedy následovníci Boží, jakožto synové milí. A chod'te v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.

Milí bratři a sestry, přátelé, nestačí prohlašovat komu patříme, je třeba v síle a moci Božího a Kristova Ducha s poslušnosti přikázáním, žít v lásce k Bohu a bližním. Radost z vykoupení a milost vyžadují, aby každý, kdo to myslí upřímně, se rozhodl následovat příkladu Pána Ježíše svým životem.

Začátek je text jednoho bratra. K tomu jsem připojil texty Písma.

Přeji vám všem, abychom následovali Pána Ježíše podle příkladu jeho života v lásce, radosti a pokoji s nebeským Otcem a našimi bližními.
AMEN

Skutky vykonané v Bohu

Jan 3,17-21: Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn. Kdo v něho věří, není souzen, kdo však nevěří, již je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jediného Syna Božího. Toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo jedná zle, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.

Mnozí se domnívají, že stačí věřit v Pána Ježíše, a tím vykonali vše, co je třeba, aby byli zachráněni: „odsouzen, protože nevěřil ve jméno

jediného Syna Božího“; Hebrejské chápání „jména“ je přijímání celé bytosti, vlastností, významu, všeho, co koná, souhrn učení. Podobné to je: „*Bud’ posvěcené (oslavené, vyvýšené, svaté) jméno tvé*“ (Mat 6,9). V tom je obsažené, že vše, co nám nebeský Otec připravil pro naši záchranu je třeba přijmout a žít. Podobně. (Jan 17,6.26; Sk 2,21; 3,16; 9,16). „Uvěřit ve jméno“ neznamená jen vzít na vědomí, vyslovit jméno, ale přijmout vše, co je spojené v tomto jménu, v osobě, učení, příkázáních, příkladu života a lásky, podobně myslet a žít. Světlo vyjadřuje náš vztah víry a lásku k nebeskému Otci (věrnost, oddanost, jistota, poslušnost). Tma znamená odvrácení od Otce, Syna, neposlušnost, život v hříchu, trvalé porušovat Boží zákon lásky (příkázání jsou rozvedením).

Pán Ježíš svou obětí života otevřel přímý vztah k nebeskému Otci, který byl ve staré smlouvě prostřednictvím kněží. Boží milost a odpuštění hříchů dává každému nabídku nového života ve vztahu k Otci a bližním. Náš bratr Ježíš nás povede svým Duchem k bezhříšnému životu a dokonalosti. Nestačí prohlašovat, že jsme v Kristu, věříme v Krista, ale opravdu se rozhodnout pro život podle jeho příkladu, v poslušnosti zákonu lásky, bez hříchu a zlých skutků. Naše skutky poslušnosti příkázáním, milosrdenství a lásky vůči našim bližním budou mocným svědectvím komu jsme uvěřili a to jsou skutky vykonané v Bohu.

Verš (Ef 2,8-10) neznamená, že dodržet příkázání jsou skutky, které už nikdo nemusí dělat, „*Nebo milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami z sebe: dar je to Boží, Ne z skutků, aby se někdo nechlubil. Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.*“ Verš vyjadřuje, že se nikdo nemůže chlubit svými skutky, aby dosáhl záchrany. To je dar, ale to neznamená, že může žít podle svých představ. Skutky dobré, pro které jsme v Kristu připraveni, nám Otec připraví. Příkázání svého Otce dodržujeme z lásky, po příkladu Pána Ježíše, nikoliv pro zásluhy. Víra, láska, poslušnost příkázáním našeho Otce a milosrdenství bližním, budou mocným svědectvím, že jsme uvěřili v Pána Ježíše. To jsou skutky vykonané v Bohu. AMEN

Svoboda v Kristu

2 Kor 3,15-18; 4,1-2: „*Protož až do dnešního dne, když se čtou knihy Mojžíšovy, zastření jest položeno na jejich srdci. Než jak by se obrátili ku Pánu, odňato bude zastření. Nebo Pán Duch jest, a kde jest Duch*

Páně, tu i svoboda. My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle vidíme, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně. Proto majíce toto přísluhování, tak jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme v něm. Ale odmítáme ukryvání neslušnosti, nechodíme v chytrosti, aniž se lstivě zabýváme slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost uvádíme sebe do každého svědomí lidského před obličejem Božím“

Ap. Pavel srovnává své bratry a sestry, kteří nepřijali Pána Ježíše jako Mesiáše a své bratry a sestry, následovníky Ježíše Krista. Připomíná Židům, že svoboda je jen v Kristu, a to v Duchu Pána Ježíše. Zde jsou skryty dvě otázky.

1) Co je svobodou v Kristu? a 2) Co je Duch Páně.

Svoboda v Kristu je osvobození od úkonů, obětí a bohoslužeb staré smlouvy, která přestoupení Božího zákona (hříchy) měla napravit. Tím, že se úkony a oběti staly rutinou (navyklym způsobem, formalitou), a neměly za následek skutečnou nápravu ducha přestupníka, pozbyla bohoslužba staré smlouvy svého původního účelu. Pán Ježíš svým Duchem působí účinnější nápravu (v.18). Proměna ve slávu Pána Ježíše není automatická náprava, ale odpověď na bytostné rozhodnutí následovníků Pána Ježíše toužit po této proměně, odstranit ze svého života jakékoliv přestoupení Božího zákona. Na základě tohoto rozhodnutí (vyznání a křtu) působí Duch Pána Ježíše Krista proměnu do Kristova obrazu. Svoboda v Kristu není svoboda od Božího zákona lásky (vč. přikázání: *Jan 12,50; 14,15; 15,10; Zj 14,12*), jak se někteří liberální evangelíci v duchu tradice domnívají.

Duch Páně je působení a moc Kristova Ducha. Ap. Pavel uvádí působení Ducha jako službu (proto majíce toto přísluhování). Duch člověka je jeho myšlení, rozhodování a následně jednání, podobně je Duch Boží a Duch Kristův naplněn láskou, a plný milosrdenství a pravdy, zaměřen na záchranu člověka, má být naplněn týměž myšlením a jednáním duch následovníků Krista. (v. 4,1) „*milosrdenství jsme došli, neoblevujeme*“. (*1 Kor 12,13; 2 Kor 3,8; Gal 4,6; Ef 1,17; 4,30*). Jakým způsobem na nás působí Boží a Kristův Duch není přímo popisováno. Z textů Písma lze leccos vyčíst.

„*Zjevováním pravdy v příjemnost uvádíme sebe do každého svědomí lidského před obličejem Božím*“ To přeji všem, kteří toužíme naplnit Kristův život v našich životech k slávě nebeského Otce. AMEN

Slovo kříže je Boží moc

1 Kor 1,17 -24: Neboť Kristus mne neposlal křtít, ale hlásat evangelium, a to ne moudrostí slov, aby Kristův kříž nebyl vyprázdněn. Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachráněni, je mocí Boží. Je psáno: ‚Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou.‘ Kde je moudrý? Kde je učitel Zákona? Kde je řečník tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost tohoto světa bláznovstvím? Neboť když svět v Boží moudrosti nepoznal skrze svou moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznovství této zvěsti zachránit ty, kdo věří. Neboť Židé žádají znamení a Řekové hledají moudrost, my však hlásáme Krista ukřižovaného; Židům pohoršení, pohanům bláznovství, ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i Řekům, Krista – Boží moc a Boží moudrost.

Evangelium je důkazem vítězství Boží lásky v Pánu Ježíši a o záchráně člověka pro Boží království. Vyprázdněním kříže má ap. Pavel na mysli, aby nebyl znehodnocen význam Kristovy smrti na kříži a jeho vzkříšení. Židé nemohli pochopit, jak by potupná smrt na kříži mohla znamenat vítězného Mesiáše. Hlásat ukřižovaného Krista (Mesiáše) bylo pro Židy bláznovstvím a pohoršením. Nepochopili význam oběti Pána Ježíše pro záchranu člověka. Židé po tisíce let vedeni k naději na Mesiáše, zachránce, ale jen malá část pochopila velikost činu Pána Ježíše.

Ukřižování učitele, který se „rouhal Bohu“ (podle názoru velekněze a Sanhedrinu (nejvyššího rabínského soudu) bylo pro mnohé zadostiučiněním. Židovská chrámová stráž zajala učitele Ježíše Nazaretského a Sanhedrin požádal Piláta, aby jej dal ukřižovat. Nepochopili, co Pán Ježíš učil, co svými zázraky dokazoval, význam Kristovy oběti. Pán Ježíš nejen předpověděl svou smrt, ale v rozhovoru s Nikodémem (*Jan 3,14-16*) předpověděl také, že tak jako Izraelci byli uzdraveni pohledem na vztyčeného hada, budou mnozí uzdraveni pohledem víry na vyvýšeného Krista.

Hluboký význam Kristovy oběti a jeho vzkříšení je ve vítězství lásky. Pán Ježíš měl moc chrámovou stráž zahnat, (*Mat 26,53*) vysvobodit se z rukou těch, kteří ho vedli na ukřižování, sestoupit z kříže. Neudělal to, protože by nenaplnil záměr svého Otce, jednou obětí provždy odstranit vzpouru, hřích, porušování Božího zákona. Ale jak to? Vždyť porušování Božího zákona pokračovalo i po smrti a vzkříšení Pána Ježíše... Podstata je ve slovech KDO V NĚHO VĚŘÍ. Víra není pouhé přesvědčení, ale bytostné rozhodnutí člověka následovat učení a příkladu života a lásky Pána Ježíše. Pro člověka je to obrovská milost, která vede člověka k naprostému odevzdání do Boží vůle. Kristův duch způsobí promě-

nu člověka k věrnosti, oddanosti, poslušnosti a lásce k nebeskému Otci a lidem. To je vítězství víry, Boží moc a moudrost. Pán Ježíš příkladem života a lásky, působením svého Ducha odstraní hřích (porušení Božího zákona ze života člověka).

Přeji vám vítězství víry a lásky v Ježíši Kristu. AMEN

Synové světla

1Tes 5,1-11: O časech a dobách, bratři, nepotřebujete, aby vám bylo psáno. Vždyť sami přesně víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. Když lidé budou říkat: ‚Pokoj a bezpečí‘, tehdy na ně náhle přijde zkáza jako porodní bolesti na těhotnou ženu, a jistě neuniknou. Vy však, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den přepadl jako zloděj. Neboť vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani tmě. Proto tedy nespěme jako ti ostatní, nýbrž buďme bdělí a strážliví. Vždyť ti, kdo spí, spí v noci, a ti, kdo se opijejí, opijejí se v noci. My však, kteří patříme dni, buďme strážliví, oblečení v pancíř víry a lásky a v přilbu naděje spasení. Neboť Bůh nás nepostavil k hněvu, nýbrž k získání spasení skrze našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel, abychom my, ať bdíme nebo spíme, žili spolu s ním. Proto se navzájem povzbuzujte a budujte jeden druhého, jak to již činíte.

Apoštol Pavel píše dopis sboru do Tesalonik = Soluně, (významný přístav, hlavní město římské provincie Makedonie), který z důvodů odporu tamějších Židů musel opustit. Je potěšen příznivou zprávou o sboru a odpovídá na jejich otázky. Podobně jako mnoho tehdejších křesťanů, očekával brzký příchod Pána Ježíše. Nevěděl, že záměr nebeského Otce je jiný. Ač si nebyl vědom významu svých prorockých slov, popsal prostředí chaosu (neřízeného zmatku) a nepokojů. Lidé budou volat po míru, bezpečí a spokojeném životě. Utěšuje své bratry a sestry, že se nemají obávat, protože jsou synové světla. Otázkou je, zda my dnes jsme synové světla.

Světlo a tma byla často přirovnáním světla k pevné víře a oddanosti Bohu, a tma naopak vyjádřením bezbožnosti, nevázanosti a nedůvěry v Boha. Světlo je úžasný zázrak. Dnes v době umělých zdrojů světla nechápou lidé obrovský kontrast mezi světlem a tmou, který významně omezoval život lidí ve starověku. Ve SZ je světlo synonymem (souhlasný význam nebo název jako jiné slovo) Boží přítomnosti. (Ž 27,1;56,14; Kaz 2,5). Je také jedním z proroctví příchodu Pána Ježíše (Iz 59,20-60,4). Pán Ježíš označuje ty, kteří přijímají jeho slovo, za svět-

lo světa (*Mat 5,14-16*). Podobné jako u Matouše, v ev.Jana (*Jan 1,4; 8,12*) se Pán Ježíš označuje za světlo světa. a kteří ho přijímají jsou synové světla (*Jan 12,36*). Tato myšlenka se opakuje v dopisech ap. Pavla (*Ř 13,12; Ef 5,8; Fil 2,15*) a 1 *Jan 1,5*. Úlohou synů světla není jen být sami spasení, ale také být oporou a povzbuzením pro jiné.

Proto se jako synové světla nemáme obávat budoucích událostí. Ve víře, oddanosti, naději, poslušnosti a lásce k nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu máme žít svůj život v pokoji a důvěře v Boží ochranu a povzbudit naše bližní, kteří touží po cestě k nebeskému Otci. AMEN

Pravý den odpočinku je sedmý den

Gen 2,2-3: Sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které konal, a sedmého dne přestal s veškerým svým dílem, které konal. Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil.

Stvořitel dal lidem sedmý den v týdnu odpočinek jako památku stvoření. Jedinečná souhra podmínek života na Zemi, dokonalé provázání přírody (rostlin), živočichů, člověka a život sám jako úžasný zázrak, svědčí o velikosti Stvořitele. Pokusy vytvořit domněnky jiného vzniku života na naší Zemi ztroskotaly. Hebrejcům byla sobota znovu připomenuta v přikázáních. (*Ex 20, 8-11*).

Dějepisci sice tvrdí, že Abraham převzal sedmidenní týden od Sumerů, ale zapominají, že před Abrahamem byla tisíciletá historie zachována ústní tradicí. A tato patří do dějin stejně jako záznamy Sumérů, Spory o sobotu jsou dnes zdůvodňovány změnami kalendáře lunárního na solární, juliánského na gregoriánský, ale bez konkrétních důkazů.

Narození Jehošua z Nazaréta (našeho Pána Ježíše), jeho krátké veřejné působení (3,5 roků), zázraky, mučivá smrt a vzkříšení mají dodnes obrovský vliv na život a myšlení naší civilizace. Malá skupina Židů, které si vybral za své učedníky se rozrostla na značnou část obyvatel Země. Prostá víra v jediného pravého Boha a jeho Syna, Mesiáše, Pána Ježíše Krista, byla však působením temných duchovních sil roztržtější do stovek církví a náboženských společností. Pán Ježíš zachovával nebeským Otcem určený den odpočinku jako Židé dodnes.

Zdůvodnit nedělní odpočinek oslavou vzkříšení Pána Ježíše Krista v první den týdne o židovských velikonocích (Pésách) se nepodařilo. Pán Ježíš byl ukřižován ve středu r. 31, den před velkým svátkem, pohřben před západem slunce, a po třech dnech a třech nocích (*Mat 12,40*)

v sobotu navečer vstal.¹ V neděli ráno byl jeho hrob prázdný. (*Mat 28; Mk 16; Lk 24; Jan 20*). Lid Boží věrný Písmu, zachovává ve svém srdci víru v jediného pravého Boha (*Jan 17,3; 20,17*), učení Pána Ježíše, věčný zákon lásky (*Mat 22,37-40*), a s ním pravý den odpočinku sobotu (*Mk 2,27.28*)

Žid 4,3-9: Neboť do odpočinutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili, jak řekl: „Jak jsem přísahal ve svém hněvu: Nevejdou do mého odpočinutí, ačkoliv to dílo bylo od založení světa hotovo. Neboť řekl o sedmém dni takto: „I odpočinul Bůh sedmého dne od všeho svého díla. ‘A zde zase: „Nevejdou do mého odpočinutí. ‘Proto zůstává možnost, aby někteří do něho vešli, a ti, kterým to bylo dříve zvěstováno, nevešli pro neposlušnost, Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.‘ A tak zůstává sobotní odpočinek Božimu lidu.

Boží slovo je výzvou věřit v jediného pravého Boha, uvést svůj život do souladu s Božím zákonem lásky, včetně přikázání se sobotou, a žít příkladem veliké lásky Pána Ježíše. „*Po tom poznají, že jste mými učedníky.*“ (*J 13,35*) AMEN

Milosrdenství přijímat a vydávat

Lk 6,36: Bud'te milosrdní jako Otec váš milosrdný je.

Milosrdenství má hebr. kořen CHESED a znamená vzájemná závaznost, pospolitost, solidarita, jednání odpovídající smlouvě s nebeským Otcem. Řecký základ slova CHARIS k tomu přidává radost, potěšení, ulehčení. Nezasloužené milosrdenství, které se dostává člověku ze smlouvy s Bohem, a v nové smlouvě křtem (vlastní rozhodnutí člověka) přistupují k smlouvě uzavřené Pánem Ježíšem se svým Otcem, předpokládá od člověka, aby také on činil milosrdenství vůči jiným. (*Mat 5,7; Ef 4,32; 1 Petr 3,8*). Milosrdenství je také slitování, dobrotivost ze strany Otce, a ten, komu se dostává, by měl toto milosrdenství, projevenou lásku, radost, dary, dávat dál, rozmnožovat, šířit Boží slávu.

O milosrdenství se zpívá v 150 Žalmech 80 krát. V *Přísł. 28,13* je psáno: „*Kdo přestoupení svá opouští dojde milosrdenství.*“ Ap *Jakub v 2. kap.* rozebírá otázku milosrdenství, víry a skutků. Je naprosto mylné domnívat se, že stačí oslavovat nebeského Otce, Pána Ježíše, projevovat své dojmy a city, a žít svým způsobem života. Stále se divím, jak mnozí

¹ U Židů to bylo „po sobotě“ (která, končí s východem prvních hvězd), podle našeho měření času je to však ještě sobota).

křesťané tvrdí, že věří, zpívají o Bohu, Ježíši Kristu, projevují své nadšení, zvedají ruce a na jejich denním životu to není znát. Jsou pyšní, pomlouvační, neposlušní, domýšliví, s vážnou tváří hlásají nepravdy a lži, (o trojjedinosti, o neplatnosti soboty, vůbec není důležité, jak lidé žijí, hlavně, když věří?) které nejsou v Božím slovu, porušují Boží věčný zákon lásky rozvedený jen jako hranice lásky v deseti přikázáních a mají za to, že budou zachráněni (spaseni).

Slova Pána Ježíše, která dostal od svého Otce (*Jan 14,10*) jsou tím chlebem života. Jeho příklad, jednání, slova, skutky a nezištná láska, to je chléb života, který máme přijímat do svého ducha, aby náš duch, jednání, skutky byly pod vlivem Ducha Kristova. Chléb, který o Památce je jen připomínkou, jací máme být my, pokud chceme být zachráněni. (*Jan 5,24; 6,63*), a nikoliv obřadem, který z křesťanů udělá svaté, byť jejich běžný život tomu neodpovídá. Pokud přijímáme Boží milosrdenství, chceme patřit mezi jím vyvolený lid v Pánu Ježíši, může být naší jedinou odpovědí vděčnost nebeskému Otci a milosrdenství, které prokazujeme poslušností, vírou, odevzdaností a láskou vůči nebeskému Otci, jeho přikázáním, slovům Pána Ježíše a láskou ke svým bližním. Kdo jedná jinak, zanedbává jasná slova Písma, má svou odměnu. *Jan 12,48: Kdo mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, má, kdo by jej soudil. Slova, která jsem mluvil, ta jej soudit budou v nejposlednější den.*

Prosím vás, milí bratři a sestry, přátelé, nemá smysl vypočítat vážnost doby, ve které žijeme, ale s modlitbou k nebeskému Otci ve jménu Pána Ježíše nasycujte svého ducha chlebem života, a prostě, aby milosrdenství Boží bylo v nás, abychom byli živými svědky toho, komu jsme uvěřili. AMEN

Duch pravdy a činnost Pána Ježíše

Jan 14,13-17: „A jestliže byste co prosili ve jménu mém, to učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. Budete-li zač prositi ve jménu mém, já učiním. Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá a ve vás bude“.

Pán Ježíš se loučí, a slíbil, že jim pošle jiného Utěšitele, ducha Pravdy, který bude s učedníky stále? Je to duch Kristův a duch Otce. (*Řím 8,9*) Pán Ježíš dál požádá Otce, aby jim poslal Ducha pravdy, Utěšitele. Jak jim měl vysvětlit službu, ve které jsou zúčastněny Otec, Syn a další

nebeské bytosti? Pán Ježíš musel odejít, aby se mohl ujmout řízení velké služby Ducha svatého, pro všechny upřímné křesťany na různých místech, v různé době, podle jejich různých potřeb, a oč prosí.

V důsledku litého boje prvních křesťanů o to, kdo má větší nebo menší pravdu, se v poapoštolské době plně projevila činnost odpůrce Dobra. Někteří filosofové (Tertulian a Hilarius z Poitiers) přišli s myšlenkou trojice, a následně trojjedinosti, která navazovala na pohanské představy keltských a germánských kmenů. Koncily pod nátlakem římských císařů Konstantina (r. 325) a Theodosius I. (roku 381) dokončily dílo mravní zkázy. Prosím uvažujte, kdyby byla pravda trojjedinost, tak druhá božská osoba požádá první božskou osobu, aby vyslal třetí božskou osobu? A žel lidé jsou ochotni věřit takovým nesmyslům. Uvedu dál texty, které svědčí o jediném pravém Bohu, nebeském Otci, o jeho synu Pánu Ježíše, Synu člověka, kterého Otec vzkřísil a povýšil na svou pravici, za jeho nezištný, obětavý čin, kterým v lásce k Otci a k lidem vykonal a o Duchu svatém. (*Jan 17,3;20,17; 14,10; 14,16,17; 20,22; Sk 2,17; Gal 4,6; Ef 2,18; 1 Jan 3,24; 2 J1,3; Tit 3,4-6*).

Duch pravdy je Duchem Otce a Pána Ježíše, jeho myšlení, láska, vyjadřování a jednání, které je zaměřené na záchranu člověka. Pán Ježíš nám zjevil ve svých slovech tři velké pravdy – o svém Otci, o odporu a hříchu světa a o svém díle záchrany, které je nejen ve víře v jeho mesiášskou úlohu, ale především v následování jeho slov a příkladu života, jako příprava pro Boží království.

Pán Ježíš klade velký důraz na modlitbu, prosby k Otci. Prosby jsou tím spojením, kudy proudí Boží moc Ducha k prosebníku, a dává mu sílu naplnit svým životem víru v nebeského Otce a v Pána Ježíše, který je nejen obrazem Božím, ale příkladem jak víru v nebeského Otce naplnit. Připomíná mu slova svého evangelia, a proto klade velký důraz na slova, která pronesl po krátkou dobu svého působení jako Mesiáš. (*v. 13-15*).

Prosím, studujte slovo Boží, jak je napsané, nikoliv jak je vykládané, vysněné nebo vydedukované a prostě o Ducha svatého. AMEN

Duch Boží a jeho slovo

2 Pt 1,21: Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo prorocství, ale Duchem svatým puzeni mluvili svatí Boží lidé.

Boží slovo je vnuknuté Božím Duchem, a proto vnitřně NEROZPORNÉ. Otcův Duch si v Písmu neprotiřečí. Většina křesťanských učení jsou svými dogmaty (tvrzení, o kterém se nepochybuje) v rozporu s Písmem. Například: (*Jan 17,3*) „*Toto je věčný život, aby poznali tebe jediného pravého Boha a toho, kterého jsi poslal Ježíše Krista*“. Další text: (*Jan 20,17*) „*Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu*“ Z těchto dvou textů vyplývá, že Pán Ježíš považuje nebeského Otce za svého Otce a svého Boha, a s poukazem na předchozí text je nebeský Otec JEDINÝM A PRAVÝM BOHEM. Proto nemůže být Bůh DVOJEDINÝ, TROJEDINÝ nebo ve čtyřech osobách, (včetně „královny nebes“). Pán Ježíš se prohlásil našim bratrem (*Žd 2,9-12*), a je také prostředníkem, veleknězem, králem, mistrem (učitelem) a pánem. (*1 Tim 2,5*).

V Písmu není verš, který by oba uvedené texty vyvrátil nebo popřel. (*Jan 20,28*) Vyznání Tomáše nelze vyložit tak, že Tomáš měl moc povýšit Pána Ježíše na boha, a je pouze vyjádřením úcty ke svému mistru, který je poslaný nebeským Otcem. Rovněž (*Jan 8,58*) není konstatováním, že Pán Ježíš existoval fyzicky nebo duchovně dříve než Abraham, to tam takto napsáno není, ale pouze potvrzením, že o narození a působení Mesiáše bylo rozhodnuto nebeským Otcem dříve než se Abraham narodil. To je prokázáno prorocstvími (*Gen 3,15* a beránek obětovaný Ábelem). Dalším textem je *1Kor 10,4* o duchovní skále již byl Kristus. Na poušti neprovázel Izrael duchovně Pán Ježíš, ale víra a naděje v duchu na budoucí vysvobození v Mesiáši – Kristu. Všechny podobné závěry je třeba vždy zkoumat v porovnání s jinými texty, protože Duch Boží si ve svém slovu NEPROTĚŘEČÍ.

Pán Ježíš potvrzuje Boží slovo např. (*Jan 6,63b*): „*Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život*.“ (*Žd 4,12*): „*Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce*.“ Doporučuji si přečíst *Jan 12,48; 14,23.24*. Kdyby tvrzení a dogmata poapoštolské doby, prosazené mocí římských císařů na koncilech byla důležitá pro naši víru, jistě by se byl Pán Ježíš o tom zmínil. **MÁ ČLOVĚK PRÁVO DOPLŇOVAT DO BOŽÍHO SLOVA ZÁKLADY VÍRY, KTERÉ V BOŽÍM SLOVU ZJEVENY NEJSOU?** (Ať to nazývají obohacení, nové světlo, osvícení nebo křesťanství.)

Být křesťanem znamená následovat slova a život Pána Ježíše Krista, a nikoliv církevní učení a tvrzení, která v Božím slovu obsažena nejsou.

Prosím studujte Boží slovo s prosbou k Otci ve jménu Pána Ježíše o Ducha svatého. AMEN.

Skutky světla

Ef 5, 8-13: Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste v Pánu světlem. Chod'te jako děti světla, neboť ovoce Ducha spočívá ve vši dobrotě, spravedlnosti a pravdě. Rozeznávejte, co je příjemné Pánu, a neúčastněte se neplodných skutků tmy, ale raději je odmítejte. Vždyť o tom, co oni vskrytu dělají, je hanba i mluvit. Ale všechno, co je světlem usvědčováno, je zjevováno; všechno, co je zjevné, je přece světlo.

Ve Starém zákonu bylo světlo ztotožňováno s Božím slovem, se zjeveními od nebeského Otce a jeho Ducha. Kdo by neznal Ž 119,105? Podobně Ž 27,1; 36,10; 43,3. Tmou byla nazvána neužitečná slova a hanebné skutky, které k Bohu nevedou. Hříchy (porušení zákona lásky), jalové mluvení, slova a skutky skrývána před jinými (pomluvy, podvody, lži), která slouží k získání výhod, zisku, moci, sobectví v neprospěch svých bližních.

V prostředí nové smlouvy je hlavou Božího lidu Pán Ježíš, který je ručitelem (pastýřem) těch, kteří mu patří, a přistoupili k nové smlouvě pokáním, vyznáním a křtem. „*Vy jste světlo světa*“ (Mat 5,14) uprostřed společnosti, která nebeského Otce a Pána Ježíše nezná. Namísto slova „*trestejte skutky tmy*“ jsem napsal „*odmítejte je*“. V některých překladech je „*odkryvejte je*“. Tam, kde je upřímná láska a víra, je snadné pravdu Božího slova, chování v nesouladu s Božím slovem a vírou odkrývat a napravit. Žel nejsme všichni na stejné duchovní úrovni a dokonalí (vztah k Otci a ke Kristu je někdy jen slovní), a někteří nejsou ochotni přiznat podíl své viny nebo hanebné pokoutní jednání. Proto je vhodnější, když praví a věrní dávají svým odmítnutím, odvrácením, bez slovních pŮtek, najevo svou nelibost nad nesprávným jednáním.

Ap. Pavel varuje ty, kteří se domnívají, že v mezích své pravomoci mohou jednat, hovořit o jiných bez jejich vědomí, protože každé jednání a posuzování vyřčené v tajnosti (o kterém posuzovaný neví), bude zjevené. Boží a Kristův Duch je přítomný všude, a neexistuje žádná tajná dohoda, ujednání nebo slova, která by nebyla nakonec zjevená k hanbě těch, kteří se takových skutků dopouštějí.

Skutky světla jsou jako ovoce Ducha svatého: slova a skutky, které chválí, vyvyšují nebeského Otce, slova a příklad Pána Ježíše. Boj

s hříchem pokračuje v získání každého člověka pro lásku, víru, poslušnost a odevzanost Otci, Pánu Ježíši a lásku ke svým bližním. AMEN

Kdo mne miluje?

Jan 14,21: Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe.“ 23 Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. 24 Kdo mne nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.“

Někteří křesťané vykládají slovo Pána Ježíše tak, že „moje přikázání“ se týká jen toho jediného: *Jan 15,12 (To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás.)* T.j. v podstatě ignorují vše ostatní, co řekl Pán Ježíš (*Mat 22,37-40; Jan; 14,10; 15,10*). Kdo pozorně četl, poznal, že „má přikázání“ neznámá to jediné, ale obsahuje vše, co řekl, a je zapsáno v evangeliích: *Jan 12,49-50: „Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on mi přikázání dal, co bych měl praviti a mluvit. A vím, že přikázání jeho je život věčný. A protože, co já mluvím, jak mi pověděl Otec, tak mluvím.“* Kdo chce zpochybnit tato slova Pána Ježíše, zpochybňuje svou víru v nebeského Otce.

Četbě a výkladu Božího slova by měla předcházet modlitba k nebeskému Otci ve jménu Pána Ježíše o Ducha svatého. Jen tak lze správně pochopit Boží slovo. Pokud se u diskutérů projevují pomluvy, hrubá slova, nálepky, tak nejsou vedeni Duchem Božím, protože to není ovoce Ducha. (*Gal 5,22*). Někteří vykládají texty ap. Pavla jakoby byla jiná láska k Pánu Ježíši a jeho slovům před vzkříšením a po vzkříšení. To je úplný NESMYSL. Láska k nebeskému Otci, Pánu Ježíši a bližním je jen JEDNA, před a po vzkříšení naprosto stejná. Odmyslete si evangelia, a nemáte základ pro následování Pána Ježíše. **Kdo mne miluje, zachovává „MOJE PŘIKÁZÁNÍ“ – ne jedno, ale všechna slova, která směřují k záchraně věřících.**

Někdy se pojmy láska a přikázání zaměňují, jakoby jedno vylučovalo druhé. To vyplývá ze slova „zákon“, které je častěji zmiňováno v dopisech ap. Pavla než v evangeliích. V apoštolské době probíhaly spory mezi křesťany z pohanů a křesťany ze Židů. Mnozí Židé tvrdili, že křesťané (následovníci Krista) by měli dodržovat celý židovský zákon se svými obyčejí, obětmi a rituály. (Evangelia, skutky apoštolů a

dopisy apoštolů vznikla většinou před rokem 70., kdy byl zničen jeruzalémský chrám). Někdy se rozhodnutí shromáždění apoštolů (*Sk 15,1-21*) vykládá jakoby to bylo jediné, co se ukládá křesťanům z pohanů. Opět je to velké nedorozumění. Rozhodnutí se týkalo zejména obřizky (od dob Abrahama) a dalších ustanovení židovského zákona. Je nemyslitelné, že láska a evangelia pro křesťany z pohanů neplatí.

Kdo mne miluje, bude zachovávat mé slovo. To si připomínejme při každé příležitosti. AMEN

Pravda v Ježíši Kristu

Ef 4,21-25 a 29-31): Pokud jste jej (Krista) vskutku slyšeli a byli v něm vyučeni tak, jak je pravda v Ježíši, že totiž máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, obnovovat se duchem své mysli a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy. Proto odložte lež, a mluďte pravdu každý se svým bližním, neboť jsme údy téhož těla. Z vašich úst ať nevychází žádné špatné slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému budování, aby dalo milost těm, kdo je slyší. A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykoupení. Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty zároveň se vši špatností.

Ap. Pavel v dopise Efezskému sboru vysvětluje, jak by měl křesťan myslet a jednat. Být křesťanem není o jen o vyznání, o opakování textů, ale skutečně žít novým způsobem života podle Božího obrazu. „*Odložte lež a mluďte pravdu každý se svým bližním*“ – to je jedna z nejčastěji porušovaných zásad lásky. Kazatelé a vůdci církví si to často neuvědomují. Nikdy nikdo nemá právo mluvit a jednat o druhých, aniž by s těmi, kterých se to týká, nemluvil, nejednal a neoznámil vše, co se jich týká. (Nešvar „kádrování“, pomluv, ledabylého předstíraného vztahu lásky se jich stále drží). Byť by se to zdálo nemoudré, tak tuto zásadu nelze porušit, a to za žádných podmínek a při jakékoliv jednání. Raději je třeba zdržet se jakéhokoliv, byť pravdivého výroku, který nemohu sdělit tomu, o koho se jedná.

Bez upřímnosti a opravdové lásky, nikoliv domnělé, nadřazené, bezohledné, nelze vůbec označit jednání kohokoliv v kterékoliv křesťanské církvi za hodné následování Krista. To je přímo urážka Pána Ježíše. Domnívat se, že ve sborech, kde se takové způsoby uhnízily, je možné docílit vztahy lásky a působení Ducha Božího, je hlubokým omylem.

Lidé, kteří se dozvědí o takových způsobech jednání, budou hluboce znechuceni, a proto takové jednání je překážkou při rozšíření sboru a šíření evangelia. Kazatel nebo činovník, který se dopustil nebo připustil takové jednání, by měl být odvolán, a kazatel přinejmenším přeložen a napomenut, aby se podobného jednání vyvaroval.

Mnozí „následovníci Krista“ si neuvědomují, že všude přítomný Duch Boží a Duch Pána Ježíše slyší vše, co je vyřčeno. Mnozí se domnívají, že jejich nadnesenost je vedena duchem, ale neuvědomují si, že vše, co se šušká, mluví v tajnostech, bude zjeveno. Ti, kteří takto porušují zásady lásky, jsou ve velkém nebezpečí, že od svého Mistra by mohly uslyšet slova, která by nikdo z nás, následovníků Pána Ježíše nechtěl slyšet: *Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi v onen den řeknou: 'Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony? Nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?' A tehdy jim jasně řeknu: 'Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě vy, kdo pácháte zlo!'* (Mat 7,21-23).

Láska Pána Ježíše nás vede k lásce k nebeskému Otci, mezi sebou, v rodině, ve sboru, v širším okolí, aby lidé poznali, komu patříme a či jsme učedníci. A tato láska je znamením, které přitáhne lidi k nebeskému Otci, ke Kristu a do sboru. AMEN

Boží sláva v tváři Pána Ježíše

2 Kor 4,2-6: Omítáme ukryvání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivě obíráme se slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost uvádíme sebe v každém svědomí lidském před obličejem Božím. Pokud je zakryté naše evangelium, před těmi, kteříž hynou, zakryté je. V nich bůh tohoto světa oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, který je obraz Boží. Ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše. Nebeský Otec, který rozkázal, aby se zazářilo z temností světlo, ten osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.

Podobně jako v době ap. Pavla, i dnes se objevují lidé, kteří využívají šíření evangelia jako vítanou příležitost se mít dobře, popřípadě protlačit svou vlastní představu víry, která jim vyhovuje. Vytvářejí společenství založené na emocích (citových projevech), a méně věnují pozornost následování Pána Ježíše podle jeho slov a života. Laciné náboženství, které nevyžaduje žádné úsilí, spoléhá se jen na milost: stačí být přesvědčen o existenci Boha a Pána Ježíše a člověk je ospravedlněn... Vyžaduje se vyhovět požadavkům společenství, případně poklesky se zamlčují, aby sbor (církve) nepřišel o ovečky.

Je žalostné, že většina křesťanstva je dnes svedená trojjedností, která není biblická. Týdenní odpočinek je falešně přesunut ze sedmého na první den týdne – neděli. A to v rozporu s příkazem Boha a příkladem Ježíše a jeho nejbližších (2M 20,10; Mk 1,21; Lk 4,16; 23,56).

Velmi rozšířená jsou prorocství, jakoby kdekdo mohl předpovědět brzké vytržení věrných dříve, než přijde velké soužení. V podtextu těchto falešných prorocství je líbivost a snadnost nebeského království. Pokání, příprava, následování Krista, naučit se žít v těsném spojení s nebeským Otcem a lásce k lidem, je podceňováno. Velkým nešvarem je rozšířena oslava kříže, přestože to byl popravčí nástroj, a oslava kříže nahrazuje oslavu činu Pána Ježíše Krista. Nikoliv kříž, ale Pán Ježíš, jeho slovo, život a láska, poslušnost k svému Otci je hodná obdivu. Oslavován má být nebeský Otec, Stvořitel, který touží zachránit své stvoření, a Boží sláva zazářila v osobě Pána Ježíše.

Lidé poznávají, že náš současný svět nemá budoucnost. Nedostatek všeho brzy zasáhne celou společnost. Jaké to bude mít sociální důsledky, těžko si dovedeme představit. Tím více by se ve sborech měl klást velký důraz na vztahy lásky a víry k nebeskému Otci, k našim bližním, a vytvářet pevná společenství, která budou připravená na těžkou dobu a na slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista, Lid Boží má před sebou soužení, jakého dosud nebylo.

Velmi všem přeji, aby Boží světlo osvitilo mysli a srdce lidí, abychom spatřili Boží slávu v tváři Pána Ježíše Krista. AMEN

Trpělivost svatých

Zj 14,12: Zde je trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří zachovávají přikázání Božích a víry Ježíšovy

Poselství třetího anděla varuje před znamením šelmy. Z textu jsou patrné tři otázky. Proč a jak se projevuje trpělivost svatých. Co je zachovávání Božích přikázán. A co je víra Ježíšova nebo v Ježíše.

Víra Ježíšova nebo víra v Ježíše Krista je poznání jeho úlohy Mesiáše, chápání jeho příkladu podle jeho slov a života, a přijmout jeho způsob života, vztahu k nebeskému Otci, k lidem. Tak jako ON představuje náš vzor, důvěry, věrnosti, odevzdanosti, poslušnosti k nebeskému Otci, svou lásku k Bohu a k lidem, máme i my jako jeho následovníci, podobně uskutečnit ve svém životě.

Pán Ježíš zemřel za nás, aby nám byly odpuštěny hříchy, ale také za to, aby jeho následovníci žili bezhříšný život, jako ON.

Téměř všechen křesťanský svět porušuje Boží přikázání. Poslušnost Božímu slovu nahradili vlastními přikázáními, přetvořili si Boží přikázání a zákon lásky podle svých představ. Křesťané nebudou zachráněni pro Boží království za uveřejňování textů Písma. Křesťané nebudou zachráněni za projevy citů a zvednuté ruce. Proto je uvedena trpělivost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání. Ne jediné, ne některá, ale všechna, tak jak jsou dána. Marná jsou slova, co platí a neplatí, co dodržet a co nedodržet. A můžeme začít prvním přikázáním, které je nejvíce znetvořeným přikázáním: „*Nebudeš mít jiných bohů přede mnou.*“

Křesťané si vytvořili tři bohy, a někteří k tomu přibrali i „královnu nebes“. O druhém přikázání lze jen konstatovat, že jej porušují také všichni. Obecná církev v tom vede, ale ani ostatní nejsou pozadu oslavou kříže. Zapomínají, že sláva patří především nebeskému Otci. Smrt a oběť Pána Ježíše by byla marná, kdyby nebylo vzkříšení. Pro následovníky je Pán Ježíš příkladem, vzorem, duchovním vůdcem, ale sláva patří Bohu, který svému Synu svěřil úlohu Mesiáše, Božího beránka, který snímá hříchy světa. Boží jméno je v porouhání, protože lidé se dovolávají Boha, ale podle svého: „Nebeskému Otci musí stačit, jak si tvé slovo vykládáme, máme svobodu a přikázání budeme plnit podle vlastních představ? Sedmý den požehnaný, posvěcený na konci stvoření, je jen pozůstatek v kalendářích a vítanou příležitostí vyřídít všechno, co se během pracovního týdne nestihlo. Láska k bližním je omezená na vlastní rodinu a pár přátel...“

Trpělivost svatých není krocení vlastní povahy, ale vytrvalost žít, co jsme přijali od Pána, poznali a rozhodli následovat Krista a v tom vytrvat.

Přeji nám všem, abychom vytrvali, prosili nebeského Otce ve jménu našeho Pána Ježíše Krista o ČISTÉ SRDCE, O BOŽÍHO A KRISTOVA DUCHA. AMEN.

Svoboda v Kristu

Gal 5,13-14: Nebo vy v svobodu povolání jste, bratří, toliko abyste té svobody nepokládali sobě za zámysl povolování těla, ale skrze lásku

posluhujte sobě vespolek. Nebo všechen Zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Pavel v dopise sborům v Galatii (kraj s více sbory) se brání proti židovským misionářům, kteří se snažili nově pokřtěné následovníky Krista přesvědčit, že musí zachovávat obřizku, svátky a další požadavky starého zákona. Tím popírali svobodu, přinesenou Pánem Ježíšem. Starý zákon měl svou symbolickou službou poukázat na budoucího Mesiáše a naučit Izraelity žít podle Božího zákona lásky. Izraelité se ve své valné většině soustředili na formální požadavky a úkony starého zákona a z bohoslužby se stalo povrchní vykonávání rituálů a obětí. (Podobný vývoj lze pozorovat také v křesťanství). Židovští misionáři usilovali o zachování starého řádu. Nepochopili význam a změnu nové smlouvy, ve které měla být podobně jako v SZ, služba lásky k nebeskému Otci a lidem, ale nikoliv v naději na Mesiáše, ale v životě podle příkladu Pána Ježíše.

Dějiny vyvoleného lidu od Abrahama až po Pána Ježíše měly jediný cíl, zachránit člověka pro Boží království, a naučit ho žít podle zákona lásky k Bohu a k lidem. Působením Pána Ježíše se tento cíl nezměnil, ale změnil se přístup k Bohu, nebeskému Otci podle příkladu života Pána Ježíše. Pán Ježíš osvobodil svůj lid od rituálů, obětí, svátků a ustanovení starého zákona. Láska zůstala hlavní pohnutkou všeho života následovníků Ježíše Krista. Pavel sice všechen Zákon zavírá v příkazu milovat svého bližního jako sebe samého, ale naprosto tím nezrušil první a veliké přikázání: *Miluj Boha svého z celého srdce svého, ze vsí síly své a ze vsí mysli své (Mat 22,37-40)*. A svými slovy nezrušil přikázání, která jsou jen rozvedením zákona lásky. Bez vztahu k nebeskému Otci a života podle příkladu Pána Ježíše, nelze naplnit druhé přikázání: *Miluj svého bližního jako sebe samého*. Boží autorita, příklad Pána Ježíše a působení Božího a Kristova Ducha jsou silou a zárukou, že následovníci Pána Ježíše splní svou lásku k bližním.

Pán Ježíš oznámil, že je vhodné, aby odešel (*Jan 16,7*), aby mohl poslat jiného Utěšitele. Pán Ježíš byl svým lidstvím vázán na místo a čas, kde se právě nacházel. Utěšitel, Duch svatý je služba, která ve jménu nebeského Otce a Pána Ježíše slouží lidem v duchu slov a příkladu života Pána Ježíše (*připomene vám vše*). Služba Utěšitele není omezená v místě, čase a počtu, a může proto působit na každého následovníka Pána Ježíše z pověření nebeského Otce a Pána Ježíše podle jeho potřeb, a přednáší jeho prosby k trůnu nebeského Otce a k Pánu Ježíši.

Skrze lásku Pána Ježíše Krista služte sobě vespolek. AMEN

Slovo mé ho bude soudit v poslední den.

Jan 12,44-50: Ježíš zvolal: „Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, kdo mne poslal. A kdo vidí mne, vidí toho, kdo mne poslal. Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. A jestli někdo uslyší má slova, a nezachová je, já ho nesoudím. Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale abych svět zachránil. Kdo mne odmítá a nepřijímá moje slova, má svého soudce. Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den. Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mne poslal, ten mi dal příkaz, co mám říci a co promluvit. A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec.“

Víra je mnohem víc než pouhé přesvědčení, že Pán Ježíš za nás zemřel. Víra je důvěra, odevzdanost, poslušnost a touha být znovuzrozen Duchem Božím a Duchem Pána Ježíše Krista. Svou víru v nebeského Otce, Pána Ježíše a rozhodnutí následovat jeho slova a život, potvrzuje člověk křtem.

Stvořitel do stvoření vložil zákon lásky. Tento zákon daný člověku byl určen na uspořádání VZTAHŮ člověka k Stvořiteli a mezi lidmi navzájem. V modlitbě projevujeme k nebeskému Otci vztah jako Pán Ježíš, děkujeme a chválíme, odvoláváme se na oběť Pána, a vyjadřujeme naši vůli následovat jeho slova a jeho život. Víra je spojením, kterým proudí moc Božího a Kristova ducha k člověku. Je nesmyslné se domnívat, že novou smlouvou byl zrušen. Boží zákon. Jan opakuje slova Pána Ježíše: A VÍM, ŽE JEHO PŘIKÁZÁNÍ JE VĚČNÝ ŽIVOT.

Už za Mojžiše poznali, je přikázání nejsou nic jiného než rozvedení zákona lásky, což Pán Ježíš potvrdil. (*Mat 22,37-40*) a *Žid 8,10* to potvrdil Pavel. Mnozí křesťané bez rozmyšlení a znalosti Písma porušují první čtyři přikázání, a prohlašují, že zákon je zrušen, že platil jen pro Židy. Budou nemile překvapeni, až uslyší hlas, NEZNÁM VÁS, JDĚTE ODE MNE ČINITELÉ NEPRAVOSTI. Nepravost je jakýkoliv čin, který porušuje zákon lásky, včetně jeho rozvedení v deseti přikázáních. Přikázání o sobotě (čtvrté) je v knihách Mojžišových uvedeno dvakrát. Jednou v druhé knize, kde je o sobotě odvolávka na Boží odpočinutí sedmý den, podruhé v páté knize, kde je odvolávka na vyvedení Izraele z Egypta.

Nikde v Písmu nelze najít příkaz odpočívat v neděli z jakéhokoliv důvodu. Pán Ježíš byl vzkříšen před začátkem neděle a v neděli ráno byl hrob Pána Ježíše prázdný. První přikázání a izraelské vyznání víry je v plném souladu se slovem Pána Ježíše (*Jan 17,3;20,17*). a naprosto odporuje hlásání božské trojice nebo trojedinosti.

Doporučuji, čtete s modlitbou k Otci ve jménu Pána Ježíše verše, které jsem uvedl v úvodu, a zamyslete se, koho chcete následovat, zda zprávu čtyř evangelií nebo to, co hlásají církve v rozporu s Božím slovem. AMEN

Skrze něho a pro něho

Řecké DIA je hojně zastoupené v Starém zákonu, méně v Novém zákonu a má význam v češtině podle použití: *skrze, napříč, prostřednictvím, přes*; latinsky *per*; v němčině *durch*; anglicky *through*; polsky *przez, wskroś*.

Přesný význam překladu je třeba odvozovat od souvislosti v daném výroku, a nelze určit jen podle jednoho významu.

Např. *Mat 1,22-23: Toto pak vše stalo se, aby se naplnilo, což povědino bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího: Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh*. V daném textu máme hned dva problémy. První je ODE PÁNA a SKRZE PROROKA. V NZ se často zaměňuje slovo PÁN jako označení nebeského Otce, a někdy jako označení Pána Ježíše. Zatímco nebeský Otec je svrchovaný Stvořitel, Pán Ježíš se narodil jako člověk, Syn Boží, sám se označil našim Pánem (*Jan 13,13*), ale tím neřekl, že je svým vlastním Otcem. (*Jan 14,28*).

SKRZE PROROKA je možné překládat jak „prostřednictvím proroka“, ale také „přes proroka“. Prorok je v obou případech jen způsobem, jakým Bůh promlouvá k svému lidu.

Mat 12,1: „V ten čas šel Ježíš v den sváteční skrze obilí a učedníci jeho lačni jsouce, počali vymílat klasy a jíst“. Asi se nenajde nikdo, kdo by překládal daný výrok „prostřednictvím obilí“ (přes nebo prostředkem obilí).

Mat 19,24: „A opět pravím vám: Snáže je velbloudu skrze ucho jehly projít, nežli bohatému vejít do království Božího.“ Rovněž tento text nebude nikdo vykládat jakoby „velbloud“ (resp. silné lodní lano z velbloudích žíní) prošel uchem jehly jejím prostřednictvím.

Luk 5,19: „A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dům, a **skrze** podlahu (strop místnosti) spustili jej s ložem uprostřed před Ježíše.“ Text nelze vykládat, že „strop místnosti“ je prostředkem nebo prostřednictvím, ale opět jen „přes“ (omezení, otvor), nikoliv hlavním činitelem děje.

Jan 1,10: Na světě byl, a svět **skrze** něho učiněn je a svět ho nepoznal..

Jedná se o jeden z nejčastěji chybně vykládaných textů: „Svět **skrze** něho učiněn je“ se vykládá, jakoby Pán Ježíš byl Stvořitelem. (Mat 19,4; Mk 13,19; Sk 17,24)

Nemělo by to být patrnější v uvedených textech? Je možné, aby Syn člověka byl samotným Stvořitelem? Je možné, aby sám Stvořitel zemřel na kříži? Správný výklad Jan 1,10 je, že svět byl stvořen s ohledem na budoucího Mesiáše, s pohledem na jeho úlohu, kterou měl Pán Ježíš vykonat během svého života.

Vyzývám vás, studujte Boží slovo, jak je napsané a nikoliv vykládané ve prospěch tisícleté lži o menším bohu vedle jediného a pravého nebeského Otce (Jan 17,3;20,17). Pán Ježíš se narodil jako člověk (Gal 4,4; 1 Tim 2,5). AMEN

Věř v Pána Ježíše

Sk 16,29.32: A požádav světla, vběhl k nim, a třesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým. I vyvedl je ven, řekl: Páni, co já mám činit, abych spasen byl? A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj. I mluvili jemu slovo Páně, i všem, kteří byli v domu jeho.

Ti, kteří znají Písmo, poznali nebo si mohou najít události spojené s uvězněním Pavla a Sílase ve městě Tyatira. To bylo malé město na obchodní cestě mezi Pergamem a Laodiceí. Lidé slyšeli o událostech kolem působení a ukřižování Ježíše Krista jen z vyprávění, ale mnozí jako pohané jim nevěnovali velkou pozornost. Žalářník vystrašený zemětřesením si náhle uvědomil, že události kolem Pána Ježíše mají hlubší význam. Jistě o tom, kdo je Pavel a Sílas, co hlásali, něco věděl, a po vysvětlení Pavla a Sílase se ještě téže noci dal s celým svým domem pokřtít. Tehdy ještě žádné knihy NZ nebyly.

Dnes je mnoho těch, kteří se pokládají za následovníky Pána Ježíše a vlastní význam víry si vykládají podle svých představ, jak jim to podává jejich církev.

Věřit není pouhé přesvědčení, ani uveřejňování veršů Písma. Víra není ujišťování sebe sama o spasení, jen proto, že občas listuji v „té

staré knize“: Víra v Ježíše Krista není ani nahrazení starozákonních rituálů novozákonními rituály.

Víra je věrnost, oddanost, důvěra, poslušnost zákonu lásky (*Mat 22,37-40*), víra v jediného, pravého Boha a toho, kterého poslal (*J 17,3*). Víra je jistota v pravdivost slibů nebeského Otce, ve slovech Pána Ježíše. Víra je následování příkladu života a oběti Pána Ježíše: Kdo spojí svůj život s Kristem, a dá se pokřtít, bude zachráněn.

Víra v jediného pravého Boha, tak jako byla známá mezi Židy v Izraeli, měla být šířená do celého světa. Namísto toho se Židé uzavřeli, aby se neposkrvnili stykem s pohany, a proto svůj úkol jim svěřený Stvořitelem nesplnili. Pán Ježíš svou konečnou obětí, otevřel cestu k Bohu všem lidem, a s výjimkou rituálů, obětí a nepotřebných úkonů, měla víra Židům pokračovat v následovnicích Pána Ježíše. Evangelia a knihy NZ dávají každému dostatek informací, a Duch Pána Ježíše Krista a nebeského Otce poskytne pomoc každému, kdo o to prosí.

Vše čeho se ujímá lidský duch bez spojení s Božím a Kristovým Duchem vede jinam. Nepřítel spasení ovládá mysl lidí, a vede je podle svých plánů. Mnozí státníci a vojevůdci poznali, že bez Boha se nikdy žádný nový světovládný řád, ráj na Zemi, ani snesitelný udržitelný rozvoj nevybuduje. Dnešní svět má všechny znaky, které měla říše římská v době svého úpadku. Naděje v mimozemské civilizace, umělou inteligenci, úsilí o robotizaci a automatizaci, nové a ještě dokonalejší zbraně – nic z toho problémy tohoto světa nevyřeší. Otázka konce naší civilizace není otázkou ZDA, ale KDY.

Prosím, smiřte se s Bohem, věřte v Pána Ježíše Krista, odvrhněte jho víry, která není v Písmu zjevená. AMEN.

Sobota je dnem odpočinku Božího lidu

Žid 4,9: A tak zůstává sobotní odpočnutí Božímu lidu (český studijní překlad Bible). Nabízím i některé další překlady Bible: *A tak ostáva sobotný odpočinok pre Boží ľud.* (slov. ekumen. preklad). *Tak tedy ešte zbýva sobotenie, odpočinok ľudu Božiemu.* (slov. Roháčkov preklad). *A tak ostáva sobotný odpočinok pre Boží ľud.* (slov. katolícky preklad).

Závěr dějin zesiluje DUCHOVNÍ ZÁPAS o pravou víru a lásku k Bohu, Ježíši Kristu a lásky k lidem. Na mnohé otázky lze uvést jen odkazy. Opravdoví Kristovci čtou Písmo s modlitbou o Ducha svatého. (*Žd 3,15-19; 4,1-11*).

Stará smlouva se neliší od nové smlouvy zrušením všeho, včetně desatera na kamenných deskách. Podstatným rozdílem mezi starou a novou smlouvou je odstranění rituální bohoslužby a změna vztahu k nebeskému Otci působením Pána Ježíše. Syn Boží je příkladem života, víry a lásky, kterou Stvořitel očekával od Adama a Evy, od Abrahama a jeho potomků vyvoleného národa. V dopisech ap. Pavla není nová víra, ale odstranění náboženství rituálů a obětí vč. obřízky.

V Pánu Ježíši, do vinného kmene (*Jan 15*) jsou následovníci z pohanů vštípeni společně s obrácenými Židy do nového Božího lidu. Pán Ježíš je prostředníkem, veleknězem, Mistrem (učitelem), králem, pánem (vůdcem, pastýřem) a nestydí se nazývat nás svými bratry. (*Žd 2,1-18*).

Pán Ježíš je vzorem nového života ve vztahu k nebeskému Otci. (*Jan 4,24*). Od pravé víry jsou miliony křesťanů důsledkem Zla svedeny vytvářením nových rituálů a úkonů, teologie, která střed bohoslužby přenáší z Otce na Syna, nesmyslným učením o božské trojici nebo čtveřici, uctíváním kříže namísto následování vzoru života Pána Ježíše. Sobota ustanovená Stvořitelem již v ráji se namísto odpočnutí Božího lidu stala předmětem rouhání ze strany většiny „křesťanských“ církví. (*Ez 20,20; Mk 2,23-28; Mt 12,12*)

Ap. Pavel dopisem do římského sboru nezrušil Boží zákon, ale vysvětloval, že plnění rituálů a úkonů podle židovských zákonů nelze dosáhnout spravedlnosti. (*Řím 3,21-24.31; 4,1-16*). Spravedlnost je stav nevinnosti před Bohem. Oběť Pána Ježíše Krista a jeho vzkříšení dává každému příležitost, kdo křtem přistupuje k nové smlouvě, stát se před nebeským Otcem spravedlivým. Hlubokým omylem je domněnka, že křest jako jednorázový akt odstraní také hříchy po křtu. Co je hřích? Každé porušení zákona lásky vč. hranice zákona lásky vyjádřené v desateru přikázání. Divím se s jakou sebejistotou přistupují mnozí „křesťané“ k jednotlivým ustanovením přikázání. (*Jan 12,50; 14,15; 15,10; 1 Kor 7,19*).

Často je uváděn verš *Ř 10,4 – Kristus je konec zákona*. Posuďte sami. Je samotná víra (přesvědčení, že Pán Ježíš za nás zemřel) konec zákona? Víra by nahradila zákon lásky? Nabízím: KDO ŽIJE JAKO PÁN JEŽÍŠ V ÚCTĚ A LÁSCE K SVĚMU OTCI A K LIDEM, TOHO ŽÁDNÝ ZÁKON NEODSUZUJE.

Pravá víra je víc než přesvědčení. Víra je důvěra, oddanost, věrnost, spolehnutí na zaslíbení, poslušnost zákonu lásky. Kdo má takovou víru

k Otcí, Pánu Ježíši a lásku k lidem, pro toho je Pán Ježíš koncem zákona. AMEN.

Synové a dcery Boží v Kristu Ježíši

Gal 3,15-27: Bratři, po lidsku pravím: Už potvrzenou závěť člověka nikdo neruší ani k ní nic nepřipojuje. 16 Zaslíbení byla řečena Abrahamovi a jeho potomku. Písmo neříká: ‚a potomkům‘, jako by jich bylo mnoho, ale jedná se jen o jednoho: a tvému potomku, ‚a tím potomkem je Kristus. 17 Říkám tedy toto: Zákon, jenž byl dán po čtyřech stech třiceti letech, nemůže zrušit smlouvu již předtím právoplatně potvrzenou od Boha, a tak zmařit to zaslíbení. 18 Neboť jestliže je to dědictví ze Zákona, není již ze zaslíbení; Abrahamovi je však Bůh daroval skrze zaslíbení. 19 K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením, dokud by nepřišel potomek, kterému bylo dáno zaslíbení. Byl ustanoven skrze anděly rukou prostředníka. 20 Prostředník však není jen pro jednu stranu, Bůh však je jeden. 21 Staví se tedy Zákon proti Božím zaslíbením? Rozhodně ne! Neboť kdyby byl dán Zákon, který by byl mocen obživit, byla by spravedlnost vskutku ze Zákona. 22 Avšak Písmo uzavřelo všechno pod hřích, aby bylo dáno zaslíbení z víry Ježíše Krista těm, kdo věří. 23 Dokud nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střežil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena. 24 Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. 25 Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce. 26 Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. 27 Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.

Výňatek z dopisu Pavla sborům v Galatii (římská provincie Gal 1,2) a mnoho otázek. Židovsko-křesťanští samozvaní misionáři usilovali spojit židovský zákon a křesťanskou víru. (obřizka, svátky, půsty a další ustanovení) SKUTKŮ ZÁKONA. Nejde jen o zachovávání zákona lásky, ale o rozdíl mezi VZTAHEM K BOHU vyjádřeném vírou a SNAHOU si plněním zákona spasení zasloužit. Zneplatnění Božího zákona by bylo protismyslné. Rozdíl mezi vírou a úsilím o plnění zákona je ve VZTAHU k nebeskému Otcí a Pánu Ježíši, označený jako víra (důvěra, odevzdanost, poslušnost, věrnost, jistota) a ten je v rozporu se vztahem k náboženstvím vyžadovaným úkonům (obřizka, svátky, zvyky, půsty, vnější vzhled) jen pro jejich naplnění. Náboženství Izraelitů mělo vychovat symbolickým připomínám budoucího Mesiáše k plnění Božího zákona (lásky vč. desatera). Boží zákon měl člověka vést ke VZTAHU

K BOHU, protože jen ve vztahu víry, úcty a lásky může nebeský Otec svým Duchem a Pán Ježíš tímž Duchem účinně změnit myšlení a jednání člověka. Dodržování zákona bez víry a lásky vede k bigotnímu, fanatickému náboženství, které vyústilo v nejhorší zvěrstva středověku. Jen vírou a láskou vedené respektování Božího zákona živené Božím Duchem vede ke změně hodnot člověka a tím i společnosti.

„*Když přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce*“ (v. 25). Znamená to zneplatnění zákona lásky (vč. desatera)? Nikoliv. Boží zákon byl hranicí lásky. Kdo oblékl Krista, tak ve víře (mocí Božího a Kristova Ducha) koná víc než jen desatero. Lásky je aktivní, činná, která vyhledává, vidí, objevuje možnosti sloužit svým bližním (to je všem lidem) k poznání nebeského Otce, Pána Ježíše a mírnit nedostatky, utrpení, bolest, zármutek a přinášet radost, pokoj a lásku k bližním.

Synové a dcery Boží v Kristu Ježíši, kteří jste pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Tak podle toho myslíte, žijte a jednejte. AMEN

Bud'te čistí a bez poskvrny

2 Petr 3, 14-17: 14 Proto, milovaní, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem. 15 A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse, jak vám napsal i náš milý bratr Pavel podle moudrosti, která mu byla dána. 16 Mluvil tak o tom ve všech svých listech. Některá místa jsou v nich těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písmo, k vlastní záhubě. 17 Ale vy, milovaní, protože to víte předem, chraňte se, abyste nebyli oklamáni svodem těch neodpovědných lidí a neodpadli od vlastního pevného základu.

Ap. Petr v dopise sborům nabádá následovníky Pána Ježíše, očistit se od všech hříchů (čistí a bez poskvrny). Hřích je překročení Božího zákona lásky včetně jeho hranice v přikázáních.

1 Jan 3,7: Ať vás nikdo neklame: Spravedlivý je ten, kdo ČINÍ spravedlnost - tak jako on je spravedlivý. (ČINIT znamená dokazovat svým životem nikoliv kritikou druhých). Spravedlnost není představa, trvalého stavu jakmile uvěříme (to je pouze prominutí minulých hříchů), ale naprosté respektování zákona lásky (včetně přikázání) do všech důsledků vůči všem. Podobně jako jednal, kázal a svou smrtí dokázal Pán Ježíš. Nestačí dát si do církevních předpisů: SRDCE KŘESŤANŮ SE VÍROU STÁVÁ PŘÍBYTKEM JEŽÍŠE KRISTA, a jednat jako lidé v dnešním světě. To je přímo výsměch Božímu slovu.

Ap. Petr uznal, že Pavel ve svých dopisech bojuje s bigotností (povrchní zbožností, zvláště ve vztahu k bližním) a fanatickému lpění na židovských předpisech staré smlouvy (obřízka, svátky, pústy, oblékání) některých židovsko-křesťanských misionářů. Pavlovy dopisy nechápal jako změnu evangelií nebo přikázání, jak je neutvrzení lidé překrucují, k vlastní záhubě. Mnozí křesťané nechápou, že nejde o to, jak žijí jejich bližní (lidi kolem nich nikoliv jen příbuzní a známí), ale každý z nás byl tím příbytkem Ježíše, plným víry, lásky, naděje a jistoty a neodpadli od vlastního pevného základu.

Základem naší víry v jediného nebeského Otce a Pána Ježíše Krista je Písmo sv. Celé, nikoliv jen dopisy apoštolů, nikoliv jen pomyslné vedení Duchem, nikoliv vlastní představy, co dělat či nedělat. Pán ve své trpělivosti nám poskytuje čas ke spáse. Využijme čas, aby se z nás stali misionáři Kristovy lásky, radosti a pokoje (nikoliv církevních učení, která jsou odkloněná od původní pravdy tradicí a tisícletými bludy), ale vlastními životy a slovy Pána Ježíše. Často si vzpomenu na rozhovor s Petrem u jezera (Petře miluješ mne?), na jednání s ženou přistiženou v hříchu (pokrytci, toho druhého přistiženého v hříchu nepřivedli).

Proto milovaní, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny před příchodem Pána Ježíše pro nás. AMEN

Píseň o lásce

Žalm 45,8: Miluješ spravedlnost, nenávidíš zvůli; proto tě, božský, pomazal Bůh tvůj olejem veselí nad tvoje druhy.

Žd 1,9: Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad spoluúčastníky tvé.

Text z knihy Židům je téměř totožný s textem Žalmu. Žalm 45 je nazván poučující, píseň lásky, prosím přečtěte si jej celý. Pisatel knihy Židům inspirativně použil prorocký text 45. Žalmu na oslavu Pána Ježíše Krista, jako příkladu nezištné a opravdové lásky. *Ž 45,18 Tvé jméno budu připomínat po všechna pokolení; proto ti národy budou vzdávat chválu navěky a navždy.* Svatební píseň (love song) a prorocká vize budoucího krále (Mesiáše – pomazaného) žila ve vyvoleném národu celé generace. Závěr Žalmu – *tvé jméno budu připomínat po všechna pokolení* je proctvím Mesiáše. Všimněte si rozdílu mezi textem Žalmu – proto tě božský (pat-

řící Bohu) pomazal tvůj Bůh, a citace, v knize k Židům – tebe o Bože, pomazal tvůj Bůh. Verš ze Žd je často citován jako důkaz statusu Mesiáše jako Boha. Poukazují na zvyk, že lidé posláni nebeským Otcem, s přímým poselstvím, byli označeni za bohy, ač stále zůstali lidmi. *Jan 10,35: Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno být Písmo.*

O lásce zpívají celé generace lidí. Nádherné písně opěvují přirozenou lásku mezi mužem a ženou. Škoda, že tak málo lidí chápe lásku jako obecný vztah mezi lidmi, který měl být základem života potomků Adama a Evy, a je základním vztahem následovníků Pána Ježíše Krista. Do ustanovení mnoha církví se dostal například: „Srdce křesťana se vírou stává příbytkem Ježíše Krista“

Krásná myšlenka, ale není mnohdy jen krásnou vizí (jen na papíře)? Naše budou plné, když v nich bude upřímná láska. Je vina úbytku členů důsledkem malé aktivity samotných následovníků? Jsou kázání burcující pro lásku, spravedlnost a pravdu? Odlišují se lidé, kteří věří v nebeského Otce od nevěřících, jen návštěvou týdenního shromáždění?

Miluješ spravedlnost (vlastní jednání, které dodržuje Boží zákon lásky vč. přikázání). Nenávidíš zvůli – svévolné porušování zákona lásky. Moc k tomuto jednání lze získat ze vztahu k nebeskému Otci, a je odpovědí na prosby, podobně jak to bylo vlastní Synu člověka. Pán Ježíš není nedostupným vzorem, ale živým příkladem, jak lze žít v lásce k nebeskému Otci a k lidem.

Prosím vás, bratři a sestry, řekněte dnes Otci ve jménu Pána Ježíše, aby na nás seslal plnost svého Ducha, Ducha Kristova, aby naše sbory se staly oázami lásky uprostřed pouště světa. AMEN.

Budete mými svědky

Jan 15,16-17.26-27: 16: Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás, a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce, a vaše ovoce zůstalo.; Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. 17 To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali. 26 Až přijde Utěšitel, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který od Otce pochází, ten svědectví vydávat bude o mně. 27 Také vy budete svědectví vydávat nebo od počátku se mnou jste. (Podobně Sk 1,8)

Část výroku našeho Pána, který zapsal Jan. V textu je skryto několik otázek.

1. Já jsem vás vyvolil, abyste nesli ovoce? Většina z apoštolů byli rybáři. Jen Matouš a Jan, kteří napsali dvě evangelijní zprávy byli vzdělanější. Přesto to Mistr nepokládal za nedostatek. Úkolem apoštolů a ovocem života s Kristem bylo svědčit, co prožili s Mesiášem, svými slovy a životem.

2. Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. Ovocem života s Kristem byly prosby, co potřebovali pro druhé, pro lásku k Otci a k lidem. Lidé, více mladí, hledají vzory, ideály. Největší ideál pravého lidství, Pána Ježíše, neznají, odmítají. Pokud jej poznají, je mnoho těch, kteří se domnívají, že stačí věřit, že žil, a budou zachráněni. Nechápu, že nebeský Otec touží po tom, každému dát sílu k životu podle příkladu Pána Ježíše. Náš Pán přece nezemřel proto, aby lidé dál žili svým dosa-
vadním způsobem života, ale jako ON žili bez hříchu. Proste a bude vám dáno.

3. Milujte se vespolek – bratrskou a sesterskou láskou, vztahem, který z našich sborů udělá harmonické rodiny, kde si nikdo z rodiny (církve) nemyslí, že má právo své bratry a sestry ovládat, dirigovat, šéfovat a sledovat.

4. Utěšitel, Duch pravdy, pochází z Otce (*vyleji svého Ducha*). Duch svatý je služba Otce a Pána Ježíše (já a Otec *jedno jsme – v duchu*) a dostane se všem, kteří o to v Ježíšově jménu prosí. Nedostaneme tohoto Ducha hned při křtu? Ano, ale bez upřímných každodenních proseb k Otci, nám naše rozhodnutí žít podle příkladu Pána Ježíše, dlouho nevydrží. Duch pravdy svědčí o našem Pánu, jako Utěšitel? Když nám odejde milovaný člověk, cítíme určitou prázdnotu, někdo nám chybí. Tento pocit vyvažuje služba nebeského Otce a našeho bratra, Pána Ježíše. *Vždyť slova a vše, co dělal Pán Ježíš dostal od svého Otce. (Jan 14,24).*

Jak mile nám zní: „Neboj se, jsem s tebou, nejsi sám, pošlu své služebníky, aby tě chránili, když půjdeš údolím šeré smrti“. Neslyšíte jeho slova, nevidíte jeho působení ve svém životě?

5. Také *vy budete vydávat svědectví*. Nejsme sice apoštolové, ale vyvolil nás nebeský Otec a také náš Pán, Mistr a bratr, dal nám poznat pravdu, abychom lidem přinesli zprávu o pravém lidství Pána, abychom lidem slovy a činy hlásali ctnosti toho, který nás povolal ze tmy v předivné světlo své víry, lásky a naděje. AMEN.

Bud'te milosrdní

Lk 6,36: Bud'te milosrdní jako Otec váš milosrdný je.

Biblický slovník. A. Novotného popisuje milosrdenství ve spojení s pospolitostí (společenstvím), vzájemnou závislostí, vázaností, solidaritou (ochota vzájemné pomoci) mezi smluvními stranami. Od Abrahama, a později Izraele (potomky Jákoba), s kterým nebeský Otec uzavřel smlouvu. Milosrdenství je hebrejské slovo CHESED. Ze stejného kmene je slovíčko milost (CHEN). Milost je nezasloužené slitování a odpuštění trestu za hřích poklesek, pokud omilostněný vyzná své chybné jednání a je rozhodnut jej neopakovat.

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, aby ve vzájemném souladu dětí a rodičů naučil člověka žít v lásce, milosrdenství a milosti. Péče o potomky měla rodiče naučit, jak své děti milovat, a dětem dát příklad lásky, něhy a milosrdenství, které později budou sami prožívat ve vztahu k svým novým rodinám a ke svým rodičům. Stvořená příroda svědčí o Boží lásce nejen na příkladech zvířat, ale také rozmanitostí ovoce a zeleniny a jiných zázraků života (každá Jehlička sněhu, listy stromů, keřů, květiny) nesou poselství Boží lásky. Láska jako vzájemný vztah mezi sebou (v rodině, kmeni, národu, všemi lidmi) a vztah ke Stvořiteli (nebeskému Otci) měl být, a je hlavním smyslem lidského života. Milosrdenství, milost, milovat, mít rád jsou jen jiným vyjádřením lásky Boha k člověku a člověku k Bohu, a mezi sebou. Boží láska to byla, která viděla dějiny člověka a rozhodla, že poslal svého Syna, Mesiáše (pomazaného, pověřeného), aby osvobodil člověka z pout hříchu (neposlušnosti, překračování hranic lásky, vzpoury, neposlušnosti, nenávisti a smrti) svým příkladem a svým duchem. Vítězství člověka v lásce, odpuštění, duchu Kristově a Božím, je předpokladem pro věčný život v Božím království.

Pán Ježíš obětoval svůj život, aby A) naplnil Otcovu vůli obětí svého Syna, nevinného člověka, otrást lidmi, aby pochopili Boží lásku a neslučitelnost hříchu s životem ve věčném Božím království. B) dal svými slovy, životem a svou DOBROVOLNOU MUČIVOU SMRTÍ příklad, dokázal víru, poslušnost a lásku k Otci a lidem. C) Vzkříšením Pána Ježíše naplnil Otec svůj slib, že každý, kdo věří a bude mít lásku k Bohu a k lidem, bude vzkříšen k novému věčnému životu. D) Pán Ježíš požádal Otce, aby v jeho jménu poslal Utěšitele Ducha pravdy. Pán Ježíš byl jedinečný. Duch svatý není jedna osoba, ale služba Božího Ducha, Ducha Kristova („*zůstanou-li má slova ve vás*“) a služba nebeských bytostí

lidem nové smlouvy, jejichž jména jsou v knize Beránka. Vyvolenému lidu ze všech národů, jazyků a lidských ras, jehož hlavou je Pán Ježíš. Duch svatý podpoří rozhodnutí člověka pro lásku k Bohu a k lidem, a vede člověka podle Kristova příkladu na cestě do věčného Božího království, každého následovníka v různosti času a místa.

Buďte milosrdní jako Otec váš milosrdný je. AMEN.

Kdo slyší mé slovo

Jan 5,24: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, nepodléhá soudu a přešel ze smrti do života.

Co znamená „slyšet slovo“. Stačí si vyslechnout kázání? V hebrejském vnímání „slyšet“ znamenalo podle slyšeného slova jednat. Od toho je odvozená poslušnost. Rodiče vštěpují svým dětem poslušnost, protože je chtějí uchránit od úrazů, bolesti a nebezpečí.

Dospělí lidé poslušnost už neberou tak vážně. Snaží se svá provinění zlehčovat, vymlouvat se na okolnosti, jednání druhých. Neuvědomují si, že víra a láska nejsou ledabylé vztahy, které lze porušovat a přitom zůstat spravedlivými (bezáhonnými před zákonem). Kdo se začel do příběhů Starého zákona, mohl poznat, že víra a láska (zachovávání Božího zákona) Izraelitů byla mnohem důslednější a přísnější než většiny dnešních křesťanů. Písmo sice uvádí příklady hrubého porušení zákona, ale ukazuje také jejich důsledky. Následovníky Ježíše Krista vede Boží slovo k důsledné víře a lásce k nebeskému Otci, a podle příkladu Pána Ježíše v lásce k lidem. Zlehčovat Boží zákon, omlouvat lidskou slabost (hříšností), určovat, co Bohu a Pánu a králi Ježíšovi musí stačit, je hrubý omyl.

Doporučuji křesťanům, kteří se domnívají, že jejich způsob života stačí pro Boží království, aby častěji a důkladněji s modlitbou ve jménu Ježíše Krista četli evangelia. Slova, řeč, jazyk jsou prostředky komunikace a činnosti ducha. Bez četby a slovní zásoby zakrní nejen hovor, ale také uvažování a činnost našeho ducha. Mobilní, počítačová komunikace, pasivní sledování televize vede k ochuzení rozmanitosti našich citů, myšlenek, analýz a rozhodování ve světě. *Jan 8,51: „Kdo zachovává mé slovo, nezemře na věky“.* Čtete zde. Kdo zachovává Boží slovo občas, příležitostně, podle svých představ? *Jan 12,48: „Kdo mne odmítá a nepřijímá moje slovo, má kdo jej soudil. Slovo, které jsem mluvil jej bude soudit v poslední den.“* Je zde psáno, že to je litera, která zabíjí, ale Duch oživuje? Co může Duch Boží oživit, když slova svého Pána ne-

znáte? Dodržování Božího zákona zabíjí? Boží přání, aby člověk žil v lásce k Němu a svým bližním, jako odpověď na dokonalou přírodu a člověka je SMRT a porušování Božího zákona ŽIVOT? To snad nemyslíte vážně. Duch Boží, který vnukl pisatelům evangelií a dopisů své myšlenky, nepopírá svá vlastní slova. Pokud Pán Ježíš připomínal přikázání, tak nikdy neřekl, co z nich dodržovat a co nedodržovat. Jen ti, kteří se drží tisícileté tradice bludů a porušování všech přikázání, budou takto obhajovat svoje jednání. (*Jan 12,50; 14,15; 15,10; Zj 12,14*)

Na FB se vyskytuje názor, že Kristova slova byla určena jen Židům, Boží děti nové smlouvy se jimi řídit nemusí? Jak se mohou „křesťané“ domnívat, že s rouhavým tvrzením poplatným tisícileté tradice dojdou do Božího království?

Slyšet a činit, svůj život vést podle Božího slova rozhodli jsme všichni, kteří se hlásíme k Pánu Ježíši a nové smlouvě. AMEN

KDO JE PÁN JEŽÍŠ .

Za koho mne pokládáte? (1)

Mat 16,15-16: 15 Řekl jim Ježíš: „A za koho mne pokládáte vy?“ 16 Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“

Petr, horlivec, oddaný Bohu, vyznal, že Pán Ježíš je slíbený Mesiáš. Izraelité si Mesiáše představovali jako vojevůdce, který vyžene Římány a nastolí vládu vyvoleného národa. Pravá láska nezná násilí, a zvítězí v lidech jen touhou žít v radosti, pokoji a lásce k Bohu a lidem.

Boží slovo a zázraky učiněné Pánem měly potvrdit jeho mesiášské poslání. Symbolické obrazy v židovské bohoslužbě a proroctví obsahovala obraz Božího Beránka od raných dob (zaslíbení Evě a oběť Ábela). Proroctví Izaiáše 53. kap. to doplňuje.

Téma „KDO JE PÁN JEŽÍŠ“ (Za koho mne pokládáte) bude mít několik pokračování. Při studiu Písma sv. vezměte v úvahu několik zvláštností.

A) Písmo sv. má vnitřní jednotu. Duch Boží (jeho inspirace) si v textu NEODPORUJE (nemá zásadně rozporné texty).

B) Boží slovo v NZ je stručné, bez barvitých popisů a souvislostí. To není román, ani učebnice s detailními popisy (omezené prostředky známou). Při četbě vyžaduje všimnout si okolností, doby a hebrejského prostředí.

C) Písmo svaté popisuje události jako nahodilá jednání. Mnoho událostí bylo připravených nebeským Otcem dlouho předem. Životy lidí,

kteří odevzdali svůj život Bohu, jsou vedeny jejich Pánem a Duchem (Otce a Syna), jsou pod jejich ochranou, a jejich život nezná náhody.

D) Porozumět Písmu sv. lze pouze prosbou nebeskému Otci ve jménu Pána Ježíše o BOŽÍHO DUCHA (také KRISTOVA DUCHA).

E) Kralický překlad je jeden z nejpřesnějších. Pozdější doplňky nebo nepřesnosti překladu jsou známé, a nemají zásadní vliv na *víru v jediného pravého Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista (Jan 17,3);* čtěte také *J 20,17.*

*Jan 1,1: „Na počátku bylo SLOVO (řecky LOGOS)“. Řecké LOGOS má pouze VĚCNÝ význam, (záměr, učení, projekt). Téměř všechny překlady mají na konci 1. verše přehozený slovosled: Řecký text BŮH BYLO SLOVO je překládán: „To slovo bylo bůh“. Překlady (XVI. stol.) byly pod vlivem tisícileté tradice, tendenčně upravené (vyhovět přijatým dogmatům). *Jan 1,14* je zprávou o tom, že nebeský Otec, narozením Syna člověka, uskutečnil svůj záměr zrození Mesiáše. Není psáno: „preexistenční Ježíš se vtělil do děťátka“, jak je mnohdy vykládáno.*

Odpůrci Dobra se nepodařilo zničit Boží dílo mučivou smrtí Pána Ježíše, proto se pokouší toho dosáhnout svedením víry v jednoho pravého Boha a jeho Syna člověka nabízením falešných dogmat trojice (trojjednosti), plného božství a lidství Pána Ježíše současně, které vznikly až v poapoštolské době světským nátlakem na biskupy ze strany římských císařů na koncilech r. 325, 381,451.

PROSÍM, studujte Písmo sv. s modlitbou o Božího a Kristova ducha. AMEN

Za koho mne pokládáte? (2)

Mat 16,15-16: 15 Řekl jim: „A za koho mne pokládáte vy?“ 16 Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“

Jan 1,18-20: 18 „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl. 19 Toto je svědectví Janovo, když k němu Židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ 20 Nic nepopřel a otevřeně vyznal: "Já nejsem Mesiáš.“

Jan Křtitel přiznal těm, kteří se ho ptali, že Syn Boží vyprávěl o Bohu. Řecké slovíčko „κόλος“ je přeloženo – v náruči, lůnu, v srdci, mohlo znamenat také v Otcově péči. Náš pán dostal plnost Božího Ducha při křtu, a lidem řekl o Bohu, co potřebovali vědět. Je psáno a proklováno, že Mesiáš bude člověk (*Iz 53*). Z textu *Jan 1,18* nelze dedukovat (učinit závěr), že Syn člověka má počátek v nebi před svým naro-

zením. Představa o inkarnaci (vtělení) Pána Ježíše byla schválená až na koncilech r.325; 381;. Inkarnace je součástí pohanské mytologie (vtělení a zlidštění jsou vlastností pohanských bohů). V Písmu není o inkarnaci zmínka, a zcela vylučuje vzkříšení Pána Ježíše v oslaveném lidském těle (Vzkříšení, jako naděje pro vzkříšení nás, lidí by nemělo smysl, kdyby byl bohem).

Jan 8,56-58: 56 „Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.“ 57 Židé mu řekli: „Ještě ti není padesát a viděl jsi Abrahama?“ 58 Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“

Dříve než o Abrahamu, rozhodl nebeský Otec o poslání svého syna, Mesiáše (*1Petr 1,20*). Jak to mohl Pán Ježíš sdělit svým současníkům? Dříve než Abraham byl (se narodil, žil a zemřel) já jsem. Nemohl říci *byl jsem*, protože v minulosti nebyl. Nemohl říci *už tehdy jsem existoval*, protože to nebyla pravda. Zkuste sami, bez zaujetí pro dogma o preexistenci (existenci v nebi než se narodil jako člověk) sdělit učedníkům: O zrození Mesiáše, Syna člověka, rozhodl nebeský Otec před stvořením. To také oznámil, v proroctvích (Eva, Ábel,) dříve než se Abraham narodil. Abrahamovi ukázal nebeský Otec ve vidění působení Syna Božího a jeho vítězství lásky nad smrtí. Láska je silnější než smrt. Člověk je ochoten z lásky k Bohu a k lidem zemřít za člověka. Pán Ježíš šel před námi. V moci jeho víry, lásky a Ducha, šli jeho cestou tisíce následovníků.

Prosím vás, kteří čtete a znáte Písmo, přemýšlejte: Kdo má zájem na přesunu oslavy Stvořitele, nebeského Otce, na Syna Božího? Proč se lidé modlí k Pánu Ježíši, když sám řekl: „*Modlete se takto...; Cokoliv byste prosili Otce ve jménu mém...*“ Proč došlo v poapoštolské době k odklonu od postavení Pána Ježíše jako Syna Božího, Syna člověka na Pána Ježíše jako boha? Kdo zná Janovo evangelium (zejména kap. 5,6,8) záhy pozná, koho považoval náš Pán za svého Boha a našeho Boha, za svého Otce a našeho nebeského Otce (*Jan 20,17*).

Velmi přeji všem, aby Duch nebeského Otce a Duch našeho Pána osvětlil vaše poznání a Otec požehnal vaši cestu do nebeského domova.
AMEN

Za koho mne pokládáte (3)

Mat 16,15-16: 15 Řekl jim: "A za koho mne pokládáte vy?" 16 Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého."

Jan 10,27-31: 27 Nebo ovce mé hlas můj slyší, a já je znám a následuji mne. 28 A já život věčný dávám jim, a nezhynou na věky, ani jich kdo vytrhne z ruky mé. 29 Otec můj, kterýž mi je dal, větší je nade všechny, a žádný jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. 30 Já a Otec jedno jsme. 31 Tedy uchopili Židé kamení, aby jej kamenovali.

Výrok: „*Já a Otec jedno jsme*“ je považován za přiznání, že Pán Ježíš je spojen s Otcem a je bůh. To psáno není. Výrok nelze vykládat jako totožnost syna s Otcem. Syn nemůže být svým Otcem. Jsou tedy dva bohové, jeden větší a druhý menší (v. 29)? Pak by byli dva, a to odporuje prohlášení Pána Ježíše (*Jan 17,3: Bůh je jediný pravý Bůh; Mat 22,37-40: První: Milovat budeš Boha svého...*). Dvojjedinnost (Jeden Bůh ve dvou osobách, věčný Syn, Stvořitel) odporuje výroku: *Jan 20,17: „Vstupuji k Otci svému a Bohu svému, k Otci vašemu a Bohu vašemu“* (bůh má Boha?).

Synové jsou obrazem svého Otce, jednáním a povoláním. Jednotu Syna s Otcem lze chápat v předem rozhodnutém díle a cíli, záchrana člověka pro věčný život. Pán Ježíš vyznal, že věčný život dostal od svého Otce (*Jan 5,26*). „Věčný život“ není atributem (popis charakteru, vlastnosti) Pána Ježíše jako boha, ale Syna člověka obdařeného plností Božího Ducha při křtu.

Na koncilech (r.325 a r.451) byla pod vedením císařů schválená soupodstatnost Otce a Syna a bohočlověka (pohanský mýtus)? V důsledku nedokončené reformy Luthera se tato NEPRAVDA traduje téměř v celém křesťanství. Jednota božské dvojice odporuje jiným textům Písma. (*Jan 15,4-5; 17,21-23; Zj 3,21*) Podle těchto veršů bychom se po vzkříšení stali také bohy?

Nebeský Otec nám v Pánu Ježíši ukázal svůj obraz, původní záměr stvoření člověka žijícího v lásce, radosti a pokoji. V Pánu Ježíši doplnil Otec své SLOVO zkreslené vyvoleným národem v tisíciletých tradicích, které Otec nepříkázal. Náš Mistr a bratr šel mučivou cestou, aby nás zachránil. A člověk se dal vidinou snadného života zlákat falešnými dogmaty, znevážením Božího zákona a Jeho slova. Lidé si Boží zákon, pod vedením odpůrce Dobra, přizpůsobili podle svých představ. Až zazní hlas anděla: „*Vyjděte z něho lide můj*“ (z Babylona – zmatku, dogmat nepravdy, lži a nenávisťi), kdo uslyší?

Lk 18,7-8: 7 Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? 8 Ujišťuji

vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?

Milí bratři, sestry v Kristu, přátelé, smutek tíží naše srdce. Modleme se k Otci ve jménu Pána Ježíše o Otcova a Kristova Ducha, aby se lidem otevřeli oči a uši, viděli, jak se vzdálili od Božího slova a lásky k Otci a k lidem a uslyšeli hlas svého Pastýře. (*Jan 10,27*) AMEN.

Za koho mne pokládáte (4)

Mat 16,15-16: 15 Řekl jim Ježíš: „A za koho mne pokládáte vy?“ 16 Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“

Jan 1,1-5: 1 Na počátku bylo Slovo, to Slovo patřilo (bylo ve vztahu k) Bohu. Bůh bylo to Slovo. 2 To bylo na počátku (patřilo Bohu) u Boha. 3 Všechno povstalo skrze ně, a bez něho nepovstalo nic, co je. 4 V něm byl život, a život byl světlo lidí. 5 To světlo ve tmě svítí, a tma je nepohltila. (V závorkách jsou doplňky z textu řecko-anglického Nestle 1904).

Ve všech národních překladech je (v.1) „to Slovo byl Bůh“, ač řecký text je: „Bůh bylo to Slovo“. Přehození slov v textu je záměrem potvrdit tisíciletou tradici Pána Ježíše jako boha. Z řeckého textu to nevyplývá, a tento tendenční výklad odporuje Božímu slovu (*Jan 17,3; 20,17* - bůh má Boha?)

„Všechno povstalo SKRZE NĚ“ (v.3), je vykládáno jakoby Pán Ježíš byl Stvořitelem (při chybném překladu SKRZE ve významu prostřednictvím). SKRZE (řecké DIA) má význam také: „přes, s ohledem na, s pohledem na“, a má význam ROZLIŠENÍ. (diagram, diaspora, dialýza, diagonála). Například „Snáze projde velbloud skrze ucho jehly než boháč do království nebeského“. („Ucho jehly“ je ve významu „omezení, oddělení“, neznamená „prostřednictvím“ („za pomoci něho“).

SLOVO (LOGOS) má věčný význam (projekt, záměr, plán, učení) a nikdy osobní. Verše 4.–5. jsou výpovědi o Božím slovu, kterým nebeský Otec stvořil svět. Boží slovo, a jeho moc je životem a světlem lidí. (Tma jako nepřítomnost Světla, podobně jako Zlo je nepřítomností Dobra).

Jan 5,19-24: 19 „Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. 20 Vždyť Otec miluje Syna, a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. 21 Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. 22 Otec nikoho nesoudí, ale všechnen soud dal do rukou Synovi, 23 aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce,

který ho poslal. 24 Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“

Verše 19-24 ukazují moc Božího Ducha, kterou dostal Syn člověka jako potvrzení úlohy Mesiáše. Nelze je vykládat jakoby Pán Ježíš byl součástí jednoho Boha nebo druhým menším bohem. Syn člověka jako vzor víry, lásky, naděje a poslušnosti ukázal lidem příklad života s Bohem. Touha člověka žít v lásce k nebeskému Otci a lidem je naplněna změnou jeho povahy a životem podle příkladu Pána Ježíše.

Ctít Syna člověka neznamená uctívat jako boha, ale vážit si toho, co pro nás vykonal, a i nyní dělá po boku nebeského Otce. Děkujeme Otci za dar víry, lásky a záchrany v Kristu Ježíši. AMEN.

Ctěte Syna, jako ctíte Otce

Jan 5,19-24: 19 Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. 20 Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. 21 Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. 22 Otec nikoho nesoudí, ale všechen soud dal do rukou Synovi, 23 aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal. 24 Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“

Pán Ježíš jako Syn člověka (po tělesné stránce) a Syn Boží (po duchovné stránce) napodobuje svého nebeského Otce. Vztah Pána Ježíše k svému Otci a Bohu a vztah Otce k Synu jsou plné lásky. Pán Ježíš svou poslušností, důvěrou, věrností a oddaností k Otci až do mučivé smrti dokázal svou lásku k Otci a k lidem. (*Jan 15,13*). Naše víra (poslušnost, důvěra, věrnost a oddanost) a láska k našemu nebeskému Otci, Pánu Ježíši a k našim bližním (všichni, kteří naši pomoc a lásku potřebují) by měly být podobné. Pán Ježíš obětoval svůj život právě jako příklad k následování, nikoliv pro slova obdivu, chvály a nadšení.

Od nebeského Otce dostal náš Pán pravomoc soudit. Ve světě je pro soudce rozhodující pouze psané právo. Morální poklesky jako drzost, povýšenost, pýcha, sobectví a nevěra nejsou psaným právem postižitelné. Pán Ježíš bude soudit spravedlivě podle Božího slova. (v.24; Jan 8,47.51; 12,48) Proto je důležité znát Boží slovo, a podle jeho zásad vést svůj život. V tomto úsilí nás Otec a náš bratr Pán Ježíš vedou svým Duchem, aby se nikdo, kdo spojil svůj život s Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem, neztratil. (Jan 10,28).

Slovo ctít znamená mít ve vážnosti (v úctě, cenit si), nejen naslouchat nebo číst jeho slova, ale podle slyšeného jednat. (hebrejské chápání slova „slyšet“ všechna duševní činnost člověka – Biblický slovník A. N., str. 917). Ctít nebo uctívat znamená také chválit, obdivovat. Pán Ježíš ve svých promluvách vždy chválil svého Otce. Ctít Syna (v. 23) znamená mít Syna v úctě stejně jako Otce. To však neznamená, že by Pán Ježíš měl být středem veškeré úcty a chvály. Nebeský Otec je stvořitelem světa, dal zrod svému Synu člověka – Mesiáši (stvořitelským zásahem) a touží zachránit člověka. (Jan 3,16). Pán Ježíš nás učil modlit se k Otci v jeho jménu (v jeho duchu, pokoře, víře a lásce). Středem našich chval a písní je nebeský Otec. Pán Ježíš je náš Mistr (učitel), král, pán – a NÁŠ BRATR.

Odpůrci Dobra se nepodařilo zničit dílo záchrany usmrčením Pána Ježíše. Proto se pokouší nahradit víru, poslušnost Božímu slovu a lásku k Otci, chválou Trojjediného nebo nějakého jiného, vedlejšího boha (popř. přesunout veškerou úctu z Otce na Syna člověka).

At' vás nikdo nesvede. (Mat 24,4.5.24) AMEN.

Lásku, kterou jsi mi projevil, byla v nich

Jan 17,17-26: 17 Posvěť je v pravdě své, slovo tvé pravda je. 18 Jako jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. 19 A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě. 20 Ne za tyto toliko prosím, ale i za ty, kteří skrze slovo jejich mají uvěřit ve mne, 21 aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. 22 A já slávu, kterouž jsi

mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. 23 Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jako i mne miluješ. 24 Otče, které jsi mi dal, chci. kde jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kterou si mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa. 25 Otče spravedlivý, tebe svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. 26 A známé jsem jim učinil jméno tvé, a ještě známo učiním, aby to milování, kterým jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.“

Pán Ježíš prosí nebeského Otce, aby přijal všechny, kteří uvěří v jeho úlohu Mesiáše. (v. 20). ON toužil naplnit vůli svého Otce stát se Božím beránkem jako oběť smíření. (v. 19). Potřebovala Boží láska mučivou smrt svého Syna? Bylo to rozhodnutí nebeského Otce před stvořením světa, zakotvené v proroctvích a symbolech bohoslužby. (1 Petr 1,20) Bůh, který je láska, dopustí krutou smrt jednorozeného Syna člověka? Soucit s utrpením v nás křičí NE, to není láska? Jak jinak bylo možné dokázat, že LÁSKA je tou hybnou mocí vesmíru a života, že člověk je ochoten z lásky položit svůj život za životy mnohých. Láska je silnější než smrt, a jen láska je vztahem pro šťastný život v Božím království. Hřích (přestoupení zákona lásky) je příčinou smrti. (Za hřích je smrt).

Smrt Pána Ježíš byla oslavou lásky nad utrpením a smrtí, aby zachránil člověka. Lidé ze slov, života, smrti a vzkříšení Pána Ježíše poznají, že nebeský Otec učinil vše pro tuto záchranu. (Jan 3,16). Jednota ve vzájemné lásce je poutem a znakem, podle kterého se poznají následovníci Pána Ježíše. (v. 23).

Pán Ježíš řekl, že svým učedníkům a všem, kteří ho budou následovat, ZNÁMÉ JSEM UČINIL JMÉNO TVÉ. (v. 26). Pán Ježíš v pojmu „jméno“ vyjádřil povahu a ducha svého Otce a konkrétní jméno nevyšlo. V závěru verše vysvětluje. „*Aby milování, kterým jsi mne miloval, bylo v nich a i já v nich*“. Láska Otce ke svému Synu, k mnoha synům a dcerám je výzvou, aby lidé, kteří poznali Boha a Pána Ježíše odpověděli láskou k Bohu, ke Kristu a k sobě navzájem. (Žd 8,10)

Milý nebeský Otče, ve jménu našeho Pána a bratra prosíme, napiš nám svůj zákon do našich srdcí. AMEN.

Zůstaňte ve mně a já ve vás

Jan 15,4-10: 4 Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstává-li v révě, tak ani vy, jestliže nebude-

te zůstávat ve mně. 5 Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. 6 Jestliže někdo ve mně nezůstává, bude jako ta ratolest vyvržen ven a uschne; pak je shromáždí a házejí do ohně, a hoří. 7 Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám. 8 Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a stanete se mými učedníky. 9 Jako Otec miluje mne, tak i já miluji vás. Zůstaňte v mé lásce. 10 Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“

Podobenství o vinném kmeni je nejen nejkrásnější, nejobsažnější podobenství, ale také nejvýstižnější pro pochopení úlohy Mesiáše spolu s jeho obětí za hříchy lidí. *Zůstávat v Kristu* znamená *zůstanou-li výroky (slova) Pána Ježíše v nás*. Slyšet a pamatovat, neznamená jen přijmout, zveřejňovat a těšit se texty Písma, ale především podle slyšeného a čteného vést svůj život v Kristově duchu.

Verš (v.7b): „*požádejte oč chcete, a stane se vám.*“ je obtížný. Na tento text se ozval mladý teolog „To nefunguje“. Máme někdy podobný pocit, zkušenost. Ať jsou to nemoci, starosti, obavy, problémy s dětmi, v zaměstnání, s našimi nejbližšími, jak úpěnlivě prosíme a čekáme. Nejsme v pokušení říci: To nefunguje? Mám dostatek jídla, oblečení, místo, kde máme svou postel a ledničku, a cítíme se v pohodě? Změníme něco, když si budeme stále připomínat obavy a starosti? Neměli bychom nechat na nebeském Otci a našem Pánu, kdy nám JAK a CO dá? Věříme, čteme Písmo, prosíme o naše potřeby každý den a NIC? Neuvědomujeme, že jako vychováváme své děti, jsme také my vychovávání k trpělivost, naprosté důvěře, pokoji v očekávání a radosti z každého dne, v lásce k Otci, Pánu a bližním v naději na krásnější svět, a trpělivě nést svůj kříž? Náš život v důvěře, jistotě záchrany a spoléhání na pomoc shůry je vysvědčením, komu patříme? Žít podobně jako náš Mistr. „*Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a stanete se mými následovníky.*“ Najednou se něco změní, a my s radostí vydechujeme: „*Chvála Bohu a našemu Pánu.*“

Láska nejsou jen slova, objetí, pohlazení, ale také každodenní péče, služba našim blízkým, na pomoci, povzbuzení. Obyčejný pořádek, čistota a vyžehlenou košili, jídlo, pokládáme za samozřejmost a nevidíme za tím lásku a péči našich bližních? Potřebujeme opravdu všechno, co vidíme? Vidíme v nejobyčejnějších věcech života, v přírodě, slunci i dešti, Boží lásku a péči našeho Pána?

„Jako Otec miluje svého Syna a nás, také Pán Ježíš nás miluje a touží nás mít ve svém království, tak proto zůstaňme v jeho milování. AMEN.

Zákon byl vychovatelem

Gal 3,17-26: 17 Smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahují se ke Kristu, Zákon, který po čtyřech stech a po třiceti letech začal se, nevyprazdňuje, tak aby slib Boží v nic obrátil. 18 Nebo jestliže ze Zákona pochází dědictví, tedy již ne ze zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval Bůh dědictví. 19 Což pak Zákon? Pro přestupování ustanoven je, dokud by nepřišlo to símě, kterému se stalo zaslíbení, způsobený skrze anděly v ruce prostředníka. 20 Ale prostředník není jednoho, Bůh pak jeden jest. 21 Tedy Zákon je proti slibům Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, který by mohl obživiti, jistě ze Zákona byla by spravedlnost 22 Ale zavřelo Písmo všechny pod hřích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo věřícím. 23 Prve, než přišla víra, byli jsme strženi pod Zákonem, zavřeni jsouce k té víře, která potom měla být zjevena. 24 Zákon pěstounem našim byl ke Kristu, abychom z víry ospravedlnění byli. 25 Ale když přišla víra, již nejsme pod pěstounem. 26 Všichni synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru. 27 Nebo kteří v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli.“

Boží zaslíbení bylo Abrahamovi dáno za jeho víru. (*Gen 15,5.6;17,1-7; 22,17.18*). Víra v biblickém významu není pouhé přesvědčení, ale osobní důvěra nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu. (Bibl. slov. AN 1195-1203). Víra neznamená zrušení Božího zákona (*v.17b*). Jakákoliv Boží zaslíbení jsou vždy spojená s důvěrou, osobní odevzdaností, věrností, spoléháním na Boží slovo. Víra je osobní cesta s Pánem Ježíšem v jeho Duchu. Verš 21 nás ujišťuje, že víra nenahrazuje Boží zákon, ale jeho ustanovení rozšiřuje a prohlubuje v zákon lásky. Pro starou smlouvu byl zákon mírným rozvedením zákona lásky, v nové smlouvě je život podle slov a příkladu Pána Ježíše naplněním zákona lásky. Zákon byl vychovatelem (*v.25*) do příchodu Mesiáše. Přijmout vírou Pána Ježíše Krista znamená důvěřovat jeho poslání Mesiáše, výkupné oběti, život podle slov a příkladu života. (*v.27*). Obléknout Krista znamená žít v lásce k nebeskému Otci a k lidem jako ON.

Je nepochopitelné, jak někdo může vyčíst ze slov ap. Pavla neplatnost desatera, jeho oslabení, změnu nebo libovůli, jak si jej upravit. Desatero vyjádřené v záporu (kromě 4. a 5.) bylo nepřekročitelnou hranicí zákona lásky. Pán Ježíš svými promluvami srozumitelně všem ukázal,

že Boží zákon lásky je širší a hlubší než pouhé desatero. Lásky k nebeskému Otci nemá hranici. Co Bůh jednou přikázal, nemůže zrušit žádné rozhodnutí koncílů, usnesení církevních činitelů, falešné nebiblické vyznání víry nebo tisícletá tradice.

Prosím vás všechny, abyste se v nadcházejících dnech konce dějin obrátili k pravé víře v nebeského Otce vyjádřeně slovy, životem a příkladem Pána Ježíše a oblékli Krista. AMEN.

Krev Ježíše Krista, jeho Syna

1Jan 1,7: Pokud chodíme ve světle, jako on je ve světle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.

Jeden bratr si zvolil pro svou přednášku název: „Bible je kniha, která nebyla napsaná pro nás.“ V první chvíli jsem se chtěl rozčilit. Kniha, která vede naše životy, je pro nás zprávou o stvoření, o dějinách vyvolaného národa, o oběti Pána Ježíše Krista, který za nás žil, zemřel a byl vzkříšen, není pro nás? Kniha, která je naší radostí, nadějí, učebnicí lásky k nebeskému Otci a bližním podle příkladu našeho Pána, Mistra, krále a milovaného bratra, není pro nás? No název přednášky měl pravdu. Evangelia, Skutky apoštolů, pastorální dopisy a kniha Zjevení byly napsány čtenářům v době, která následovala po vzkříšení a odchodu Pána Ježíše. Vliv tisícleté staré smlouvy (starého zákona) byl velmi silný, a projevil se v obrazném a symbolickém vyjadřování knih nového zákona. Pro mnoho lidí je Bible (Písma svatá) málo srozumitelná. Moderní překlady se sice snažili překlenout tisícletou propast, ale namísto vysvětlení pojmů, obrazů a symbolů, vnesly do překladů vliv nové tradice. (Tradice jako „vylepšení, obohacení“, výmysly rané církve, která pod cizím vlivem se odklonila od původního textu).

„Pokud chodíme ve světle, jako on je ve světle“. Světlo je Boží slovo, které nám tlumočí Boží vůli, vědomí Boží přítomnosti, obdivuhodný zázrak přírody a života, Boží jednání ve prospěch člověka. Světlo, základní podmínka života, ukazuje na bytostnou závislost člověka na svém Stvořiteli. Vědomí závislosti na Bohu mělo vést, a vede člověka ke vztahu lásky k nebeskému Otci a k lidem.

To nám potvrzuje další část: *„obecenství máme vespolek“* Obecenství je chápáno jako veřejnost, společnost. V biblickém pojetí jsou to těsné svazky mezi lidmi jako v rodině. *„Krev Ježíše Krista jeho Syna“* poukazuje opět na Boží jednání ve prospěch člověka. (Jan 3,16). *„Očiš-*

tuje nás od všelikého hříchu“. Smrt na kříži podstoupil Pán Ježíš z lásky k svému Otci a k lidem, jako oběť Božího beránka, podle staré smlouvy. Ve staré smlouvě byla smrt beránka náhradním trestem za přestoupení Božího zákona (desatera přikázání) jeho majitelem. *Za hřích je smrt (Řím 6,23)*. Tento zákon platil už v ráji. Hřích bylo přestoupení, neuposlechnutí Božího slova (zákona). „Krev Ježíše Krista“ není zázračný prostředek, ale připomínkou duchovního významu nejvyšší oběti, kterou může člověk přinést z lásky k Bohu a bližním.

Lidé stále umírají, ale kdo žije ve společenství lásky s nebeským Otcem, s Pánem Ježíšem a svými bližními, bude na konci věků probuzen k novému věčnému životu. Zárukou toho je Pán Ježíš, který byl vzkříšen v novém těle. Nyní po pravici svého Otce se stará o ty, kteří se rozhodli ho následovat svým životem v lásce, radosti a pokoji. Svým Duchem vede své věrné k přeměně jejich povah.

„Krev Ježíše Krista Syna jeho nás očisťuje od každého hříchu.“
AMEN

Jíst tělo a pít krev Páně?

Jan 6,53-57: 53 „I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jíst těla Syna člověka a pít krve jeho, nemáte života v sobě. 54 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já jej vzkřísím v nejposlednější den. 55 Nebo tělo mé právě je pokrm, a krev má právě je nápoj. 56 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. 57 Jako mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdo jí mne, bude živ skrze mne.“

V obrazu chleba a vína při poslední večeři zpřítomnil Pán lidem svou oběť za ně. Prostý obřad je pro nás památkou (1Kor 11 24-26), připomínající nám jeho lásku a smrt, aby byli pro nás trvalým příkladem. Mnozí ani tehdy nepochopili symbolický význam. Pohanský vliv způsobil v rané církvi odklon, a změnil prosté společenství (připomínku smrti, ujištění lásky k nebeskému Otci, Pánu, k lidem a mezi sebou) v obřadné divadlo s uctíváním chleba a vína jako samotného Pána Ježíše.

Lidé mají od stvoření v sobě úctu k majestátu Stvořitele. Jakmile však ztratí ze zřetele nebeského Otce, tíhnou k tomu nahradit úctu k Bohu, uctíváním předmětů, popřípadě hrubě zkrslit jediného pravého Boha (konkrétné příklady: zlaté tele, kříž, chléb, krev, plátno, relikvie, trojjedinnost). Nebeský Otec zapověděl v prvních čtyřech přikázáních modloslužbu. Odpůrce Dobra (satan) se proto snaží právě tato přikázání zpochybnit, a daří se mu, jak to bohatě dokazuje dnešní křesťanský Babylon.

Obrazná řeč, kterou Ježíš běžně používal (téměř ve všech svých kázáních používal podobenství) měla lidem vysvětlit podstatu Božího království, a též

poslání Mesiáše, který z lásky k Otci a člověku půjde zemřít za hříchy lidí (co byly starozákonné smluvní podmínky). Chléb a víno symbolizují slova, příklad života a smrti, jako nejvyššího důkazu lásky. Jako chléb a víno se stanou součástí našeho těla, tak slova, život a smrt Pána Ježíše se mají stát součástí našeho ducha. Stejnou lásku jako Pán, mají totiž prokazovat i jeho následovníci. (*Jan 13,34-35*) Kdo bude žít podle příkladu svého Pána Ježíše, bude na konci věků vzkříšen k věčnému životu. Verš 57. naznačuje moc, která bude provázet následovníky na cestě života lásky: tak jako u jejich Pána a bratra to byla moc Boží (Duch nebeského Otce), tak jim bude sloužit moc Kristova Ducha.

Zj 1,4-5 Jan sedmi církvím, které jsou v Azii: 4 Milost vám a pokoj od toho, Který je, Který byl, Který přijítí má, a od sedmi Duchů, kteří stojí před tváří trůnu jeho. 5 A od Ježíše Krista, který je věrný svědek, ten prvorozený z mrtvých, kníže králů země, který si nás zamiloval a umyl nás od hříchů našich krví.

Ve verši 4. je jmenován nebeský Otec a sedm Duchů (andělů), kteří slouží Bohu a lidem. TEN, KTERÝ PŘIJDE je označován jako Pán Ježíš. To z textu 4. verše nevyplývá. Pán Ježíš je jmenován ve verši 5. Nepochybuji o tom, že při druhém příchodu, přijde Pán Ježíš. Verš 4. nám naznačuje, že přijde v moci a slávě svého Otce, jako náš král a bratr. Závěr (v. 5: „*Umyl nás svou krví od našich hříchů*“) symbolizuje odpuštění hříchů. Snad se nikdo nedomnívá, že Pán Ježíš použije svou skutečnou krev k obmytí hříšníků. A stejně symbolický význam má věta „*Kdo jí mne, bude živ skrze mne.*“ AMEN

Falešní proroci a jejich ovoce

Mat 7,15-23: 15 Mějte se na pozoru před falešnými proroky, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. 16 Po jejich ovoci je poznáte. Což se sbírají z trní hrozny nebo z bodláčí fíky? 17 Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale prohnílý strom nese špatné ovoce. 18 Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce, ani prohnílý strom dobré ovoce. 19 Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyřat a hozen do ohně. 20 Poznáte je tedy po jejich ovoci.“ 21 „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích. 22 Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli demony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?‘ 23 A tehdy jim vyznáám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.‘“

Uvedený text je z kázání Pána Ježíše. Falešní proroci přinášejí líbivá slova, ujišťují, že se posluchači a čtenáři mohou těšit a radovat, jak si navykli žít. Málo se píše a káže o tom, proč a jak se připravit? Například podobenství deseti panen (*Mt 25*). Mnoho kazatelů se při výkladu tohoto

podobenství soustředí na rozlišující znak – málo nebo dostatek oleje, jako symbol Ducha svatého. Když jsem to slyšel a četl podobenství, napadla mne otázka: Lze mít málo nebo dostatek Ducha svatého a v noci jej dokoupit? Důraz ve slovech: NEZNÁM VÁS? Jak to??? Panny byly připraveny na svatbu, měly lampy, jen pět se zpozdlilo o 10 minut? V čem je příprava, a proč připravené vešly na svatbu? Olej byl znakem pečlivé přípravy. Podobenství samo nenaznačuje, jak se připravit. Co požadoval Pán Ježíš? Kdo má uši, ať slyší. Vyslechnout slova a zapomenout nebo podle nich myslet, jednat a žít? Pět nemoudrých NEZNALI ŽENICHA. (*Mat 25,1*) Podobenství je o svatební hostině a o vstupu do Božího království.

Stačí pro lásku k Otci, Pánu Ježíši a naplnění Boží vůle, mluvit a zpívat svatá slova, těšit a zveřejňovat texty Písma, týdně navštívit shromáždění, vyslechnout kázání, a žít dál bez ohledu na Boží slovo a Boží zákon? Čtete *Jan 14,21; 16,27*; Slova Pána Ježíš mají prostoupit celý život. Ap. Pavel: *Obléknout Krista. (Gal 3,27; Kol 3,8-17)*

Křesťanství je dnes VELKÝM BABYLONEM. Boží slovo a jeho zákon je v porouhání, církve se předhánějí, kdo najde lepší důvod, proč to či ono není třeba dodržovat. Chápete, proč řekl těm také věřícím: *Odejděte ode mne činitelé nepravosti“?* (Nepravost je přestupování Božího zákona).

Kdo chce vyjít z Babylona, ať tak, jako chlebem a vínem sytí své tělo, sytí svého ducha slovy Pána Ježíše, jeho životem a láskou, kterou prokázal svou smrtí.

Prosme nebeského Otce ve jménu Ježíšově o čisté srdce, o ovoce ducha Kristova (*Gal 5,22*), abychom byli připraveni na příchod svého krále a bratra Ježíše. AMEN

Pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše

Skutky 19,4-6: 4 I řekl Pavel: Jan křtil křtem pokání, říkal lidu, aby v toho, který měl po něm přijít, věřili, to je v Krista Ježíše. 5 Kteří toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše. 6 A když Pavel vzkládal ruce na tyto, sestoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali.

Obmytí těla (baptizo tj. křest, ponoření) byl požadován pro pohany, kteří chtěli přistoupit ve staré smlouvě k víře Izraele. Křest byl symbolem očisty od starého těla hříchu, nevěry a neposlušností, ve vztahu k Bohu. V nové smlouvě křest ve jméno Pána Ježíše, je znakem připoje-

ní k Božímu lidu nové smlouvy. Symbolicky představoval roub do vinného kmene lidu Božího. Byl přirovnáván účasti na smrti a vzkříšení Ježíše Krista (*Řím 6,3-4*) a závazkem, že křtěnec bude žít novým životem (*Ř 6,3,4; 7,6*) po vzoru Pána Ježíše. (*Bibl.slov.str.359*).

Slova a život našeho Mistra, krále, pána a bratra byly mocné, za krátkou dobu svého působení získal mnoho lidí, kteří toužili ho následovat. Víra v Pána Ježíše je víra v nebeského Otce (*Věříte v Boha, věřte i ve mne*), je to důvěra, odevzdání se a poslušnost Božímu slovu (*J 3,34; 5,24*) tlumočené Pánem Ježíšem. Ap. Pavel to vyjádřil „*Živ už nejsem já, živ je ve mně Kristus*“. Jak nádherná by mohla být naše společenství, kdybychom všichni byli slovy a jednáním živým Kristem.

Je smutné, že lidé mluví a oslavují Krista, hlásí se k jeho JMÉNU, ale jejich myšlení a jednání je od lásky k Otci, našemu Pánu a bližním, daleko. Inlace líbivých slov bez skutků lásky. „*Změř chrám Boží, oltář a ty, kteří se v něm modlí*“. (*Zj 11,1*). V době, knihy Zjevení byl chrám v rozvalinách. Chrámem Božím je každý, kdo upřímně věří v Boha a Ježíše Krista. (*Jan 4,23*). Změřit je spočítat a hodnotit opravdovost (oltář) následovníků Krista.

Znakem křtu ve jméno Pána Ježíše byl Dar Ducha svatého (*Řím 8,9*), tj. Boží a Kristova moc, která připravuje věrné pro Boží království a uschopní člověka žít v lásce (plnit zákon lásky vč. přikázání). Nemají pravdu ti, kteří se odvolávají na svou lidskou nedokonalost, žijí podle svých představ a spoléhají se na milost. Nechápu, že uslyší to, co pět nemoudrých panen (*Mat 25,12; 7,22-23*). Vlastním úsilím (svými skutky) to člověk nezvládne, a proto nebeský Otec a Pán Ježíš dávají lidem dar svého Ducha. Mluvení rozličnými jazyky nebylo blábolení neznámým jazykem, ale byly to srozumitelné rozličné jazyky (různé a rozdílné), protože ti, kteří viděli působení Ducha, rozuměli, že prorokují. Prorokování není jen předvídání budoucnosti, ale oslavy a chvály nebeského Otce a Pána Ježíše. Duch svatý působí plné znovuzrození, odstranění zbytků hříchů a upevnění povahy Kristovy v nás. JMÉNO Pána Ježíše má význam celé jeho bytosti, života smrti a vzkříšení pro nás a v nás.

Pokřtěni jsme ve jméno Pána Ježíše a dostali jsme dar Ducha Kristova, v němž voláme Otce náš. AMEN.

Spravedlnost z víry

Gal 2,16-21: 16 Víme, že člověk nebývá ospravedlněn ze skutků Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, my jsme v Krista uvěřili, abychom

ospravedlnění byli z víry Kristovy, a ne z skutků Zákona, protože nebude ospravedlněn ze skutků Zákona žádný člověk. 17 Jestliže pak hledáme ospravedlnění v Kristu, nalézáme se i my hříšníci, tedy je Kristus služebník hříchu? Nikoli. 18 Nebo budu-li to, co jsem zbořil, opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím. 19 Já zajisté skrze Zákon Zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu. 20 S Kristem ukřižován jsem. Živ už nejsem já, ale živ je ve mně Kristus. Živ jsem v těle, vírou v Syna Božího, kterýž zamiloval mne a vydal sebe samého za mne. 21 Nepohrdám milostí Boží. Pokud je spravedlnost ze Zákona, Kristus nadarmo umřel“.

Židé se domnívali, že plněním zákona se stanou spravedlivými. Spravedlnost lidé chápou jako jednání v souladu se zákonem. V starozákonním smyslu vyjadřovala spravedlnost správný vztah k Bohu. Proto Abraham uvěřil Bohu, a bylo mu to započteno za spravedlnost. (*Žid 11,8-10*). Spravedlnost z víry neruší zákon, ale potvrzuje. (*Ř 2,13.15; 3,20.31; 6,15; 7,12-16; 13,10*) Upřímná, opravdová víra (důvěra, odevzdanost, poslušnost, věrnost) je spojení s Bohem a Pánem Ježíšem, kterým se vrací moc Ducha k životu podle Kristova příkladu. Víra je rozhodnutí člověka, přimknout se k nebeskému Otci, jít cestou Ježíšovou. Na základě víry (pokání, vyznání a křest) dostává věřící člověk dar Ducha nebeského Otce a Pána Ježíše (*Ef 2,8-10; Ř 8,9*). Duch svatý na základě proseb víry o čisté srdce, o Ducha Kristova k Otci ve jménu Pána Ježíše, připomíná nám Boží a Ježíšova slova, jeho život, smrt a vzkříšení, a tím mění myšlení a jednání člověka k obrazu Božímu.

Židé zdůrazňovali svůj zákon („*my zákon máme*“ – *Jan 19,7*). Někteří teologové poplatní tisícileté tradici, míchají Boží zákon a židovská ustanovení do jednoho zákona, aby mohli dokázat, že zákon byl zrušen. Od vydání přikázání na hoře Sinaj na kamenných deskách, doplňoval Mojžíš na Boží příkaz další ustanovení, která měla sejmout tíhu hříchu (nevěry a porušení Božího zákona v přikázáních) z těch, kteří své jednání litovali. Proto byly ustanoveny chrámové, obětní a rituální úkony, a později doplněny tolika předpisy, které měly upevnit dodržování přikázání. Namísto toho, aby to vedlo k hlubší zbožnosti, tento kultický židovský zákon svým rozsahem vedl k formálnímu povrchnému plnění bohoslužeb, obětí, rituálů i samotných přikázání.

Za skutky zákona považoval ap. Pavel právě tuto část židovského zákona (obřizka, předpisy o jídle, svátky, oběti a další). To všechno bylo smrtí a vzkříšením Pána Ježíše překonáno, všechno formální a povrchní plnění Božího zákona. Proto zdůrazňuje víru a moc Ducha svatého,

kteří vedou člověka k poslušnosti vůči Božímu zákonu vnitřními rozhodnutími v Duchu a pravdě, z vděčnosti za dar víry, spravedlnosti, Boží lásku a milosrdenství v Pánu Ježíši.

Pán Ježíš zemřel za hříchy, aby byli zachráněni pro věčný život v Božím království ti, kteří přijali nabídku Boží milosti, *oblékli Krista (Řím 13,14)*, tj. žili jeho slovem, příkladem, láskou, a ne snad, aby porušovali Boží vůli (ignorováním Jeho požadavky, Jeho příkázání, které upravují náš vztah k Němu a k jiným lidem). AMEN

Od čeho byl stín vržen, je tělo Kristovo

Kol 2,2-17. 2 Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojení hluboce láskou pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; 3 v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. 4 Říkám to proto, aby vás nikdo neoklamal líbivými řečmi. 5 I když nejsem mezi vámi přítomen, přece jsem duchem s vámi, a raduji se, když vidím vaši kázeň a pevnost vaší víry v Krista. 6 Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. 7 V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu vzdávejte díky. 8 Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdňým a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, nikoliv na Kristu. 9 V něm je vtělena všechna plnost božství; 10 v něm jste dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil. 11 V něm jste obřezáni obřízkou, která není udělána lidskou rukou; obřízka Kristova je odložením hříšného těla 12 S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. 13 A vás, ještě mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy, 14 A smazav proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostředku, přibil jej k kříži; 15 A obloupil knížata i moci, vedl je na odivu zjevně, slavil vítězství nad nimi skrze něj. 16 Proto žádný vás nesud' pro pokrm, pro nápoj, nebo ze strany některého svátku nebo novoměsíce anebo sobot, 17 Tyto věci jsou stín budoucích, ale to, od čeho se byl stín vržen, je tělo Kristovo.

Ap. Pavel zdůrazňuje význam Pána Ježíše pro víru a lásku k Bohu. Plnost božství byla v moci Ducha a v slovech, životu a lásce, která byla obrazem nebeského Otce. Bůh všem, kteří vírou přijali Mesiáše (pokání, vyznání, křest), odpustil hříchy a oživil k novému životu spolu s Kristem. V něm zrušil ustanovení (židovského zákona), „který byl

odporný nám“. To nebyla ani láska, ani přikázání, ale mnoho obtěžujících ustanovení, jako obřízka apod. (Obětní a rituální). Pán Ježíš přikázání potvrdil. (*Jan 12,50; 14,15; 15,10*)

Verš 15. *Otec v Pánu Ježíši Otec ukázal, že veřejná moc (Sanhedrin) a vládci (Řím) jsou pro Boží spravedlnost bez významu.*

V. 16. „**PROTO** vás žádný nesud“ - *zda jíte a pijete... (nejíte a nepijete) nebo části svátku nebo novoměsíce nebo sobot*“. Hebr. („nebo o svátcích“ = על v lídzoR (. אה אה =“hcítávs o., ; אה psaní je nepatrný. a při překladu do řečtiny bylo „o“ vynecháno. Ap. Pavel odpovídá na zprávu o židovských misionářích, kteří hlásali púst o svátcích. Význam Kristovy oběti (jeho těla na kříži) převyšuje ustanovení staré smlouvy. Poselství prvního anděla (*Zj 14*) poukazuje na Stvořitele a potvrzuje nepřímo přikázání (*Zj 14,12; 2M 20,8-11*). PROTO použit text dopisu do Kolosis jako důkaz na popření soboty (a tím potvrdit tisícetou tradicí) postrádá smysl. Čtete text *Kol 2,2-17*; ze souvislosti nevyplývá záměr ap. Pavla zrušit sobotu.

Nenechte se svést. (*Mat 24,4.24; 2 Tim 3,13; 2 Pt 3,17.18*) AMEN.

Ovoce Ducha

Gal 5,22-25: 22 Ovoce pak Ducha je: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost. 23 Proti takovým není Zákon. 24 Nebo kteří jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi. 25 Jsme-li Duchem živi, Duchem i chodíme.

Ovoce bylo často předmětem kázání Pána Ježíše. Ovoce jako plod stromu. (*Mat 12,33; Lk 3,9; 6,43*) Ovoce jako zrno vyseté do úrodné půdy přinese užitek, tak Boží slovo z úst Pána Ježíše: člověk slyší a podle toho jedná. (*Mat 12,23*)

Ovoce, které je spojené s úzkým vztahem k nebeskému Otci a Pánu Ježíši, způsobí obrácení, znovuzrození a život s Kristem. (*Jan 15,2-5*) Nakonec úděl stromu, který nenese ovoce – bude vyřat. (*Mat 21,19; Mk 11,14; Lk 13,6-9*)

V kázání Pána Ježíše je ovocem všechno myšlení, vyjadřování a jednání člověka, Náš Mistr zdůraznil: *Kdo mne miluje, zachovává moje přikázání, jako jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho milování.* (*Jan 14,21-23*) Zní to jako bychom měli zachovat jen přikázání Pána Ježíše a nikoliv Otcova?

Dokonce se vyskytly lidé, kteří zdůrazňují, že přikázal jen vztahy lásky mezi učedníky. „*Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali*

vespolek“. A toto přikázání pokládají za jediné, které je třeba dodržovat. Zcela pomíjejí, že Pán Ježíš dostal moc a slova od svého Otce, a bylo by protismyslné, kdyby dal pouze jediné přikázání. Přikázání nové neruší Boží zákon. (*Jan 5,19-47; 14,24*)

Náš Pán vysvětloval, že vyvolený národ měl chápat Boží zákon jako vztahy lásky k Otcí a k bližním. Táž slova patří také jeho následovníkům. (*Mat k. 5 -7; Mat 22,37-40; Mk 7,9-13; 12,29-31; Luk 18,20*) K tomu patří nevyhnutelně přikázání. (*Mat 5,19; 15,3-9; 19,17; Mk 10,19; Jan 12,50; 14,15;15,10; 1Kor 7,19; Ef 2,15; 1 Tim 1,5; Zj 14,12*). Jednotlivé citace Božího slova studujte sami.

Apoštol Pavel vyjmenoval vlastnosti člověka, který nese ovoce Božího a Kristova Ducha. (*Řím 8,9*) V těchto vlastnostech poznáváme našeho Pána a krále, a podle nich lze také poznat člověka, který je veden Duchem svatým. Toto ovoce by bylo možné rozšířit o vlastnosti vyjádřené v blahoslavenstvích v kázání na hoře. (*Mat 5 -7*) Nebudu daleko od pravdy, že tuto dokonalost dosahuje dnes jen málokdo. To není důvod, abychom se úsilí o dokonalost vzdali. (*Mat 5,48; Lk 6,40; 1 Jan 4,18*) Duch Boží a Kristův nám skrze naši pevnou víru (důvěra, odevzdání, poslušnost, věrnost), a jako odpověď na vytrvalé prosby o čisté srdce, dá den za dnem novou sílu, radost a naději. Práví následovníci svého Mistra jsou stále dokonalejší a připravení na příchod svého Pána. Kdo se ohlédne na svou cestu od křtu po současnost, vidí, že čím více jsme blíže k Otcí a Kristu, tím méně máme nectností, a tím laskavější a radostnější jsou naše vztahy mezi námi a našimi bližními.

Jsmeli Duchem našeho Pána živí, v tomto Duchu také myslíme, mluvm a jednejme. AMEN.

Svoboda nebo zákon?

Gal 5,13-14: 13 „Byli jste přece povoláni do svobody, bratři. Jen aby se vám ta svoboda nestala záminkou pro tělo. Vy však skrze lásku služte jedni druhým. 14 Neboť celý Zákon je naplněn v jednom slovu: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“

Apoštol Pavel píše sborům v Galatie (oblast kolem Ankary), tehdy obydlená Kelty (Gally). Římané udělali z Galatie provincií, a do ní zahrnuly další krajiny: Lykaonii, Derbe, Frygii a Pisidii. Pavel napomínal křesťany z pohanů, aby se nedali přesvědčit Judaisty, kteří prosazovali rituály a svátky staré smlouvy včetně obřízky. Evangelium o milosti v Kristu, o životě v lásce k Bohu a bližním podle jeho příkladu a slov by

tím bylo zneváženo. (*Jan 15,5-14*) Boží zákon lásky platil od počátku stvoření. Ceremoniální ustanovení staré smlouvy (skutky zákona) byla jen náhradou za trest z porušení zákona lásky (hřích), ale nezměnila chování člověka, pokud neměl vztah lásky k Bohu. Tuto úlohu má v nové smlouvě Duch Pána Ježíše (jeho příklad života a lásky v myšlení člověka).

Svoboda není zrušení Božího zákona lásky. Pavel měl na mysli osvobození od náboženských rituálů staré smlouvy. (*Gal 5,1-13*) Pán Ježíš svobodou rozuměl osvobození od přirozenosti lidského těla, které je protikladné lásce k Bohu a k lidem. (*Jan 8,34-36; Gal 5,19-21*) To neznámá, že člověk je těchto pocitů zcela zbaven, ale dostává v odpověď na své prosby ve jménu Ježíšově k nebeskému Otci (*Řím 8,15*) v Kristově Duchu, sílu své tělesné vášně překonat. Láska k Bohu a bližním je silou, která změní člověka k obrazu Stvořitele. (*Gen 1,26.27*)

Určité rozpaky vyvolává v. 14 – „*celý Zákon je naplněn v lásce k bližním*“. Ekumenický překlad v. 14: „*Celý zákon je shrnut v jedné větě: Milovat budeš bližního svého jako sebe samého.*““

Pavel zdůraznil zákon Boží lásky, ani na okamžik nepochyboval, že láska k bližním je podmíněna láskou k Bohu a čtyřmi příkázáními, která vyjadřují vztah lásky k Bohu. (*Řím 1,17-25*) Podobně to vyjádřil Pán Ježíš. (*Mat 22,37-40*) Bez lásky k nebeskému Otci a jeho Synu, by nepůsobil Boží a Kristův Duch, a láska k bližnímu by nebyla úplná. Zbožnost je ve víře v nebeského Otce a jeho Syna. (*Jan 17,3*) Víra a modlitby jsou spojením (horkou linkou) k nebeskému Otci a jeho Synu, kterou zpět proudí síla a moc Otce a Kristova Ducha.

Pokusy redukovat lásku jen na lásku k bližním jako jediném příkázání, zatímco o prvních čtyřech se mlčí, jakoby neplatila, znevažují nebeského Otce, slova a život Pána Ježíše, který se proto dobrovolně vydal na mučivou cestu kříže, aby naplnil vůli a lásku k svému Otci, protože miloval svého nebeského Otce tak, jako On byl milován svým Otcem. (*Jan 4,34; 5,30; 6,38-40; 9,31; 15,9-14; Ř 5,5-8*)

Miluj Boha svého z celého srdce svého, z celé síly své a celé mysli své a bližního jako sebe samého. AMEN

Ježíš náš úděl

Ef 1,3-5: 3 Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu. 4 On si nás v něm vybral před založením světa, abychom byli

svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce, 5 když nás podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství skrze Ježíše Krista. Čtete dále Ef 1,6-23.

Místo textů uvádím jen odkazy. (Dlouhé se málo čtou. Naopak mnozí si odkaz nenajdou a nepřečtou. (povzdech). Prosim čtete Písmo sv., posilujte svou víru.

Pro výklad Písma sv. bylo přijato několik pravidel: 1) Bible je inspirovaná Božím Duchem a je vnitřně nerozporná. Neexistují protikladné výroky. 2) Při výkladu je třeba zvážit místo, dějinné pozadí, způsob vyjadřování ve své době, a komu byl výrok určen. 3) Písmo sv. je stručné bez podrobných popisů (omezení způsobem záznamu). 4) Leckterá událost je pouze zdánlivě náhodná. Nebeský Otec nedělá náhody, a mnohé události byly dlouho předtím připravené.

Pán Ježíš, předpovězený Mesiáš, vysvobodí svůj lid z hříchů. (*Mat 1,21*). V Kristu nám Bůh poželnal svým a Kristovým duchem. Tak chápeme také výrok:

Já a Otec jedno jsme (J 10,30), t.j. jsou jedné mysli, jednoho ducha: Duch Boží a Pána Ježíše mají stejný cíl, záchranu člověka pro život věčný. Osobnost Pána Ježíše je tak ohromující, jeho slova, život, příklad poslušnosti a lásky strhující, že během tří let působení ovlivnil dějiny lidstva na tisíce let až do konce dějin. Jeho slova a činy se staly základem mnoha lidových hnutí a společností. Bůh předurčil, že ti, kteří přijmou Ježíše Krista vírou a láskou, budou žít v nebeském království. Proto je důležité vírou přijmout Pána Ježíše. V něm lidé přijímají rovněž nebeského Otce, stáváme se syny a dcerami Božími, a Pán Ježíš je našim BRATREM.

Lidé často vyjadřují, že věří. Tragédií je, že každý věří něčemu jinému. Proto Pavel nabádá své bratry ve víře, aby byli jednotní v duchu a víře. (*Ef 4,3.13*)

Předmět víry je zmíněn (*Žid 11,1-39*). Víra není jen přesvědčení, ale především rozhodnutí žít podle příkladu Pána Ježíše, v poslušnosti, oddanosti vůli svého Otce, spoléhání na Boží jednání a naprostá věrnost Otcí a jeho slovu. Kdo se rozhodl následovat slova, příklad života a lásku Pána Ježíše, dal se pokřtít, dostane v Kristově duchu, dar víry a lásky k Bohu a k bližním. (*Jer 31,31; Žd 8,10; 10,16; Zj 14,12*). Víra není svévole, vlastní představy, tisíciletá neposlušnost. Přečtete si celý dopis Efezským. Kdo přijme srdcem a myslí poselství Pána Ježíše a apoštolů v lásce k nebeskému Otcí a Pánu Ježíši, nebude lícitovat, co

dodržet, co nedodržet, co platí a neplatí pro křesťany nové smlouvy a vyvolené staré smlouvy. Nechoďme širokou cestou, osazenou směrovkami odpadlého Babylona,

Požehnaný jediný pravý Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám v našem Mistru a bratru požehnal na cestě životem. AMEN

Truhla smlouvy

Zjev 11,19: I otevřen je chrám Boží na nebi, a viděna je truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, zvuky, hromobití, země třesení a krupobití velké.

Výklad knihy Zjevení prolíná život církve, činnost Pána Ježíše od jeho ustanovení veleknězem a králem s dějinami lidstva. Události v symbolických obrazech nejsou řazeny časově. Ve Zjevení je zdůrazňován vztah ke Stvořiteli, jedinému Bohu a k jeho Synu. Pro krátkost článku (čitivost) je na čtenáři, aby si souvislý text přečetl v Bibli.

Verš 19. následuje po korunovaci Pána Ježíše, a po oznámení, že nastane konečné zúčtování. Verš 19. je úvodem do další kapitoly, která popisuje počátky Kristovy církve v podobě krásné ženy. Truhla smlouvy v Božím chrámu potvrzuje závaznost obsahu truhly smlouvy pro ranou církev. Boží zákon lásky je neměnný, a přikázání jsou pouze mezi zákona lásky. Vůdcové dvou hlavních proudů reformace v 16. století podleli dojmu své důležitosti, dopustili se chyb, a reformaci nedokončili. Zachovali např. trojjedinost, nedělní odpočinek, křest novorozenců, spojení církví se světskou vládou. Důsledkem je existence křesťanských církví, které ve svém učení mají nebiblické prvky TRADICE² obecné církve. A přes světovou radu církví (SRC) se s ní (*se ženou opilou krví svatých a krví Ježíšových mučovníků – Zj 17,6*) v ekumeně dokonce spojují.

Knihy Zjevení popisuje úctu k nebeskému Otci a jeho Synu Pánu Ježíši. Křesťané jsou varováni, aby žili život po vzoru svého Mistra, a nenechali se zlákat „lacinou milostí“ (Dietrich Bonhoeffer). Hřích je překračování zákona lásky, včetně přikázání. A „levná milost“ je milost jako prošlé zboží, omšelé odpuštění, laciná útěcha, letitá svátost; milost jako nevyčerpatelná zásobárna církve, z níž se bezstarostně a bez omezení vylévá milost bez ceny, bez duchovních nákladů (bez změny mys-

² Slovo *obecný* ve spojení s církví se častěji používá v české transkripci jeho řecké podoby *καθολικός*, t.j. *katolický*

le, nového narození), nebo dokonce za cenu materiální („odpušky“ za peníze).

Záchrana lidstva je v důkazu Boží lásky, a lásky a poslušnosti Pána Ježíše, v jeho mučivé smrti a v jeho vzkříšení. Dobrovolná smrt Mesiáše je vrchol lásky, věrnosti, důvěry a poslušnosti vůči Bohu a bližním; a věrnost s poslušností vůči Bohu, láska k Němu a bližním jsou také znakem následovníků Krista, kteří to přijímají jako pečeť své víry. Spojení s nebeským Otcem ve jménu našeho Pána v modlitbách (prosby o milost a o Ducha Kristova) je zdrojem moci překonat své já, a následovat Krista. Následovníci Ježíše posilují svou víru z Písma sv. Spravedlnost z víry, to je život podle Ježíšova příkladu. Odchylky od pravé víry Pána Ježíše vznikly pod taktovkou obecné církve, která je „Babylonem“, tj. svým náboženstvím je v područí Zlého. (*Zj kap. 17*).

Truhla smlouvy je výzvou k úctě Stvořiteli, jediného, pravého Boha a jeho jednorozeného Syna, člověka povýšeného na velekněze. (*Zj. kap. 14*) Život po vzoru NAŠEHO nebeského bratra je důkazem věrnosti nebeskému Otcí.

Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a víru v Ježíše. (Zj 14,12) AMEN.

Nikdo nemá větší lásku...

Jan 15,9-13: 9 Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. 10 Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. 11 To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná." 12 „To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. 13 Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.

Text je z podobenství o vinném kmeni, které je pro chápání úlohy a vztahu Pána Ježíše k Otcí a k lidem výstižné. Bůh stvořil svět a člověka jako důkaz, že láska zvítězí nad vzpourou z pýchy a svévole. Stvořitel viděl dějiny lidstva až do konce. Před stvořením světa, rozhodl, o Mesiáši, Božím beránku, jako největší důkaz lásky a vysvobození lidstva z otroctví hříchů. (*1Pt 1,20; Mich 5,1-3*). Historie je učebnicí důsledků hříchů z neposlušností a porušení vztahů lásky. Život v míru a dostatku střídala údobí bídy a otroctví, kdykoliv šel lid svou vlastní cestou. Tak je to i dnes a bude až do konce.

Budou lidé šťastnější v životě podle vlastních představ a křesťané spojeni pod praporem Říma? Žádný lidský řád dosud ideální společnost, stát, impérium, bez Boha nevytvořil. Lidstvo bez Boha se blíží neudržitelnému konci.

Kristova láska je založena na poslušnosti a lásce k Otci a lásce k lidem. To je vyjádřeno v jeho slovech, to byla radost a víra Pána Ježíše, to je víra, radost a naděje těch, kteří bezvýhradně následují svého Mistra. Pán Ježíš přinesl největší důkaz lásky. Jeho dílo záchrany člověka neskončilo na kříži. Bez vzkříšení, působení Božího a Kristova Ducha, by křesťané do nebeského domova nedošli. (*Mat 5,20; Jan 15,26;16,13; Mat 19,20*)

„Moderní člověk“ má představu, co je prospěšné pro něho, co mu vyhovuje. Pán Ježíš neměl mnoho věcí, jaké máme dnes, a žil v poslušnosti a lásce k Otci a pro druhé. Lidem je mnohdy milejší jejich majetek, ovládání druhých, než život v poslušnosti ve vztahu k nebeskému Otci a lásky k bližním. Proto svět na své hříchy zajde. Buď patříme cele Bohu a Pánu, a máme lásku k lidem, nebo jsme v područí Zlého. Jemu nevadí, kdy chodíme do kostela a tváříme se jako křesťané. To je jeho základní myšlenka žít pro sebe, pro svoje Já.

Společnost je šťastná jen tehdy, jsou-li všichni šťastní. Církev bude zdravá, když se všichni budou podle slov svého Mistra milovat. Myšlenka všeobecného bratrství pod Boží vládou byla nadějí mnoha generací. Život podle příkladu Pána Ježíše, zachováte-li moje přikázání, přináší radost, naději a lásku do našeho života. Pán Ježíš nás nenechá samotné, svým Duchem nás v našem rozhodnutí povede. (*Mat 18,20; Jan 14,13.26; 15,16; 16,23-26*)

Dnes, když uslyšíme jeho hlas, nezatvrzujeme svá srdce a rozhodněme se pro Boha, pro Ježíše a pro lásku ke svým bližním. AMEN

Na počátku bylo Slovo

Jan 1,1: Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh bylo Slovo.

„Bůh bylo Slovo“ je podle řeckého Textus Receptus (jednotný řecký text Písma sv., Erasmus 1469-1536). Luther přeložil stejně (Gott war das Wort). České překlady Bible mají v duchu tradice „Slovo byl Bůh“.

Nebeský Otec před stvořením světa viděl dějiny světa a člověka až do konce. Podobně jako lidský stavitel měl plán, projekt. V plánu stvoření a vítězství lásky rozhodl o poslání svého Syna Mesiáše. (*1 Pt 1,20*)

Jan inspirován Božím duchem použil řecký výraz LOGOS (ΛΟΓΟΣ), který má více významů, např.: *důvod, projekt, plán, rozum, myšlenka, smysl, soubor věcí* (řecký výraz pro „slovo“ jako součást věty je „lexi“-λέξι).

Písmo sv. vdechnuté Božím duchem vede člověka a svět od počátku až do konce světa. „V něm (v Božím slovu) byl život, a život byl světlo lidí (*Jan 1,4; Iz 40,8*). Božím plánem byla oslava jeho jména a záchrana člověka pro věčný život. Boží slovo to bylo, které začalo novou část dějin v Pánu Ježíši. (*Iz 52,11-53,12*) Boží Syn oslavil svého Otce a stal se světlem lidí. VÍRA je spojení v duchu a modlitbě ve jménu Pána Ježíše (rozhodnutí ho následovat), důvěra v Boží vedení, poslušnost jeho zákonu, věrnost a život podle slov a příkladu Pána Ježíše. Víra je zdrojem síly Božího a Kristova Ducha k životu bez hříchu ve stopách Pána Ježíše. „*Věříte v Boha, věřte i ve mne.*“ (*Jan 14,1*).

Apoštol Pavel zdůraznil, že svět nepochopil Boží moudrost v poslání Mesiáše. *1 Kor 1,30-31*: „*Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: 'Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu'*“. Vše nádherné a zázračné, co nebeský Otec stvořil a dal lidem ve své moudrosti, vznešený obraz nebeského Otce v Pánu Ježíši, odpůrce Dobra zničil svými výmysly. Náhražkou za lásku a vděčnost k Bohu, za příklad života a lásky v Kristu dal lidem modlu na kříži. Kříž bez vzkříšení by ztratil význam (*1 Kor 15,16-17*). Život člověka, který se 20 let učí, 45 let pracuje a 25 let umírá, bez víry v nebeského Otce, příkladu a lásky Pána Ježíše, bez naděje na krásnější svět, nemá smysl a cíl.

Pán Ježíš nepřišel pro obdivování kříže, úcty k modlám, symbolům těla a krve, ale oslavit svého Otce a způsobit vítězství lásky v těch, kteří ho budou následovat svým životem. „*Já jsem ta cesta, pravda a život, nikdo nepřijde o Otci než skrze mne*“. Bez Božího a Kristova Ducha (*Řím 8,9*), jen opakováním textů Bible bez změny života a poslušnosti Božímu zákonu, se nikdo do nebeského království NEDOSTANE. Apoštol Pavel nabádá své bratry a sestry, aby oblékli Krista. (*Gal 3,25-28; Ef 4,20-26; Kol 3,10-14*).

Nebeský Otec stvořil svět a člověka, a Boží slovo trvá na věky (*Iz 40,8*). Jediný pravý Bůh, náš nebeský Otec (*Jan 17,3;20,17*) poslal svého Syna (*Iz 46,9-11; 52,11-53,12*), aby člověka zachránil pro věčný život. AMEN

Vstupuji k Otci svému a Otci vašemu

Jan 20,17: Ježíš jí řekl: Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdi k bratrům svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.

Pán Ježíš po svém vzkříšení vzkazuje po Marii svým učedníkům, že vystupuje k nebeskému Otci jako náš bratr (máme společného nebeského Otce). (*Zj 1, 5*)

Osobnost Pána Ježíše byla ve své době významná pro vyvolený lid, který očekával Mesiáše. Jeho slova, život a láska je významná pro lidi ve všech dobách, které následovaly. Pro život člověka je Pán Ježíš svým působením, smrtí na kříži a vzkříšením jedinečnou nadějí na věčný život v Božím království. Vícekrát jsem se setkal s lidmi, kteří zprávu o vzkříšení a věčném životě označovali za pohádku.

Nejcennější zprávou evangelia o Božím království je zvěstování Boží lásky v Ježíši Kristu. Láska jako vztah Stvořitele k člověku vložená do celého stvoření. Láska jako jedinečný vztah mezi lidmi je nádhernou nabídkou pro život člověka. Láska Pána Ježíše k svému Otci a k lidem, ke svým bratrům a sestrám byla vítězstvím nad krutou smrtí. Bez vzkříšení by tato smrt ztratila svůj cíl (*1 Kor 15,13.14*), kterým je osvobození člověka od svévole hříchu, pýchy, nenávisti, od svého Já a otevření cesty do Božího království. Úloha Pána Ježíše po odchodu k Otci je neméně významná, protože Duchem svého Otce a Duchem svým (*Řím 8,9*) působí na své následovníky. Bez této služby by bylo obtížné se do nebeského království dostat. Krásně to vystihl v evangeliu Jana. (*Jan 15,4-9*)

Jakkoliv je odpůrce Dobra poražený nepřítel, nevzdává se, a snaží se svést Kristovy následovníky. Ovlivnil neúplně obrácené následovníky Pána Ježíše, kteří v 2. – 4. stol. hlásali „soudstatnost Pána Ježíše se svým Otcem“ (koncil r.325: Pán Ježíš je bohem jako jeho Otec). Později k tomu ještě přivzali osobnost Ducha svatého. (r. 381). Obecná církev šla ještě dál a stvořila „královnu nebes“.

Nepochybuji o obrovském významu Pána Ježíše pro nás, ale nepokládám za biblické postupné nahrazování úcty k *jedinému pravému Bohu* (*Jan 17,3*), úctou k Pánu Ježíši. *Pán Ježíš svým životem a smrtí oslavil svého Otce.* (*Jan 12,28; 17,1-5*).

Úvodní text sděluje, že Pán Ježíš je našim bratrem, člověkem, který nám otevírá (zprostředkuje) cestu k Bohu (jeho a našemu nebeskému Otci). (*1 Tim 2,5*). To zprostředkování koná ve funkci velekněze, kterou

ho pověřil Bůh. (Žd 5,5) Za jeho obětavou lásku a věrnost až po smrt na kříži ho nebeský Otec vzkřísil, povýšil (Sk 2,33) na svou pravici a podřídil mu anděly. (1P 3,22; Žd 12,2) Syn člověka má mnoho titulů: Boží syn, Pán, král, Mistr (učitel) a BRATR, no není roven svému Otcí. Přesvědčte se sami v nádherném Janově evangeliu: „Marie, jdi k mým bratřím a řekni jim, že vstupuji k Bohu svému a Bohu vašemu, který je našim společným Otcem.“ AMEN.

On je pravý Bůh

1 Jan 5,20: A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a my jsme v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a život věčný.

Uvedený text je často používán ve smyslu, že Pán Ježíš je bůh jako jeho Otec. Tu se ovšem píše o „tom pravém“ (Bohu) „**a (i)** o Jeho Synu“. Nesmíme přehlédnout, že „a“ (resp. v některých překladech „i“) je tu ve funkci **slučovací spojky**: Boží slovo hovoří o „pravém Bohu **a o Jeho Synu** (tedy o dvou), a ne „o Synu, jako o pravém Bohu“. To je podstatný rozdíl.

Nesprávnost výkladu je v posouzení začátku poslední věty: „On je ten pravý Bůh a věčný život.“ Ta se nevztahuje na Pána Ježíše, ale na jeho Otce, Boha („toho Pravého“). A je to také v souladu s textem Janova evangelia (17,3): „*To je věčný život, abyste poznali jediného pravého Boha, **a kterého jsi poslal, Ježíše Krista.***“

„On je ten pravý Bůh a věčný život“ vztáhnout na Pána Ježíše je nemožný výklad, protože to by Syn byl svým Otcem. Ostatně při pozorném čtení celého verše je nemyslitelné ztotožnit Otce se Synem. Přece „*Syn Boží přišel, abychom poznali Toho Pravého*“. V tomto výroku není prostor pro domněnku, že Otec a Syn jsou totožní.

(Pozn. MBB: Mimo to v Písmu se píše o Kristu jako o *obrazu Božím* (1 Kor 4,4); to samé se ovšem píše i o člověku, kterého Bůh stvořil na svůj *obraz* (1M 1,27).*)

*) *Obraz* může mít hodně společného se svou „předlohou“, ovšem jediné co s ní společné nemá, a nikdy nemůže mít, to je podstata. Podle portréту např. můžeš poznat portrétovaného, no tvrdit, že mají stejnou podstatu, by bylo zřejmým nemsyslem. A o to tu právě jde – o tvrzení některých, že Bůh a jeho obraz jsou údajně stejné podstaty). Právě to je i základem dávného nedorozumění, které někteří možná znají jako „spor o i“ („boj o iotu“): homoíusios, či homoúsios: „jedná se o obraz (podobu), nebo o podstatu“?

Pokud tedy „jsme v tom Pravém, **a také** v Synu jeho“, jediný závěr je, že další věta se vztahuje pouze na Otce. Vždyť *moc dávat věčný život dostal Pán Ježíš od svého Otce (Jan 5,26)*. I proto nelze poslední větu vztáhnout na Pána Ježíše.

Proč je v křesťanských církvích rozšířené dogma božství Pána Ježíše, které prokazatelně vzniklo až v druhém až čtvrtém století, a bylo potvrzeno koncily. Proč a komu slouží toto dogma, silně prosazované vedoucími osobnostmi ve většině křesťanských církví, s výjimkou některých? S tím úzce souvisí současné hlásání mnoha „proroků“, že příchod Pána Ježíše pro svou nevěstu je skoro před námi. Vyskytují se názory, že ti, kteří nesdílejí dogma božství Pána Ježíše nebo trojjedinosti nejsou křesťany, a měli by být z církví vyloučeni. Toto téma je na celou knihu, proto vás vyzývám, abyste předložili tyto otázky ve svých prosbách k nebeskému Otci, ve jménu našeho bratra Pána Ježíše o moudrost shůry (svatého ducha). Porovnejte učení a vyznání svých církví se zněním Písma sv.

Inspirovanost Písma sv. je nepopíratelná a uznávaná všemi křesťanskými církvemi. Zásada „Sola skriptura“ (jen Písmo) a vdechnutí Božím duchem (2 Pt 1,20.21) je základem správného výkladu Písma sv., a proto nemohou v Bibli existovat dva rozporné výroky současně pravdivé. Přes verše *Jan 17,3; 20,17; 1 Tim 2,5; 1 Kor 8,6; Zj 1,1; Zj kap. 4.a 5*. se k trojici, trojjedinosti nebo božství Pána Ježíše nedostanete. Podotýkám, že pojmy trojice, trojjedinost se v Bibli vůbec nevyskytují.

Chvála a sláva jedinému pravému Bohu a Jeho Synu, člověku, Mesiáši, který nám ukázal povahu (podobu) nebeského Otce, a to slovy, životem až do mučivé smrti, a dal nám příklad k následování. Ve víře, lásce k Bohu a k lidem, pod vedením ducha našeho Pána a bratra, je člověku otevřená cesta do věčného Božího království. AMEN.

Bůh zjeven v těle.

1 Tim 3,16: A v pravdě veliké je tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven je v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat je ve slávu.

„Zjevení“ je v hebr. pojetí „odhalit, oznámit“. V řeckém pojetí „odhalit, učinit zjevným“. (Boží skutek) např. narození a působení Pána Ježíše, zjevena je také Boží spravedlnost bez zákona. V Kristu Ježíši je zjevena Boží láska. (Bibl. slovník AN str, 1003) *Mat 11,27: Všechny*

věci jsou mi dány od Otce mého, žádný nezná Syna, jedině Otec, aniž kdo zná Otce, jedině Syn a komu by chtěl Syn zjevití.

„Bůh zjeven v těle“ je někdy vykládán, jakoby Pán Ježíš byl bohem, a měl dvojí přirozenost. Jediný pravý Bůh je Otec Pána Ježíše. Syna člověka (*Dan 7,13; Gal 4,4; Jan 17,3; 20,17*). „Ospravedlněn v Duchu“ a „vzhůru přijat je ve slávu“ nesevččí o tom, že Pán Ježíš je bohem s dvojí přirozeností. Bůh nepotřebuje ospravedlnění a přijetí ve slávu. To by byl protimluv.

„Skrze něho a pro něho stvořeno je“: „Skrze“ (řecké DIA-přes) v daném textu znamená, že nebeský Otec vše stvořil s ohledem na úlohu svého Syna a pro něho. Pán Ježíš má velký význam pro život člověka. Narodil se (*Gal 4,4*), vyrůstal v muže, modlil se k svému Otcovi, dobrovolně a z lásky se vydal mučivé smrti na kříži, a byl vzkříšen a povýšen na pravici Otce. Pán Ježíš je našim králem, Pánem, Mistrem, veleknězem, přímluvcem, a také našim bratrem.

He 1,1-3: 1 Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, 2 kterého ustanovil dědicem všeho, skrze něho i věky učinil. 3 On je blesk slávy, obraz osoby jeho a zdržuje vše slovem moci své, očištění hříchů našich skrze sebe samého učinil, posadil se na pravici velebnosti (Božího majestátu) na výsostech.

Kol.1,15-19: 15 Který je obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření. 16 Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, které jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buď trůny nebo panstva, knížata nebo mocnosti; všechno skrze něho a pro něho stvořeno je. 17 A on je přede vším a všechno jím stojí. 18 On je hlava těla církve, který je počátek a prvorozený z mrtvých, aby ve všem měl prvenství, 19 Poněvadž se zalíbilo Otcovi, aby v něm všechna dokonalost přebývala,

Z uvedených veršů vyplývá: Jediný pravý Bůh je Otec Pána Ježíše. Syna člověka (*Dan 7,13; Gal 4,4; Jan 17,3; 20,17*). Syn není svým otcem, není a nebyl bohem a o dvojí přirozenosti (lidské a božské) neexistuje žádná zmínka v Bibli.

Tajemství zbožnosti odhalené v Pánu Ježíši je jeho příklad lásky, Boží Duch a Kristův Duch vedou následovníky k Otcovi a dokonalosti pro Boží království.

Čisté srdce stvoř mi, Bože. (Ž 51,12)

Fil 1:9-11: 9 Za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala, s ní poznání a hluboká vnímavost; 10 abyste rozpoznali, na čem

záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, 11 plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží. AMEN

Oslav mne slávou, kterou jsem měl u tebe

Jan 17,1-10: 1 To pověděl Ježíš, i pozdvihl oči svých k nebi a řekl: Otče, přišla hodina, oslav Syna svého, aby i Syn tvůj oslavil tebe; 2 Jako jsi dal jemu moc nad každým člověkem, aby všem, které jsi mu dal, jim dal věčný život. 3 To je věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista. 4 Já jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, které jsi mi dal, abych činil. 5 A nyní oslav ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět (stvořen). 6 Oznamil jsem jméno tvé lidem, které jsi mi dal ze světa. Tvoji byli a jsou, a mně jsi je dal, řeč (slova) tvou zachovali. 7 Nyní poznali, že všechny věci, které jsi mi dal, od tebe jsou. 8 Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim; oni je přijali a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal. 9 Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, nebo tvoji jsou. 10 Všechny věci mé jsou tvé a tvé jsou mé, já oslaven jsem v nich.

Verš 5. je zneužíván jako důkaz preexistence Pána Ježíše. Ve spojení s Jan 1,3 je Pán Ježíš jmenován dokonce Stvořitelem. Neznalost Božího majestátu v SZ a význam řeckého LOGOS. (*Jan 1,1*) využil odpůrce Dobra k výsměchu Božím slovu vynálezem nebiblické trojjedinosti. (*Jan 17,3;20,17;1 Tim 2,5; Ef 4,5.6*)

Začátek Janova evangelia určuje další etapu dějin zjevením Boží vůle. Řecký výraz LOGOS má více významů, znamená např. *sbírka, vypravování, řeč, učení, počet, rozumnost* (AN Bibl. sl. str. 905n.) (skrže NĚ). V SZ bylo SLOVO *projevem Boží moci* (učení, projev, prorocství) souhrnem, co Bůh v určité době nebo k určitému dění řekl nebo udělal. LOGOS má věčný obsah, a proto nelze začátek (*Jan 1,1-8*) vyložit jako zprávu o Ježíši Kristu. Světlem bylo Boží slovo, které po celá tisíciletí svítilo lidem. Od 9. verše je SLOVO zjevením Boží vůle ve zrodu Mesiáše, Pána Ježíše.

Záměr o stvoření světa a člověka, a v posledních dnech (*Žd 1,1-4*) naplněné prvorozeným Synem člověka, předzvěděného (*I*

Pt 1,20; Ef 3,11; 1 Kor 2,7; Sk 7,52.53) bylo učiněno v přítomnosti andělů věrných Bohů. Ti byli také svědky stvoření (*Job 38, 1-7*). Boží synové (andělé) a sláva vítězství Boží lásky, kterou očekávali v Mesiáši, byla slávou, která předcházela Pána Ježíše. On prosí svého Otce, aby neselhal (*Mat 26,39*), zvítězil a osvobodil svůj lid z otroctví hříchu. Celé tvorstvo sténá po svobodě (*Ř 8,19-22*) a po vítězství lásky v jeho lidu. Kdo nezná Písmo sv., ten nepochopí význam Božího obrazu v našem Pánu Ježíši. Ve své modlitbě myslí na každého člověka, který přijme jeho výzvu k následování, příkladu jeho slov a života. („*Já za ně prosím*“).

My jsme poznali, že nebeský Otec je jediný pravý Bůh, který poslal svého Syna. My jsme uvěřili, že slova, život a nejvyšší důkaz lásky Pána Ježíše jsou poselstvím pro každého z nás. My chceme svým životem oslavit vítězství lásky Pána Ježíše, a jít jeho cestou. My věříme, že Duch Otce a Pána Ježíše nás povedou k vítězství. AMEN

Ovce mé hlas můj slyší

Jan 10,14-17: 14 Já jsem ten dobrý pastýř, znám ovce své a ony znají mne. 15 Jako mne zná Otec, tak i já znám Otce, duši svou pokládám za ovce. 16 A mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést a hlas můj slyšeti budou. Bude jeden ovčinec a jeden pastýř. 17 Proto mne Otec miluje, že já pokládám svou duši, abych ji zase přijal.

Jan 10,24-28: 24 Tedy obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokud duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně. 25 Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte. Skutky, které já činím ve jménu Otce svého, svědectví vydávají o mně. 26 Ale vy nevěříte, nebo nejste z ovcí mých, jako jsem vám pověděl. 27 Nebo ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne. 28 Já život věčný jim dávám a nezahynou na věky, ani nikdo je nevytrhne z ruky mé.

Oba úryvky z promluv Pána Ježíše vysvětlují na obrazu pastýře a ovcí vztah Mesiáše k těm, kteří uvěří v jeho slova, život a příklad lásky. Prostými slovy popsal vrchol důkazu lásky – dobrý pastýř pokládá svůj život za své ovce (v.15). Ovce, které nejsou z tohoto ovčince, jsou pohané, kteří toužili po životě ve svobodě, radosti a lásce podobně jako ti z Židů, kteří s radostí přijali slova svého Mistra. Jeden ovčinec a jeden pastýř ukazuje na jedinou Kristovou církev, která spojuje Židy a pohany. Kapitola pastýřská, jak lze nazvat 10. kap. se svými myšlenkami podobá kap. 15. o vinném kmeni.

Synoptická evangelia (Matouš, Marek, Lukáš jako souhlasný pohled na působení Pána Ježíše) se liší od Janova evangelia jednotlivými obrazy, které v třech evangeliích nejsou. V nich je zdůrazněno následování a protivenství.

Přítomní židé stále chtěli od Pána Ježíše znamení, prohlášení za Mesiáše, aby ho mohli obvinít. Neodpovídal jejich vysněnému obrazu vojevůdce a osvoboditele. Formální náboženství jim byla milejší než pravdivá slova Božího syna. Láska a radost mezi lidmi byla nahrazena povrchní zbožností (bigotnost). Fanatismus evangelizace ohněm a mečem, inkvizice, velká francouzská revoluce, fašismus, nacismus, komunismus a nedávno minulé covid očkovací šílenství s covidpasy se tomu náramně podobají. V blízké budoucnosti si lidé tuto dějinnou zkušenost budou opakovat. „*Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo...*“ (Mat 10,28).

Slyšet znamená uvědomit si význam slov, a podle slyšeného jednat. Boží slovo zasahuje do hloubi duše a ducha. V knize Zjevení jsou se slovem „slyšet“ spojená nádherná zaslíbení. (Zj 1,3; 2,7.11.17.29; 3.3.6.13.22) Každé slovo Pána Ježíše, dobrého pastýře, mění jeho následovníky, a oni to potvrzují svým životem. (Jan 15,4-11) Kolik je těch, kteří *mne rty ctí, srdce pak jejich daleko je ode mne*, (Mat 15,8; Mk 7,6) nebo haní ty, kteří z lásky k Otci a Pánu Ježíši zachovávají a dokazují jeho slova svým životem.

Vítězství lásky v Pánu Ježíši nad smrtí a nenávistí je a bude vítězstvím i jeho ovcí, které následují svého pastýře a slyší jeho hlas. (1 Jan 5,4). AMEN

Zachováváme Jeho přikázání

1 Jan 2,2-6: 2 On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. 3 Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. 4 Kdo říká: ‚Poznal jsem ho‘, a jeho přikázání nezachovává, je lhář, a není v něm pravdy. 5 Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. 6 Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.

Jeden křesťan napsal: „Tím, že zemřel za naše hříchy - tím jsme my posvěceni. Svatý je ten, kdo je oddělený pro Boha, a Bůh mu nepočítá hříchy.“ Zní to zajímavě, ale pravda to není. Obrovský omyl je „v nepatrném detailu“, v ignorování slov „jestliže zachováváme jeho přikázání.“

Znamená to jen jediné přikázání?

Jan 13,34 „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“

Slovo „přikázání“ je vysvětleno (v. 5 a 6.). Znamená „všechna slova“, nejen libivé, nejen ty, které se nám právě hodí. A láska je v příkladu života Pána Ježíše „žít jak žil ON (v. 6).

Jan 14,21: *Kdo přijal má přikázání (slova) a zachovává je, ten mě miluje. Toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat, a dám mu to poznat.*“

Jan 15,10: „Zachováte-li **má přikázání**, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v Jeho lásce.“

Bláhoví jsou křesťané, kteří se domnívají, že Pán Ježíš zemřel, aby mohli dál žít starým způsobem života, že stačí si zalistovat v Bibli, občas jít na shromáždění bratří a sester, dát se pokřtít a prohlásit „Věřím v Boha a Pána Ježíše Krista,“ a „Ježíši, za Tvůj nejvyšší příklad lásky v hrozně mučivé smrti na kříži za naše hříchy, ti musí stačit mé slovní cvičení.“

Řím 12,1: *Prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.*

Řím 6,4: *Pohřbeni jsme s ním skrze křest v smrt, abychom, jako z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.*

Řím 8,1-4: *1 Není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle těla, ale podle Ducha. 2 Zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hříchu a smrti. 3 Co nemohl Zákon (proměnu ducha), který byl slabý pro tělo, Bůh poslal Syna svého v podobnosti těla hříchu a odsoudil hřích na těle, 4 aby spravedlnost Zákona byla vyplněná v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.*

„Nechodit podle těla, ale podle Ducha“ („obléci Krista“ – Ef 4,24; „chodit v novotě života“ - Řím 6,4), znamená **žít podle Kristových slov, jeho příkladu života a v moci jeho Ducha, který nás proměňuje k obrazu Božímu, v lásce k nebeskému Otci, našemu Pánu a k našim bližním. AMEN.**

Lid horlivě následující dobré skutky

Tit 2,11-14: *11 Zjevila se milost Boží spasitelná všem lidem, 12 Učí nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě, spravedlivě, zbožně živi byli na tomto světě 13 Očekáváme blahoslavenou naději a příchod slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista,*

14 Který dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od každé nepravosti a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následující dobré skutky.

Tit 3,2-8: 2 Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přivětiví a dokazují skromnost ke všem lidem. 3 Byli jsme zajisté někdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužili žádostem a různým rozkoším, zlostní, závisliví, vzájemně se nenáviděl. 4 Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha, 5 Ne ze skutků spravedlnosti, které bychom činili, ale podle milosrdenství svého nás zachránil, ve křtu druhého narození a obnovení (našeho ducha) v Duchu svatém. 6 Kterého na nás vylil v příkladu života a působení Ježíše Krista našeho Spasitele. 7 Abychom byli ospravedlněni jeho milostí, se stali dědici v naději věčného života. 8 Věrná jsou tato slova a chci, abys je potvrzoval, aby se všichni snažili činit dobré skutky, kteří uvěřili Bohu.

Ap. Pavel píše svému žáku, který se stal na Krétě biskupem (Starším sboru, presbyterem, představeným) o Boží milost, která je smrtí a vzkříšením Pána Ježíše dána všem, kteří se rozhodli následovat Krista. Mesiášská úloha Pána Ježíše neskončila smrtí a vzkříšením. Svou službou připravuje svým Duchem SVŮJ LID, který životem a dobrými skutky dokazuje svou lásku k Otci a lidem.

„Příchod slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista“ (v.13). Pavel nám sděluje, že Pán Ježíš přijde po druhé v moci a slávě nebeského Otce. Syn člověka není svým otcem, proto veliký Bůh je nebeský Otec a Spasitelem Pán Ježíš. (Jan 3,16) Pán Ježíš žil a modlil se jako člověk, zemřel mučivou smrtí, byl vzkříšen v oslaveném těle, a byl povýšen na pravici svého Otce jako člověk. (Dan 7,13; Zj 1,1; 12,5, Jan 17,3;20,17; 1 Tim 2,5; 1 Kor 8,6; Zj 5.kap)

Představa DVOJÍ přirozenosti Pána Ježíše je NESMYSLNÁ. Nelze si představit, že jeho božská přirozenost stála pod křížem, zatímco jeho lidská přirozenost v mukách umírala na kříži. Bůh nemůže zemřít, proto nemůže být vzkříšen. Odpůrce Boha a dobra svedl většinu křesťanstva představou tří bohů, t.j. nesmyslným dogmatem trojjedinosti (tři v jednom). Ale Boží slovo si NEPROTÍŘEČÍ. (Deu 6,4; Neh 9,6; Zach 14,9; Mat 19,17; Mk 12,29; Jan 17,3)

Nebeský Otec vylil svého Ducha, který je také Duchem jeho Syna (Řím 8,9) na vykoupené. Duch svatý je službou Otce a Syna svému lidu, aby jej připravil pro Boží království. Dopis Titovi je stejným poselstvím lásky jako všechny ostatní pastýřské listy apoštolů.

Věrná jsou tato slova, a chci, abys je potvrzoval, aby se všichni snažili činit dobré skutky, všichni, kteří uvěřili Bohu. AMEN.

Syn Boží přišel v těle

1 Jan 4,2-15: 2 Podle toho poznáte Ducha Božího: Každé vnuknutí, které vyzná, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha; 3 každé vnuknutí, které nevyzná Ježíše, z Boha není. Naopak, je to duch antikristův, o němž jste slyšeli, že přijde, a který již nyní je na světě. 12 Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. 13 Zůstáváme v Bohu a ON v nás, to poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. 14 A my jsme spatřili a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa. 15 Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.

Nikdo nepochybuje, že Pán Ježíš se narodil Marii v Betlémě (*Gal 4,4*). Ap. Jan zdůrazňuje plné lidství Pána Ježíše, jako obranu proti gnostickému bludu, že Ježíš je duchovní bytost, a že měl jen zdánlivě lidské tělo. Apologie (obrana, obhajoba) dvojí přirozenosti Pána Ježíše, božské a lidské, 100% bůh a 100% člověk se tomu náramně podobá. Tradice obecné církve hledá potvrzení pohanské představy v textech: *Aby všichni ctili Syna jako ctí Otce (Jan 5,23); Já a Otec jedno jsme (Jan 10,30); Kdo vidí mne, vidí toho, který mne poslal (Jan 12,49); Kdo vidí mne, vidí Otce (Jan 14,9); Já jsem v Otci a Otec ve mě (Jan 14,10);* Texty, které „soudpodstatnost“ Pán Ježíše nebo rovnost s Otcem nehlásají, o těch se mlčí.

Boží slovo je vnitřně jednotné, je inspirované (vdechnuté) Božím Duchem. (*2 Pt 1,21*) Proto neexistují rozporné texty. Výroky z ev. Jana neznamenají totožnost Pána Ježíše se svým Otcem (Syn nemůže být svým otcem), podobně neznamenají rovnost se svým Otcem, status Ježíše boha vedle jediného pravého Boha, Otce Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš je Syn Boží, o tom nikdo nepochybuje (v. 14). (*Jan 17,3;20,17; 1 Kor 8,6; 1 Tim 2,5; Zj 1,1*) Také andělé jsou označeni jako synové Boží, (*Job 38,4-7; 1M 6,2*), a též izraelský národ: *Toto praví Hospodin: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael. (2M 4,22)*

Z Božího slova vyplývá, že trojice rovných bohů nebo trojhlavé božstvo neexistuje, je nebiblické (zato je známé u pohanů: např. Triglav bylo pohanské „božstvo“ Slovanů). Dvojí přirozenost je nepředstavitelná. Božská přirozenost Ježíše by se dívala, jak lidská přirozenost umírá v mučivých bolestech na kříži. Božská přirozenost by čekala před hro-

bem na vzkříšenou lidskou přirozenost v oslaveném lidském těle. Představa dvojí přirozenosti snižuje význam oběti nevinného Syna člověka, jeho lásku k Otci a lidem, jeho vítězství nad smrtí, na ubohou frašku.

V Janově evangeliu je kladen důraz na poznání a víru v Boha, na úlohu Mesiáše, v slovech a příkladu života lásky pro člověka. V dopise ap. Jana je vyzdvížena praktická stránka života následovníků poznaného, která se projevuje v lásce k lidem a v lásce k Bohu podle slov a příkladu života Pána Ježíše.

Kdo vyzná, že Pán Ježíš je Syn Boží, má Božího Ducha, a Bůh zůstává v něm a on v Bohu. AMEN.

Duch pravdy

Jan 14:16-18: 16 Budu prosit Otce a dá vám jiného, aby s vámi zůstal na věky, 17 Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná ho, ale vy jej znáte, neboť u vás přebývá a ve vás bude. 18 Neopustím vás sirotků, přijdu k vám.

Ve verších (*Jan 14,1-15*) je mnoho otázek. Jak v Pánu Ježíši mohl být jeho Otec a on v něm? Jde o duchovní jednotu, která spočívá ve vzájemném vztahu, kdy jeden druhého miluje, myslí na druhého a každý z nich ví, čeho chce dosáhnout druhý. O tom svědčí následující Ježíšova slova: *V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás. Kdož by měl přikázání má, a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. (J 14,20-21)* Ježíš je ve svém otci stejně jako je **v nás**, a jako **jsme my** (ti, kteří Ježíše poznáme, milujeme a posloucháme) **v něm**. Jeho duch je v nás: člověka, jeho poznání, myšlení a rozhodování, vede jeho duch. Odmyslíme-li si lidské myšlení na své Já, na vlastní problémy života, je vše ostatní o vztahu k okolí, přírodě, blízkým v rodině a ve společnosti Jeho dílem. Pak chápeme, že přání vzájemné lásky v rodině a mezi lidmi je nejlepší možností existence lidské společnosti.

Přikázání lásky Miluj Boha a bližního svého jako sebe samého je přirozeným přáním Stvořitele pro život člověka. Láska k Bohu je záštitou lásky k bližnímu.

Bez víry v Boha se lidská láska snadno zvrhne v přehnanou lásku k sobě, k nejbližším, bez ohledu na potřebu a zájmy ostatních. Tuto pravdu nám ve svých slovech a životu ukázal Syn člověka, Pán Ježíš. To je myšlení našeho nebeského Otce ve vztahu k člověku (*Jan 3,16*), to bylo a je myšlení našeho Pána vůči svým učedníkům a nám (*Jan 15,3*), a to je myšlení (duch), který by mělo vést naše myšlení a jednání. (*Jan*

13,35) Duch pravdy je myšlení a jednání nebeského Otce a Pána Ježíše, který vede všechny, kteří přijali víru v Boha a Pána Ježíše, do nebeského domova. Duch pravdy, utěšitel, Duch svatý, Boží duch a Kristův duch (*Řím 8,6*) jsou stejné výrazy pro službu, kterou nebeský Otec a Pán Ježíš svým duchem vstupuje do našeho života.

Z toho, co nám nebeský Otec svým Duchem zjevil ve svém slovu, víme, že v této službě lidem jsou účastní Boží služebníci andělů. (*Mt 13,41; Jn 1,51; Žd 1,7; Zj 8,2;22,6-8; 22,16*) Takto si bez mystérií dovedeme představit službu Ducha svatého v celé Zemi, na nejrůznějších místech, časech a situacích, aniž by byla omezená jen na jednu bytost. Pro představu třetí božské bytosti Ducha svatého z tradice schválené až r. 381, nejsou kromě osobních vlastností uvedených ve Skutcích apoštolů, žádné další údaje. Služba lásky nebeského Otce, našeho Pána a nebeských bytostí andělů člověku je mohutným působením Ducha svatého. Ducha pravdy (v.17). Přítomnost Pána Ježíše svým Duchem v nás (v. 18) je stejnou službou. (*Mt 28,20*). Nikde v Písmu sv. není třetí božská osoba zmíněná a samotný výraz trojjedinnosti je karikatura jediného pravého Boha, nebeského Otce Stvořitele a Syna člověka (*Jan 3,16; 17,3;20,17*), který jako člověk za nás z lásky zemřel a byl vzkříšen, aby v duchu svého Otce, vedl svůj lid.

Sláva a čest nebeskému Otci a jeho Synu Pánu Ježíši, vzkříšenému, kteří nás vedou svým Duchem do nebeského domova. AMEN

Obřízka Kristova

Kol 2:1-11: 1 Chci, abyste věděli, že mám starost o vás a o ty, kteří jsou v Laodiceji a osobně mne neviděli. 2 Aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, v poznání tajemství Božím Otce a Krista Pána, 3 V něm jsou skryté všechny poklady moudrosti a známosti. 4 To vám píši, aby vás žádný, falešně nesvedl, neoklamal řečí pravdě podobnou. 5 Ač jsem vzdálen tělem, duchem jsem s vámi, raduji se, když slyším o vašem řádu a utvrzení vaší víry v Kristu. 6 Proto jak jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodte, 7 zakoření a učení v něm, utvrzení ve víře, jak jste naučeni, upevňujete se a děkujete. 8 Ať vás někdo neobloupí moudrostí světa a zklamáním, učil podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista. 9 Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně. 10 V něm jste dokonali, protože je hlavou všech vlád a mocí. 11 V něm jste obřezáni ne rukou učiněným, svlékli jste tělo hříchů a máte obřezání Kristovo.

V době působení ap. Pavla byla žhavým tématem obřízka, která byla znamením Božího lidu. Židé byli přesvědčeni, že pro vstup do společenství křesťanů je třeba se dát obřezat. Pohané se bolestivého obřadu báli, a na druhé straně Pán Ježíš to nenařídil, ale podporoval víru a křest vodou. (*Mk 16,16*).

Tajemství Boží Otce a Pána Ježíše jsou v textech evangelia, méně známé v SZ odhalil teprve Pán Ježíš ve svých kázáních. Pravda o milujícím Bohu (*Jan 3,16*), o podstatě Mesiáše a jeho vztahu k svému Otci a Bohu (*Jan 17,3;20,17*), o záchraně člověka milostí (*Jan 1,16.17*). Nádherný obraz vztahu plný lásky Otec projevil ve svém Synu pro záchranu člověka. Lze uvést jen odkazy (*Jan 3,35; 4,23; 5,19-26.36; 6,32.37.44.57; 8,16.28; 10,15 -38; 12,26.49.50; 14,10-28; 15,1-9; 16,15.27; 20,21; Sk 4,7*) Janovo evangelium je nejvýstižnější. Mezi odkrytými tajemstvími je víra v Otce a Pána Ježíše. Syn člověka byl poslušný, oddaný svému Otci, jeho zákonu lásky, důvěřoval a věrně toužil konat Otcovu vůli a chce, aby podobnou víru projeвили jeho učedníci. Tak chápeme slova: „*Věříte v Boha, věřte i ve mně.*“ Věřte mým slovům, mému příkladu života, věřte lásce, ve které jdu naplnit Otcovu vůli, *ne jak já chci, ale jak ty chceš, Otče.* (*Mat 26,38.39*)

Jak jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chod'te, je výzvou také pro nás. Evangelia, skutky a dopisy apoštolů, Zjevení, jsou učebnicí víry a lásky k nebeskému Otci, Pánu Ježíši a k lidem. Vzkříšený Pán Ježíš nás povede svým Duchem vírou a láskou k Otci a k lásce k bližním (*Řím 8,6*). Tak se staneme dokonalými pro Boží království a s Ježíšem zvítězíme. (*Řím 8,37; 1 Kor 15,57; 2 Kor 2,14; Kol 3,15; 1 Jan 5,4*)

Boží tajemství je nám odhalené v Synu člověka Pánu Ježíši, v něm jsme svlékli tělo hříchu a přijali bílý šat spravedlnosti, abychom ve víře a lásce k Otci, Pánu Ježíši a lásce k lidem podle příkladu jeho života žili. AMEN

Trojice, ano či ne?

Wolfgang Schneider je německý teolog, který má svou stránku www.bibelcenter.de. Zde je překlad z úvodu (Vorwort Bd. 3) jeho studie *Gott Jesus? (Bůh Ježíš?)*:

„Učení o Trojici lze shrnout takto: Otec je Bůh, Syn je Bůh a Duch svatý je Bůh, ti tři jsou jen jeden Bůh. Otec, Syn a Duch svatý jsou si tak rovni ve své podstatě, jsou stejně věční, ne stvoření, protože všichni tři jsou jen jeden Bůh. Syn je chápán jako zplozený před věčnými časy,

nikoliv stvořený, z jedné bytosti s Otcem. Syn je dosvědčen, že byl a je stejně a skutečně Bohem a stejně a skutečně člověkem, a to vždy.

Tato tvrzení o Bohu a zejména o Ježíši Kristu nejsou biblicky podložena; jsou výsledkem kombinace nejen židovského monoteismu, ale také původního křesťanského monoteismu a později helénistických (pohanských) představ o Bohu, které zavedli někteří církevní otcové.

Trinitáři často tvrdí, že Ježíš musel být Bůh, protože jinak by jen jako „člověk jako každý jiný“, nemohl nikoho spasit. Tento předpoklad je však v několika ohledech mylný. Bible uvádí, že Ježíš jako člověk je jednorozený Boží Syn. Má tedy jedinečný vztah s Bohem, jaký nemá žádný jiný člověk. Bůh byl jeho Otcem, Ježíš byl zplozen z Boha (panenské početí v Marii). Byl bez hříchu a žil bez hříchu. Hřích a smrt přišly působením člověka, proto i vykoupení se muselo stát působením nevinného člověka (a ne skrze boha).

Řím 5,12.15: Proto jako skrze jednoho člověka vstoupil do světa hřích a skrze hřích smrt, tak smrt pronikla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Není tomu však s obdarováním tak jako s proviněním? Vždyť jestliže proviněním toho jednoho jich mnoho zemřelo, mnohem spíše se k mnohým rozhojnila Boží milost a dar v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista.

Boží láska to byla, která dala svého jednorozeného Syna, lásku k Otcovi a k lidem to byla, která mocí Boží lásky v mučivé smrti zvítězila nad smrtí.

1Tim 2,5: Je totiž JEDEN Bůh a JEDEN prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.

Protože byl Ježíš prostý hříchu, mohl být Bohem vyvolenou obětí za naše hříchy, stal se Božím beránkem. Bůh ho třetího dne vzkřísil z mrtvých, vzal ho do nebe, a nyní sedí po Boží pravici. Bůh mu dal veškerou moc na nebi i na zemi. Ježíš není Bůh, ale člověk Ježíš Kristus, Boží Mesiáš.

Skutky 2,36: Vězte Izraelci, že Bůh učinil tohoto Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, Pánem i Kristem.

Petr po Letnicích potvrzuje, že Ježíš byl Bohem učiněn Pánem a Kristem (Mesiášem). Tato pasáž tedy mimo jiné také naznačuje, že Ježíš a Bůh nejsou totožní, nejsou na stejné úrovni, protože teprve Bůh „učinił“ tohoto Ježíše Pánem a Kristem – při křtu a po vzkříšení. (Zj 5).“

Wolfgang Schneider

Modlím se, aby všichni čtenáři při čtení střízlivě a věcně přijali svědectví Písma a na vlastní zodpovědnost je posoudili a přijali.

Ať je náš nebeský Otec oslaven za vše, co nám dal ve svém jednorozeném Synu, člověku, Pánu Ježíši Kristu! AMEN.

Pán Ježíš jako obraz Boha

Kol 1,15-22: 15 On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, 16 neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. 17 On je přede vším a všechno v něm spočívá. 18 A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, 19 neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost 20 aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže, aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích. 21 I vás, kteří jste kdysi byli odcizeni, a myslí nepřátelští ve zlých skutcích, 22 nyní smířil ve svém lidském těle skrze svou smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a bez úhony.

Syn člověka byl duchovním obrazem svého Otce. V. 16. je podobný textu u Jana (*Jan 1,3*), který se týká stvoření Božím slovem, zatímco Pavel vztáhl svůj výrok přímo na Pána Ježíše. „Vše je stvořeno skrze něho a pro něho“. SKRZE (řecké DIA) v této souvislosti nemá význam „prostřednictvím“, ale „s ohledem“ (na budoucího Mesiáše). V tom se oba texty (*Jan 1,3 a Kol 1,16*) shodují. Nebeský Otec ještě před stvořením rozhodl o poslání svého Syna, Mesiáše. (*1 Pt 1,20*). V Janově evangeliu je budoucí Mesiáš obsažený v LOGOSU (LOGOS = projekt, záměr Stvořitele), zatímco Pavel o tom píše přímo. „V něm“ chápeme, že záměr budoucího Mesiáše zohlednil nebeský Otec ve všem, co stvořil. V Božím světě neexistují náhody nebo nahodilé události. Všechno má svůj řád a odůvodnění. Události popsané v evangeliích připravil nebeský Otec dlouho předem, než se staly. (Např. i svatba v Káni Galilejské, návštěva Nikodéma, setkání se Samaritánkou u studny, uzdravení u rybníku Bethesda, nasycení tisíců, bouře na jezeře, uzdravení a vzkříšení, vše to bylo součástí „Božího Projektu“ (Logosu), vše bylo dlouho předem připravené.)

Syn člověka, Mesiáš, Pán Ježíš přinesl slovo nebeského Otce (*Jan 3,34; 14,24; 17,17*), tím, co mluvil a činil, se stal obrazem Boha, byl příkladem života a lásky pro lidi, dokázal svou lásku k Otci a k lidem

mučivou smrtí na kříži, aby člověka vysvobodil z otroctví hříchu. Po svém vzkříšení a uvedení do úřadu velekněze vede svým Duchem svůj lid do nebeského domova. (v.17- 22)

Proč musel zemřít nevinný člověk Ježíš? K tomu je třeba znát závaznost obsahu smluv, které uzavíral Bůh s člověkem během dějin člověka a lidstva. Od počátku dal nebeský Otec člověku svůj zákon lásky, ať už v podobě stromu poznání dobrého a zlého, smlouvy s Noem, s Abrahamem, s Mojžíšem, a nakonec nové smlouvy Ježíše Krista. Pán Ježíš uzavřel novou smlouvu za všechny své následovníky. Svým duchem je učí lásce, radosti, pokoji, poslušnosti, věrnosti a důvěře k nebeskému Otci a lásce k lidem.

Pán Ježíš je vede svým Duchem, aby je jednou před sebe postavil (J 5,22) svaté, bez poskvrny a bez úhony. AMEN.

První a poslední

Zj 1,17-18: 17 Jak jsem jej uzřel, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řekl mi: Neboj se. Já jsem ten první i poslední, a živý; 18 byl jsem mrtvý, a hle živý jsem na věky věků. Mám klíče pekla i smrti.“

Jan spatřil oslaveného Pána Ježíše a symboly, které značily jeho úlohu velekněze a soudce (z jeho úst vychází meč). První a poslední je výpověď Pána Ježíše o záměru Stvořitele poslat svého Syna – člověka, který první dokázal zvítězit láskou nad smrtí, a bude posledním, který ukončí záchranu člověka pro věčný život. O tom svědčí (v.18) „*Mám klíče pekla a smrti*“ Klíč symbolizuje moc otevřít a zavřít dveře pekla (říše mrtvých) a smrti, a moc nad životem a smrtí člověka, dát věčný život. Tuto moc Ježíši – člověku (synu člověka) dal Bůh (nemá ji teda na základe jakési své „věčné božské přirozenosti“). (Jan 5,26)

Syn člověka Pán Ježíš je nádherný obraz člověka, který zvítězil láskou nad smrtí. V Pánu Ježíši se setkávají dvě dějové linie, a to Boží záměr a pokus Odpůrce Dobra (odpadlého anděla satana) zlikvidovat Mesiáše. Velký spor mezi Bohem a satanem o způsob vlády nad vesmírem přiměl Boha stvořit člověka, který dokáže, že jen láska je vztahem, který bude vládnout ve věčnosti. Před stvořením člověka rozhodl, že na konci dějin vyvoleného národa pošle Mesiáše, svého Syna, člověka jako Beránka Božího, jako příklad života člověka a smírcí obět za hříchy člověka.

Z dob raných smluv mezi kmeny byly smlouvy uzavírány jako „krevní smlouvy“, „Krevní“, protože se potvrzovaly vzájemně vlastní krví, že každá strana splní svou smlouvu i za cenu života.

Usmrcení beránka bylo symbolem oběti člověka za hřích. Hřích je překážkou pro věčný život. Za porušení zákona lásky neposlušností byli Adam a Eva vyhnáni z ráje.

Historie vyvoleného národa je poučením pro člověka. Pouze **vírou v nebeského Otce a jeho slovo** (víra je vztah důvěry, oddanosti, poslušnosti a věrnosti Bohu) a vztahem **lásky k Bohu a k lidem jako zákonem** je možná záchrana a věčný život. Přestože Pán Ježíš měl Boží moc, dal se dobrovolně zajmout pochopům velekněze, a z rozhodnutí pohana Piláta, na nátlak volání fanatického davu Židů, ukřižovat. Pán Ježíš podstoupil tuto mučivou smrt z lásky k svému Otci a z lásky k lidem jako důkaz vítězství lásky a odpuštění hříchů.

Za to ho Bůh vzkřísil a povýšil: v Božím slovu znovu a znovu čteme, že Ježíš je po Boží pravici... Je to to nejvyšší místo; ovšem po místě na samotném trůnu, které pochopitelně patří Otci, jedinému Bohu. (*Mk 16,19; L 22,69; Sk 2,32-35; 7,55; R 8,34; Ef 1,20; Ko 3,1; Žd 1,3;8,1; 10,12; 12,2; 1P 3,22*). Nyní svým Duchem působí na své následovníky, kteří se rozhodli žít vírou a láskou, a odpovídá na jejich prosby k Otci v jeho jménu duchovní podporou. (*Mat 28,20*)

„*Neboj se, já jsem první a poslední, živý jsem na věky věků. Mám klíče pekla i smrti*“ je výzvou pro každého z nás žít podle jeho slov a příkladu. AMEN

Kdo mne miluje

Jan 14,17-24: 17 Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí ani ho nezná, ale vy znáte jej, u vás přebývá a ve vás bude. 18 Neopustím vás sirotků, přijdu k vám. 19 Ještě maličko, a svět mne již neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já živ jsem, a i vy živi budete. 20 V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já ve vás. 21 Kdo by měl přikázání má, a zachoval je, ten mne miluje. A kdo mne miluje, milován bude od Otce mého, a já jej budu milovat a zjevím jemu samého sebe. 22 Řekl jemu Judas, ne Iškariotský: Pane, jak se nám chceš zjevit a ne světu? 23 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého bude zachovávat, a Otec můj bude jej milovat, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiním. 24 Kdo mne nemiluje, slov mých nezachovává; a slovo, které slyšíte, není mé, ale toho, který mne poslal, Otcovo.

O Duchu pravdy jsem již psal. Nyní jsem vybral větší část textů, abych opakoval některé znaky Ducha pravdy, Ducha svatého, Božího Ducha a Ducha Kristova. Všechna jména jsou synonyma (mají stejný význam). „*Já jsem v Otci, vy ve mně a já ve vás*“. To je sice řečeno apoštolům, ale platí i pro ty, kteří Pána Ježíše milují. (v. 23). Lásku lze vyjádřit laskavostí, milosrdenstvím, vzájemnou úctou, objetím, povzbuzením, radostí nebo pomoci, kterou učiníme svému bližnímu. Pán Ježíš, protože není tělesně přítomný, klade důraz na zachovávání jeho slova, jeho přikázání. Je tragédií křesťanů, že někteří se domnívají, že jen věty „to je moje přikázání“ je třeba dodržovat, a ostatní slova jako podobenství, kázání na hoře, výroky diskuse s učedníky, dalšími posluchači, farizeji a zákoníky (např. *Jan 6*) jsou platná jen pro Izrael. Jiní se shlédli v zjevu Ducha svatého o Letnicích, kladou důraz na přijetí ducha, které se projevuje blábolním. Zákon a Boží slovo jim nic neříká, je pro ně zastaralou literou; pro ně má význam jen, co jim zjevuje duch.

Pán Ježíš dvakrát opakuje myšlenku zachovávání jeho slova (v. 21 a 23. 24). Zdůrazňuje, že to není jeho slovo, ale nebeského Otce (v. 24). Ve verších 18. – 20. poznáváme, že Duch pravdy je Duch Kristův. Duch pravdy je mocné působení Božího Ducha a Ducha Kristova, který připomíná slova, která řekl, umocňuje je láskou, radostí, pokojem, který dává Pán Ježíš svou přítomností v nás, a také nebeský Otec svým Duchem na nás působí (v. 23). Duch svatý je služba*) Otce, jeho Syna a Božích služebníků andělů, kteří slouží věrným Bohu a Pánu Ježíši. (*2 Kor 3,8*)

Každé slovo, které nám tlumočil Pán Ježíš, je nám drahé. Svým slovem a Duchem vstupuje Pán Ježíš, náš bratr, do našeho života, žije v nás, mění naše myšlení a jednání, ukazuje nám nádheru zázraků Božího stvoření, dává nám radost a pokoj, uprostřed zmatku, shonu a starostí lidí, kteří Boha a Pána Ježíše neznají. Povzbuzuje nás k přípravě pro nebeský domov. AMEN

*)Služba ve smyslu pomoci, poskytnutí síly, ochrany, povzbuzení. Duch Boží nás též vystřihá před hříchem, a působí také posvěcení a ospravedlnění. *Posvěcením* nazýváme dlouhodobé působení Ducha svatého v životě věřících lidí, jež proměňuje jejich charakter, touhy a jednání tak, aby byli svatí a podobní Kristu. *Ospravedlnění* je jednorázová událost; posvěcení je neustálý proces. Ospravedlnění nás osvobozuje od viny plynoucí z hříchu, posvěcení od znečištění hříchu. Obojí tedy představuje nezbytné části Božího spásného díla v nás.

Syn člověka

Izaiáš 7,14: Sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Immanuel.

Luk 1,31-32: 31 Otěhotníš a porodíš syna, a dáš mu jméno Ježíš. 32 Ten bude veliký, a bude nazván synem Nejvyššího, a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

Daniel 7,13-14: 13 Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel; potom až k Starému dnu přišel, a před něj postaven byl. 14 I dáno je jemu panství a sláva i království, aby všichni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství je panství věčné, které nepomijí, království jeho, které se neruší.

Jan 20,17: Ježíš jí řekl: „Ndrž se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Jdi k mým bratřím a řekni jim: ‚Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.

Zj 12,5: Porodila syna - muže, který má pást všechny národy železnou berlou. Vtom bylo její dítě vytrženo k Bohu a k jeho trůnu.

Zj 8,2-10: 2 „Kdo je hoden otevřít ten svitek a rozlomit jeho pečeti? 3 Nikdo v nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl otevřít ten svitek a dívat se do něho. 4 plakal jsem, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden svitek otevřít a dívat se do něj. 5 Jeden ze starších mi říká: „Neplač. Hle, zvitězil lev, z kmene Judova, kořen Davidův, aby otevřel ten svitek a jeho sedm pečeti.“ 6 Spatřil jsem uprostřed trůnu a těch čtyř živých bytostí a uprostřed těch starších stál Beránek jako zabitý; měl sedm rohů a sedm očí, což jest sedm duchů Božích, vyslaných do celé země. 7 Přišel a vzal svitek z pravice sedícího na trůnu. 8 Když ho vzal, čtyři živé bytosti i čtyřicet starších padlo před Beránkem; každý měl harfu a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých. 9 zpívají novou píseň: „Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil BOHU lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu, 10 učinil jsi je králi a kněžími našemu BOHU; a budou kralovat na zemi.“

Právě se nacházíme v tzv. adventním, tj. předvánočním období. Slunovrat, svátek na počest pohanských bohů, aby vrátili slunce, byl spojen s hojným jídlem a pitím vína. Ten svátek Obecná církev „adoptovala“ a přejmenovala na VÁNOCE. Měli nahradit pohanské svátky saturnálie. I tak Vánoce zachovávají mnoho pohanských zvyků.

Pán Ježíš je po boku svého Otce králem a Pánem Božího lidu. Nemylme se, on není malým bezmocným dětátkem v plenkách, nebo v je-

sličkách, jak si ho mnozí představují a vypodobují, zejména v těchto předvánočních a vánočních dnech.

Království lásky, svobody, rovnosti, radosti, pokoje, po kterém toužili, a touží, celé generace lidí bude jednou (my věříme, že ne za dlouho) skutečností pod vedením Syna člověka, Syna Božího, našeho krále, Pána a bratra, který za nás šel tou nejtěžší cestou. To je naše očekávání, to je pravým obsahem skutečného, aktuálního adventu, tj. čekání na druhý příchod Ježíše Krista (čekat na něco, co se stalo před více než dvěma tisíci léty, nemá smysl).

Při prožívání odpočinku v kruhu rodinném, vzpomeňte si na Ježíše, který z lásky položil svůj život, aby nás zachránil, a touží být s námi svým Duchem pokoje, lásky a radosti, který znovu přijde, těšit se s námi ve společenství svých bratří a sester.

Chvála a sláva našemu nebeskému Otci, jedinému pravému Bohu a jeho Synu, Pánu Ježíši Kristu, našemu bratru, který žije v nás svým Duchem. AMEN.

On je pravý Bůh

1Jan 5, 20: Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat a poznat kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.

Dopisy Janovy vznikly v době, kdy se šířilo gnostické učení, které hlásalo, že Kristus přišel jako duchovní bytost. GNOZE=poznání (vliv řecké kultury). Základem bylo poznání Boha v sobě samém. Opět důraz na sebe, na své JÁ, vede k elitářství duchovního poznání. Tyto myšlenky se objevují v téměř všech úchylnkách od pravé víry, tehdy a dnes. Ať to byli manichejci, mikulášenci. Dnes to jsou zednáři, Rosenkruciáni, templáři, Steiner s antropofismem, Blavatská. Podobně sklony jsou i v některých letničních sborech. (nadřazení duchovního poznání).

Začátek verše (v.20) nám připomíná výrok (*Jan 17,3*): Věčný život je poznat jediného pravého Boha a toho, kterého poslal Ježíše Krista.

Druhá část verše, protože jsme v Synu Ježíši Kristu znamená, že naše myšlenky, náš vnitřní život se porovnává s jeho slovy, životem a láskou, kterou se za nás obětoval. A tím naplňujeme Boží vůli pro život člověka.

Závěr: ON je ten pravý Bůh a věčný život, se často vztahuje na Pána Ježíše, protože tato věta následuje za konstatováním, že jsme v jeho Synu Pánu Ježíši.

To je chybný závěr, který popírá předchozí větu: *Jsmo v tom pravém Bohu.*

Jediným pravým Bohem je pouze nebeský Otec Pána Ježíše, který je také našim Otcem, a Syn není totožný se svým Otcem (syn nemůže být svým Otcem). Kromě toho věčný život dostal Pán Ježíš od svého Otce (*Jan 5,26*), proto nemůže být původcem věčného života. Proto se závěr verše vztahuje jen na nebeského Otce.

Gnóze přinesla také myšlenku, že Pán Ježíš byl duchovní bytost, a tělo bylo jen dočasnou schránkou. Tato myšlenka se nám objevuje také ve zbožštění Pána Ježíše, jako druhého boha, nižšího boha, a dokonce v gnostickém myšlení jako DEMIURGA („řemeslníka boha“), který stvořil svět jako zlé stvoření, na rozdíl od Boží vůle).

Proti těmto představám je třeba pochopit, že Pán Ježíš byl plně člověkem, který se narodil z ženy. Žil, modlil se, prosil o sílu, nejen vytrpět mučení a hrozné umírání na kříži, ale také o sílu nepoužít božskou moc, kterou dostal od svého Otce. Vítězstvím své lásky k Otci a k lidem nad utrpením dokázal své pravé lidství, a splnil tak symbol Božího beránka a vůle svého Otce. Jako bůh nebo jako dvojitá bytost (božská a lidská) by jeho oběť byla jen fraškou vítězství člověka láskou nad hříchem a smrtí. Jen jako člověk mohl a může být Pán Ježíš vzorem lásky a života s Bohem a lásky k lidem.

Chvála jedinému pravému Bohu, že poslal svého Syna Pána Ježíše Krista, jako Pána, krále, velekněze, prostředníka a našeho bratra, aby nás vykoupil a zachránil pro věčný život. AMEN.

Ospravedlnění z víry Kristovy

Gal 2,16: Víme, že člověk není ospravedlňován ze skutků Zákona, nýbrž skrze víru v Ježíše Krista, i my jsme v Krista Ježíše uvěřili, abychom byli ospravedlněni z víry Kristovy, a ne ze skutků Zákona, protože ze skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk.

Apoštol Pavel svými dopisy se snažil vysvětlit ve sborech, které založil nebo vznikly záhy působením židovských misionářů, problémy se zachováváním ustanovení podle staré smlouvy. Stále vysvětloval, že v Kristu Ježíši jsou následovníci Krista pod novou smlouvou. Nová smlouva nevyžadovala obřízku a zachovávání židovských předpisů. V nové smlouvě byla nahrazena obětní a rituální bohoslužba službou Božího Ducha a Kristova Ducha (*Řím 8,9*) Služba Ducha svatého (*2 Kor 3,8*) v níž se účastnili andělé (*Sk 8,39*).

Skutky zákona měl ap. Pavel na mysli obětní rituální a ostatní židovská ustanovení zejména obřizku, která byla nahrazena křtem. V Staré smlouvě nemohla tato služba za hříchy nikoho ospravedlnit, a pouze odložila trest za hříchy na dobu, kdy přijde Beránek Boží, Mesiáš, předzvěděný před stvořením světa (*1 Pt 1,20*). Pán Ježíš svým krátkým působením během tři a půl roku nejen zázraky, které měly přitáhnout pozornost Izraelitů ke Kristu, ale také svým kázáním dal víře v nebeského Otce nový smysl a cíl.

Základem kázání Pána Ježíše bylo Boží království a vlastnosti těch, kteří do Božího království mají přijít. V Božím království bude jediný zákon – láska. Člověk, který po zatouží žít v království, kde králem a pánem bude náš bratr Pán Ježíš, se má za svého života naučit žít podle slov a příkladu Pána Ježíše. Vírou a láskou se spojí s nebeským Otcem v prosbách (modlitbách), a dostane milost službou Ducha svatého, který ho napomíná, mění jeho povahu k obrazu Božímu, vede a chrání ho na cestách. Služba Ducha nahrazuje služby staré smlouvy a je dokonalejší. Člověk neplní Boží zákon lásky z povinnosti, jako ve staré smlouvě, ale z vlastního rozhodnutí v lásce a radosti a vedení Duchem.

Člověk není ospravedlněn ze skutků zákona (rituální, obětní služba a židovských ustanovení), ale vírou v Ježíše Krista, to je životem v jeho slova a příklad lásky k nebeskému Otcí a k lidem, kterou dokázal zvítězit nad smrtí,

Víra je věrnost, oddanost, důvěra, spoléhání na přísliby nebeského Otce a poslušnosti zákonu lásky. Příkázání jsou jen rozvedením a hranicí zákona lásky. Ospravedlnění je odpuštění hříchů pro ty, kteří se křtem a vyznáním své víry rozhodnou žít podle slov a příkladu lásky Pána Ježíše. Nebeský Otec předpokládá, že ospravedlněný člověk dál žije životem bez hříchu. To se každému po křtu hned nepodaří, Proto slouží Duch člověku, připomíná mu slova Pána Ježíše, příkázání, vede ho k prosbám o čisté srdce a mění jeho povahu k obrazu Božímu.

Sláva a chvála nebeskému Otcí a jeho Synu Pánu Ježíši Kristu za dar spásy. AMEN.

Boží láska vyлита do našich srdcí

Řím 5,1-8: 1 Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, 2 neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. 3 A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, 4 z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti

naděje. 5 A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. 6 Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. 7 Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. 8 Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Dopis do Říma je psán na jaře r. 57 z Korintu. Rychle rostoucí sbor byl pod nátlakem židovské synagogy, která požadovala, aby se křesťané dali obřezat.

Pavel uvádí důkazy, proč židovský zákon ztratil svou platnost. Nedostatkem je, že dostatečně nerozlišuje mezi Božím zákonem lásky rozvedeným jako hranice v přikázáních uchovaných v truhle smlouvy jako předmětu smlouvy od ustanovení, která vydal Mojžíš jako podmínky smlouvy pro nápravu hříchů. Hříchy jsou přestoupení zákona lásky.

Ospravedlnění z víry je milost odpuštění hříchů, Pán Ježíš svou obětí nám umožnil přístup k nebeskému Otci. Tím jsme se stali syny a dceraми Božími (*Jan 1,12*). Máme naději na Boží zaslíbení věčného života a změnu povahy k obrazu Božímu. Nebeský Otec v Pánu Ježíši pro nás hříšné udělal všechno pro naši záchranu. Nyní je na nás, abychom využili nabídku lásky k Otci a k bližním (*Mat 22,37-40*) žili život podle slov a příkladu Pána Ježíše.

Utrpení jsou období těžkého života, které nás ve víře a lásce k Otci, vzoru Pána Ježíše, vedou k dokonalosti. Průvodcem na cestě životem je Duch svatý. Služba Ducha Božího a Ducha Kristova (*Ř 8,9*) v nás působí přeměnu k obrazu Božímu, a tím dosáhneme Boží slávy.

Láska Kristova (*2 Kor 5,14*) nás zavazuje, abychom tuto lásku dávali dál, a lidem hlásali zprávu o Božím království, o naději a lásce v Kristu. Výsledkem působení Ducha Božího, který nás vede je ovoce (*Gal 5,22*). To je nejlepším znamením, že patříme do Božího lidu vedeného Pánem Ježíšem Kristem.

Neboť Boží láska v Kristu Ježíši je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. AMEN.

Život věčný

Jan 5,26: Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě.

Co jiného v tomto světě je pro nás důležitější? Spojení vírou s nebeským Otcem ve jménu Pána Ježíše Krista (v jeho slovech, životu a

lásce k člověku) si můžeme být jistí svým vyvolením za syny a dcery Boží.

Láska Kristova nás zavazuje (2 Kor 5,14), abychom s láskou a radostí šli našim životem, šířili a rozmnožovali lásku podle našich možností. V Pánu Ježíši máme radost a všeobjímající lásku, rovnost a svobodu od věcí tohoto světa a to, co jsme přijali a získali, můžeme dávat dál.

Láska k Otci, Pánu Ježíši a lidem jsou vztahy, které přetrvají a zvítězí v nás.

Změna kalendáře s novým rokem je jen změna datumu, a nemá žádný další význam. Přesto si lidé přejí zdraví, štěstí do nového roku. Naše radost a láska je v Bohu, ve víře v Ježíše Krista, tj. v jeho slovech, příkladu života, který následujeme, je cestou do Božího království, do všeobjímající radosti a lásky. Tam nás přivítá náš bratr Pán Ježíš: *Pojďte požehnaní Otce mého, přijměte jako dědictví království připravené pro vás od ustanovení světa. (Mt 25,34)*

Na cestě s Ježíšem vám přeji všem, aby vás provázel pokoj Pána Ježíše, radost a láska v Bohu, jistota víry a naděje věčného života. AMEN.

Kdo má uši, slyš

Zjev 3,20-22: 20 Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večerět a on se mnou. 21 Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn. 22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví sborům.

Každý ze 7 dopisů sborům má své zaslíbení. Poslednímu sboru v Laodiceji, vytýkal Pán Ježíš vlažnost. To je, co dnes prožíváme v křesťanství kolem sebe. Jsme pod milostí ne pod zákonem. Nebeský Otec ve své lásce zřídil pro člověka den odpočinku, varování před nesprávnými pokrmy a nápoji, vztahy lásky, které vložil do svého stvoření, do svých ustanovení pro člověka. Člověk pod taktovkou odpůrce Dobra, který touhou po moci a majetku svedl své následovníky, vše změnil. Člověk si vymyslel další bohy, nové svátky, změnil den odpočinku, varování Stvořitele zlehčuje pro svou nenasytnost, z jeho přikázání si udělal loterii a jako z klobouku tahá a určuje, co platí a neplatí.

Milost je prominutí trestu za přestoupení Božího zákona, kterou dostane ten, kdo přijme oběť Pána Ježíše za své hříchy. Vyznáním a křtem přistupuje člověk ke smlouvě uzavřené nebeským Otcem s Pánem Ježíšem. Křest je závazek dodržovat předmět smlouvy - Boží zákon

lásky. Zákon lásky byl ve všech smlouvách, ve vztahu k Bohu a k lidem. Co jiného bylo ovoce stromu poznání dobrého a zlého? Co jiného byla smlouva s Adamem a Evou, s Noem, s Abrahamem? Příkázání na kamenných deskách byla jen hranice zákona lásky. To poznali už za Mojžíše. Pán Ježíš slovy, životem a smrtí dokázal, že láska je silnější než smrt. Milost z lásky nabízí ve jménu svého Otce, Boha (*Jan 20,17*) všem, kteří chtějí.

Jen málokdo je po svém znovuzrození, připravený pro Boží království. Nebeský Otec a Pán Ježíš svým Duchem (*Řím 8,9*) slouží svým následovníkům (*2 Kor 3,8*). Pán Ježíš je velitelem andělů, kteří se zúčastňují služby Ducha svatého. (*Žid 1,7;12,12; 1 Pt 3,22*). Duch Boží nás obviňuje z hříchů, kdo uslyší, požádá o milost a prosí o čisté srdce, znovu dostane milost. Milost neruší Boží zákon. Žijeme pod milostí, znamená, že nemusíme obětovat podle staré smlouvy.

Uslyšet hlas znamenalo v hebrejském prostředí nejen slyšet, ale podle toho jednat, žít. Kdo bude žít podle slov a příkladu života svého Pána, k tomu přijde se svým Otcem a udělají si u něho příbytek. Kdo zvítězí, bude sedět s Pánem Ježíšem, králem, pánem, veleknězem, prostředníkem a SVÝM BRATREM (*Žid 2,11*) na jeho trůnu. To je největší důkaz lásky Otce a Pána Ježíše. I ten nejmenší z věrných má svou odměnu v lásce v Božím království.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím a každému z nás, to vám přeji všem. AMEN

Žije ve mně Kristus

Gal 2,15-21: 15 My jsme rodem Židé, a ne hříšníci z pohanů; 16 když však víme, že člověk není ospravedlňován ze skutků Zákona, nýbrž skrze víru v Ježíše Krista, i my jsme v Krista Ježíše uvěřili, abychom byli ospravedlněni z víry Kristovy, a ne ze skutků Zákona, protože ze skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk. 17 Jestliže však i my, kteří hledáme ospravedlnění v Kristu, jsme byli shledáni hříšnými, je snad proto Kristus služebníkem hříchu? Naprosto ne! 18 Neboť jestliže znovu buduji to, co jsem zbořil, představuji sebe jako přestupníka. 19 Vždyť já jsem skrze Zákon umřel zákonu, abych žil Bohu. S Kristem jsem ukřižován: 20 Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. 21 Neodmítám milost Boží, neboť jestliže spravedlnost je ze Zákona, potom Kristus zemřel nadarmo.

Apoštol Pavel píše sborům v provincii Galatii. Různí misionáři a hlásatelé ze Židů kázali pohanům, že je třeba dodržovat židovský zákon. Tóra (t.j. 5 knih Mojžíšových) byla doplněna ustanoveními občanskými a předpisy, jak dodržovat Boží zákon lásky, uložený v truhle smlouvy. Pohané, kteří toužili přijmout Kristovo poslání, byli odrazováni od křtu požadavkem obřizky a dalšími předpisy. Skutky zákona byly nápravné úkony předepsané na pokání za přestoupení Božího zákona lásky. Tyto skutky před příchodem Pána Ježíše odložily trest za přestoupení Desatera do doby příchodu Mesiáše.

V té době Pán Ježíš už dávno odešel ke svému Otci, a proto úkony zákona už nemohli nikoho ospravedlnit, protože Pán Ježíš obětoval svůj život, aby každý, kdo v něho uvěří, byl ospravedlněn bez skutků zákona. Pán Ježíš zemřel za lidi z lásky k nebeskému Otci a k lidem. Nebeský Otec a Pán Ježíš očekávají, že slova, příklad života a nejvyšší důkaz lásky povedou následovníky Krista k životu v lásce k Bohu, ke Kristu a k bližním a budou žít bez hříchu. Pavel „umřel židovskému Zákonu“, t.j. nekonečné snaze plnit zákon vlastním úsilím.

Pán Ježíš odešel, protože byl jako člověk jeden, a nemohl být s každým svým následovníkem v širém světě. V nebi byl postaven do čela andělů, a tak mocí svého Ducha, Ducha svého Otce (*Řím 8,9*) a činností nebeských bytostí, se Duch svatý stal službou (*2Kor 3,8*), která není omezena místem ani časem.

Duch Boží a Duch Kristův to je, kdo následovníky Krista vede k bezhříšnému způsobu života. Desatero je jen hranicí zákona lásky. Láska je aktivní, vyhledává příležitosti, jak svou lásku vyjádřit. Život podle slov a příkladu lásky Pána Ježíše je to, co nebeský Otec a Pán Ježíš očekávají. Pavel to pochopil, a proto napsal: *Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.*

To přeji i vám – všem. AMEN.

Milost nebo zákon?

Jan 1,17: Nebo zákon skrze Mojžíše dán je, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista se stala.

Nebeský Otec ve své prozřetelnosti viděl dějiny světa. Jeho záměr dokázat, že láska je vztahem, který přetrvá věky. Vyústil ve stvoření člověka. Jeho nadějí bylo, aby člověk pochopil, že jen láskou k Bohu a k lidem se vrátí do ztraceného ráje. Před stvořením rozhodl, že na konci dějin vyvoleného národa pošle na svět svého Syna, aby dokázal, že lás-

ka je silnější než smrt a evangeliem o Božím království přiměl člověka následovat slova a lásku Pána Ježíše Krista. Mnozí se domnívají, že MILOST nahrazuje ZÁKON. To není nikde napsáno.

Dějiny do příchodu Pána Ježíše byly školou, aby se člověk naučil žít ve vztahu lásky s Bohem a s lidmi. Na příkladu ZÁKONA se měl člověk naučit žít bez hříchu ve vztahu k Bohu a k lidem. Člověk měl pochopit, že vztahem k Bohu toho dosáhne. Místo toho se domníval, že důsledným, přísným plněním zákona vlastním úsilím, dosáhne spravedlnosti. (Bezúhonnosti). Na příkladu reků víry vidíme, jak jejich vlastní úsilí, vedlo k hříchům. Abraham lhal, Jákob podváděl, Mojžíš namísto oslavit Boha, ukázal svou vznětlivost, David, ač pomazaný král, kterému Bůh žehnal, podlehl vlastním pocitům. Šalamoun obdařený moudrostí na vrcholu své slávy připustil modloslužbu. Život v dějinách vyvoleného národa sešněrovaly předpisy, že bylo téměř zoufalé chtít plnit zákon.

Byl ZÁKON špatný? Pouhých deset přikázání, které jsou jen hranicí zákona lásky, nebylo nebo není možné naplnit? Ne! To snaha z vlastní vůle plnit zákon a vlastní pocity přizpůsobit se dané době a prostředí vedly člověka. Působení rabínů a zákoníků, kteří vymýšleli nová opatření, jak zákon plnit, vedlo k povrchnímu a formálnímu plnění všech předpisů. Zákon ztratil svůj smysl a cíl vychovat člověka k životu bez hříchu. V mnohém se to podobná dnešní době, s množstvím předpisů a vlastní smysl zákona život v poctivé práci pomíjí.

Milost, kterou přinesla Kristova oběť, není zneplatněním Božího zákona lásky. Tak to vykládá liberální evangelická teologie v zájmu tisícileté tradice. Milost je odpuštění trestu za hříchy a vymazání rejstříku trestů pro nový začátek. Důsledkem milosti má být život ve víře podle slov a příkladu Pána Ježíše v lásce k Bohu a k lidem, Pravá láska k Bohu je mnohem víc než jen přikázání. Nebeský Otec a Pán Ježíš svým Duchem působí na člověka, a dává pokyny nebeským bytostem sloužit lidem, kteří se rozhodli jít Kristovou cestou. Služba Ducha umožní každému žít bez hříchu. Stačí prosit. (2 Kor 3,6.8). Boží zákon lásky vč. přikázání nadále platí. (*Jan 12,50; 14,15, 15,10. Ř 7,12; 1 Kor 7,19, Ef 2,15; 1 Tim 1,5; 1J 2,3.4; 5,2.3; Zj 14,12*). Kdo jde cestou za Kristem, Bůh napíše svůj zákon do jeho srdce a mysli.

Láska nás zavazuje lásku v Kristu šířit dál. AMEN

Pán Ježíš, velekněz a bratr

Hebr 2,10-18: 10 Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. 11 A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: 12 Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit. 13 A jinde praví: 'Také já svou důvěru složím v Boha. A dále: 'Hle, já a děti, které mi dal Bůh. 14 Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla, 15 a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. 16 Neujímá se přece andělů, ale ujímá se potomků Abrahamových'. 17 Proto musil být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidu. 18 Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.

Pán Ježíš z Boží vůle prošel utrpením pro záchranu člověka. Proto vede syny a dcery lidské k dokonalosti (posvěcuje). Pán Ježíš se narodil z ženy (Gal 4,4) jako Syn člověka. V něm jsme bratry a sestrami a Božími dětmi. (Jan 1,12). Svou smrtí vysvobodil lidské syny a dcery z moci satana a věčné smrti (Zj 1,18). Proto nám může pomoci ve zkouškách zvítězit. V dopise sboru v Laodiceji vyslovil své zaslíbení: Kdo mu otevře, bude s ním večeřet, a kdo zvítězí, bude s ním sedět na jeho trůnu.

Kdo změní Kristovu lásku, který v božské moci Božího ducha, mohl svá muka kdykoliv přerušit. Neudělal to a vydržel z lásky k nebeskému Otci a lásky k lidem. Ten, který vzkřísil mrtvé, poručil živlům, nakrmil tisíce, mohl odejít, mohl se osvobodit z moci ozbrojenců, mohl sestoupit z kříže a z lásky to neudělal.

Tím víc, když se nazval být našim bratrem, jak mnoho jsme dlužni jeho lásce. Jak mnoho slov a nadšení projevujeme, ale jak veliká je naše láska k nebeskému Otci a k lidem? Jsou v našich sborech oázy lásky? Jsou naše vztahy v rodině, mezi sousedy, mezi lidmi vztahy upřímné lásky? Je všechno naše jednání vedené v duchu lásky? O, kéž by, jak nádherná a radostná by mohla být naše shromáždění, naše rodiny, naše vztahy k dětem a naopak. Jak někdo může tvrdit, že má Božího ducha a nedovede ovládnout svůj jazyk a pocity? Dá nebeský Otec a Pán Ježíš svého Ducha těm, kteří se domnívají, že mohou žít podle svých představ v rozporu s Božím slovem?

Jan 12, 48-50: Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den. 49.Neboť jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, přikázal mi, jak mám mluvit a co říci. 50 A vím, že jeho přikázání je věčný život. Mluvím tak, jak mi pověděl Otec." AMEN.

Služba Ducha

2 Kor 3,3-11: 3 „Je zjevné, že jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí. 4 Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista. 5 Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, 6 který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život. 7 Jestliže smlouva literami vytesaná do kamene sloužila smrti, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář - 8 oč slavnější bude služba Ducha! 9 Byla-li služba vedoucí k odsouzení slavná, oč ji převyšuje služba spravedlnosti! 10 Ano, ona sláva vůbec nebyla slávou ve srovnání s touto slávou vše přesahující! 11 Jestliže přišlo slavně to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává“

Apoštol Pavel se raduje, že v korintském sboru přijali víru v Pána Ježíše.

Předmětem staré smlouvy byl Boží zákon zapsaný na kamenných deskách. Za hřích je smrt. Nápravou přestoupení byly obětní a rituální ustanovení, které Pavel nazval službou smrti. Tato služba měla způsobit nápravu hříšníků k životu bez překračování Božího zákona vnějšími úkony.

Předmětem nové smlouvy je rovněž Boží zákon lásky. Vírou v oběť Pána Ježíše Krista a křtem se rozhoduje člověk žít nadále podle příkladu a slov Pána Ježíše. Náprava přestoupení Božího je dosahována službou Božího Ducha, který člověku připomíná hřích, a vede jej stále znovu k pokání a nápravě. Boží Duch působí na vědomí člověka a mění způsob jeho chování až k dokonalosti. Člověk je Božím Duchem veden k plnění Božího zákona z lásky k nebeskému Otci a k lidem podle příkladu svého Mistra. Služba Ducha je slavnější, že způsobí změnu života vnitřním rozhodováním člověka láskou k dokonalosti. Kdo k dokona-

losti v lásce a dodržování Božího zákona nedojde, není veden Duchem Božím.

Litera zabíjí a Duch dává život, znamená, že dodržování Božího zákona je dosahováno službou Ducha. Kdo je veden Božím Duchem nese jeho ovoce (*Gal 5,22*). *Podle toho poznají, že jste mými učedníky, budete-li mít lásku jedni k druhým. (Jan 13,35)*. Podobně také *Jan 8,31; 15,8*. Pán Ježíš potvrdil Boží zákon lásky (*Mat 22,37-40*), jehož rozvedení v přikázáních (dekalogu) jsou jen hranicí zákona lásky, a plně platí také v nové smlouvě. (*Jan 12,50; 14,15; 15,10; 1Kor 7,19*)

Služba spravedlnosti je dodržování Božího zákona z lásky k Bohu a k lidem. AMEN

Boží slovo

Jer 23,29: Cožpak není mé slovo jako oheň, je Hospodinův výrok, a jako kladivo, které tříští skálu?

Slovo hebr.“dabár“ původně znamenalo smysl, podstatu věci. Pro Izrael SLOVO obsahovalo tvůrčí sílu. Řecký význam slova poukazuje na myšlení a poznání. Boží SLOVO je způsob jakým nebeský Otec projevuje člověku své spasitelné jednání, lásku a svatost. Vliv řecké kultury pronikl do víry Židů, a zejména filosofie (nejznámější Platón, Stoa a Philo (15 př.n.l.- 50 n.l.)) začala určovat, jak jsou uspořádány duchovní věci (nesmrtelná duše, uspořádaný základ vesmíru a místo člověka v něm). Filo vydedukoval v Bohu dvě síly – DOBRO a AUTORITU. DOBRO jako sílu, která stvořila svět a AUTORITU jako sílu, která svět řídí a udržuje. Filosofie (vyšší rozum) se snaží vystihnout duchovní podstatu Boha, ač člověku nepřisluší doplnit věci a pojmy, které nejsou zjeveny v Božím slovu. Úcta k Božimu slovu byla u Židů ve staré smlouvě mnohem vyšší. Zničující vliv řecké filosofie a ústupky lidské tvořivosti způsobily vznik věrovyznání, která jsou od Božího slova vzdálené. Dnešní křesťanství (následování Krista) je hluboce proniknuté pohanstvím a prakticky neexistuje církev, která by byla založená na pravém Božím slovu. Dedukce (proces usuzování z předpokladů na závěr) vytvořily odpadnutí od prosté víry a vyústily v dnešní Babylon.

Lk 12,49: „Oheň jsem přišel vrhnout na zemi; a jak chci, aby se již vznítit!“

Oheň je sice často zničující, ale v kontextu (v.57 *Proč sami neposuzujete, co je správné*) chápeme, že jde o oheň zápalu a nadšení pro Boží slovo, a jeho uskutečnění v životu. V slovu a příkladu Pána Ježíše nám nebeský Otec dal vzor jednání, víry a lásky. (*Mt 13,23; Mk 4,16; Lk*

6,27.47;8,15.21; 21,28; Jan 3,34; 5,20.24; 8,51;10,17; 13,35; 14,15.23.24; 16,27; 17,14.17.20). Nebeský Otec v Kristu nepovolává lidi plné filosofie, ale lidi, kteří přijímají Boží slovo s radostí a nadšením, plným lásky, jak je psané.

1Kor 1,26-31: 26 Vidíte, bratři, jak vás Bůh povolal: není mezi vámi mnoho moudrých podle těla, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. 27 Ale co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanboval moudré, a co je u světa slabé, to si vybral Bůh, aby zahanboval silné; 28 a co je u světa neurozené a méněcenné, to si vybral Bůh, vybral dokonce i to, co není, aby zrušil to, co je, 29 aby se žádné tělo nemohlo před Bohem chlubit. 30 Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykoupením, 31 aby se stalo tak, jak je napsáno: ‚Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.‘

Milí přátelé, bratři a sestry, zapalme naše nadšení pro Boží slávu, podle slov a příkladu našeho Pána Ježíše Krista. Studujme Boží slovo, jak je psané.

Posvět' je v pravdě své, slovo tvé pravda je. (Jan 17,17) AMEN

Kdo slyší mé slovo

Jan 5,24-26: 24 Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život, a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života. 25 Amen, amen, pravím vám, že přichází hodina, a nyní je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a ti, kdo uslyší, budou žít. 26 Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě.

Kdo slyší mé slovo a věří nebeskému Otci? Stačí slyšet, přečíst verš, být přesvědčen o Boží existenci a máme věčný život v kapse? Další verš je „jasný“? To je vzkříšení na konci věků? Co nám Mistr, Pán, král a náš bratr sdělil?

Boží slovo má zvláštnosti, které nejsou na první pohled patrné. Boží slovo je stručné, neobsahuje barvitě popisy. Prosté pravdy jsou skryté v symbolech. Zdánlivě nahodilé události, slova, situace jsou nebeským Otcem připravené dlouho předem. Božím slovu lze rozumět jen modlitbou o Božího a Kristova Ducha.

Nejednou jsem vysvětloval, že „slyšet“ znamená v hebrejském pojetí „podle slyšeného jednat“. **Víra** není pouhé přesvědčení, ale důvěra, jistota, oddanost, věrnost, poslušnost a bezpodmínečná láska k nebeskému Otci a jeho slovu zjevené v celém Písmu sv., působením a slovy Pána Ježíše. „Mrtví uslyší hlas Syna Božího“, podobně „přešel ze smrti do života“? Tím chtěl vyjádřit, že ti, kdo budou jednat a žít podle příkladu svého Mistra, již dnes pro Boha obživnou, a budou patřit do Božího lidu (musí se znovuzrodit), a na konci věků dostanou věčný život.

Láska k nebeskému Otci, Pánu Ježíši (našemu bratru) a k bližním nezná kompromisy, nezná ledabylost, určování, co mohu a nemohu, co musíme a nemusíme. Buď nebeského Otce a Pána Ježíš a své bližní milujeme nebo je to jen líbivé povídání, laciná milost, která nás nic nestojí. Lásku, kterou nebeský Otec vložil do svého stvoření, do člověka od nás vyžaduje opětování lásky v poslušnosti, radosti a naději, podobně jak nám to ukázal Pán Ježíš, který za nás šel tou nejtěžší cestou. (Zvěstovali ctnosti TOHO, který vás povolal v předivné světlo - své lásky).

Nebeský Otec a stejně Pán Ježíš pečuje o své věrné. Dokonce znalec hebrejštiny a řečtiny A. Novotný ve svém Biblickém slovníku tvrdí, že výrokem „ne, co do úst vchází“ Pán Ježíš zrušil židovská omezení, co jíst a nejíst. No co bylo a je dobré pro Izrael ve staré smlouvě a pro Pána Ježíše, proč by to mělo být špatné pro Boží lid nové smlouvy? Také si myslíte, že nebeský Otec nám chtěl něco dobrého odepřít?

Náš nebeský Otče, ve jménu našeho Pána a bratra tě prosíme, veď nás po stezkách spravedlnosti své. Dej nám svého laskavého, milosrdného a ochotného Ducha. AMEN

Slovo kříže

1 Kor 1,18: Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží.

Ap. Pavel věděl, že mnoho Židů čekalo jiného Mesiáše s mečem v ruce a v čele armády, která vyžene Římany. Nepochopili symboliku dávno vloženou do jejich víry v obřadech a obě-

tech. Pro ně bylo jejich náboženství sledem úkonů, obětí, svátků a rituálů, aniž by si uvědomovali jejich duchovní význam. Jejich vztah k Bohu, byl formálním vztahem – „tak věřili rodiče, tak věříme my, protože patříme k vyvolenému národu“ (bez rozdílu na jejich povahu a jednání ke svým vrstevníkům.

Rabín Pavel po setkání s Pánem Ježíšem působením Božího Ducha poznal hluboký dosah oběti Pána Ježíše. Nazval to slovo kříže nebo poselství kříže. Samotný kříž byl krutý popravčí nástroj. Spíše bych to nazval svědectví vítězství lásky člověka ke svému Bohu, ke svým přátelům, k lidem. Pán Ježíš od počátku své služby pod vlivem Ducha svého Otce věděl, co ho čeká, a přesto dokázal prosit o sílu, aby splnil Otcovu vůli. Skryté touhy člověka po životě v lásce, radosti, naději, pokoji, pravém lidství, se naplnily v mučivé smrti Syna člověka (*Dan 7,13*).

Kdo nevidí zázrak jakým je stvořená příroda a člověk, kdo nevidí obrovskou tvůrčí sílu za každou rostlinku, živočichu a člověku, kdo nevidí, že člověk svou sobeckostí, pýchou, násilím, nesmyslným zbrojením a válkami ničí krásný obraz stvořeného světa, je opravdu slepý. Boží láska stvořila svět. Boží láska poslala svého Syna jako živé svědectví vítězství lásky (*Jan 3,16*). Láska mezi nebeským Otcem a člověkem bude vládnoucím vztahem v Božím království.

Jaký je vlastně smysl lidského života? Dvacet nebo třicet let se připravuje člověk na život, čtyřicet let pracuje ve společnosti a dvacet nebo třicet let umírá. Odpůrce Dobra nechce, aby lidé poznali pravý smysl života. Má hněv veliký, a ví, že má krátký čas, proto rozhádá národy, lidi, a dává jim tolik práce a lákadel, aby neměli čas se zamyslet. Celé Písmo sv. svědčí o hledání smyslu života - během života se naučit žít jako lidé v lásce k Bohu a k lidem. A to nám ukázal prakticky Pán Ježíš.

Kdyby Ježíšovou smrtí bylo vše dokončené, tak by byla pro Boží království zachráněna jen hrstka lidí. Ve vzkříšeném Kristu nám Bůh připravil pomocníka, který každému upřímnému hledači Božího království poskytne účinnou pomoc ve službě Božího a Kristova Ducha. (*Zj 3,20.21*) Otevřeš i ty dveře svého nitra?

Kdo žije se slovem a příkladem svého Mistra, nemusí se bát. Jeho láska nás povede, a kdyby něco chybělo, Ježíš, náš bratr, až se pro nás vrátí, to, co by nám chybělo, doplatí ze svého. To je „slovo kříže“, jak jsem jej pochopil, to přeji vám všem. AMEN.

Modlitba

Mat 6,7-14: 7 Když se modlíte, neopakujte naprázdno slova jako pohané, neboť ti se domnívají, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. 8 Nebude proto jako oni; vždyť Bůh, váš Otec ví, co potřebujete, dříve, než jej poprosíte. 9 Vy se modlete takto: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. 10 Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. 11 Náš denní chléb dej nám dnes. 12 A odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám. 13 A neuved' nás do pokušení, ale vysvobod' nás od toho Zlého, neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen. 14 Jestliže odpustíte lidem jejich provinění, odpustí vám nebeský Otec i vám.

Vzpomeňte se na svá mladá léta, když jste přišli domů, ať ze školy nebo z jiných činností a vyprávěli, co jste se naučili, jaké dobré a špatné zkušenosti jste prožili. Podobný vztah mějme k našemu nebeskému duchovnímu Otci. Jsme součástí Boží rodiny, Pán Ježíš je našim královským bratrem. Naše modlitby mají být konkrétní, plné vděčnosti, radosti, naděje a prosby za naše bližní a vlastní problémy. Modlitba nesmí být přednáškou historických událostí.

Když prosíme o odpuštění, nezapomínejme, že podmínkou, aby nám bylo odpuštěno, je odpuštění všeho, čím nám někdo ublížil. Boží láska ve slovech Pána Ježíše obsahuje potřebu z našeho ducha odstranit jakékoliv negativní myšlení.

Neuved' nás do pokušení? V řeckém textu je „vnést“. Pán nás nikdy nemůže vést do pokušení, ale dopustí, aby naše víra byla podrobena zkoušce. Bez zkoušek víry bychom nebyli připraveni na pokušení, která nám chystá odpůrce Dobra, syn vzpoury, která zachvátila již celý svět. Náš nebeský Otec nedopustí zkoušky, které by byly nad naše síly. Duch Kristův nás posiluje ve zkouškách. (Nikdo je nevytrhne z ruky mé).

Modlitba Páně, jak se někdy nazývá „Otče náš ...“ je vzorová. Není určená na stálé opakování, ale má nás vést předkládat nebeskému Otci ve jménu našeho bratra, důležité prosby.

Je sice známé, že závěr „Tvé je království, moc a sláva na věky“ je pozdější přídavek a v některých opisech se nevyskytuje. Vyjadřuje však i naše poznání.

Velmi nám všem přeji, aby myšlenky modlitby „Otče náš“ naplnila naše nitro. AMEN.

Boží spravedlnost

Mat 20,1-16: 1. Království nebes je podobné hospodáři, který časně zrána vyšel najmout dělníky na svou vinici. 2 Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. 3 když vyšel kolem deváté hodiny, spatřil jiné, jak stojí nečinně na tržišti, 4 a řekl jim: ‚Jděte i vy na vinici a dám vám, co bude spravedlivé.‘ 5 Oni šli. Opět vyšel kolem dvanácté a třetí hodiny odpoledne a učinil stejně. 6 Vyšel kolem páté Zde hodiny a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: ‚Proč tu stojíte celý den nečinně?‘ 7 Řekli mu: ‚Protože nás nikdo nenašel.‘ Řekl jim: ‚Jděte i vy na mou vinici a dostanete, co bude spravedlivé.‘ 8 Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, začni od posledních až k prvním.‘ 9 Přišli ti, kteří byli najati okolo páté hodiny, a každý dostal denár. 10 Když přišli ti první, mysleli, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. 11 Vzal si jej, ale reptali proti hospodáři: 12 Tito poslední dělali jedinou hodinu a postavil jsi je na roveň nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro!‘ 13 On však jednomu z nich odpověděl: ‚Příteli, nekřivdím ti! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? 14 Vezmi, co ti patří, a odejdi! Chci i tomu poslednímu dát jako tobě. 15 Nemám snad právo udělat si ve svých záležitostech, co chci? Anebo závidíš, že já jsem dobrý?‘ 16 Tak budou poslední první a první poslední. Neboť je mnoho pozvaných, ale málo vybraných.‘

Vychovaní dneškem budou volat NESPRAVEDLNOST? Zapomínají, že podobnost není o pozemském životu, ale o nebeském království, ve kterém se uskuteční zaslíbení nebeského Otce o věčné radosti, pokoji a naprosté rovnosti. V Božím království

nebude zasloužilých a méně zasloužilých, bohatých ani chudých, výše nebo níže postavených. Boží království je jen jediné a bude patřit všem, a nikdo si nebude moci činit nároky na větší nebo menší podíl. Vládnoucím vztahem bude láska k nebeskému Otci a mezi sebou navzájem. Myšlenka vzájemné lásky a radosti vládne už dnes mezi Božím lidem.

Lituji sbory (křesťanská shromáždění), ve kterých jsou vztahy podřízenosti a nadřízenosti, vyššího a nižšího postavení, zasloužilých a méně zasloužilých. Bez lásky je každé náboženství studené, bez chuti a bez zápachu. Pro neznalé Písma sv., jsou vztahy lásky, radosti a naděje. tlumočené Pánem Ježíšem přitažlivé a oživené kdekoliv se sejdou dva nebo tři v Kristově jménu.

V 16. verši je „Tak budou poslední první a první poslední.“ Zbývající část verše je pozdější dodatek. Znamená to, že nebeský Otec a Pán Ježíš si neváží namáhavé práce a často i osobních obětí svých věrných? Nikoliv. Základ myšlenky je v motivaci, zda pracují z lásky pro radost, Boží slávu a své bližní nebo pro svou slávu a velikost. (*Řím 15,7; 1 Kor 10,31*)

„Tak budou poslední první poslední a poslední první.“ AMEN

Jediný pravý Bůh nebo trojice a trojjedinost?

Jan 17:3 Toto je věčný život, aby poznali tebe jediného pravého Boha, a toho kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

V příkrém rozporu se zněním Písma sv. (viz také Jan 20,17) je křesťanstvo obluzené mistrným podvodem ze 4. století n. l.

Učení o Trojici je: Otec je Bůh, Syn je Bůh a Duch svatý je Bůh, ti tři jsou jen jeden Bůh. Otec, Syn a Duch svatý jsou si rovni ve své podstatě, jsou věční, ne stvoření, protože všichni tři jsou jen jeden Bůh. Syn je chápán jako zplozený před věčnými časy, nikoliv stvořený, z jedné bytosti s Otcem. Syn je dosvědčen, že byl a je stejně a skutečně Bohem a stejně a skutečně člověkem, a to vždy.

Tato tvrzení o Bohu a o Ježíši Kristu **nejsou v Písmu sv. obsažená**; jsou výsledkem kombinace židovského a křesťanského monoteismu s pozdějšími helénistickými (tj. pohanskými) představami o Bohu („bozích“), které zavedli někteří církevní otcové. Podle představy bohočlověka se Ježíš bůh díval, jak člověk Ježíš sténá k smrti.

Pán Ježíš nic takové neřekl a jeho výrok (Jan 14,6) by nebyl pravdivý:

Jan 14:6 Dí jemu Ježíš: Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. Také tvrzení o dvou Adamech z pera ap. Pavla by nebylo pravdivé:

1 Korintským 15:45 Psáno je: Učiněn je první člověk Adam v duši živou, ale poslední Adam v ducha obživujícího. (pozn.: jméno „Adam“ znamená doslovně „ze země vytvořený“, t.j. „člověk“)-

Řím 5,15 Ale není hřích jako milost. Pádem jednoho mnoho jich zemřelo, mnohem více milost Boží a dar z milosti jednoho člověka Ježíče Krista na mnohé rozlit je.

1Tim 2,5 Je totiž JEDEN Bůh a JEDEN prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš,

Jen člověk bez hříchu mohl být Božím beránkem. Jako bůh nemohl být našim příkladem života a nemohl zemřít. Nebeský Otec ho třetího dne vzkřísil, vzal do nebe a posadil po své pravici. To by nebeský Otec neučinil se svým druhým bohem nebo částí Boha. Bůh mu dal veškerou moc na nebi i na zemi. Otec by nemohl něco dát, co už bohočlověk dávno měl. Petr to po Letnicích potvrzuje:

Skutky 2:36 Vězte Izraelci, že Bůh učinil tohoto Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, Pánem i Kristem.

Text naznačuje, že Ježíš a Bůh nejsou totožní nebo na stejné úrovni.

Duchovní strůjce klamu využil biskupy oslněné vidinou světské moci, když přistoupí na naléhání císařů a filosofů. Čas vyměřený naší civilizací se rychle krátí a konec lidstva je na dohled. Ve smutku čekám, zda hlasatelé lásky k Bohu a k lidem a vystoupí na obranu pravdy Božího slova.

Zjev 18,4 Slyšel jsem jiný hlas s nebe volat: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nezúčastnili hříchů jeho a nepřijali z jeho ran. (z Babylona).

Modlím se, abyste svědectví Písma, posoudili a přijali, jak je psané, nikoliv vykládané. Ať je nebeský Otec oslaven za vše, co nám dal ve svém jednorozeném Synu člověka Pánu Ježíši Kristu! AMEN

Sestoupit s nebe

Jan 3,12-15: 12 Když jsem vám pověděl věci pozemské, a nevěříte, jak uvěříte, povím-li vám věci nebeské? 13 Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, Syna člověka, který je v nebi. 14 A

jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka 15 aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.

Jak mohl pán Ježíš hovořit o věcech, které se teprve stanou jako by se už staly v minulosti nebo stanou až v budoucnosti. Pisatel Janova evangelia to mohl napsat, věděl, co a jak se stalo. Nabízím překlad od A. Buzzarda, který se snažil NZ přeložit nově z řeckého textu.

„Nikdo nevystoupil do nebe, kromě toho, který má svůj původ v nebi (pochází od Boha), ten, kdo je Syn člověka.“

Poznamenávám jen, že výraz „nevystoupil“ by se měl číst „by nevystoupil“ („nevystoupil“) Jinak by výrok Marii po vzkříšení nebyl pravdivý. (Jn 20,17)

Daný text působí nedorozumění, protože čteme pod vlivem řecké kultury, pro kterou slova jsou přesné pojmy, zatímco hebrejská kultura uvažuje v obrazech a představách.

Např. „sestoupil z nebe“ není doslovný sestup, ale vyjádřením „pochází od Boha“ nebo je důsledkem „působení Boha“. Podobně had nebyl tím, kdo uzdravoval a neměl být předmětem uctívání, ale byl pouze symbolem, kdo by na hada pohlédl plný víry, že Bůh slib splní, byl uzdraven. V tom je také symbol Kristovy oběti na kříži. Nikoliv kříž se měl stát předmětem uctívání a nadšených kázání. Pán Ježíš zemřel pro lásku k svému Otci a k lidem, která způsobí uzdravení hříšníků, pokud tuto lásku k nebeskému Otci a svým bližním budeme následovat.

V tom je tragédie křesťanů. Podobně jako někteří starozákonní Hebrejové uctívali Nechustana (měděného hada (Jan 3,14) ještě dlouho po vyvýšení hada a tíhli k modloslužbě, tak je to i dnes. Lásku, radost a pokoj s Bohem a lidmi nahradily obřady a obřadnictví, okázalé ornáty a oděvy, divadlo, modloslužba (líbání kříže, soch, svíčky, oslava svatých, kázání o velikosti lidí) zatímco oslava jediného pravého Boha, našeho nebeského Otce byla nahrazena „trojjediným bohem“, který je mistrným podvodem nepřítele záchrany a budování Božího království.

Tato stať má být podnětem, jak studovat a hledat správný význam textů Písma sv., jak jsou psané a zamyšlené, nikoliv vykládané.

Poselstvím (evangeliem) Pána Ježíše bylo Boží království a vlastnosti dědiců Božího království: „*Hleďte nejprve Boží království*“; „*Čas se naplnil – Boží království je blízko. Čiňte pokání a věřte evangeliu*“.

Věřme tedy v evangelium, že království Boží je blízko, a nechme si Božím duchem změnit svou mysl (pokání = metanoia=změna mysle) a vše ostatní nám bude přidáno. AMEN

Sláva Bohu za posláni Pána Ježíše

Ef 3,17-21: 17 aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, 18 a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, 19 a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, a tak byli naplněni až do vsí plnosti Boží. 20 Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, 21 jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všecka pokolení věčnosti věků! Amen.

Snaha některých evangelických teologů vydávat Pavlovy dopisy za nové evangelium, které se liší od toho, co hlásal Pán Ježíš, jsou jen chabým pokusem odůvodnit lži, podvody a klamy, které se vloudily do křesťanství v poapoštolské době. Ve všech dopisech dokazuje ap. Pavel svou víru ve velikost a slávu nebeského Otce a jeho Syna, kterého Bůh poslal pro nás. Víra není pouhé vyznání, ale těsný vztah věrnosti, oddanosti, důvěry, poslušnosti a jistoty naděje v Boží zalíbení k nebeskému Otci jako důsledek přijetí Kristova Ducha lásky do vlastního chování člověka. Boží Duch a Kristův Duch jsou oživující službou, která mění chování člověka podle Kristova příkladu a původního Božího záměru. Jen Kristova víra a jeho láska v nás se stane vstupenkou do Božího království.

„Cokoliv jste učinili jednomu z mých nejmenších, mně jste učinili.“ Inflation slov, velká shromáždění, evangelizační akce, záračné projevy „ducha“, jalová kázání nenahradí každodenní láskyplnou službu mezi Božím lidem. Lásku k nebeskému Otci a k lidem nelze zaměnit za náboženství pravidel, úkonů, klanění, tvrzení, svíček, hudby a nadšených výkřiků, žádné obohacení a rozšíření víry ve smyslu více bohů v jednom proti Duchu Božího slova.

Příkázání na kamenných deskách byla jen hranicí zákona lásky, a sama o sobě po tisícileté platnosti nezměnila ze značné části vyvoleného národa chování člověka. Tato historická zkušenost jen dokazuje, že pouhá pravidla člověka nezmění. Změnit člověka dokáže jen vztah víry a lásky k Otci a k lidem. Otec a Pán Ježíš svým Duchem na tento vztah odpovídají službou Ducha ke změně člověka podle příkladu Kristova života. Žádné příkázání z kamenných desek se neztratilo, ale dostává nový rozměr v aktivním uskutečnění Kristovy lásky v nás.

To je obsahem poselství slov ap. Pavla z dopisu *Ef 3,17-21*. Přeji nám všem, aby to bylo našim poselstvím světu. AMEN

Jako za dnů Noe

Mat 24,37-39: 37Neboť jak tomu bylo za dnů Noe, tak tomu bude i při příchodu Syna člověka. 38 Jako totiž v oněch dnech před potopou jedli, pili, ženili se a vdávaly, až do dne, kdy Noe vešel do korábu, 39 a nic nepoznali, dokud nepřišla potopa a všechny nesmetla, takový bude i příchod Syna člověka.

Gen 6,5-7 5: I viděl Hospodin, jak mnoho je na zemi lidského zla a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé, 6 a Hospodin litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.7 Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka i zvěř, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je učinil.

Prof. Petr Staněk měl zajímavou přednášku: Svet sa radikálne mení (You tube: <https://youtu.be/hZqNBpvipfo>).

Jisté je, že přírodní, geologické a morální hodnoty světa a člověka se rychle mění. Kdo si pamatuje technické, technologické, přírodní zdroje a morální hodnoty společnosti před desítkami let, a porovná je s dnešním světem, musí připustit, že vývoj se mimořádně zrychluje. S tím souvisí obrovská snaha vůdčí elity světa ovládnout řízení společnosti. S ohledem na bezbožnost většiny světa popřípadě nebiblická dogmata většiny křesťanstva (v příkrém rozporu se zněním Božího slova) je varování vyslovené Pánem Ježíšem nejvýše aktuální. Důvodem zničení světa potopou nebyl jen bezstarostný způsob života tehdejší společnosti, ale rozvoj zla a naprostý odklon od víry v Boha jako výsměch a pohrdání hodnot chování, které Bůh dal člověku při stvoření. Připomínal je svému lidu po tisíce let v proroctvích a způsobu, jak se staral o svůj lid. V posledních dnech vyvoleného národa je ukázal v příkladu života, smrti a vzkříšení Pána Ježíše Krista.

Pravé následování (učednictví) Pána Ježíše Krista je založené na vztazích lásky k nebeskému Otci a k lidem. Nepotřebuje úkony, rituály, klanění, svíčky, uctívání předmětů, kříže a svatých, divadlo a oslavování člověka. Daleko důležitější než požadavky církvi a jejich učení jsou skutky lásky prokázané těm nejmenším z Božího lidu a potřebným. *Po tom poznají, že jste mými učedníky (Jan 13,35)*. Kdo miluje nebeského Otce, nebude licitovat, který den je sobotní odpočinek a zdůvodňovat úvahy o platnosti nebo neplatnosti Božích přikázání.

Z Božího slova můžeme poznat budoucí průběh dějin, ale je na nebeském Otci, zda některé doby zkrátí a můžeme být překvapeni nečeka-

ně rychlým průběhem událostí. Proto je poselství Pána Ježíše tak naléhavé. ako za dnů Noe...takový bude i příchod Syna člověka. AMEN

Milost a pravda

Jan 1,17: Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

V historické zkušenosti měl Izrael poznat, že zákon nebylo možné plnit vlastním úsilím, ale jen spoléháním a v důvěře ve vztahu k Bohu. Pravda je téměř podobným pojmem jako pravdomluvný, upřímný, věrný, a poslušný tj. víra, uvěřit. Pro Hebreje slovo pravda znamenalo činit pravdu a milosrdenství a bylo předpokladem pro naplnění smlouvy člověka s Bohem. Pravdu a milosrdenství uskutečnil Pán Ježíš svým životem a tím ukázal CESTU k pevné lidské pospolitosti v níž je smluvním partnerem Bůh. (*Jan 14,17;15,26; 16;13*) Boží lid je znovuzrozen následováním Pána Ježíše Krista. (*Jan 3,34; 5,39; 8,7; 15,17*).

Je nesmyslné chtít oddělit nový Boží lid, jehož hlavou je Pán Ježíš, od základního zákona lásky vloženého do stvoření a vyjádřeného v desateru přikázání, které je pouze hranicí zákona lásky. Samotný vztah lásky k Bohu a k lidem je mnohem širší, hlubší a aktivnější než by vyplývalo jen z desatera. S tím úzce souvisí pravdomluvnost a upřímnost ve vztazích Božího lidu. Pán Ježíš nám oznámil vůli nebeského Otce.

Působení Pána Ježíše a jeho dobrovolná oběť nám zpřístupnila milost a pravdu. Apoštolové svými dopisy dotvářeli přeměnu učedníků Mojžíšových na učedníky Pána Ježíše Krista. Povídačky o tom, že Pavel přinesl nové evangelium vyhovující více pozdější tradici jsou jen pokusem svést Boží lid. Modlářství, obřadnictví, znevažování závaznosti Božího slova a světské způsoby bohoslužby popírají vážnost, upřímnost a milosrdenství Ježíšovy víry. Církevní hierarchie, a jejich věrouka zaplevelily prosté Kristovo evangelium, a církve se spíše podobají politickým stranám než Kristově církvi.

Žalm 25,10: Všecky stezky nebeského Otce jsou milosrdenství a pravda těm, kteří zachovávají jeho smlouvu a svědectví AMEN

Zákon lásky

Gal 5,14: Celý Zákon je naplněn v jednom slovu: ‚Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.‘

Z dopisu sborům v provincii Galatie jakoby vyplývalo, že stačí milovat své bližní a lze se podřídit tradici s nedělním odpočinkem, pozůstat-

ky modloslužby v podobě uctívání symbolů chleba a vína zavedené v poapoštolské době. V překladu Luthera je „celý zákon“ přeložen „všechny zákony“.

Ti, kteří se domnívají, že Pavlovi stačilo milovat své bližní, a tím budou zachráněni, jsou v omylu. Ježíšova víra předpokládá **důvěru**, odevzdání, jistotu naděje a **poslušnost vůči nebeskému Otci**. Bez víry a lásky k Bohu nelze uskutečnit opravdovou lásku k bližním. Pán Ježíš to srozumitelně vyjádřil v *Jan 15,5*. Víra není pouhé přesvědčení, pouhá znalost veršů, ale **upřímná a bezvýhradní láska k nebeskému Otci a bližním** (*Mk 12,30-31*) v Duchu Pána Ježíše.

Nová smlouva nezměnila na desateru ani čárku. V kázání o blahosla-venství Pán Ježíš nezrušil, naopak rozšířil a prohloubil význam jednotlivých ustanovení.

Usilovat o kompromis mezi prostou bohoslužbou a okázalými projevy s oslavováním významných osobností minulosti nikdy nebude šířením evangelia. Buď budeme důvěřovat slovu Písma, nebo si kdokoliv může vymyslet cokoliv, čemu by měli lidé věřit.

Od počátku stvoření až do konce civilizace na dnešní Zemi, stejně jako v Božím království, nebude jiný zákon a vztahy mezi lidmi a k nebeskému Otci, včetně Pána Ježíše, než láska. Tato láska není láskou podle vlastních představ a ustanovení církví, ale láska v Duchu Pána Ježíše Krista. Například Stvořitel určil sedmý den – sobotu jako den odpočinku, a Ježíš neurčil neděli nebo libovolný sedmý den. Zachová-vání ustanovení Stvořitele je znakem lásky k nebeskému Otci:

1J 5,3: to je láska k Bohu, abychom zachovávali jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.

Jan 15,10-13: Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. 11 Toto jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla naplněna. 12 To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás. 13 Nikdo nemá větší lásku než tu, že položí svou duši za své přátele. AMEN.

Na počátku bylo SLOVO

Jan 1,1-5: Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. 2 To bylo na počátku u Boha. 3 Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. 4 V něm život byl, a život byl světlo lidí. 5 A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.

V SZ knihách není pochybností, že je jen jediný Bůh. Pokusy ztotožnit LOGOS s preexistencí Pána Ježíše narušuje vnitřní jednota Božího slova, která je daná inspirací Božím Duchem. Tím se snaží satan dodatečně zdůvodnit rozhodnutí koncilu r. 325 o soupodstatnosti Pána Ježíše s nebeským Otcem. (stejně podstaty). (*Jan 17,3; 20.17, 31; 10,29; 14,28; Dan 7,13, 14; Ef 1,3, 17; Rm 10,9; Mk 16,6, 19; Zj 1,1; Zj 4; 1 Pt 1,3; 1 Kor 8,6*).

Výklad úvodu Janova evangelia jakoby SLOVO (LOGOS) byla osoba Pána Ježíše, pomíjí texty, že je pouze jediný Bůh, otec Pána Ježíše (*Jan 17,3; 20,17; 1 Tim 2,5; 1 Kor 8,6*). Výroky Pána Ježíše, že vše dostal od svého Otce. (*Jan 8,28; 33,34;5,24-27; 14,24*) vylučují rovnost mezi třemi osobami jednoho Boha. Rovněž texty z nichž vyplývá, že Otec a Syn nejsou totožní nebo Pán Ježíš není totožný s Bohem. (*Dan 7,13; Jan 5,20;14,28; Zj 1,1-6*) jakoby neexistovaly.

Slovo SKRZE (řecké DIA), znamená také „v pohledu na“; „s ohledem na“; „v záměru“, „přes“, je běžně překládáno „prostřednictvím“ bez ohledu na kontext a texty (*Kol 1,15-17; 1 Kor 8,6; Žd 1,2*) tak dostávají jiný význam. Žádný dodatek nebo výklad nemůže narušit vnitřní jednotu Božího slova a Boží slovo si neodporuje. Omezenost člověka (jeho myšlení a jazyk mu dal Stvořitel) nedovoluje smýšlet o Bohu a Pánu Ježíši jinak než je nám zjeveno v Božím slovu.

Představa bohočlověka, ve které Bůh Syn umírá (Bůh nemůže zemřít) a Bůh Otec stojí pod křížem a dívá se na Syna člověka, jak v mukách umírá, je podobně jako tvrzení, že Syn člověka odložil své božství v nebi jako svrchník, nesmyslné a nemožné. Co není zjeveno v Božím slovu, to nelze spekulativními dedukcemi vykládat ve prospěch podvodu a lživé tradice.

Osobnost Pána Ježíše, našeho královského bratra, našeho Mistra (učitele), velekněze (t.j. prostředníka s Bohem) přesahuje všechny historické osobnosti. Za krátkou dobu svého veřejného působení má jedinečný význam příkladu života člověka podle Boží vůle. Představa Syna boha snižuje obětavou lásku a poslušnost víry Syna člověka k nebeskému Otcovi a lásku k lidem.

Buď uvěříme Božímu slovu – tak jak je psané, nebo lze věřit všemu, co bylo přidáno pod taktovkou arcilháře.

Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu (Joz 24,15) – a jedinému pravému Bohu (Lv 24,25, J 17,3...), nebeskému Otcovi (Mt 6,9) našeho královského bratra Pána Ježíše Krista. AMEN

Hle, člověk

Jan 19,5 “ *Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a plášť šarlato-vý. I řekl jim Pilát: Hle, člověk.*

Pilát doufal, že vyvolá pohledem na zmučeného a poníženého Ježíše soucit. Náboženský fanatismus davu podporovaný obavou veleknězi, aby neztratili své postavení, vykonal své satanské dílo. Láska, kterou měli prokazovat ze svého úřadu, se ztratila v sobeckém zájmu o moc a slávu.

Pán Ježíš se narodil z ženy (*Gal 4,4*) byl plně člověkem.

- nikde v Písmu sv. nelze najít text, který by svědčil o zrození boha z člověka nebo inkarnace boha do člověka. Text (*Jan 14,11*) znamená, že nebeský Otec dal svému synu svého Ducha a nikoliv totožnost se svým Otcem, ani soupodstatnost Otce se Synem (*Jan 5,19-27; 8,42*).
- Z žádného textu Božího slova nevyplývá dvojí přirozenost Pána Ježíše jako boha a člověka. Jediný text *Fil 2,6-7* zní: *Ačkoli byl ve způsobu Božím, nepokládal za vytouženou kořist být roven Bohu.* Být ve způsobu Božím znamenalo, že 1) byl poslán Bohem 2) měl Ducha svého Otce 3) svým životem, smrtí a vzkříšením naplnil vůli svého Otce, své mesiášské poslání. Nemožnost a nesmyslnost dvojí přirozenosti vyplývá z toho, že Bůh nemůže zemřít. Kde byla jeho božská přirozenost v době, kdy člověk Ježíš Kristus umíral na kříži? Proč by bylo třeba vzkřísit člověka Ježíše Krista, když byl bohem?
- Přesun úcty z nebeského Otce na Ježíše Krista, jako střed oslavování je v rozporu s dalšími texty Písma sv. (*Jan 5; 1 Tim 2,5; 2 Pt 1,20; Jan 10,29; 14,28; 17,3; 20,17.31; Dan 7,13.14; Ef 1,3.17; 4,6; Ř 10,9; Mt 16,6.19; Zj 1,1; Zj 4; 1 Pt 1,3; 1 Kor 8,6;*)
- Pán Ježíš byl bezesporu výjimečným člověkem. Nám lidem dal jedinečný příklad života, víry a lásky podle Boží vůle. Slovy svého nebeského Otce nám ukázal cestu a cíl – Boží království. Vzkříšením Bůh splnil slib v Pánu Ježíši, a dá věčný život také nám. Proto věříme v poslání Pána Ježíše jako Mesiáše a zachránce, a chceme jít podle jeho příkladu životem. Na této cestě do Božího království nás provází Duch našeho nebeského Otce, který je také Duchem našeho Pána Ježíše Krista. Duch je služba na záchranu člověka pro Boží království.
- Věříte v Boha, věřte také ve mne. AMEN

Boží skutky

Jan 6,28-35: 28. Tedy řekli jemu: Co budeme činit, abychom dělali dílo Boží? 29 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Dílo Boží je věřit v toho, kterého On poslal. 30 I řekli jemu: Jaké znamení činiš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš? 31 Otcové naši jedli manu na poušti, jako psáno je: Chléb s nebe dal jim jísti. 32 Tedy řekl Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý. 33 Nebo chléb Boží ten je, který sestupuje s nebe a dává život světu. 34 A oni řekli jemu: Pane, dávej nám chléb ten vždycky. 35 I řekl jim Ježíš: Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdo věří ve mne, nebude žízniti nikdy.

Jak mnoho lidí čte tyto verše, a domnívají se, že stačí být přesvědčen, že Pán Ježíš byl dobrý člověk. Jiní čtou, že Pán Ježíš sestoupil s nebe, a proto tam napřed musel existovat. Lidé nechápou, že Pán Ježíš mluvil v Duchu svého Otce. V prostředí Izraelitů a jejich víry vše, co sestupovalo s nebe bylo od Boha. Chléb života, jak se nazval Pán Ježíš, je vyjádřením, že se narodil a vyrostl proto, aby dokázal, že láska ke nebeskému Otci a Bohu (*Jan 20,17*) a k lidem je jediným možným vztahem pro šťastný život člověka. Chléb života je duchovně chápáno, že svého ducha máme žít Božím slovem a příkladem jednání, které nám přinesl Pán Ježíš.

To je také vyjádřeno v symbolech Památky na poslední večeři Pána Ježíše. „*To číňte na mou památku.*“ Nejen na památku, ale také na jeho příchod pro nás a na přípravu pro Boží království, abychom žili jako Pán Ježíš. Pro náš život podle příkladu Pána Ježíše nám dává svého Ducha. To je jednota, o které mluvil (*Jan 17,11.21*). Nikoliv jednota v názorech, v církevním učení, ale jednota v myšlení a jednání v duchu lásky k nebeskému Otci a k lidem. Nebeský Otec po člověku nepožaduje nic jiného než následovat příkladu a učení Pána Ježíše, a ve svém životě uskutečnit lásku k Bohu a k lidem. Všechna církevní učení, která požadují po svých členech jiné požadavky, které v Božím slovu nejsou přímo obsažena, jsou jen lidskými skutky, které do Božího království nevedou.

Boží slovo je třeba číst, jak je psané a studovat Duchem Božím. Pouhá četba bez modlitby o Ducha Otce a Ducha Pána Ježíše jsou příčinou oblundných obřadů, rituálů, zasvěcování a jmen různých činovníků v církvích. V raných církvích používaný název „biskup“ v evangeliích nenajdete. V církvi Pána Ježíše jsou jen bratři a sestry.

Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdo věří ve mne, nebude žízni nikdy.

.AMEN

Vy jste list Kristův

2 Kor 3,3-12: Zjevné je, že jste vy list Kristův, zpravený skrze přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale na deskách srdce masitých. 4 Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu, 5 Ne že bychom dostateční byli myslet něco sami ze sebe, ale dostatečnost naše z Boha je. 6 Který hodné nás učinil služebnky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje. 7 Přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu tváře jeho, která pomínout měla, 8 Jak přisluhování Ducha by nemělo být slavné? 9 Přisluhování pomsty slavné bylo, mnohem se více rozhojňuje se v slávě přisluhování spravedlnosti. 10 To, co oslaveno bylo, ani oslaveno bylo v částce, v porovnání vyšší slávy nového přisluhování (nové služby). 11 To pomíjející bylo slavné, mnohem více to, co zůstává, je slavné. 12 Proto máme takovou naději a, mnohé svobody užíváme.

Ap. Pavel porovnává službu smrti Starého zákona. Za hříchy bylo nutné obětovat živou oběť. Služba Nového zákona nebo nové smlouvy znamenala přijmout službu Kristova Ducha.

V Ježíši Kristu se nám dostává spravedlnost, očištění od hříchů a změna mysli a jednání v duchu lásky. Oběti a rituály staré smlouvy jsou nahrazeny Kristovou obětí. To je svoboda, kterou dává Kristus. Boží Duch napíše zákon lásky na naše srdce a mysl. (*Žd 8,10; 10,16*)

Litera zabíjí, Duch obživuje, v Kristově Duchu nejde o úzkostlivé lpění na znění zákona, ale o smysl zákona v duchu lásky. Boží Duch, který je také Kristovým Duchem obživuje věřící k novému životu. Nebeský Otec a Pán Ježíš slouží svým Duchem těm, kteří pokáním, křtem a vyznáním víry přijali službu Pána Ježíše a chtějí jít jeho cestou. (*Řím 8,9*) Služba Ducha mění myšlení a jednání člověka a připravuje ho pro druhý příchod Pána Ježíše a vstup do Božího království. *Miluj Boha z celého srdce, ze vsí síly a ve vsí myslí své je stejně důležité jako miluj svého bližního. (Mat 22,37-40)* Duch Kristovy lásky vede věřící k dokonalosti, k radosti z poslušnosti Božímu slovu. Kdo miluje, nelicituje nad Božím slovem, co platí a neplatí. Láska k nebeskému Otci je mnohem hlubší než jen čtyři přikázání.

Opravdová láska hledá příležitosti, jak milovat Boha a bližní. Do lásky k Bohu patří radost, pokoj a poslušnost Božímu slovu, svými skutky oslavovat nebeského Otce. (*Mat 5,16*) Duch Boží dává víru a lásku do srdce a mysli lidí, a tím jsme listem Kristovým. AMEN.

Titul: CHVÁLA BOHU

Autor: K. M. PÍSMÁK

Vydal: MB. KNIHY-BENJAN, 2023

Tisk: DALIPRINT. B.Bystrica

ISBN: